BİR BAŞKOMSER NEVZAT KİTABI

AHMET ÜMİT

Yırtıcı Kuşlar Zamanı

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

YIRTICI KUŞLAR ZAMANI

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklıydı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatha'nın Anahtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Ruhunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çığlığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Son romanı *Kayıp Tanrılar Ülkesi* 2021 yılında yayımlandı. Masal tarzında kaleme aldığı son kitabı *Bir Aşk Masalı* 2022 yılında okuyucuyla buluştu. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat - Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat - Tapınak Fahişeleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 37 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Sis ve Gece adlı romanı Turgut Yasalar tarafından, *Bir Ses Böler Geceyi* adlı romanı ise Ersan Arsever tarafından uzun metrajlı filme uyarlanmıştır. Senaryosunu kendisinin yazdığı *Merhaba Güzel Vatanım* adlı dökü-drama Cengiz Özkarabekir tarafından filme çekilmiştir. Öykülerinden Uğur Yücel tarafından, *Karanlıkta Koşanlar*, Cevdet Mercan tarafından *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı iki ayrı dizi film yapılmıştır. *Aşk Köpekliktir* adlı hikâyesi oyunlaştırılarak Akla Kara Tiyatrosu tarafından sahneye konulmuştur. *Ninatta'nın Bileziği* İstanbul Devlet Opera ve Balesi tarafından *Ninatta* adıyla opera olarak sahnelenmiştir. *Masal Masal İçinde*, İstanbul Devlet Tiyatroları tarafından sahneye koyulmuştur.

Ahmet Ümit şehirlilik bilincini uyandırmak, tarihi kentlere duyarlılığı artırmak ve çokkültürlülüğü geliştirmek için "Yaşadığın Şehir" adlı bir TV programı yapmıştır.

Patasana ve *Ninatta'nın Bileziği* eserleriyle Ahmet Ümit 2006 yılında Türk Eskiçağ Enstitüsü'ne, *Kayıp Tanrılar Ülkesi* eseriyle de 2023 yılında Alman Arkeoloji Enstitüsü'ne arkeolog üye seçildi.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:
www.twitter.com/baskomsernevzat
www.instagram.com/baskomsernevzat
www.facebook.com/ahmetumit
www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çığlığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-ı Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2019)
Ninatta'nın Bileziği (2019)
Kar Kokusu (2019)
Çıplak Ayaklıydı Gece (2019)
Kukla (2019)
Bir Ses Böler Geceyi (2019)
İnsan Ruhunun Haritası (2020)
Elveda Güzel Vatanım (2020)
Aşk Köpekliktir (2020)
Kayıp Tanrılar Ülkesi (2021)
Sis ve Gece - 25 Yaşında (özel baskı, 2021)
Bir Aşk Masalı (2022)
The Land of Lost Gods (2023)
Kar Kokusu - 25 yaşında (özel baskı, 2023)
Yırtıcı Kuşlar Zamanı (2024)

Çizgi romanları:
Başkomser Nevzat 1 - Çiçekçinin Ölümü (2021)
Başkomser Nevzat 2 - Tapınak Fahişeleri (2021)
Başkomser Nevzat 3 - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü? (2021)

AHMET ÜMİT

Yırtıcı Kuşlar Zamanı

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 6476
Edebiyat - 1836

Yırtıcı Kuşlar Zamanı / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Korkut Erdur**
Düzelti: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi, 1673. Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 44762

1. baskı: İstanbul, Ekim 2024
ISBN 978-975-08-6396-7

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Sevgili arkadaşım İbrahim Halil Gelgeç'in anısına

“Bir kere sınırı aşan için artık sınır yoktur.”

Epiktetos

1

Çünkü vahşet zamansızdı

Altın tozları gibiydi kumlar; ışıltılı, canlı, alev alev. Hafif bir rüzgâr yeni çiçek açmış manolya kokuları getiriyordu bir yerlerden. Bir bahçe olmalıydı. Bakındım ama etrafta bahçe filan göremedim. Bahçe şöyle dursun, tek bir ağaç bile yoktu. Sadece sarışın yeryüzüyle süt mavisi gökyüzünü ayıran ince beyaz bir ufuk çizgisi. Uçsuz bucaksız bir kum denizi. Hayır, çölde değildim. Hiçbir çölde rüzgâr bu kadar serin esmez, güneş insana bu kadar merhametli davranmaz, kum böyle dostça serilmezdi ayaklarınızın altına. Hiçbir çölde insan gün ortasında kendini böyle mutlu hissetmezdi. Evet, mutluydum. Oysa mutlu olmamı gerektirecek bir neden yoktu; ne sevince boğulacak bir olay yaşamıştım, ne güzel bir haber almıştım ne de bir tanıdıkla karşılaşmıştım. Nasıl karşılaşabilirdim ki, bırakın bir insana rastlamayı, kumların arasında gezinen bir akrep bile gözüme çarpmamıştı. Sadece üzeri süt mavisi bir gökyüzüyle kaplı bu sınırsız sarışınlık. Bir de bileklerine kadar bu yumuşaklığa gömülen esmer ayaklarım, hâki pantolonum, bej gömleğim. Başka renklere ihtiyaç yoktu bu tuhaf evrende. Ta ki o ince, o koyu lekeyi fark edene kadar. Önce göz yanılması sandım, uzaklara bakarken böyle siyah lekeler görebilirdi insan. Gözlerimi kapadım açtım ama o koyu leke kaybolmadı, aksine giderek büyümeye başladı. O belli belirsiz ufuk çizgisi renk değiştiriyor, anbean koyulaşıyordu. Kötü niyetli bir ressam, sanki

görünmez fırçasıyla o ince lekeyi kalınlaştırıyordu. Tam siyah da değil, çirkin, koyu çamur rengi. Daha da kötüsü bu renk durmadan büyüyor, yoğunlaşıyor, istilacı bir tür gibi gökyüzünü kaplıyordu. İşte o anda düştü önüme ilk damla. Altın kumların üzerinde siyahla kahverenginin buluşmasından oluşan çirkin bir leke. Minicik bir damlacık; o iğrenç kokusunu duymasam belki de hiç fark etmeyeceğim kadar küçük bir zerre. Eğilip dokunmak istedim bu berbat renkli ıslaklığa. Ama eğilmeye gerek kalmadı, o çamur renkli, pis kokulu damlalar birden üzerime yağmaya başladı. Bir anda giysilerim, saçlarım, tenim, gözlerim, yani tüm bedenim onun rengine boyandı. O huzur dolu ruhum bir anda bu lanetli kasvetle kaplandı. Başımı kaldırınca, yerküreyi kuşatan o canım mavilikten eser kalmadığını gördüm. Öfkeli bir yıldırım doğanın kırbacı gibi şakladı bir yerlerde, ardından bir daha, bir daha, bir daha. Gökyüzü şerham şerham yarılıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, kopan parçalar o iğrenç sıvıya dönüşerek hızla üzerime dökülüyordu. Dünyanın en berbat, en pis, en iğrenç sağanağı. Kaçmak, kurtulmak, bu kötü kokulu balçıktan çıkmak istiyordum ama hareket edemiyordum. Bütün hırsımla, bütün kuvvetimle deniyor ama bırakın hareket etmeyi, parmaklarımı bile kıpırdatamıyordum.

Belki birini görürüm, belki yardım edecek birini bulurum diyerek etrafa bakındım. Asıl felaketi işte o zaman fark ettim. Biraz evvel mis gibi kokular getiren uysal rüzgâr, deli bir fırtınaya dönüşmüş, yerdeki ve gökteki balçığı birleştirerek bütün gücüyle bana doğru sürüklüyordu. Bir kez daha bütün kuvvetimi topladım, bir kez daha buradan kaçmak, canımı kurtarmak için çabaladım ama nafile. Sanki çamurdan bir heykele dönüşmüştüm, bir milim bile kımıldayamadım. Önce gözlerimde hissettim o devasa dalgayı, ardından tenimde, en son da beynimde. Evet, beynimde, kafatasımın kireçli zemini hızla o pis kokulu ziftle doluyordu. Bağırmak istedim, yapamadım, olmuyordu, dudaklarım o balçıkla birbirine yapışmıştı, tıpkı parmaklarım gibi ağzımı da kıpırdatamıyordum. İşte bu yüzden atmak istediğim çığlık dışarıda

değil kafatasımın içinde patladı. Öylesine tiz, öylesine güçlü, öylesine sarsıcı bir gürültüydü ki bu, yatağımın, odamın, sokağın, bütün kentin, titrediğini hissettim. Nefes nefese doğruldum yatağımda. Yatağımda mı? Evet, yatağımda... Oh be rüyaymış diyecektim ki, dışarıda büyük bir patlama oldu, odamdaki iki pencerenin camları, başucumdaki sürahi, duvardaki çerçeveler şiddetle sarsılmaya başladı. Yeniden paniklemek üzereydim ki, penceremi aydınlatan şimşeği fark ettim. Günlerdir yağan yağmur dinmemiş, üstüne bir de fırtına eklenmişti. Derin derin nefes aldım. Ama rahatlayamıyordum. Sanki o kâbus hâlâ devam ediyormuş gibi ağır bir karamsarlık çökmüştü üstüme, bir türlü bu ruh halinden kurtulamıyordum. O anda işittim telefonumun zilini. Evet, beni uyandıran ne şimşeklerin ışığı, ne yıldırımların gürültüsü ne de yağmurun sesiydi; beni uyandıran başucumda ısrarla çalan telefonumun ziliydi. Uykudan kurtulmanın, rüyadan hakikate geçişin sesi... Bu gerçeği fark edince düşüncelerim berraklaşır gibi oldu. Evet, altı üstü bir rüyaydı işte, berbat bir kâbus. Bunu anlamak beni rahatlatmalıydı, fakat olmuyordu. Nedense, bir türlü kurtulamıyordum bu kasvetli duygudan. O karamsarlıkla telefona uzandım.

"Alo buyurun?"

Kimin aradığına bakmamıştım bile.

"Alo, Başkomserim" dedi Ali'nin uğultular içindeki sesi. "Kusura bakmayın gecenin bu saatinde rahatsız ediyorum..."

Kibarlığın ne yeri ne de sırasıydı; ben de defalarca uyandırmıştım gece yarıları onu. Çünkü cinayet işlemenin belli bir saati yoktu, çünkü katiller, öldürmek için bizim mesaiye başlamamızı beklemezlerdi, çünkü vahşet zamansızdı.

"Boş ver Alicim, söyle ne oldu?" diye sordum.

Hiç bekletmedi.

"Ağva yakınlarında bir köyde büyük heyelan olmuş. Yağıştan herhalde. Yol olduğu gibi kapanmış..."

Karanlık bir ırmak gibi kayan toprağın, ağaçları, çalılıkları, kayaları siyah asfaltın üzerine savuruşu canlandı gözlerimin önünde. İyi de heyelanla bizim ne alakamız

vardı? Karayollarını ya da trafik ekiplerini çağırmaları gerekmez miydi? Tam çıkışmaya hazırlanıyordum ki, "Bir de ceset var Başkomserim, sadece iskeleti kalmış bir ceset" diye baklayı çıkardı ağzından. "Kemikleri toprakla birlikte yola saçılmış."

Hâlâ kafama yatmamıştı anlattıkları.

"Belki bir köylünün mezarıdır. Ölülerini kendi arazilerine gömüyor bazı insanlar..."

Sıkıntıyla yanıtladı:

"İskeletin kafatasında bir delik varmış Başkomserim. Bir kurşun deliği..."

Siyah asfaltın ortasında parıldayan bir ıslak kafatası görür gibi oldum. Daha fazla uzatmanın manası yoktu.

"Anlaşıldı Alicim, sen tam olarak neredesin şimdi?"

"Araçtayız Başkomserim... Zeynep de yanımda... Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü geçmek üzereyiz."

Ne zaman haber aldın da Zeynep ile buluştunuz diye sormadım elbette. Belli ki bazı geceler birlikte kalıyorlardı. Niye bilmem, sevindim buna.

"Tamam Alicim" dedim içimdeki kasvet dağılırken. "Ben de hemen çıkıyorum yola. Ama siz varır varmaz bir konum atın."

"Emredersiniz Başkomserim."

Dışarıda acı acı uğuldayan rüzgârı, camlara çarpan iri yağmur damlalarının öfkeli sesini duyunca uyarmadan edemedim:

"Ha Ali, bana bak, hava berbat, erken gideceğiz diye sürat yapmayın sakın. Asfalta yayılan toprak fena kaydırır arabayı..."

Bu konudaki hassasiyetimi bildiğinden hemen açıkladı:

"Merak etmeyin Başkomserim, aracı Zeynep kullanıyor. O kadar ısrar ettim direksiyonu vermedi bana."

Ciddi miydi alay mı ediyordu anlayamadım.

"Aferin Zeynep'e... Tamam o zaman, hadi size iyi yolculuklar, Ağva'da görüşürüz..."

Hemen kapatmadı...

"Siz de dikkat edin, gerçekten fena yağıyor, yollar göle dönmüş..."

Telefonumu kapatırken mavi bir ışık doldu odama; dışarıda bir yerlere yıldırım düşmüş olmalıydı. Mavi ışık duvardaki çerçevenin içinden bana bakan karımla kızımın fotoğrafını aydınlattı. Hayır, mutlu değillerdi, tatlı bir gülümseme süslemiyordu dudaklarını, ince yüzlerinde yoğun bir keder, iri gözlerinde derin bir çaresizlikle bana bakıyorlardı. Kendileri için değil, benim için kaygılanıyorlardı. Daha fazla dayanamadım, bakışlarımı kaçırdım ama bu yıkıcı duygudan kurtuluş yoktu: Karanlığın içinden karımın endişe yüklü sesi fısıldar gibi oldu: "Yine mi Nevzat? Yine mi cinayet var? Yine mi sokaklara?"

2

Ben buraya daha önce gelmiş miydim?

Ali'nin yolladığı konuma yaklaştığımda yağmur şiddetini yitirmişti ama seyrek damlalar hâlâ arabamın ön camına çarpmayı sürdürüyordu. Bizim emektarın direksiyonunu yolun kenarındaki küçük alana çevirirken tuhaf bir duyguya kapıldım. Farların aydınlattığı bu engebeli toprak, bu seyrek dikilmiş ağaçlar, bu kıvrılarak akan yol, soldaki gölgeli dere... Ben buraya daha önce gelmiş miydim? Aysız, kapkaranlık bir geceydi. İnadına sıcak, inadına nemli bir karanlık vardı. Bir koku çalınmıştı burnuma. Gün boyunca güneşte kavrulmuş otların baygın kokusu mu, dereden yayılan ağır buğu mu? Aynı kokuyu şimdi de duyar gibi oldum. Oysa hava serindi, belli belirsiz yağmur çiseliyordu. Neler oluyordu bana? Gerçekten de daha önce gelmiş miydim buraya? İyi de ne zaman? Hayır, yorgun hafızam bu soruyu yanıtlayacak halde değildi. Ama bu yoldan geçtiğimi, hatta şu anda çamurla kaplı arazide siyah birer karaltı gibi yükselen ağaçların altında nefes nefese dolaştığımı hatırlar gibiyim. Nefes nefese mi? Birinden mi kaçıyordum? Birini mi kovalıyordum? Yüzüme tutulan el fenerinin parlak ışığı dağıttı düşüncelerimi. Camımı tıklatan sarı yağmurluklu polis memuru bir şeyler söylüyordu fakat sesini duyamıyordum. Acele etmeden kontak anahtarını kapattım, kapıyı açtım. Ağırdan alışım canını sıkmıştı, önüme dikilerek lambasını suratıma doğrulttu.

"Burada duramazsın! Görmüyor musun yol kapalı."

Hiç istifimi bozmadan çıktım benim emektarın kapısından.

"Tanıyamadın galiba evlat, ben Nevzat."

Anında toparlandı, fenerin ışığını kapattı, önümden çekildi.

"Kusura bakmayın Başkomserim, aracın içi karanlıktı, çıkaramadım." Aceleyle yolun ilerisini gösterdi. "Sizinkiler orada."

İşaret ettiği tarafa bakınca, asfaltın ortasında bir ağaç görür gibi oldum. Hani dalları düzgünce kesilerek kocaman bir şemsiyeye benzetilen şu süs ağaçlarından biri. İyi de asfaltın ortasında ağacın ne işi vardı? Dikkatle bakınca bunun bir ağaç değil gerçekten de bir şemsiye olduğunu fark ettim. Büyük, kapkara bir şemsiye... Şemsiyeyi tutan da bizim Ali'den başkası değildi; gözlerini yere dikmiş, balçıkla kaplanmış asfalta bakıyordu. Birkaç adım attıktan sonra Olay Yeri İnceleme'nin hamarat komiseri Şefik'i de seçebildim; sırtını kamburlaştırmış, alnına taktığı lambanın ışığında bir şeyleri göstererek yanındaki Zeynep'le konuşuyordu. Ama bizim kriminoloğun onu dinler gibi bir hali yoktu; bütün dikkatini sağ elinde tuttuğu iri kafatasına vermişti. Gerçekten acayip bir sahneydi. Sahneydi diyorum, çünkü Zeynep'in görüntüsü Hamlet'i çağrıştırmıştı bana. Hani babasının intikamını almak için yanıp tutuşan Hamlet'in, saray soytarısı Yorick'in kafatasını eline alarak hayatın geçiciliği üzerine yaptığı konuşma anı. Fakat ıslak asfaltın üzerinde bir kuyumcu titizliğiyle ipucu arayan Şefik'in beyaz yağmurluklu iki elemanını görünce bir tiyatro sahnesinde değil, cinayet mahallinde olduğumu hatırladım. Herkes kendisini yaptığı işe öyle kaptırmıştı ki yaklaştığımı fark etmediler bile.

"Kolay gelsin arkadaşlar. Nasıl, işe yarar bir şey bulabildiniz mi?"

Hepsi bir an duraksadı, bütün başlar bana döndü ama sadece Ali yanıtladı.

"Geldiniz mi Başkomserim?" Gizli bir sevinç vardı sesin-

de. "Ben de meraklanmıştım... Biraz geciktiniz de..." Neyse ki çok uzatmadı. "Şans eseri mermiyi bulduk, dişlere saplanmış. Ama kimlik filan yok..."

"Ne kimliği ya" diye homurdandı Şefik doğrularak. "Kemikler dışında hiçbir şey yok."

Zeynep de ayağa kalkmıştı.

"Şefik haklı Başkomserim, üstelik kemiklerin bir kısmı da heyelanla dereye savrulmuş. Hepsini bir araya getirmek mümkün olmayabilir."

Elinde tuttuğu kafatasını işaret ettim.

"Kurşun nereden girmiş?"

Bakışları karanlıkta belli belirsiz parıldayan fildişi rengi kafatasına kaydı, sağ işaretparmağıyla kafatasının arkasındaki deliğe dokundu.

"Buradan, arkadan ateş etmişler." Sağ elini yağmurluğunun cebine soktu, saydam bir delil torbası çıkardı, usulca salladı. "Elimizde sadece bu çekirdek var."

Delil torbasını aldım, Şefik'in alnından yansıyan ışığa tuttum. Tam seçemedim, yakın gözlüklerimi çıkardım, yeniden baktım. Çekirdek 9 mm çapında bir silahtan atılmıştı ama silahın markasını kestiremedim.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi, "Merkeze döner dönmez ölçümleri yaparım" diye mırıldandı Zeynep. "Eğer çekirdeğin elimizde kaydı varsa, işimiz kolaylaşır."

İşimiz kolaylaşır mıydı bilmiyorum ama en azından cinayet silahıyla ilgili somut bir bilgiye ulaşmış olurduk. Şu anda tam bir karanlığın içindeydik. Daha doğrusu karanlık bir tünelin içinde yürümeye başlamıştık. Saydam poşeti yeniden Zeynep'e uzatırken duydum sesi.

"Burada bir şey var! Şefik Komiserim, bakın burada bir şey var..."

Olay Yeri İnceleme'nin elemanlarından en uzun boylusu, en kalıplısıydı seslenen. Dev cüssesine rağmen safça bakan iri siyah gözleri çocuksu bir ifade veriyordu yüzüne. Adı Yalım'dı, çok zeki sayılmazdı ama çalışkan bir polisti. Bir fırıncı küreği kadar iri olan elinde tuttuğu nesneyi bize uzattı.

"Bir metal parçası... Ama ne olduğunu anlayamadım."

Dördümüz de beyaz yağmurluklu dev cüsseli polise dönmüştük.

"Araba parçası galiba" diye konuşmayı sürdürdü bize yaklaşırken. "Belki de motosiklet aksamıdır... Tuhaf, hiç de paslanmamış."

Gözlerini kısarak gizemli metal parçasına bakan Ali, hâlâ sapından tuttuğu şemsiyeyi belli belirsiz salladı.

"Belki de maktulle alakası yoktur. Bir arabadan ya da Yalım'ın söylediği gibi motosikletten düşmüştür."

Elbette olabilirdi, sel suları toprakla birlikte tarlada ne var ne yok hepsini yola sürüklemişti. Yalım elindeki metali amirine uzattı ama Şefik olası delili inceleme önceliğini bana bırakarak geri çekildi. Uzanıp aldım metal parçasını. Şefik'in alnındaki lambanın ışığında incelemeye başladım. Bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu, gerçekten de bir aracın parçası olmalıydı. O anda Olay Yeri İnceleme'nin polislerinden Sezgin seslendi:

"Burada bir şey daha var." Çevik adımlarla yaklaştı, elindeki nesneyi uzattı. "Ama metal değil."

Sezgin'in parmaklarının ucunda tuttuğu nesne rengini yitirmiş, yer yer kararmıştı. Yatay olarak kesilmiş bir patates dilimini andırıyordu ama düzgün değildi, üzerinde girintiler, çıkıntılar vardı. Uzanıp onu da aldım, evet, metal değildi ama oldukça sert bir maddeden yapılmıştı, göz kararı ölçtüm, 1 cm kalınlığındaydı. Sağ elimdeki metal parçasıyla kıyaslamaya başladım.

"Alttaki metalin üzerindeki iki çıkıntı" diye atıldı Zeynep. "Şu tornavida başına benzeyen çıkıntılar diyorum Başkomserim, bu kararmış malzemenin deliklerine uyuyor mu?"

Elimdeki metali, patates görünümlü malzemenin üzerine yerleştirmeye çalıştım, cuk diye oturdu. Evet, kriminoloğumuz haklıydı, bunlar, tek bir aparatın parçalarıydı. Ama o aparat neydi? Üst üste oturttuğum iki parçayı inceledim bir süre, anlam veremeyince usulca havaya kaldırarak tüm ekibe gösterdim.

"Ne diyorsunuz?"

Herkes büyük bir ilgiyle elimdeki aparata bakıyordu.

"Bir tür silah mı?"

Yorumu yapan Ali'ydi. Zeynep'in yadırgayan bakışlarını üzerinde hissedince omuz silkti.

"Olamaz mı canım? Kullandığı silahın kayıtlarını gizlemek için adam kendi tabancasını yapmış olabilir..."

Olabilirdi elbette, ama doğrusunu söylemek gerekirse bu malzemeler hiç de öyle ateşli silah parçasına benzemiyordu. Kesin konuşmak için çok erkendi.

"Neyse arkadaşlar, araştırmaya devam, belki başka kanıtlar da buluruz." Ali'ye çevirdim bakışlarımı. "Yağmur durdu, istersen sen de kapa artık şu şemsiyeyi."

Bir an başını yukarı kaldırıp dinledi, geniş şemsiyenin gergin sırtına tek bir damla dahi düşmediğini anlayınca adeta sevinçle mırıldandı.

"Sahi ya, yağmur kesilmiş."

Şemsiye kapanınca sanki ortalık biraz daha aydınlanır gibi oldu. Kriminoloğumuz ile Olay Yeri İnceleme'nin amirine döndüm.

"İyi o zaman, siz işinize devam edin, biz de Ali'yle etrafa bakalım. Yetkili birilerini bulup arazi kiminmiş anlayalım. Belki köyden kayıp olan birileri vardır, öğrenelim."

Tüm ekibi işlerinin başında bırakarak az önce geldiğim tarafa yöneldim. Yardımcım da sessizce takıldı peşime. Ortalık gerçekten ışımaya başlamıştı, elbette Ali'nin şemsiyesini kapatmasından değil, sabah olduğundan. Güneş ışıkları henüz kalın bulutların engelinden kurtulamasa da gökyüzü ağır ağır kızıllaşıyordu. Az önce birer karaltı olarak seçebildiğim eğri büğrü ağaçlar, ıslak toprak, asfalta savrulan irili ufaklı taşlar artık daha iyi görülebiliyordu. Yine o duygu uyandı içimde. Ben buraya daha önce gelmiş miydim? Emin olamıyordum. Neden tanıdık geliyordu bu manzara? Neden o tuhaf duygu kaplıyordu içimi? Zihnimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, boşuna, bir açıklama bulamıyordum. Sağ yanımda dalgın dalgın yürüyen yardımcıma döndüm.

"Biz buraya daha önce geldik mi Ali?"

Anlamamıştı, duraksadı.

"Nasıl Başkomserim?"

Elimle etrafı gösterdim.

"Buraya diyorum, daha önce gelmiş olabilir miyiz?"

Yadırgayan bir ifade belirdi yüzünde.

"Bilmem, gelmedik galiba Başkomserim. Geldiysek de ben hatırlamıyorum. Önemli mi? Merkeze dönünce araştırırım..."

Uzatmanın manası yoktu.

"Yok, yok, önemli değil Alicim, araştırmana gerek yok, boş yere yorulma..."

Yardımcıma böyle dememe rağmen cinayet mahalline daha önce gelmiş olduğum duygusundan kurtulamamıştım. Ama bu kadar kafa karışıklığı yeterdi, kendimi toparlamalıydım, elimizde bir cinayet vakası vardı, artık ona yoğunlaşmalıydım.

3

Cin dediğin, iblis dediğin işte o metamfetamin

Köye girerken yağmur yeniden başlamıştı. Benim emektarı muhtarın evinin önüne çektik. Zili üçüncü çalışımızda açıldı kapı. Muhtar sabahın köründe bizi karşısında görünce önce şaşırdı, sonra biraz tedirgin oldu, ardından bu ülkede polislerle arayı iyi tutmanın en akılcı yol olduğunu hatırlayarak bahçeli evinin girişindeki tek odalı resmi dairesini açtı.

"Buyurun Başkomiserim, içeride daha rahat ederiz."

Konuşması yavaş, davranışları son derece ağırdı. Adı Nurettin'di. Nurettin Tulum... Heyelanın olduğu yerdeki ağaçlar gibi cılız, çarpık çurpuk, çelimsiz bir adamdı. Avurtları çökmüş, elmacıkkemikleri dışarı fırlamıştı, kalın kaşlarının altındaki kara gözleri belli belirsiz ışıldıyordu kanı çekilmiş yüzünde. Odaya girince masasının arkasındaki derisi eprimiş koltuğu gösterdi.

"Buyurun, şöyle geçin Başkomiserim."

Devlet kademesinde yaygın bir davranıştı bu. Yazılı bir talimat olmamasına rağmen daha yüksek mevkiden biri gelirse alttakiler hemen kendi makamlarını ona sunarlardı. Saygı mı, kurnazlık mı, bir tür etkileme yöntemi mi, amacı ne olursa olsun kendini bilen bir memur bu teklifi asla kabul etmezdi. Hele bizimki gibi bir cinayet soruşturması yürütüyorsanız kesinlikle hayır demeniz gerekirdi.

"Rica ederim muhtar, katiyen olmaz" diyerek masanın önündeki iki iskemleden sağdakine oturdum, Ali de soldakine yerleşti. Çelimsiz muhtar da uzatmadı, her zamanki alışkanlığıyla koltuğuna geçti. Sonra odada olduğumuzu unutmuş gibi, tavandan akan yağmur suyunun damladığı yerdeki tencereye baktı.

"Aslında bizim damın akmaması lazımdı, daha geçen hafta onardım çatıyı. Ama mübarek o kadar çok yağdı ki, aktardığım kiremitler oynamış olmalı. Yine de şükür diyelim, sadece bir köşeden akıyor, ya bütün tavan aksaydı!" İri damlaların acımasızca camlarını dövdüğü iki kanatlı ahşap pencereyi gösterdi. "Gerçi birkaç gün daha böyle devam ederse, her yerden akacak..."

Hiç gereği yokken lafa girdi Ali:

"İyi ya, hep kuraklık çekiyoruz, şimdi suya doysun millet."

Muhtar gizli sırlara sahipmiş gibi esrarengiz bir ifade takındı.

"Keşke öyle olsa Komiserim. Mesele daha derin. Bizim Ragıp Hoca 'Dünyanın sonu geldi' diyor, 'Ümmet yoldan çıktı, bu kadar günah, bu kadar ahlaksızlık, bu kadar riyakârlık, kıyamet günü yakındır' diyor. Belli ki çaresi yok, belli ki Hak Teâlâ yeni bir tufanla yıkayıp arıtacak dünyayı..."

Hiç hoşlanmazdı bizim Ali böyle muhabbetlerden, kaş altından dik dik baktı adama. İşte başlıyor dememe kalmadan, "Çok mu günah işliyorsunuz?" diye çaktı lafı. "Ha muhtar, çok mu ahlaksızlık var sizin köyde? Çok mu namussuzluk yapılıyor burada?"

Hakaret mi ediyordu, soru mu soruyordu, kestiremeyen muhtar gülümsemeye çalıştı ama beceremedi.

"Yok Komiserim, bizler namazında niyazında insanlarız, hâşâ, bizim köyden öyle adamlar çıkmaz" diyebildi sonunda. Artık daha hızlı konuşuyordu. "Ragıp Hoca bizim köyü kastetmiyor. Genel konuşuyor. Bizi çok sever zaten, biz de onu severiz. Mübarek adamdır Ragıp Hoca, çok mübarek adam."

Mademki yardımcım konuya girmişti artık ben de katılabilirdim sohbete.

"Hiç hasmı olan yok mu köyünüzde Nurettin Bey? Komşusuna düşmanlık besleyen? Toprak anlaşmazlığı, namus meselesi, alacak verecek davası filan?"

Muhtarın gözleri huzursuzca kıpırdandı, solgun teni biraz daha sarardı.

"Yok Başkomserim, ne kavga ne dövüş, burada olmaz öyle şeyler. Bizim köyün insanları munistir. Herkes birbirini sever, sayar. Kimse kimsenin tavuğuna kışt demez."

Dünyanın en medeni ülkesinde bile böyle bir topluluk olması imkânsızdır. İnsanların olduğu her yerde az ya da çok bir anlaşmazlık yaşanır, mutlaka bir didişme, mutlaka bir bela vardır.

"Ragıp Hoca niye öyle konuşuyor o zaman?" diye tersledi Ali. "Herkes bu kadar iyiyse niye kıyametten bahsediyor, cennetten bahsetmesi gerekmez mi? Senin anlattığına göre bu köyde herkes Allah'ın sevgili kulu..."

Sıkıntıyla kıpırdadı Nurettin, o hareket edince koltuğun yayları acı acı inledi.

"Yok, yanlış anladınız..."

Bizim serseri, adamı kıstırmıştı bir kere, bırakır mı?

"Neyi yanlış anlayacağız muhtar, kıyametten bahseden sen değil misin? Milleti selde boğup öldürecek olan sen değil misin? Böylece dünya temizlenir demedin mi az önce?"

Nurettin'in çelimsiz yüzündeki kaslar gerilmeye, dudakları titremeye başladı.

"Hayır, yani siz yanlış anlamadınız da ben yanlış anlattım. Biliyorsunuz, işte gençler filan bozuldu, ahlaksızlık arttı, dine imana kimse aldırmıyor. Camiye gelen giden de yok. Cuma namazında bile zor topluyoruz cemaati..." Birden verdiği açığı fark etti, lafı döndürdü. "Ragıp Hoca da ondan şikâyet ediyor zaten. 'İnsanlar dinden uzaklaşırsa kıyamet yaklaşır' diyor. Yani sadece bizim köy için değil. Bizde olmaz öyle işler. Biz kanuna, nizama uyarız. Bir anlaşmazlık olursa mahkemeye gideriz, kanun ne derse o olur."

Hiç boşuna saklama, olan bitenlerden haberimiz var dercesine dimdik baktı yardımcım.

"Ama içinizden biri öyle düşünmüyormuş muhtar. Adam mahkemeye gitmeye gerek görmemiş. Kendi meselesini kendi halletmiş."

Muhtar paniklemek üzereydi.

"Kim? Ne? Kim, ne yapmış?"

Sorusuna soruyla karşılık verdim, elbette sesimi, yardımcımın aksine gayet makul bir tona ayarlayarak.

"Köyde kaybolan biri var mı Nurettin Bey? Hani aniden böyle kayıplara karışan birileri..."

Telaşla bana döndü.

"Ne? Ne buyurdunuz Başkomiserim?"

Ne dediğimi çok iyi duymuştu, yoksa bir şeyler mi saklıyordu bizden?

"Kaybolan biri diyorum Nurettin Bey. Yeni değil ama daha önce, epey önce..."

"Epey önce mi?" diye tekrarladı, kuruyan dudaklarını diliyle ıslatarak.

"Gömüldükten sonra sadece iskeleti kalacak kadar önce..." diyerek konuya açıklık getirdi yardımcım. Hesaplar gibi bakışlarını tavana dikti. "Belki 3-4 yıl, belki daha fazla, belki daha az. Toprağın durumuna bağlı..."

Ardı ardına yutkunan muhtar çaresizce yanıtladı.

"Yok Komiserim, üç dört yıl önce kimse kaybolmadı. Gerçi o dönem ben seçilmemiştim, bizim İhsan Dayı muhtardı ama... Yok yani, bizde kimse öyle sırlara filan karışmadı. Yani benim bildiğim yok. Sadece geçen sene..." Birden sustu, gölgeler içindeki gözleri bocalıyordu.

"Evet" diye üsteledi Ali. "Evet, ne oldu geçen sene?"

Boğuk bir sesle mırıldandı muhtar.

"Zehra Kadın öldürüldü..." Gerçek bir üzüntü belirdi zayıf yüzünde. "Göbelek Recep'in karısı Zehra. Fecaat bir olaydı. Zavallı kadın..." Sanki ceset karşısındaymış gibi sesi boğuklaştı. "Felaketti. Kafasını meydandaki çınarın çatalında bulduk. Oğlu kesmiş. Bünyamin..."

Duyduklarımız korkunçtu ama Ali zerrece etkilenmedi.

"Niye? Niye öldürmüş annesini Bünyamin?"

Yardımcımın sakin tavrı muhtarı biraz yatıştırdı.

"Uyuşturucu diyorlar, Met mi ne kullanıyormuş."

"Metamfetamin mi?" diye atıldım.

"Hah dilinize sağlık Başkomiserim, ben söyleyemiyorum işte, o zıkkım. Bünyamin aslında iyi çocuktu. Babası Göbelek Recep'in aksine, ağzı var dili yok, öyle terbiyeli, öyle sakin, öyle efendi. Konuşurken yüzü kızarırdı. Arkadaşları bozdu onu. Ama babası Göbelek Recep sebep oldu. Göksu Deresi'nin yanında arazileri vardı bunların. Butik otel yaptıracağım diye tutturdu oraya. Millet zamparalık için geliyormuş o butik otellere. Bilhassa da İstanbul'dan. Bir ya da iki gece için. Bilirsiniz işte. Otellerin hepsi öyle değil tabii. Mesela biz de otel işletiyoruz ama namuslu ailelerin kalacağı türden oteller. Çünkü dinimiz öyle emreder. Ama Göbelek'in dinin hükümlerine, hocanın ikazlarına aldırdığı yoktu. Kahvede filan çekinmeden anlatıyordu zaten. Adam açgözlü, para olsun da ne olursa olsun. Hayırsız, benim de çocukluk arkadaşım, ilkokulda aynı sırada otururduk bununla. O yüzden uyarmak bana düştü. Çektim bir köşeye, 'Yapma Recep' dedim, 'gözünü seveyim, bu iş doğru değil.' Ragıp Hoca da 'Aman Recep, sakın ha bu işe tevessül etme, dinimizce zina büyük günahtır, günaha ortak olma' dedi ama dinleyen kim? Ne beni adam yerine koydu ne de Ragıp Hoca'yı. 'Ben otel işleteceğim, bana ne müşterinin ne yapacağından' diyerek geçiştirdi. Ardından da otelin inşaatına girişti. Bünyamin'i de işi öğrensin diye kursa yolladı. Turizm, otelcilik kursu filan. Kötü işin kula hayrı olmaz. Kursta uyuşturucu kullanmaya başlamış Bünyamin. Heder oldu oğlan. Otel inşaatı da öylece yarım kaldı. Kurtarmak için köye getirdiler çocuğu ama uyuşturucu bulamayınca iyice kafayı yedi. Bir ikindi vakti, 'Şeytanı öldürdüm' diye geldi kahvenin önüne. Gözleri pörtlemiş, ağzı çarpılmış, elleri kan içinde. Meğer anasını kesmiş. Başsız bedenini de evin bahçesinde bulduk kadıncağızın..."

Söyledikleri doğruysa, bulduğumuz iskeletin Zehra Kadın'ın cesedi olması ihtimali yoktu ama emin olmak gerekiyordu.

"Tabanca da kullanmış mı Bünyamin?"

Kirpiksiz gözlerini şaşkınlıkla kırptı muhtar.

"Tabanca mı? Yok, niye tabanca kullansın ki, bıçakla öldürmüş anasını. Koyun keser gibi. İnsan olanın yapacağı iş değil. Valla bana kalırsa iblis girmişti Bünyamin'in içine. Zaten rahmetli Zehra da üç harflilerle pek haşır neşirdi."

Bu defa anlamayan Ali'ydi.

"Ne üç harflisi ya? Üç harfliler kim?"

Sanki birileri bizi izliyormuş gibi korkuyla etrafa bakındı Nurettin.

"Üç harfliler işte, 'Adlarını söylemeyin' diyor Ragıp Hoca... Hemen gelirlermiş, bize de musallat olurlarmış..."

Yardımcım hâlâ anlamamıştı.

"Cin demek istiyor Ali."

Sıkıntıyla pufladı bizimki.

"Yahu muhtar ne cini, ne iblisi? Hangi çağda yaşıyoruz. Nasıl inanıyorsunuz bu zırvalara? Uyuşturucu kullanıyormuş ya çocuk. Cin dediğin, iblis dediğin işte o metamfetamin. O yüzden yemiş oğlan kafayı."

Kara gözlerini iri iri açtı Nurettin.

"Yok Komiserim, öyle demeyin. Tövbe tövbe, Kur'an'da yeri var. Cinler hakikattir. Bünyamin'i uyuşturucuya alıştıranlar da onlar. Göbelek Recep'i paraya tamah ettirenler de onlar. Oğlanın eline bıçağı verip annesinin kafasını kestirenler de onlar. Ragıp Hoca hep ikaz eder bizi. Yanlışa bulaşanın, günaha girenin kapısından cin de iblis de eksik olmaz diye. Lakin Recep dinlemezdi. Hocaya gittiği de yoktu zaten. Gitse, derdini anlatsa, belki hoca bir çaresini bulacak. Belki değil muhakkak bulacak. Ama nerede o inanç, nerede o itikat?"

Konu dağılıyordu, sakince sordum:

"Nereye gömdünüz kadının cesedini?"

"Hıı?.. Ha, cenazeyi diyorsunuz? Nereye olacak, köyün mezarlığına gömdük, çitin yanındaki ceviz ağacının altına..." Yine duraksadı. "Yoksa şu bahsettiğiniz iskelet Zehra'nın mı?"

Hakikati öğrenmesinde artık bir sakınca yoktu.

"Sizin söylediklerinize bakılırsa değil. İskeleti mezarlıkta bulmadık. Heyelanda yola savrulmuş. Göksu Deresi'nin yanındaki büyük kavşağın oraya."

Gölgeli gözleri yine huzursuzca kıpırdandı.

"Göksu Deresi'nin yanındaki büyük kavşak mı?"

"Evet, ne oldu?"

Omuzlarını silkti.

"Yok, yok bir şey Başkomiserim, öylesine sordum."

Öylesine sormamıştı, gerçekten şaşırmıştı. Biraz öne doğru eğildim, sağ elimi masanın üzerine koydum.

"Sizin buralarda, hiç kendi tarlasına, kendi arazisine gömülen biri oldu mu? Yani köyünüzde diyorum."

Düşünmeye bile gerek duymadan, "Hayır Başkomiserim" dedi kendinden emin bir tavırla. "Olur mu öyle şey! Dağ başı mı burası, kanun var, nizam var. Hakkın rahmetine kavuşanların defnedilecekleri yer belli. Kimse ölüsünü mezarlık dışına gömemez. En başta ben izin vermem buna. Ne güne duruyoruz biz burada."

İşin aslını öğrenince üzerine bir cesaret gelmişti. Anlaşılan korktuğu gibi bir mesele değildi konu.

"İzin vermezsiniz de muhtar, hani hatırlı biri çıkar, kıramayacağınız biri..."

Kesin bir tavırla başını salladı.

"Bizde katiyen olmaz öyle şey. Dedim ya, burası düzgün bir köydür, insanları da kanuna, yasaya uyarlar. Yok Başkomserim, yanılıyorsunuz, başka köyleri bilmem ama biz..."

İlk kez bu kadar yüksek çıkıyordu sesi.

"Yavaş, yavaş!" diye frenledi Ali. "Ne bağırıyorsun muhtar, sağır mıyız?"

Anında tırstı çelimsiz adam, gözleri derin çukurlarına çekildi yeniden, o beceriksiz gülümseme yerleşti yine kansız dudaklarına.

"Rica ederim Komiserim, ne bağırması ben sadece..."

"Tamam, tamam. Şimdi söyle bakalım, mafya filan var mı bu civarda?"

Bir kez daha suratı karıştı muhtarın, bir kez daha o gizli endişe yerleşti gözlerine.

"Mafya mı?" diye mırıldandı Ali'nin ne söylediğini çok iyi duymuş olmasına rağmen.

"Evet, mafya. Niye şaşırdın ki? Bilmiyor musun mafyanın ne olduğunu?"

Muhtar konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Bakın Nurettin Bey" diyerek araya girdim. "Elimizde bir iskelet var. Başından kurşunla vurulmuş. Öldürülmüş yani. Burada, sizin köyün arazisinde işlenmiş bu cinayet. Anlıyor musunuz, faili meçhul bir cinayet. Biz bu vakayı aydınlatmakla yükümlüyüz. Siz de devlet memuru sayılırsınız, sorduğumuz soruları cevaplasanız iyi olur..."

Bakışları yüzümde dondu kaldı, Ali'nin sorusunu yineledim.

"Burada mafya var mı? Bakın burası turizm bölgesine dönüşmüş. Yani burada para var, rant var, rant varsa mafya da vardır. Yanılıyor muyum?"

Nurettin koltuğunda büzüldü, bir topak oldu ama savunmayı bırakmadı.

"Yok mafya filan... Yani öyle çeteler filan yok."

Sesi titremeye başlamıştı.

"Muhtar!" diye uyardı Ali. "Muhtar, bak oturduk, düzgün düzgün konuşuyoruz şurada. Aklını başına topla, biz Cinayet Büro'danız. Önünde sonunda anlarız neler olup bittiğini. O iskelet kime ait, katil kim, illa ki buluruz. İyisi mi sen bildiklerini anlat. Biz de yardım yataklıktan içeri atmak yerine, soruşturmaya yardım ettiğin için takdir edelim seni."

İçeri atmak lafını duyar duymaz titremeye başlayan Nurettin birden ayağa fırlayarak bağırmaya başladı.

"Benim bir suçum yok, beni niye içeri atıyorsunuz, ben kimseyi öldürmedim."

Aklını yitirmiş gibiydi.

"Oturun muhtar!" dedim otoriter bir sesle. Bu odaya girdiğimizden beri ilk kez bu kadar sert bir ifade belirmişti yüzümde. "Lütfen oturun yerinize."

Oturmadı, dikildiği yerde panik içinde söylenmeyi sürdürdü.

"Ben, ben kimseyi öldürmedim, kimseyi saklamadım. Abisi yapmıştır, evet, abisi, Palamut Kaptan... Ne yapsın, çaresiz kaldı adam. Şikâyet eden de olmadı zaten. Kayıp ihbarı filan da yoktu..."

"Oturun muhtar" diye seslendim yeniden. "Oturun, sizi suçlayan yok. Oturun da sakin sakin anlatın."

Duymadı bile...

"Kumar... Kumar diyorum Başkomiserim, kumar yüzünden oldu. Aklını kumarla bozmuştu. Çok para kazanacak ya... Tabii yine cinlerin marifeti. Siz inanmıyorsunuz ama cinler Sinek'e de musallat olmuşu. Kâmil'i diyorum, Sinek Kâmil'i. Palamut'un kardeşi. Ahlaksızın tekiydi zaten. Cinler de yakaladı onu işte. Koca tekneyi bastı kumara..."

Ardı ardına, makineli tüfek gibi sıralıyordu sözcükleri ama anlayana aşk olsun. Sonunda Ali ayağa fırlayarak adamı omuzlarından tuttu.

"Otur" diye emretti. "Otur dedik sana, ne dikiliyorsun ayakta!"

Deli deliyi görünce sopasını saklarmış ya, anında sustu muhtar, ağzı yarı açık, yardımcımın suratına baktı, bir yumuşama görmeyince bana çevirdi gözlerini.

"Oturun muhtar" dedim anlayışlı bir sesle. "Oturun da sakince konuşalım."

Öylece çöktü koltuğa ama artık sesi çıkmıyordu.

"Doğrusunu yapıyorsunuz Nurettin Bey" diye cesaretlendirdim. "Hepimiz devlet için çalışıyoruz. Katili yakalamak bizim olduğu kadar sizin de göreviniz." Dostça bir ifadeyle adama doğru eğildim. "Şimdi söyleyin bakalım, kim bu Sinek Kâmil? Ne oldu ona?"

Elleri masanın üzerinde bir süre öylece kaldı, sonra usulca başını kaldırdı.

"Ben kimseyi itham etmiyorum Başkomiserim. Sinek Kâmil'in ölüsü de dirisi de bulunmadı zaten. Yani bunu köy kahvesinde kime sorsanız anlatır. Ama biraz zorlama-

nız lazım tabii. Kimse konuşmak istemez. Herkes Palamut Kaptan'dan çekinir..."

Ben de çekinirim demek istiyordu. Ali yine azarlayacaktı ki, sağ elimi kaldırarak engel oldum.

"Merak etmeyin muhtar, sizden duyduğumuzu söylemeyeceğiz. Kayıp mı oldu bu Sinek Kâmil?"

Allah benim belamı versin, niye açıklıyorum ki bunları diyen, yenilmiş bir yüz ifadesiyle anlatmaya başladı.

"Palamut Kaptan'la bu Sinek Kâmil kardeş. İkisi de bizim köyden. Tekneleri aşağıda sahilde ama evleri hâlâ burada. Babaları rahmetli Rıza Reis de balıkçıydı, onlar da mesleğe devam ettiler. Palamut Kaptan ne kadar dürüst, ne kadar namusluysa, Sinek Kâmil de o kadar riyakâr, o kadar alçaktır. Ne arasan var, yalan dolan, kumar..."

"Demek sizin köydekiler de sütten çıkmış ak kaşık değilmiş muhtar" diye takıldı Ali. "Bir de bize maval okuyordun. Neyse, neyse, Kâmil'in şu sinek lakabı da kumardan mı geliyor?"

Suçüstü yakalanmanın verdiği eziklikle yanıtladı Nurettin.

"Başka nereden gelecek Komiserim? Böylesi rezil herifler yüzünden biz de mahcup oluyoruz işte. Tabii kumardan geliyor, sinek ikilisinden. Zevzek herif orada burada atar tutardı. 'Sinek ikilisi benim uğurum, sinek ikilisi geldi mi, o gün masadaki herkesi üterim' der dururdu. Tabii hep ütülürdü. O masaların dili olsa da konuşsa, neler kaybetti kumarda. Ama asla akıllanmadı. Yalan söyler, hırsızlık yapar, para alır ödemez... Bana bile yüklü miktarda borç takmıştı. Aylar sonra Palamut Kaptan ödedi. Dedim ya Palamut Kaptan düzgün adamdır. Kardeşinin ne mal olduğunu da çok iyi bilirdi. Kâmil'i düzeltmek için çok uğraştı, sövdü, saydı, nasihat verdi. Ama hiçbir işe yaramadı. En son Şile'de bilmem ne kulübünde kumara oturtmuşlar bunu. Oturtmuşlar dediğime bakmayın, zaten dünden teşne. Rastlantıya bakın, ilk elde yine sinek ikilisi gelmiş buna. Hemen hayal kurmaya başlamış akılsız. 'Tamam, bu akşam herkesi üteceğim' diye.

Elbette sonu yine hüsran. Elinde avucunda ne varsa hepsini kaybetmiş. Yine de bırakmamış, al papazı ver kızı derken, en sonunda babadan kalma tekneyi de basmış kumara. Elbette onu da kaybetmiş ve yine borçlanmış. Palamut Kaptan bunu öğrenince çıldırmış. Kâmil'i Ağva meydanında eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. Sonra beline tabancasını takıp Şile'de kumar oynanan kulübe gitmiş. 'Verin lan kardeşimin kaybettiği paraları, yoksa başınıza yıkarım burayı' demiş. Evet, tek başına, kimseye haber vermeden, öylece basmış mekânı. Kulüptekiler tanıyorlar tabii Palamut Kaptan'ı. Onu usulünce karşılamışlar, sakinleştirmişler, kahve filan ikram etmişler. Adamlar kaçın kurası. Kim bilir kaç bahtsızla karşılaşmışlardır böyle. Ardından mekân sahibi Sarı Nebil karşısına geçmiş, 'Böyle olmaz Palamut Kaptan' demiş. 'Sen de bilirsin ki, kumar borcu namus borcu. Daha mühimi, biz bu paraları geri verirsek, kimse bizi adam yerine koymaz. Bu mekân iş yapamaz. Bizim âlemin raconu bu. Racona uymazsak herkes bizi uyuz köpek yerine kor, pezevenk muamelesi yapar. Sen yiğit adamsın, gözün kara, şimdi burada kapışırız, bizden birilerini vurursun ama bu iş bitmez, ailen var, çoluğun çocuğun var. Sonunda kaybeden sen olursun. Yanlış anlama, tehdit değil, kardeşçe konuşuyorum. Benim de elimden bir şey gelmez. Bu para ödenecek kaptan. Kardeşin ödemezse sen ödeyeceksin. Ama peşin, ama taksitle, bu para mutlaka ödenecek.' Palamut Kaptan ne yapsın? Üç oğlu bir kızı var. Çocuklarının başı da belaya girecek. Sarı Nebil'in teklifini kabul etmiş. Kardeşinin borcu için iki yıllık sekiz senet imzalamış. Peşinatsız, faizsiz... Sonra da Ağva'ya gitmiş, Kâmil'i yakasından tutup arabaya atmış, köye getirmiş. O gece sabaha kadar evlerinde ışık sönmemiş. Günahı söyleyenlerin boynuna, sabah namazına giden birkaç kişi evden silah sesleri geldiğini söyledi. O günden sonra da Sinek'i gören olmadı. Adam kayıplara karıştı."

Galiba cinayet çözülüyordu. Hem de hiç beklemediğimiz bir anda... Hem de bu kadar kolay... Neden olmasın? Maktul elimizde, zanlı belli, cinayet nedeni ortada. Geriye

cinayet silahını bulmak, Palamut Kaptan'a itiraf ettirmek kalıyordu, fakat yine de sorguda elimizi güçlendirecek önemli bir bilgiye daha ihtiyacımız vardı. Tahmin ettiğim, ancak onaylanması gereken bir bilgi.

"Peki muhtar, bu ailenin, yani Palamut Kaptan'ın Göksu Deresi yakınlarında arazisi var mı? Şu büyük kavşak civarında diyorum."

Keşke olmasaydı der gibi baktı Nurettin ama artık saklayamazdı.

"Var, üç buçuk dönüm arazileri var. Daha fazlaydı aslında ama Kâmil'in borcunu ödemek için bir kısmını sattı Palamut Kaptan. Hatta ben de talip oldum ama nedense bize vermedi. Halbuki aile oteli yapacaktık. İçkisiz, namuslu bir yer. Neyse, başkasına sattı işte. O da tuhaf bir adamdır zaten. Ama arazisi iyi yerde. Derenin üstündeki yolun kenarında."

Heyecanla atıldı Ali:

"Muhtemelen iskeleti bulduğumuz yer Başkomserim. Başka neresi olacak?"

Konuşmanın sona yaklaştığını anlayan muhtarın hareketleri yine yavaşlamıştı, dirseklerini usulca masaya dayayarak çekine çekine bize doğru eğildi.

"Şeyy Başkomiserim, söz verdiniz, benden duyduğunuzu Palamut Kaptan'a söylemeyeceksiniz değil mi? Başıma iş almayayım durduk yere."

Çukurlarla, tepeciklerle kaplı çorak bir tarlayı andıran yüzündeki korku onu iyice çaresiz gösteriyor, kara gözleri merhamet istercesine ölgün ölgün parıldıyordu.

"Merak etmeyin Nurettin Bey" dedim güven dolu bir sesle. "Kimse sizin adınızı öğrenmeyecek."

4

Babam beni ona emanet etti, onu da bana

Yağmurun altında deniz ürkütücü bir yeşilliğe bürünmüştü. Karayel bu devasa su yığınını tuhaf uğultular çıkartarak sürüklüyor, karaya ulaştığında ise bütün kuvvetiyle kumsala çarpıyordu. İşte o anda sular yeşil rengini yitiriyor, bembeyaz bir gelinlik gibi kat kat açılıyordu. Bu muhteşem görüntüyü dışarıda bırakarak girdik Deniz Taşıma Araçları Kooperatifi Lokali'ne. İçeri adımımızı atar atmaz sert bir tütün kokusu çarptı yüzümüze, nemli bir sıcaklık, ince belli çay bardaklarına çarpan metal kaşıkların sesi. Kapının sol tarafındaki masada çayının eşliğinde poğaçasını iştahla mideye indiren gence Palamut Kaptan'ı sordu Ali. Kıvırcık saçlı denizci, ağzındaki lokmayı çiğnerken, başıyla köşedeki masayı gösterdi. Ali de ben de şaşırmıştık.

"Palamut Kaptan o mu?"

Niye ısrar ettiğimizi anlamamıştı delikanlı.

"He, o..." Lokmasını aceleyle yuttu. "Niye? Palamut Kaptan işte. Haa.. Belki gerçek ismiyle biliyorsunuzdur; Zekai Abi, Zekai Bafralı..."

Gösterdiği adam pencere kenarındaki büyükçe masaya tek başına oturmuş bir yandan sigarasını tüttürüyor bir yandan da önündeki küçük deftere bir şeyler yazıyordu. Ali gibi ben de hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü bu saçları çoktan açılmış, bıyıksız sakalsız, gözlüklü, takım elbiseli, ufak tefek adam, gözümde canlandırdığım Palamut Kaptan'a hiç ama

hiç benzemiyordu. Yaklaştığımızı fark edince, önündeki defterden başını kaldırdı, burnunun ucuna düşmüş gözlüklerini sağ elinin ortaparmağıyla geri iterek siz de kimsiniz dercesine yüzümüze baktı.

"Zekai Bafralı?" diye seslendim soru dolu bir vurguyla. "Namıdiğer Palamut Kaptan..."

Hiç istifini bozmadı, dudaklarının arasında unuttuğu yarısına kadar içilmiş sigarasını kül tablasının kenarına bıraktı, önündeki defterin kapağını kapattı, iskemlesinde usulca geriye yaslandı.

"Evet, ne vardı?"

Korku yoktu çakır gözlerinde, endişe de yoktu, karşısında dikilen yabancıların kim olduğunu bilememenin verdiği belli belirsiz bir huzursuzluk vardı sadece.

"Ben Başkomser Nevzat, yardımcım Ali Komiser..."

Çakır gözlerindeki sıkıntı azıcık arttı ama öyle endişeye filan kapılmadı, alıcı gözüyle şöyle bir süzdü bizi, ardından boş iskemleleri gösterdi.

"Buyurun, buyurun şöyle geçin." Biz masaya çökerken dalgın söylendi. "O iş kapanmadı mı? Şu Arap turistler... Kız telefonu suya düşürdüğünü söylemiş ya, karakoldan öyle dediler, olayın kapanmış olması lazım."

Son derece kendinden emin görünmesine rağmen içini bir tedirginlik kaplamıştı. Çünkü bu ülkede herkesin bir açığı vardı, çünkü bu ülkede herkes devletten korkardı.

"Konu hırsızlık değil Kaptan, biz Cinayet Büro'dan geliyoruz."

Kansız dudakları aralandı, mavi gözleri kocaman açıldı.

"Cinayet mi işlenmiş? Allah Allah, hiç duymadık! Kim, kim öldürülmüş?" Telaşlanır gibi oldu. "Yoksa bizim çocuklardan biri mi? Yoksa Kubi mi?"

Ali güm diye daldı.

"Kâmil'e Kubi mi diyorsunuz?"

Palamut Kaptan'ın sakalsız yüzü karıştı.

"Hayır, Kubilay'a Kubi diyoruz. Kubilay bizim kaptanlardan biri. Biraz deli doludur... Kâmil de nereden çıktı şimdi?"

Alaycı bir ifade takındı bizim muzır.

"Nereden çıkacak, topraktan..."

Şaşkınlığı artıyordu Kaptan'ın, bir çocuğunki kadar küçük ellerini hafifçe açtı.

"Valla neden bahsediyorsunuz anlamadım. Kim kimi öldürmüş, olayın Kâmil'le ne alakası var?"

"Çok alakası var" diye çıkıştı Ali. "Kâmil kardeşin değil mi senin?"

Kaptan öylece dondu kaldı.

"Ne, ne diyorsunuz siz ya?" diyebildi sonunda. "Kâmil, Kâmil'i mi öldürdüler?"

Adamın rol yaptığından emin olan oyunbaz yardımcım sessizce güldü.

"Sanki bilmiyorsun..."

Palamut Kaptan patlamaya hazır bir deniz gibi gerilmeye başladı.

"Nereden bileceğim, yıllardır görmüyorum Kâmil'i!" Yine duraksadı, öfkesini yitirir gibi oldu, mavi gözlerinde derin bir acı belirdi. "Sahi, ölmüş mü? Kâmil öldü mü?"

Samimi görünüyordu, anlayıp dinlemeden adamı daha fazla ezmenin manası yoktu.

"Kardeşinizi en son ne zaman görmüştünüz?" diye katıldım konuşmaya. "Yıllardır görmüyorum dediniz, kaç yıl oldu, hatırlıyor musunuz?"

Hiç duraksamadan yanıtladı.

"Dört yıl önce, hatta biraz daha fazla. Dört yıl üç ay filan... Ekim sonuydu, lüfer akını başlamıştı."

"Nasıl bu kadar net hatırlıyorsunuz?"

Yine o acı dolu ifade yerleşti yüzüne.

"Söyleyin Başkomiserim, Allah aşkına söyleyin, Kâmil öldü mü?" Artık masanın üzerindeki elleri gibi sesi de titriyordu. "Kardeşim öldü mü?"

Umursamadım.

"Lütfen soruma cevap verin Kaptan. Yıllar önceki olayı nasıl bu kadar iyi hatırlıyorsunuz?"

Adeta pişmanlıkla söylendi.

"Çünkü Kâmil'i o gün kovmuştum."

Sadede gelmiştik işte.

"Sadece kovmamışsın" diyerek gerçeğin kapısını biraz daha araladı yardımcım, "Bir güzel de dövmüşsün."

Mavi gözlerinde dışarıdakilerden daha güçlü bir şimşek çaktı, öfkeyle döndü, şimdi ters bir şeyler yapacak dedim, yapmadı. Derin bir iç geçirerek bakışlarını masanın üzerinde duran ellerine dikti.

"Evet, dövdüm, hem de sille tokat, hem de milletin gözü önünde..." Başıyla dışarıda bir yerleri gösterdi. "Hem de şu meydanda, hem de küfrederek..." Sesi kederliydi. "İstese bir yumrukta beni yere sererdi. İri yarı, bileği sağlam bir çocuktu. Saygıdan elini kaldırmadı. Karşı bile durmadı. Bütün Ağva'nın gözü önünde sopayı yedi oturdu..." Gözleri nemlendi, sağ gözünde bir damla büyüdü ama seyrek kirpiklerini geçemedi, ani bir hareketle bakışlarını yüzüme dikti. "Neden söylemiyorsunuz Başkomiserim, kardeşim öldü mü?"

O kadar içten, o kadar çaresiz görünüyordu ki, "Henüz emin değiliz" diye mırıldandım. "Bir ceset bulduk..."

Bu sözümden bile bir umut kırıntısı çıkardı.

"Bir ceset... Yani emin değilsiniz Kâmil olduğundan..."

Bizim kül yutmaz Ali anında soktu lafı.

"Ama senin emin olman lazım... Sen herkesten daha iyi bilirsin kardeşinin ölüp ölmediğini..."

Aklı karışır gibi oldu Kaptan'ın ama genç komiserin iğneleyici sözlerine takılmadı, benimle konuşmayı sürdürdü.

"Denizde mi buldunuz Başkomiserim? Cesedi diyorum, boğulmuş mu?"

Manidar manidar güldü Ali:

"Tabii, tabii denizde boğulmuş. Hava kötü ya, fırtınada batmış teknesi." Birden ciddileşti, masanın üzerinden eğilerek adamın yüzüne baktı. "Oyunu bırak Palamut Kaptan, ne söylediğimi duymadın mı? Adam topraktan çıktı diyorum. Ne denizi ne boğulması?"

Kıpkırmızı oldu Kaptan'ın suratı, burun kanatları açıldı, boyun damarları şişti.

"Neden böyle konuşuyorsun?" dedi yaralı bir sesle. "Bak şurada oturmuş insan gibi sorularınızı cevaplıyorum. İstemesem yapmam. İstemesem yaptıramazsın. Ben polisten korkmam Ali Komiser, ben devletten de korkmam." Başıyla kahvede oturanları işaret etti. "Bu ibnelerden de korkmam, ben Allah'tan başka kimseden korkmam. Çok girdim çıktım içeriye, çok dalaştım insanlarla, çok polis tanıdım, çok hâkim, çok savcı tanıdım. Benimle doğru dürüst konuşmazsanız tek kelime alamazsınız ağzımdan."

Adamı karakola götürüp sorgulardık ama iş uzardı.

"Bir ceset bulduk Kaptan" dedim renksiz, duygusuz bir sesle. "Başından vurulmuş. Göksu Deresi'nin orada, sizin arazinizde, kardeşiniz olabilir diye düşündük..."

Palamut Kaptan'ın berrak mavi gözleri tatlı bir ışığa boğuldu.

"O zaman Kâmil değil. Kâmil yıllardır adımını atmadı Ağva'ya. Kâmil İzmir'deydi. Yani o civarda. Daha dün gece Adile ablamla konuşmuş. Ne zamandır aramıyordu. Yeni dönmüş Yunanistan'dan..." Ali'ye sert bir bakış attı. "Başkasından önce benden duyun. Hapisteydi Selanik'te. İnsan kaçakçılığından. Bir sene kaldı içeride, yeni çıkmış. Her akşam karakola gidip imza veriyormuş." Sesindeki neşeli tını fark edilmeyecek gibi değildi. "Adamı Göksu Deresi'nin kenarında vurdularsa Kâmil olamaz. Sahi Başkomiserim, neden Kâmil olduğunu düşünüyorsunuz? Üzerinden Kâmil'e ait bir kimlik mi çıktı? Kâmil'in eşyasını filan mı buldunuz?"

Durum oldukça karmaşık bir hal almaya başlamıştı, fakat çözümü çok kolaydı.

"Yok, yok öyle değil, anlatırız birazdan. Kâmil'in telefonu var mı sizde?"

Suratı asıldı, vermeyecek sandım, yapmadı.

"Var" diye homurdanarak elini ceketinin cebine soktu, cep telefonunu çıkardı. "Var ama dört yıldır hiç konuşmadık. Hapse düştüğünde bile aramadım, aramam. Kardeşlerim konuşur ama ben konuşmam." Telefonunun fihristini açtı. "Şu numara işte... İsmi de yazıyor zaten. Ama kendi tele-

fonunuzdan arayın, beni bulaştırmayın. Öyle bir kardeşim yok benim."

Adamı benzetmek için yanıp tutuşan Ali dayanamayıp atıldı.

"Az önce öyle demiyordun..."

Artık kızmıyordu Kaptan, elindeki izmariti kül tablasında sakince ezdi.

"Öldü dediniz, boş bulundum, üzüldüm. Kardeşimiz işte. Ne diyeyim, insanız neticede. Ama günahı büyük Kâmil'in. Ailemizin ekmek teknesini bastı kumara. Hepimizin çoluğu çocuğu var. Kimseyi düşünmedi. İnsan olan yapar mı bunu? Yenecek bok mu bu?" Telefonu masanın üzerinden sertçe yardımcıma itti. "Neyse, alın işte numarası burada." Ali numarayı kendi telefonuna kaydederken Kaptan ceketinin sol cebinden sigara paketini çıkardı. Bir tane çekti, parmaklarının arasında ezerken sordu: "Sahi Başkomiserim, cesedi arazimizde bulmuşsunuz. Kim söyledi o arazinin bizim olduğunu? Adam vurulurken gören biri mi var?"

Muhtarı ele vermememiz gerekiyordu.

"Görgü tanığı filan yok, o arazinin size ait olduğunu herkes biliyor köyde..."

Gözlerini kısarak beni süzdü.

"O toprakların bizim olduğunu herkes bilmez Başkomiserim. Sadece Nurettin denen muhtar bilir..." Berrak bakışları bir an yüzümde durdu. "Tabii ya, o pezevenk musallat etti sizi başıma. Tabii ya, başka kim olacak? O lavuğun marifeti bu. Derdi de benim araziye çökmek. Ne zamandır peşimde. Göksu Deresi'nin kenarına güya helal butik otel yaptıracak. Millete de çamur atıyor, butik otellerde zina yapılıyor diye. Oteli de yeğeninin üzerine yaptıracak. Bunun bir yeğeni var, Gavat Hasan... Gavat dediysem hakikaten gavat, oynak bir karısı var bunun. Şaziye, Döşek Şaziye... Karı çok iştahlı, doymak bilmiyor. Hasan da gevşek... Bu Hasan'ın bütün arkadaşları Şaziye'nin üzerinden geçti. Hasan'a sorunca da 'Cinler' diyor, 'cinler musallat oldu bizim Şaziye'ye' diyor. Dedikodu yapmıyorum, valla yapmıyorum, ben kimsenin

arkasından konuşmam. Sorun şu adamlara, anlatsınlar. İşte bu cinci muhtar, otelin başına yeğeni Gavat Hasan'ı koyacak, paraları da kendi cukkalayacak. Kaç kere geldi bu ikisi yanıma, 'Olmaz' dedim, 'Size satacak malım yok' dedim. Daha bir hafta önce kovdum bunları. Ama şimdi faili meçhul var ya, su bulanmışken olayı yıkalım Palamut Kaptan'ın üzerine diyorlar, sonra da çökecekler araziye. Cibilliyetsiz herif, bir de dindar geçinir... Yalan, hepsi yalan, duaydı, namazdı, göz boyuyor. Amacı bu dünyada kendi cennetini kurmak... Bir dakika, bir dakika. Belki de... Evet, belki de adamı bile bunlar öldürtmüştür. Cesedini bulduğunuz şu garibanı diyorum. Olamaz mı Başkomiserim? İşinizi öğretmek gibi olmasın ama belki bizzat o Gavat tuzağa düşürmüştür zavallıyı. Belki ölen şahıs karısının yorgan niyetine üzerine çektiği adamlardan biridir..."

İyice savrulmuştu, kendini kaybetmiş, dışarıdaki deniz gibi köpürdükçe köpürüyordu.

"Yanlış düşünüyorsunuz Zekai Bey" diye durdurdum. "Cesedini bulduğumuz o zavallı, yıllar önce öldürülmüş. En az dört yıl..."

"Dört yıl mı?" Dalgınlaşmıştı, sigarasını dudaklarının arasına yerleştirmeden önce hayretle mırıldandı. "Eski yani?"

"Çok eski, ceset dediğimiz de bir iskelet zaten. Kimlik filan da yok. Kafatasında bir kurşun deliği var sadece. Bereket, mermi çekirdeği elimizde." Şüphemi hiç gizlemeden baktım yüzüne. "Silahınız var mı?"

Yanıtlamadan önce yavaş hareketlerle sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti, dumanı savururken acı acı güldü:

"O muhtar dürzüsüyle işbirliği yapacaksınız değil mi Başkomiserim? Bana yıkacaksınız değil mi bu işi?"

Doğru düşünemiyordu, paranoya aklını ele geçirmeye başlamıştı, otoriter bir sesle uyardım:

"Doğru konuşun Zekai Bey, biz kanunsuz iş yapmayız."

İnanmadı, haklı olduğundan emin fakat çaresiz bir insanın inadıyla itiraz etti.

"Polislerin çoğu böyle söyler ama hakikat..."

Uzatmasına izin vermedim.

"Bahsettiğiniz polisler kim bilmiyorum ama biz öyle insanlar değiliz. Siz soruma cevap verin, silahınız var mı?"

Kalender bir tavırla açıkladı.

"Yok, vardı sattım. Kâmil'in borcunu ödemek için. Silahım filan yok. Olsa da kimseyi vurmam ben. İtle köpekle baş edeceğim diye hapislerde çürüyemem."

Ali'nin sesiyle kesildi sözleri, bizimle değil, cep telefonundan biriyle konuşuyordu.

"Alo, alo Kâmil. Kâmil Bafralı'yla mı görüşüyorum? Polisim ben, evet polis. Komiser Ali."

Telefonun sesini hoparlöre vermesini işaret ettim, anında yaptı.

"Alo, Kâmil, Kâmil Bafralı orada mısın?"

Gergin bir ses cevap verdi.

"Evet, buradayım. Ne oldu? Niye arıyorsunuz ki beni? Her akşam Dikili Karakolu'na imza veriyorum zaten. Benim davam bitti. Yunanistan'da gözaltındaydım, serbest kaldım. Yanlışlıkla yakaladılar bizi. Ben balıkçıyım, ne işim olur insan kaçakçılığıyla? Yunan sularına girmişiz bilmeden..."

Kâmil derdini dökmeye çalışırken Palamut'a telefonu işaret ettim.

"Kardeşinin sesi mi?"

Gözlerini kırparak fısıldadı.

"Evet o, bizim Kâmil."

Ali ise telefondaki sorguyu sürdürüyordu.

"Dur lan, dur bir dakika, ne makineli tüfek gibi saydırıyorsun. Yunanistan'ı sormuyorum sana. Yunanistan'da ne yaptığınla ilgilenmiyoruz. Bize Ağva'yı anlat. Şu Ağva'dan ayrılma meselesini. Ne zaman gittin sen buradan?"

Kâmil şaşırmış olmalıydı, bir süre sessiz kaldı.

"Dört yıl önce" diye mırıldandı nihayet. "Dört yıl önce, Ekim ayının 23'ünde... Lüfer zamanı..."

Ali'nin bakışları Palamut'un kederle öfkenin iç içe geçtiği mavi gözlerinde durdu, adamın doğruyu söylemiş olabile-

ceğine ilk kez inanmaya başlamıştı ama telefondaki sorguyu derinleştirmeyi bırakmadı elbette.

"Abinle kavga etmişsin, öyle mi? Hem de Ağva'nın orta yerinde..."

Yine kısa bir sessizlik oldu ama öncekinden daha kısa, ardından Kâmil'in endişeli sesi duyuldu.

"Niye soruyorsunuz bunları? Dört sene önceki olayları niye karıştırıyorsunuz? Yoksa... Yoksa abime bir şey mi oldu? O Sarı Nebil denen puşt bir şey mi yaptı abime?"

Kâmil sanki karşısındaymış gibi azarladı yardımcım.

"Panikleme hemen, abine bir şey olduğu yok. Sen gittikten sonra Sarı Nebil'le de alışverişi kalmamış. Niye kalsın ki, kumarbaz olan sensin. Abin düzgün adam, o taraklarda bezi yok. Merak etme, sıhhati de yerinde. Biz senin sıhhatin için endişelenmiştik. Abinin kafana bir kurşun sıkıp seni kendi arazinize gömdüğünü zannettik. Göksu Deresi'nin kenarına..."

Ağlamayla gülme arası boğuk bir ses duyuldu telefondan.

"Bak o olmaz işte. Zekai Abim bana kıyamaz... Çok kızar, çok öfkelenir, eşek sudan gelinceye kadar döver, ana avrat söver ama bana kıyamaz. Aramaz, sormaz, senelerce konuşmaz, çünkü güvenmez, haklı da, ben güvenilir bir adam değilim ama bana kıyamaz. Çünkü sever beni. Ben de onu severim, belki daha çok severim. Bir yanlış yaptık, büyük hata, biliyorum telafisi de yok. Ama abimin tırnağına zarar gelse, o Ağva'yı yakarım. Çünkü babam beni ona emanet etti, onu da bana..."

Kâmil hiç de aptal biri değildi, Palamut Kaptan'ın yanında olduğumuzu anlamış, abisinin kalbini yeniden kazanmaya çalışıyordu.

"Tamam, tamam" diye kesti bu hamasi sözleri yardımcım. "Tamam anladık, ölmemişsin." Sustu, gözlerini Palamut'un ketum suratına dikti ama sorusu telefonun öteki ucundaki adamaydı. "Bize yalan söylemiyorsun, değil mi Kâmil? Sen gerçekten de Kâmil Bafralı'sın, değil mi? Namıdiğer Sinek Kâmil."

Denizin üzerine düşen yıldırım sesinin hemen ardından geldi cevap:

"Evet, oyum. Niye yalan söyleyeyim ki? Kâmil benim, namıdiğer Sinek Kâmil. İsterseniz görüntülü aramaya geçin, yüzümü de görün."

Adamın neye benzediğini bilmiyorduk ama görüntüsü işimize yarayabilirdi, söylememe gerek kalmadan Ali gereğini yaptı.

"İyi olur Kâmil, bak şimdi şöyle yapacağız. Telefonu kapatınca hemen gidip bugünün gazetelerinden birini alacaksın. O gazeteyi göğsüne tutup suratınla birlikte fotoğrafını çekeceksin, sonra da WhatsApp'tan bu telefona yollayacaksın. Biz de seni, aileni bu davadan uzak tutacağız. Yarım saatin var, yetiştirebilir misin?"

Hevesle atıldı Kâmil.

"Yetiştiririm ama benim de sizden bir ricam olacak Komiserim, abimi görürseniz selamımı söyleyin, hürmetle ellerinden öperim."

Abisi oturduğu iskemlede tek kelime bile etmeden sessizce sigarasını içiyordu. Aldırmaz görünüyordu ama ağlamamak için kendini zor tutuyordu, onun bu halini gören bizim nobran Ali bile insafa geldi, konuşmak ister misin dercesine elindeki telefonu uzattı ama Palamut Kaptan sert bir baş hareketiyle reddetti. Dudaklarından fısıltı halinde bir tek kelime döküldü:

"Olmaz..."

Dört yıl önce bir çılgınlık anında kumara basılan baba yadigârı teknenin acısını, hep destek olduğu iradesiz bir kardeşin sorumsuzluğunu, bütün bir aileye yapılan bu büyük ihaneti daha uzun yıllar unutacağa benzemiyordu.

5

O ağırlığı atmışsınız üzerinizden, o üzüntü terk etmiş sizi

Zeynep karnımızı doyurmak için sığındığımız pastaneye geldiğinde hava iyice bozmuştu. Kuzeyden sökün eden kara bulutlar gökyüzünü tümüyle kaplamış, ardından iri damlalar kötü günlerin habercisi gibi öfkeyle inmeye başlamıştı. Şirin adındaki genç bir kadının işlettiği bu sevimli pastanenin penceresinden sular altındaki sokağı izleyen Zeynep endişeyle mırıldandı:

"Tam zamanında ayrılmışız olay mahallinden, kalsaydık sırılsıklam olmuştuk şimdi."

Dışarıda oyuncak bir bebeğin selin önünde sürüklendiğini gördüm. Kim bilir ne kadar üzülmüştür düşüren kızcağız. Bir an sokağa fırlayıp oyuncağı yakalamak geçti içimden, sonra bunun pek de mantıklı olmayacağını düşündüm.

"Islanmakla kalsanız iyi, perişan olurdunuz Zeynepçim" diyerek kriminoloğumuza döndüm. "Yıllardır böyle fırtına görmedim, gerçekten de tam zamanında ayrılmışsınız oradan."

O sırada telefonlarımızdan birine mesaj geldiğini haber veren o aşina ses duyuldu. Zeynep kendisininkine baktı, ona değildi; benimkini çıkartmama bile gerek kalmadan, "Palamut Kaptan doğru söylüyormuş" diyen Ali telefonunu bana uzattı: "Bakın, Kâmil fotoğrafı yollamış. Adam sağ salim hayatta..."

Hiç sürpriz olmamıştı, yine de bakışlarımı giderek kararan gökyüzünden ayırıp Ali'nin telefonuna baktım. Fotoğraf kötü çekilmişti ama bir gazetenin bugün tarihli nüshasını göğsünde tutan Kâmil Bafralı'nın nursuz suratı ekranda açıkça seçiliyordu.

"Adamın başka fotoğraflarını görmüştünüz, değil mi?"

Kriminoloğumuzdu soruyu soran; sağ eliyle kahve fincanının kulpunu tutmuştu, yarısını yiyebildiği tostun kalanı tabağında öylece duruyordu.

"Elbette" diyen Ali bu kez telefonu kriminoloğumuza uzattı. "Bak burada işte. Abisi Palamut Kaptan'la teknede çekmişler fotoğrafları."

Yorgunluktan altları hafifçe moraran gözlerini kısarak baktı Zeynep.

"Bu, Kâmil'in kumara bastığı tekne mi?"

Alt dudağı hafifçe sarktı yardımcımın.

"Bilmiyoruz, muhtemelen odur. Kucaklarındaki balıkları görüyor musun? Ne kadar çok. Ne kadar iri. Palamut mu bunlar?"

"Torik Alicim, torik" diye homurdandım. "Bir zamanlar çok balık çıkardı Karadeniz'den. Biz köklerini kurutmadan önce..."

Ama ne Ali ne de Zeynep'in umurundaydı soyunu tükettiğimiz balıklar.

"Şu halde tek somut delil mermi çekirdeği" diye mırıldandı kriminoloğumuz. "Belki başka çekirdekler de vardı, belki kurban sadece başından değil, başka yerlerinden de yara almıştı ama sadece tek mermi bulabildik. Şansımız yaver gider de merminin atıldığı silah kayıtlarımızda çıkarsa önemli bir ipucuna ulaşırız."

Olabilirdi, böyle kolayca çözülen çok vakayla karşılaşmıştık. Ama merminin balistik sonuçlarına ulaşmadan bunu söylemek anlamsızdı. Çayımdan bir yudum daha aldığımı, Ali'nin suböreğinin son lokmasını iştahla çiğnediğini gören Zeynep konuşmasını sürdürdü.

"Ama merminin balistik kayıtları yoksa, işimiz epeyce zor... Belki katilin izlerini yine bu civarda aramalıyız."

"Bu iyi bir fikir olmayabilir." Ağzındaki lokmayı mideye indiren Ali'den gelmişti itiraz. "Katilin bu civardan biri olduğunu nereden biliyoruz? Belki de adamı başka yerde öldürüp buraya getirdiler. Mesela Şile'den, ne bileyim belki Beykoz'dan ya da İstanbul'un başka bir semtinden. Olamaz mı? Adamı kıstırdılar, ellerini bağlayıp kafasına sıktılar, sonra da..."

Profesyonel katillerin ya da mafya tetikçilerinin alışılagelmiş infazlarından bahsediyordu ama bu vakada farklı bir ayrıntı vardı.

"Sanmıyorum" diye karşı çıktım. "Öyle olsaydı, mermi dişleri parçalar geçerdi. 9 mm mermi yakın mesafeden sıkılırsa dişlere takılıp kalmaz."

Gözlerinin önüne dökülen saçlarını sağ eliyle geriye attı Zeynep.

"Ben de sizin gibi düşünüyorum Başkomserim. Uzaktan ateş edildiği kesin. Muhtemelen kurban kaçarken vuruldu... Belki öldürüleceğini bilmiyordu. Katil ya da katiller başka bir amaç için buraya geldiklerini söylemişlerdi. Kendisine tuzak kurulduğunu anlayınca kaçmaya çalıştı. Kurşunun kafatasının arkasından girmiş olması da bu ihtimali güçlendiriyor. Başlarda şansı yardım etmiş olmalı, biraz uzaklaşabilmiş. Ama katil iyi nişancıymış, aralarındaki mesafeye rağmen kafasından vurmuş onu."

Ali o her zamanki çocuksu inadını takındı yine:

"Tamam, dediğiniz gibi oldu diyelim, fakat cinayetin burada işlendiğini nereden biliyoruz? Tamam, kurbanı tuzağa düşürdüler, adam anlayınca tüymeye çalıştı, katiller de arkasından vurdular ama bütün bu işlerin burada olduğuna dair elimizde kanıt yok ki. Adamı başka yerde öldürüp buraya getirmiş olamazlar mı?"

Elbette bu ihtimal de mümkündü ama şu anda meselemiz bu değildi, aslına bakılırsa o kadar az bilgi vardı ki elimizde, tahmin yürütecek halde bile değildik. Fakat Zeynep'in aklı başka bir konuya takılmıştı.

"Peki şu anlattığınız muhtar, neydi adı, Nurettin Çuval..."

"Tulum" diye hatırlattı Ali gülerek. "Çuval da olurdu ya neyse... Ne olmuş muhtara?"

"Anlattığınız kadarıyla sizi yanlış yönlendirmiş. Doğrudan Palamut Kaptan'ı zanlı yapmış... Adamın rant peşinde olduğunu da biliyoruz. Dere kenarındaki topraklara kendisi de otel yapmak istiyormuş."

Alaycı bir sesle söylendi Ali:

"Ama helal otel, namuslu aile oteli..."

"İşte her neyse, acaba diyorum, cinayeti muhtar işlemiş olamaz mı? Yeğeni de pek sağlam pabuç değilmiş..."

Adeta neşeyle mırıldandı bizim haylaz:

"Gavat Hasan..." Duraksadı. "Aslında Palamut Kaptan da buna benzer bir şey söyledi. 'Cinayeti Nurettin ile yeğeni işlemiş olabilir' dedi."

"Yok, yok" diye itiraz ettim. "Nurettin gibi adamlar cinayet işleyemez. Bunlar çakal gibidir. Başkalarının avladıklarından arta kalanlarla beslenirler. Yani kanunsuz işler için bile arkalarını birine dayamaları gerekir. Nurettin de muhtar olmuş işte. Sırtını hükümete dayayıp arsa kapatabilir ama iş birini öldürmeye gelince gözü yemez. Yeğeninin de yapacağını zannetmiyorum, kıyıcı adamların kendilerine göre bir namus anlayışı vardır. Kadınlarının başkalarıyla birlikte olmasına asla izin vermezler. Bu onların itibarını yerle bir eder. Yani Nurettin'i araştırmak zaman kaybı olur. O yüzden, Zeynep'in de söylediği gibi, şu anda en önemli ipucu o mermi çekirdeği. Eğer merminin balistik kayıtlarını bulamazsak, sadece metal ve sert plastikten yapılma o tuhaf zımbırtıdan başka şey kalmayacak elimizde."

Kopan büyük bir gürültü kesti sözümü. Gürültü dediğime bakmayın, o kadar şiddetliydi ki, deprem olmuş gibi masalar sarsıldı, fincanlar, çatallar, bıçaklar, tabaklar şangırdadı, iskemlelerin ayakları titredi. Denizin üzerinde ardı ardına çakan üç şimşek külrenginden siyaha dönüşen bulutları vahşi bir ışıkla üç parçaya ayırdı. Derken öncekinden daha güçlü bir gürültü duyuldu ve üzerinde "Şirin Pastanesi" yazan yekpare cam kapı hızla içeri doğru açıldı.

"Ne oluyor? Ne oluyor be!" diyen bir kadın sesi duyuldu arkamızdan. "Ne istiyorsun? Niye azdın yine? Derdin ne?"

Başlarımızı çevirince rengârenk pastaların kral taçları gibi sergilendiği tezgâhın gerisinden yaşlı bir kadının çıktığını gördük. Sanki karşısında düşman varmış gibi hınçla kapıya doğru yürüdü.

"Bitmedi, bitmedi. Ne öfkeymiş, geçmiyor bir türlü. Yeter, yeter artık be!"

Üçümüz de öylece kalakalmıştık, kadın bir çırpıda kapıya ulaşmıştı, tam dışarı çıkacaktı ki, "Anne, anne ne yapıyorsun ya!" diyen Şirin Hanım yetişti arkasından. "Nereye çıkıyorsun bu havada? Görmüyor musun dışarıyı?"

Yaşlı kadın birden durdu, döndü, suçüstü yakalanmış birinin çekingenliği içinde genç kıza baktı, çok sürmedi, yine o çılgın ifadeyi takındı.

"Azıttı ama Şirin, görmüyor musun? Ne bu ya? Bıktık artık, bıktık."

Şirin mahcup olmuştu, aceleyle annesinin koluna girdi.

"Tamam anneciğim, tamam, gel, arkaya geçelim. Nasıl olsa duracak. Sonsuza kadar yağamaz ya?"

İşte o anda fark etti kadın bizi, önce üçümüzü şöyle bir süzdü, ardından gözlerini bana dikti; yüzündeki huzursuzluk dağıldı, iri ela gözlerinde sevecen bir ifade belirdi.

"Ah, geldiniz demek" diye mırıldandı. "Sonunda beni buldunuz." Sesi şefkat yüklüydü ama aynı zamanda saygılı ve nazikti. Az önce bağırıp çağıran o gergin kadın gitmiş, bir hanımefendi gelmişti yerine. Kendisinden beklenmeyen çevik bir hareketle kolunu kızından kurtardı, masamıza doğru birkaç adım attı. "Biliyordum zaten, biliyordum, hiç şüphe etmedim. Önünde sonunda beni bulacağınızı biliyordum."

Tanımadığım bir kadının bana böyle sevgiyle bakması, böyle duygu dolu sözler söylemesi, sesindeki bu abartılı mutluluk ne yalan söylemeli beni tedirgin etti. Elbette nezaketimi bozamazdım, bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma.

"Kusura bakmayın çıkaramadım, isminiz neydi?"

Umutla mırıldandı.

"Macide, benim adım Macide, hatırladınız mı?"

Macide, Macide, Macide Hanım? Yeniden dikkatle süzdüm kadını. Zihnimde görüntüler belirip kayboldu ama parçalar bir türlü bütünleşmedi. Macide Hanım? Daha önce görmüş olabilir miydim bu kadını? Neden olmasın? İyi de nerede, ne zaman, nasıl? Yok, hiçbir şey hatırlamıyordum. Belki de hiç karşılaşmamıştık, belki de kadın yanılıyordu. Olabilirdi, hiç karşılaşmadığımız insanlar bize aşina gelebilirdi. Fakat kadın o kadar emindi ki beni tanıdığından. Sadece tanıdığından eminmiş gibi değil, sanki ortak bir mazimiz varmış, sanki çok kıymetli anları paylaşmışız gibi muhabbetle bakıyordu. Kırk yıllık arkadaşımmış gibi bana sahip çıkan bu tuhaf kadının karşısında ne yapacağımı bilemeden öylece kalmıştım. Bereket yine kızı yetişti yardımıma.

"Anneciğim lütfen, bak insanları rahatsız ediyorsun."

Hiç umursamadı kadın, son derece doğal bir tavırla sözlerini sürdürdü.

"Yaşlanmışsınız, oysa gençtiniz, ama..." İyice yaklaştı. "Artık yorgun görünmüyorsunuz. O ağırlığı atmışsınız üzerinizden, o üzüntü terk etmiş sizi, karanlıktan kurtulmuşsunuz." Tatlı bir gülümseme belirdi ince dudaklarında. "İyileşmişsiniz, gerçekten iyileşmişsiniz..."

Artık tam önümde duruyordu, kısa kesilmiş gümüş rengi saçlarının kapatmakta güçlük çektiği geniş alnı kırışıklıklar içindeydi, hafif oval yüzünde ağır bir keder vardı, iri ela gözlerinin derinlerinde, çok derinlerde belki de hiç geçmeyecek bir acının izleri okunuyordu.

"Anne yeter ama, gerçekten rahatsız ediyorsun insanları..." Şirin Hanım yeniden Macide'yi kolundan yakalamıştı. "Tamam, tamam, hadi geçelim içeri..." Mahcup bakışlarını bana çevirdi. "Kusura bakmayın ne olur."

Sonunda kekeleyerek de olsa konuşabildim.

"Önemli değil. Olur böyle şeyler..."

Yaşlı kadının yüzünde önce şaşkınlık, ardından derin bir hayal kırıklığı belirdi.

"Beni hatırlamadınız... Beni hatırlamadınız... Saatlerce

konuşmuştuk o bahçede..." Gözlerindeki sevinç aniden söndü ama bana bakmayı sürdürüyordu. "Demek benim için gelmediniz." Yüzü karıştı, yanıldığını düşünmeye başlamıştı ama yeniden o kararlı ifade geldi oturdu yüzüne. "Oysa siz ötekiler gibi değildiniz. Siz unutmazdınız..."

Kim söylemişti bu sözü daha önce bana? "Siz asla unutmazsınız." Yok böyle değildi, daha samimiydi ve ima yüklüydü. "Sen asla unutmazsın Nevzat. Belki affedersin ama asla unutmazsın." Evet, emindim biri daha önce söylemişti bunu bana ama kimdi hatırlamıyordum. Bir an bile yüzümden ayrılmayan sarıya çalan ela gözlere baktım yeniden, hayır bu kadın değildi. Onu söyleyen bir erkekti, bir suçlu, bir katil, belki de bir meslektaşım ama kimdi?

"Annecim hadi gidiyoruz, hadi ama lütfen..."

Şirin Hanım'ın sözleriyle dağıldı düşüncelerim, içimden genç kıza teşekkürler ettim ama Macide'nin hiç de gitmek gibi bir niyeti yoktu.

"Bir dakika Şirincim, bir dakika, beyefendiyle konuşuyorduk" diyerek kolunu kızının ellerinden kurtardı. "Biraz yaşlanmışsınız tabii. Belki o yüzden hatırlamadınız..."

İşte o anda cankurtaran gibi yetişti çalmaya başlayan telefonum. Daha kimin aradığına bile bakmadan, "Affedersiniz ama açmam lazım" diyerek kalktım ve masadan birkaç adım uzaklaştım, tuhaftır kadın da ısrar etmedi, yeniden dirseğine yapışan kızıyla birlikte servis kapısına doğru sürüklendi. Kapının önüne gelince döndü, son bir kez baktı. Yine o tatlı gülümseme belirdi dudaklarında. "Ama iyileşmişsiniz" diye seslendi. "Gerçekten iyileşmişsiniz, çok sevindim..."

Duyarsız kalmak olmazdı, sağ elimi usulca havaya kaldırarak hoşça kalın gibilerden bir işaret yaptım. Artık, ısrarla çalmayı sürdüren telefonuma dönebilirdim. Baktım, ekranda bizim Ekrem'in adı yazıyordu. Yoksa başka bir cinayet mi?

"Günaydın Ekrem, hayırdır bu saatte?"

Telefonun öteki ucundan güldüğünü duydum.

"Günaydın Başkomserim, hayırdır hayır... Hatırlatmak için aradım."

Bugün de herkes bir şeyi hatırlatmak istiyordu bana.

"Şu bizim nikâh Başkomserim, hani ay başında davetiyeleri vermiştim ya. Unutmadınız değil mi?"

Neşem yerine geldi, ben de güldüm.

"Nasıl unuturum Ekrem, şahidin ben değil miyim yahu? Şahit olmadan evlenemezsin ki evladım."

Evlenmek lafını duyan Zeynep ile Ali de ilgiyle baktılar.

"Hiç merak etme, yarın akşam oradayız. Bak Ali'yle Zeynep de burada. Şimdiden mutluluklar diliyoruz. Selin'e de çok selam söyle."

Telefonu kapattıktan sonra hâlâ beni süzen bizim âşıklara döndüm.

"Yarın gidiyoruz düğüne, değil mi?"

Ali duraksadı, belli ki çoktan unutmuştu ama Zeynep hemen atıldı.

"Elbette gidiyoruz Başkomserim, Selin okuldan arkadaşım, elbisem bile hazır." Sustu, sevgilisine döndü. "Ali sen ne giyeceksin, hiç konuşmadık."

Hazırlıksız yakalanmıştı bizim yabani.

"Giyeriz bir şeyler ya... Şu bizim söz yüzüğü takılırken aldığımız siyah takım öylece duruyor. Bir kere giydim zaten..." Güya düğün hakkında konuşuyordu ama aklı başka yerdeydi, bakışları Macide ile kızının çıktığı yöne kaydı. "Sahi, kadını gerçekten hatırlamadınız mı Başkomserim?"

Ben de bakışlarımı aynı yöne çevirdim.

"Hayır, ilk kez görüyorum, daha önce karşılaşmışsak da hatırlamıyorum."

Derhal beni savunmaya geçti Zeynep.

"Yok Başkomserim, biz unuturuz ama siz unutmazsınız. Eğer bir yerlerde karşılaşsaydınız, mutlaka hatırlardınız kadını."

"Kesinlikle hatırlardınız" diye sevgilisini destekledi Ali. "Hem de ne konuştuysanız sözcüğü sözcüğüne." Yeniden Macide'nin çıktığı yöne baktı. "Bir de saatlerce oturduk diyor. Zavallı, kafayı yemiş..."

Canım sıkılmıştı, oysa hiç de kötü bir şey söylememişti yardımcım. Sanırım son cümleye takılmıştım. "Kafayı yemiş..." Ne olup bittiğini bilmeden, anlamaya bile çalışmadan, işte böyle hemen yapıştırıyorlardı yaftayı. "Kafayı yemiş, aklı gitmiş, iyice sıyırmış." Gerçekten kafayı yemiş miydi Macide Hanım? Hiç emin değildim. Belki de ben hatırlamıyordum. Belki de kadın hiç bilmediğim bir hakikati biliyordu. Benim çoktan hafızamdan sildiğim bir hakikati. Aklımdan bunlar geçerken yardımcıma sertçe bakmış olmalıyım.

"Ne oldu Başkomserim, yanlış bir şey mi söyledim?"

Hadi bakalım Nevzat cevap ver şimdi. Tanımadığımız insanlar hakkında hüküm vermek doğru değil gibi bir şeyler demem gerekiyordu, sözcükler dilimin ucuna kadar geldi ama bir türlü sese dönüşemedi. Garip bir durum olduğunu Zeynep de anlamıştı; ikisinin de bakışları üzerimdeydi, onlara da bir açıklama yapamadım, sadece belli belirsiz mırıldandım...

"Yok Alicim, yanlış bir şey söylemedin, haklısın, Macide Hanım'ın psikolojik sorunları olmalı..."

6

Depresyondan kurtulmak için unutman gerekir

Emektarımın ön camını temizleyen sileceklerin arasından engebeli arazide kıvrılarak akan yolu izliyordum. Yağmur hâlâ sürüyordu ama kara bulutlar biraz aralanmış, güneş belli belirsiz de olsa yüzünü göstermeye başlamıştı. Islak yola vuran ışık, siyah asfaltı gümüşten bir renge boyayarak arabamın ön camına yansıyordu. Yağmur dinince çıkmıştık pastaneden, Ali'yle Zeynep geldikleri gibi emniyetin aracıyla dönüyorlardı, ben tek başıma.

Sürücü koltuğuna yerleşince bir rahatlık hissetmiştim. Artık kendimle baş başa kalabilir, olanları gözden geçirebilirdim. Olanlar? Sabaha karşı gördüğüm o berbat rüyayı mı? Yıllar önce öldürülen şu zavallı kurbanı mı? Yoksa bana geçmişimi hatırlatmaya çalışan kısa saçlı, ela gözlü o tuhaf kadını mı? Macide Hanım, evet, Macide Hanım... İyi de kadını hatırlayamıyordum ki. Ne adını, ne yüzünü, ne bakışını ne de sesini. Kadınla daha önce karşılaşmış mıydık? Onu tanıyor muydum? Onunla konuşmuş muydum? Ali'yle Zeynep'in yanında bu soruları kendime sormaya bile çekinmiştim. Çünkü tümüyle unutmak istediğim karanlık günlerimin kapısını yeniden aralayabilirdim, daha da kötüsü yeniden o kapıdan içeri girebilirdim. En iyisi bu konunun kapağını hiç kaldırmamaktı. Ama kadının kederli bakışları, sesindeki samimiyet, yüzündeki o aşina ifade aklımı karış-

tırıyordu. "Artık yorgun görünmüyorsunuz" demişti. "O üzüntü terk etmiş sizi, kederden kurtulmuşsunuz... İyileşmişsiniz, gerçekten iyileşmişsiniz..." İyileşmek? Aynı hastanede bulunmuş olabilir miydik? Uygulanan o ağır şokun ardından, ruhumu kaplayan o sonsuz dinginlikle, bahçedeki gümrah kestane ağacının altındaki yeşil bankta oturmuş, dertleşmiş olabilir miydik? Hayır, olamazdık; çünkü ben konuşacak halde değildim. Bırakın konuşmayı, birinin yüzüne dikkatle bakacak, onun söyleyeceklerini dinleyebilecek mecalim bile yoktu. Canlı cenaze gibiydim, bırakıldığım yerde öylece kalıyordum. Peki bahçeyi, kestane ağacını, yeşil bankı nasıl hatırlıyordum? Öyle bir yer var mıydı? Yoksa filmlerde izlediğim görüntülerden, kitaplarda okuduğum bölümlerden bir hastane bahçesi mi yaratmıştım zihnimde? Tıpkı bu tanımadığım kadının, belki de hayatında hiç görmediği bir adamdan dertleştiği bir arkadaş yaratması gibi. Ama hastane gerçekti. Unuttuğum, zihnimden tümüyle silmeye çalıştığım ve bu tuhaf kadınla karşılaşıncaya kadar bunu başardığımı zannettiğim bir gerçek. "İyileşmişsiniz, gerçekten iyileşmişsiniz!" İyileştim mi? Yorgun görünmemek, o ağırlığı atmak, üzüntüden kurtulmak, karanlıktan sıyrılmak iyileştiğim anlamına mı geliyordu?

"Unutmak iyileştirir..." Hayır, Macide Hanım söylememişti bunu. Başka biriydi. Kim? Janti Cemal mi, yoksa bizim Ali mi? Ali olamaz, birlikte çalışmıyorduk o sıralar. Janti Cemal olabilir, en çok onunla konuşuruz böyle. Doğru sözler söyler çoğu zaman. Çünkü feleğin çemberinden geçmiştir, her türlü kötülüğü görmüş, kötüyü yakından tanımıştır. Evet, Janti olmalı. Eğer öyleyse çok sonra konuşmuşuzdur. Hatırlamıyorum. Ne tuhaf, kiminle tartıştığımı hatırlamıyorum ama ne konuştuğumuz dün gibi aklımda. "Unutmak iyileştirmez" diye karşı çıkmıştım. "Aksine unutmamak lazım, yüzleşmek lazım." Bunları söylediysem aklım başımda olmalı. Depresyon insanın aklının başında olmaması değil ki zaten. Aklının bitkin düşmesi, düşünecek gücü kendinde bulamaması, konuşacak takati olmaması, umut etmekten

yorulması, iyimserlik denen o duyguyu tümüyle kaybetmesi. "Unutmanın depresyona girmenizle bir ilgisi yok. Unutmanın tedaviyle ilgisi var. Depresyondan kurtulmak için unutman gerekir. Ama bazen unutkanlık uzun sürer. Bilhassa şok tedavilerinde. Kişiye göre değişir tabii..." İşte böyle söylemişti tartıştığım kişi. İyi de Janti Cemal bunları nereden bilecek? Ancak bir doktor bu kadar şey bilebilir depresyon hakkında. Yeniden kendi sesimi duyar gibi oldum: "Unutmak iyileştirmez. Aksine, unutmamak lazım, yüzleşmek lazım. Mücadele etmek lazım." Kederli bir ifade belirmişti konuştuğum kişinin yüzünde. Kaşlarını kaldırıp iri siyah gözleriyle büyük bir çaresizlik içinde bakmıştı. Evet, doktordu, hatırladım işte, konuştuğum kişi doktordu. Doktor Nevres Bey söylemişti: "Unutmak iyileştirir Nevzat Bey." Ama ne zaman olmuştu bu konuşma? Hastaneye ilk gittiğimde mi? Değildir, o sıralar bırakın böyle bir tartışma yapmayı, sorulara yanıt verecek halim bile yoktu. Sabri Müdür götürmüştü beni hastaneye, adeta sürükleyerek. Hayır, Sabri değil, Janti... Eski kulağı kesiklerden, kadim dostum Janti Cemal götürmüştü beni hastaneye.

Son anda fark ettim yola fırlayan boz renkli köpeği. Frene basarsam araba kayabilirdi, aramızda neredeyse bir metre kalmıştı ki direksiyonu sola kırarak yanından geçtim zavallıcığın. Bereket ne arkamda ne de solumda araba vardı. Yan aynadan baktım köpeğe, yolun ortasında öylece kalakalmıştı. "Kaç, kaç" diye söylendim. "Çekil yolun ortasından." Tuhaftır, sanki beni duymuş gibi hızla uzaklaştı asfalttan, göz açıp kapayıncaya kadar da dallarının ucunda damlaların ışıldadığı ağaçların arasında kayboldu. Direksiyonu usulca toparladım, yola devam ettim. Yağmur yorgunu toprak, rüzgârın perişan ettiği ağaçlar, bu engebeli arazi yeniden iki yandan akmaya başladı.

Evet, "Unutmadan yaşanmaz." Doktor Nevres söylemişti. Yok, yok doktor değil, bizim Sabri söylemiş olmalıydı, "İnsanı o kadar abartma Nevzat. Kimse o kadar güçlü değildir. Unutmadan yaşanmaz." Sabri de yakından ilgilenmişti be-

nimle. Hiç boş bırakmamıştı beni. Bu kadarını beklemezdim ondan. Ama yapmıştı işte. İyi dost kötü günde belli olur. Sahi ya, Sabri'yle mi konuşmuştuk bunları? Zaten doktorla çok sohbet etmezdik, sadece sorular sorardı, ben de evet ya da hayır derdim. Uzun cümleler kurmayı beceremezdim. Ama Sabri anlatırdı, hem de ayrıntılarıyla anlatırdı. Lisede de öyleydi. Konuşmaya başladı mı susmak bilmezdi. Ama sadece benimle. Öteki çocuklarla arası hiç yoktu. Koca lisede tek arkadaşı bendim. Ezikti, çekingendi, pısırıktı, belki de bu yüzden herkese kin duyardı da kimseye dişini gösteremezdi. Hep arkalarından iş çevirirdi. Herkes Sümsük Sabri derdi, küçümserdi. Ben küçümsemezdim. Fakat herkes gibi beni de şaşırttı. Hukuk fakültesini bitirdikten sonra teşkilata katıldı, üstelik müdür oldu. Gözlerimi kaparım vazifemi yaparım türünden bir amirdi. Her zaman da durumu kurtarırdı. Yani şahane bir idare-i maslahatçıydı. Ama bugüne kadar büyük bir yanlışına rastlamadım. Üstelik Güneydoğu'da görev yaptığı zaman epeyce de övgü toplamıştı. Hem teşkilatın hem de yöre halkının takdirini kazanmak çok zordur. Sabri bunu başarmıştı. Ne yalan söylemeli, bana da hiç kötülüğü dokunmamıştı. Aksine, karımla kızımı kaybettiğimde hep yanımda olmuştu. "İnsanı o kadar abartma Nevzat. Kimse o kadar güçlü değildir. Unutmadan yaşanmaz" sözlerini de o söylemişti. Söylemesi kolaydı ama her akşam yatağa girerken, her sabah gözlerimi açtığımda karımla kızım duvardaki çerçeveden bana gülümserken onları nasıl unutabilirdim? Depresyonun kaynağını ortadan kaldırmazsan geçici olarak kurtulmuş olurdun. Bu mümkün müydü? Güzide ile Aysun geri gelir miydi? Yahut onlarla yaşadıklarımı yok sayabilir miydim? Seslerini, gülümsemelerini, gözyaşlarını, dokunuşlarını, kokularını, yaşanan iyi kötü günleri, bütün o anıları zihnimden silip atabilir miydim? Hayır, depresyondan kurtuluş yoktu, onunla birlikte yaşamak vardı, her an, her dakika, her saat onunla mücadele etmek vardı. Peki beni ne iyileştirdi o zaman? Elbette unutmak. Zihninin o tatlı sise teslim olmasını küçümseme. Hakikat insanı yorar. Bende de

öyle oldu işte, aklımı ele geçiren o beyaz karanlık işe yaradı, tümüyle değil ama. Karımla kızımın katillerini bulsaydım, onları adalete teslim etseydim, belki kendimi çok daha iyi hissederdim. Belki değil kesinlikle daha iyi hissederdim. Elbette o ağır yas, o derin acı, o inatçı keder yine bırakmazdı yakamı ama katilleri cezalandırmış olmam büyük bir huzur verirdi bana. Çalan telefonumun sesiyle kesildi düşüncelerim...

Baktım; Evgenia'ydı. O mucize kadın, o mucize insan... Evgenia olmasaydı asla çıkamazdım o ıstırap kuyusundan. İç çekerek açtım telefonu,

"Alo, Evgenia" dedim sesimdeki hüznü silmeye çalışarak. "Nasılsın canım?"

"İyiyim Nevzat, sen nasılsın?" Tatlı tatlı çınlıyordu sesi telefonun öteki ucundan ama biraz tedirgindi sanki. "Balkondan su giriyor demiştin, merak ettim. Ne oldu, su basmadı değil mi yatak odasını?"

İşte böyle, ben geçmiş olaylarla zihnimi yorarken, Evgenia tam da hayatın ortasından konuşuyordu. Üstelik bu fırtınada kaygılanıp onu aramazken o sahici bir endişeyle beni merak ediyordu.

"Yok, yok, merak etme Evgeniacım. Kapı aralık kalmış, yan komşunun bahçesindeki ceviz ağacının dalı düşmüş kapının altına. İyice kapatınca su filan girmedi içeri..."

"Ha iyi o zaman. Sen yolda mısın? Araba gürültüsü geliyor."

"Ağva'dan İstanbul'a dönüyorum."

"Ağva'dan İstanbul'a?" Sesindeki endişe koyulaşmıştı. "Bu saatte... Gece yola çıktın yani? Tabii cinayet vakası... Ah be Nevzatçım, ah be Nevzatakimu..."

Sesime aldırmaz bir ton yükledim.

"Boş ver Evgenia, acı patlıcanı kırağı çalmaz... Sen ne yaptın? Sizde baskın filan yok değil mi?"

Konuyu değiştirmeme izin vermeyecek zannettim, yapmadı.

"Şükür yok ama dün akşam olabilirdi. Tatavla yüksek yerde. Bugüne kadar sel filan yaşamadık. Fakat dün sokak-

taki mazgallar tıkanmış, bizim kapıya da hücum etti sular. Hepimiz seferber olduk. Kum torbalarını kapının eşiğine yığdık da öyle kurtardık."

Gözümün önüne gecenin bir yarısı deli gibi yağan yağmurun altında Evgenia ve çalışanlarının Tatavla'nın kapısına torbalar yığdıkları geldi. Evgenia'nın saçları sırılsıklamdı, perişandı ama her zamanki gibi ayakta her zamanki gibi mücadele ediyordu, oysa ben sıcak yatağımda uyuyordum. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı.

"Keşke bana da haber verseydin" diyecek oldum, "Ne yapabilirdin ki Nevzatçım? Biz hallettik işte" dedi.

"Geçmiş olsun, ucuz atlatmışsınız... Mevsimler de bir tuhaflaştı. Eylül başında ne bu yağmur..."

"Ah ben de sabah öyle diyordum Azez'e. İstanbul'un en güzel ayı eylüldür. Ortalığa tatlı bir serinlik çöker, deniz dingindir, hoş bir huzur vardır her yerde. Şimdi ara da bul o huzuru. Sanki kasım ayındayız. Bitmek bilmeyen bir poyraz..."

Tabii bu arada küçük kızımız da hiç aklıma gelmemişti.

"Azez ne yapıyor?" diye atıldım.

Gülümsediğini hissettim.

"İyi, iyi, okula göndermedim bugün. Ne bileyim, servis aracı selde filan kalır, okulu su basar..."

"Çok iyi yapmışsın. Bir gün de gitmesin, bir şey olmaz. Ben de bugün gelmeyi düşünüyordum..."

"Ne güzel olur, çok sevinir Azez..."

Sesime sahte bir sitem yerleştirdim.

"Azez mi sevinir sadece?"

Hemen havaya girdi güzel sevgilim:

"Aşk olsun Nevzat, elbette ben de sevinirim. Hem de ne sevinmek. Mutluluktan deliye dönerim."

Neşem yerine gelmeye başlamıştı, oyunu sürdürdüm.

"Bilmem artık, Azez geldiğinden beri pabucumuz dama atılmış gibi..."

"Olur mu öyle şey Nevzat? Şu hayatta yeri doldurulmayacak tek kişi var benim için. O da sensin..." Küçük bir kahkaha attı. "Hoşuna gidiyor değil mi beni böyle söyletmek..."

Ben de güldüm.

"Hoşuma gidiyor tabii. Şu hayatta bana iyi gelen tek insan var, o da sensin. Bak sesini duydum, içim aydınlandı. Özledim Evgenia, seni çok özledim. Azez'i de özledim tabii."

Ben de seni özledim demesini bekliyordum, yanıt vermedi.

"Sen iyi misin Nevzat?" diye sordu birdenbire. "Kötü bir şey mi oldu?"

Evgenia bu, kül yutar mı? Konuşmamdan, sesimden anlamıştı bir terslik olduğunu. Ama nasıl anlatacaktım içinde bulunduğum durumu? Ben bile henüz çözümleyememişken, ben bile neler olup bittiğini anlayamamışken.

"Yorgunluk Evgenia, ne olacak" dedim vurdumduymaz bir sesle. "Sabahın köründe kalkıp o kadar yol yapınca..."

"Sadece yorgunluk mu?"

Hiç duraksamadım.

"Başka ne olacak ki? Bir ceset bulduk, araştırıyoruz. Her zamanki işler..."

Manidar bir sesle güldü.

"Bir ceset... Her zamanki işler... Nevzat'ın günlük mesaisi..."

Ben de güldüm ve sesime pişkin bir hava vererek tekrarladım:

"Aynen öyle, Nevzat'ın günlük mesaisi. Bir polis başka ne yapar?"

"Sevdiklerine zaman ayırır..."

İşte, bir güzel yerleştirmişti lafı. Aslında Evgenia'nın tarzı değildir bu. Tanıdığım en nazik insandır. Hatta fazla nazik. Başkası üzülmesin diye üzülen şu az sayıdaki insanlardan.

"Kaç gündür yoksun Nevzat!" diye sürdürdü sesini yumuşatarak. "Telefonla üç beş dakika konuşup hal hatır sormak yeterli mi sence?"

Yeterli değildi elbette. Yerden göğe kadar haklıydı ama bir haftadır Sultangazi'de işlenen bir cinayetin failini bulmaya çalışıyorduk. Kurban bir parkta boğazından vurulmuş olarak bulunmuştu. Maktul gençten yakışıklı bir adamdı

ama masum değildi. Hem kendisi hem de babası pis işlere bulaşmıştı. İkisinin de hırsızlık, dolandırıcılık, adam yaralama gibi suçlardan dosyaları vardı. Ayrıca maktul "Birlikte Bitcoin alalım" diyerek semtteki market sahibinin parasını çarpmıştı, komşusunun karısıyla ilişkisi vardı, daha önce beraber hırsızlık yaptığı arkadaşlarını ihbar etmişti. O kadar çok insanın canını yakmıştı ki, hepsi de katil olabilirdi. Hepsinin ayrı ayrı mekânlarına gittik, hepsini tek tek merkeze alıp sorguladık. Sonunda kurbanın babası dayanamayıp itiraf etti. Suçlu ne market sahibi, ne yan komşunun kocası ne de kurbanın eski suç ortaklarıydı, fail maktulün kendisiydi. Evet, genç adam babasının ruhsatsız silahını temizlerken kendini vurmuştu. Silah daha önce bir yaralama olayında kullanıldığı için hapse girmekten korkan baba, oğlunun cesedini parka taşımıştı. İşte bu aptalca dava yüzünden Evgenia ve Azez'i ihmal etmiştim.

"Ne desen haklısın" dedim pişman olmuş bir sesle. "Ama söylediğim gibi, ben de bu akşam gelmeyi düşünüyordum. Şu düğünü konuşmadık. Yarın akşam Ekrem'in nikâhı var. Unutmadın değil mi?"

Bir an bile duraksamadı.

"Unutur muyum hiç? Ben de onun için aramıştım seni. Davetiye geldiğinden beri konuşmadık. Nasıl yapacağız, beni kaçta alacaksın, kaçta orada olmamız lazım?"

Aramızı düzeltmek için harika bir fırsattı.

"Tamam işte, bu akşam gelirim. Hem düğünü konuşuruz hem de şöyle güzel bir yemek yeriz hep birlikte. Azez'i de çok özledim. Sonra onu uyutur, diz dize oturup ağır ağır demleniriz." Sesime sahte bir keder katarak sordum. "Belki böylece affedersin beni."

Yine kısa bir suskunluk oldu.

"Hımmm... Çiçek de getirirsen belki... Şu kırmızı güllerden... Bu havada nerede bulursun bilmem ama çiçeksiz olmaz..."

Dalga mı geçiyordu ciddi miydi, anlamaya çalışırken gülmeye başladı.

"Şaka Nevzatçım şaka, çiçek filan istemez, sen gel yeter. Çok iyi olur, düğün meselesini de konuşuruz. Ama bu akşam Atina'dan ziyaretçilerimiz var. Tatavla'da buluşsak olur mu?"

"Misafirlerin varsa sonra..." diyecek oldum, lafı ağzımda koydu.

"Yok, yok, benim misafirim değil, Fofo teyzemin arkadaşları. Beş dakika yanlarına uğrar, hoşbeş ederim yeter. Hem Azez de gelecek. Onu görmek istemiyor muydun zaten? Ama geç kalmazsan iyi olur, kızı erken yollayalım eve. Sabah okulu var."

"Anlaştık o zaman, müşteriler gelmeden sendeyim..."

Telefonu kapatırken dudaklarıma aptalca bir gülümsemenin gelip yerleştiğini fark ettim. Emin olmak için dikiz aynasını eğdim, kendime baktım. Dertsiz tasasız, gözleri mutluluktan mayışmış bir adam gülümsüyordu dikiz aynasından. O kâbusla başlayan tuhaflıklar silsilesi sanki ağır ağır kayboluyordu. Hepsini unutmaya başlamıştım galiba. İşte o anda bir kez daha çınladı Doktor Nevres'in sesi kulaklarımda: "Unutmak iyileştirir Nevzat Bey."

7

Protezmiş Başkomserim

Merkezden içeri girince, iyimserliğim yeniden kayboldu. Şehrin üzerine çöken ışık sızdırmaz külrengi bulutlar alıp götürmüştü ruhumu aydınlatan sevinci. Bir de ürperti vardı bedenimde. Halbuki içerisi o kadar soğuk da değildi. Hasta mı oluyordum ne? Yoksa yaşananlar yüzünden mi? Şurası bir gerçek ki, artık olaylar daha çok etkiliyordu beni. İhtiyarlıyordum, Evgenia "Sen hiç yaşlanmazsın Nevzat" diye pohpohlasa da hakikat buydu. Bedenim de ruhum da yorgundu, yıpranmıştı. Belki de bırakmanın zamanı gelmişti, artık emekliliğimi isteyip Evgenia ve Azez ile sakin bir hayat sürmeliydim. Ama son derece akla uygun olan bu düşünce nedense bir türlü içime sinmiyordu. Her an, her dakika eli kanlı katillerle muhatap olmak zorunda kaldığım bu tehlikelerle dolu, bu ömür törpüsü mesleği bir türlü bırakamıyordum. "Tehlikelerle dolu..." Belki de anahtar sözcükler bunlardı. Tıpkı uyuşturucu ihtiyacı duyan bir keş gibi ben de adrenaline bağımlı olmuştum. Vazgeçemiyordum işte, istesem bile yapamıyordum.

"Merhaba Başkomserim..."

Olay Yeri İnceleme'nin polislerinden Yalım'dı. Birkaç adım öteden saygıyla geçiyordu.

"Merhaba, merhaba Yalım..."

Genç polisin içten selamı bölmüştü düşüncelerimi. İyi de olmuştu, sıcak bir çay içersem kendime gelirim diyerek

kötümser düşüncelerden kurtulmayı denedim. Daha odama yeni adım atmış, pencereyi yeni aralamıştım ki Şefik göründü kapımda. Bedeni gergin, gözleri kıpır kıpır, yüzünde bir telaş. İnsanı zinde tutan o tez canlılık, o acelecilik...

"Protezmiş Başkomserim, hiçbirimiz anlamadık, diz proteziymiş..." Boş boş bakmama aldırmadan hızlı adımlarla masama yaklaştı. "Bizim Ceyda görür görmez tanıdı. Geçen yıl annesinin dizine taktırmışlar..."

Selamsız sabahsız bir çırpıda ağzından dökülüvermişti sözcükler. Neden bahsediyordu, ne anlatıyordu, neydi onu böyle heyecanlandıran hiçbir fikrim yoktu.

"Sana da merhaba Şefik" dedim sakince gülümseyerek. "Ne protezi yahu, ne dizi?"

Nasıl hatırlamazsınız dercesine baktı.

"Şu tuhaf zımbırtı Başkomserim. İç içe geçen şu metal düzenek. Hani sert bir madde daha vardı, patates dilimi gibi kesilmiş."

Sonunda anladım, sabah cinayet mahallinde bulduğumuz aparattan bahsediyordu. Şaşırmakta haklıydı, birkaç saat önceki konuyu nasıl unutmuş olabilirdim? Bir kez daha Doktor Nevres'in sözleri çınladı kulaklarımda. Unutmak belki iyileştirir ama aynı zamanda aptallaştırır diye geçirdim içimden gülümseyerek...

Hiç lüzumu yokken alındı Şefik.

"Ne oldu Başkomserim, niye güldünüz, saçma bir şey mi söyledim?"

Vazifesine tutkuyla bağlı bu çalışkan polisin canını sıkmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Yok Şefikçim, kusura bakma, gülümsememin seninle alakası yok. Bambaşka bir konu... Gel, gel otur şöyle, otur da konuşalım." Islak pardösümü astıktan, yağmur damlalarının yavaşça içeriye savrulduğu pencereyi kapattıktan sonra masama geçtim. Ama o hâlâ ayakta dikiliyordu. "E... otursana..."

Huzursuz bir tavırla gözlerini kırptı.

"Ya Başkomserim, kusura bakmayın ama anlamadınız

galiba! Protez diyorum. Bunların üzerinde barkod numarası var, kodu var... Hangi firma tarafından üretildiğini, hangi hastaya hangi hastanede ne zaman takıldığını, hepsini öğrenebiliriz."

Takdir eden bir ifade yerleştirdim yorgun yüzüme.

"Anladım Şefik, anladım. Biraz geç oldu ama anladım. O zaman maktulün kimliğini öğrenmemiz an meselesi."

"Evet Başkomserim" diye söylendi karşımdaki koltuğa otururken. "Kurbanın kimliğini öğrenmek bir telefon kadar yakın."

Şüphesiz ki çok önemli bir bulguydu, maktulün kim olduğunu öğrenirsek katile bir adım daha yaklaşmış olurduk ama nedense aklım başka yerdeydi.

"Sana bir şey soracağım. Biz daha önce bu Ağva tarafına gittik mi? Sabahki olay mahalline benzer bir yere... O civarda işlenen bir cinayet hatırlıyor musun?"

Bakışlarını yüzüme dikti, hatırlamaya çalıştı.

"Yok, yok hatırlamıyorum." Hâlâ düşünüyordu. "Yok, oraya gitmedik Başkomserim. Gitseydik hatırlardım. Niye, bir şey mi var?"

Saklayacak halim yoktu.

"Önemli değil aslında. Bu sabah sanki orada daha önce bulunmuşum gibi geldi de bana... Neyse, yanılıyorum herhalde..."

Rahat bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Dejavu... Bende de oluyor bazen." Ciddileşti. "Başkomserim şu protezin üzerindeki kodu araştırırsak, kurbanın kimliğini kolayca öğreniriz."

O anda çınladı Ali'nin gergin sesi odamda.

"Neyi öğreniyormuşuz?"

Az önce Şefik'in durduğu yerde dikiliyordu, Zeynep de birkaç adım gerisindeydi. Yeni gelmiş olmalılardı, yağmur damlalarıyla lekelenmiş deri ceketleri hâlâ üzerlerindeydi, fakat ikisinin de kaşları çatık, yüzleri düşüktü.

"Kurbanın kimliğini" diye muştuladı Şefik. "Olay mahallinde bulduğumuz o düzenek, kurbanın diz proteziymiş..."

Anında değişti bizim Ali'nin suratı, heyecanla atıldı:

"Ne! Ciddi misin? Kurbanın diz protezi miymiş o zamazingo?"

Zeynep her zamanki gibi daha temkinliydi.

"Kurbana ait olduğunu söylemek için biraz erken değil mi?"

Beklediği ilgiyi bulamayan Şefik bozulur gibi oldu.

"Yapma Zeynep, bir iskelet buluyoruz, yanında da bir diz protezi. Aklımıza ilk olarak bu protezin iskelete ait olacağı gelmez mi? Etler, kaslar çözülünce takılan protez de tıpkı maktulün kemikleri gibi yayılmış toprağa... İnsanlar diz protezini niye toprağa gömsünler?"

Yok, kriminoloğumuzu öyle kolayca ikna edemezdi hiç kimse.

"Pek çok nedeni olabilir Şefik. Belki protez bozuktu, belki hırsızlıkyaptılar, çaldıkları arasında bu protez de vardı ama ne olduğunu bilmedikleri için savurup attılar. Olamaz mı? Bu sabah mesela kurbana ait olduğunu düşündüğümüz bir sürü kemik topladık ama belki de bazıları bir hayvana aittir. İncelemeden bilemeyiz..."

Şefik sinirlenmeye başlamıştı.

"Tabii tabii, bence protezi de katil bıraktı oraya. Ya görmüyor musunuz, hakikat gün gibi ortada. O protez kesinlikle maktule ait. Kurbanın kimliğini bulduk. Neyine derseniz, girerim iddiaya."

Zeynep'in karşılık vermesine fırsat tanımadım.

"Tamam, tamam Şefik, bir sakin ol. Muhtemelen haklısın, muhtemelen o protez kurbana ait. Ama Zeynep'in söylediği gibi önce kanıtlamamız lazım." Bakışlarımı kriminoloğumuza çevirdim. "Gerçekten önemli bir ipucu yakalamış olabiliriz. Zeynepçim öncelikle şu protezi bir araştıralım. Üzerinde barkod numarası, kodu filan varmış... Kolayca bulursun nerede üretildiğini..."

Şefik lafımı kesti.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi..."

Haddini aşıyordu, yine de arkadaşlarının önünde uyar-

mak istemedim ama adı hiç geçmemesine rağmen üzerine alınan Ali, "Emredersiniz Şefik Amirim" dedi alaycı bir sesle. "Derhal harekete geçiyoruz. Başka bir arzunuz var mı?"

Hoppala, hiç yoktan bir mesele çıkacaktı şimdi. Yardımcım haklı olmasına rağmen, "Ali" diye uyarmak zorunda kaldım. "Ali, hadi evladım, hadi, herkes işine."

Hiç tınmadı yardımcım, bir süre daha meslektaşını süzdükten sonra bana döndü.

"Aslında bir konu vardı Başkomserim, biraz konuşsak."

Sesi son derece ciddiydi, kaşları yeniden çatılmıştı.

"Tamam, tamam, oturun o zaman şöyle, rahat rahat konuşalım..."

Alınıp alınmayacağını hiç düşünmeden başıyla Şefik'i işaret etti.

"Özel mesele..."

Anlamıştı Şefik, uzatmadan hareketlendi.

"İzninizi isteyeyim o zaman, hadi bana eyvallah..."

Kapıdan çıkarken durdurdum.

"Bir dakika Şefik... Yarın olay yerine yeniden gitmenizi istiyorum. Gece karanlıkta çalıştınız, sabah da fırtına çıktı, gözünüzden kaçan bir şeyler olabilir. Şansımız yaver gider de yağmur azalırsa, daha iyi bir inceleme yaparsınız. Ortalığı bir kez daha gözden geçirin. En küçük bir ipucu bile çok işimize yarar."

Bozulduğumu anlamıştı Şefik, uzun yüzü kızardı.

"Elbette Başkomserim..." Sesi kırık dökük çıkmıştı. "Haddimi aştıysam özür dilerim." Mahcup bakışlarını bizimkilere çevirdi. "Siz de kusura bakmayın arkadaşlar, biraz heyecan yaptım galiba..."

Ben cevap vermedim, Zeynep gülümsemekle yetindi, Ali boş ver dercesine kalender bir tavırla başını eğdi.

"Takma kafanı, tek derdimiz bu olsun..."

Şefik çıktıktan sonra, "İyi çocuk aslında" diye mırıldandım. "Sadece bazen fazla kaptırıyor..."

Zeynep'in bakışları meslektaşımızın kapıda bıraktığı boşluğa takılmıştı.

"Bizim yerimizde olmak istiyor Başkomserim." Gözlerinde gurura benzer bir ışık vardı. "Olay Yeri İnceleme yetmiyor ona. Katilleri bizzat kendisi yakalamak istiyor."

Ellerimi masanın üzerinde kavuşturdum.

"Olay Yeri İnceleme olmasa katilleri zor yakalarız... Ama demek ki kesmiyor... Neyse, belki bir gün cinayet büroya katılır..." O anda fark ettim, bu ikisi birbirinden uzak durmaya çalışıyorlardı. Bir terslik vardı. Daha birkaç saat önce birbirine muhabbetle bakan bizim Leyla ile Mecnun'a ne olmuştu böyle?

"Eee niye öyle duruyorsunuz? Oturun bakalım şöyle karşıma..."

İkisi de kırgın bir suratla yerleştiler masamın önündeki koltuklara.

"Anlatın bakalım, neymiş şu özel mesele..."

Hırçın bir tavırla homurdandı Ali.

"Cemal Abi'yle konuşmanız gerekiyor Başkomserim... Janti Cemal'le diyorum. Adamına terbiye vermesi gerekiyor..."

Ne oluyor, neden bahsediyorsun dememe kalmadan Zeynep atıldı:

"Niye Başkomserimi karıştırıyoruz bu işe..."

Anında gürledi bizim deli bozuk:

"Çünkü o herifi ben terbiye edersem kötü olur... İşler zıvanadan çıkar. Cemal Abi'ye yanlış yapmak istemiyorum..."

Nasıl da hırçın bakıyorlardı, sanki birbirlerini bir kaşık suda boğacaklar. Allah'ım sen bu genç âşıklara akıl ver...

"Durun, durun... Olay ne? Cemal'in adamı kim? Ne oldu?"

Kıskançlıktan gözü dönen yardımcım yutkundu, sonra lafa başlayacak oldu, "Hayır, ben anlatacağım" diyerek araya girdi Zeynep. "Ali saçmalıyor Başkomserim... Düpedüz saçmalıyor..."

"Ben mi saçmalıyorum? Herif doğrudan mesaj atıyor, sana hediye alacağım, ne istiyorsun diye soruyor, ben saçmalıyorum öyle mi?"

Kızımızın geri çekilecek hali yoktu, haklı olmanın verdiği bir güvenle kükredi.

"Adamın ağzının payını vereceğim diyorum, bırak meseleyi çözeyim diyorum, yok diyorsun. Durduk yere olayı niye büyütüyorsun? Ne lüzum var bunlara?"

İlk kez onları böyle görüyordum.

"Çocuklar bir dakika, bir dakika ya... Yapmayın böyle. Kırmayın birbirinizi..." dedim ama duyan kim?

"Nasıl ne lüzum var ya?" diye çemkirdi Ali hayatının aşkına. "Herif zamanında gelip masamıza oturdu, yemeğimizden yedi, arabamıza bindi, senin benim telefon numaramızı aldı, şimdi de sevgilimize göz dikiyor..."

"Sevgili olduğumuzu bilmiyor ki, senden haberi bile yok... Olsaydı..."

"Bilmez mi, kaç kere söyledi Cemal Abi, 'Şu sizin nişanı ne zaman yapacağız?' diye. Siz de şahitsiniz Başkomserim, en son Tatavla'da konuştuk. Bu adi herif de vardı yanımızda. Cemal Abi 'Nişanı ben yapayım' dedi de ben reddetmedim mi? Hepsini biliyor şerefsiz. Ama göstereceğim ona, nasıl olurmuş başkasının sevgilisine bakmak..."

Zeynep cevap verecekti ki, "Yeter, yeter ya, bir susun artık!" diye bağırdım. Doğrusu sesimin bu kadar gür çıkacağını hiç zannetmezdim. Ama iyi oldu, anında sus pus oldular. "Ne bu ya, deminden beri hırlaşıyorsunuz."

Utandılar, bakışlarını kaçırdılar,

"Hah şöyle..." Usulca Zeynep'e döndüm. "Önce Ali anlatsın meramını, çünkü itiraz eden o, sonra da seni dinleriz..."

Sessizce boynunu eğdi kriminoloğumuz ama bizim ağır delikanlı itiraz etti.

"Olmaz Başkomserim, Zeynep anlatmak istiyordu, önce o anlatsın..."

"Uzatma işte Ali" diye tersledim. "Anlat hadi..."

Küskün bir sesle belli belirsiz mırıldandı.

"Siz öyle diyorsanız..."

"Evet, öyle diyorum, anlat bakalım, neymiş seni rahatsız eden şu mesele..."

Söze başlamadan önce Zeynep'e kızgın bir bakış fırlatmayı ihmal etmedi.

"Biliyorsunuz, Ağva'dan dönüyorduk. Aracı ben kullanıyordum. Ana yola yaklaşırken çın çın mesajlar gelmeye başladı Zeynep'e. Telefonunu çıkardı baktı, ben de göz ucuyla izliyorum... Baktıkça canı sıkıldı, sinirlendi. 'Aptal adam, beni ne zannetti bu salak' diye söylendi. Böyle söyleyince merak ettim. 'Kim o ya?' diye sordum. Bana cevap vermek yerine, telefonunun sesini kapatıp cebine koydu."

"Ne yapsaydım?" diye çıkıştı Zeynep. "Görmeni istemedim. Biliyorum, kıyameti koparacaksın. İşler iyice karışacak, ne lüzum var, ben hallederim diye düşündüm... Hem bu benim meselem, sana ne ya!"

Yine girecekti bunlar birbirlerine...

"Peki kim bu mesajı atan adam?" diye doğrudan sordum. "Janti Cemal'le ne alakası var?"

Zeynep'e laf yetiştirmeyi bırakıp bana döndü Ali.

"Mülayim denen dallama... Evet, mesajı atan o herif, Cemal Abi'nin koruması Mülayim..."

Şaşırma sırası bana gelmişti. Emin olmak için sordum:

"Mülayim mi? Şu iri yarı, koca kafalı, çocuk yüzlü, konuşurken insanın gözlerinin içine bakmaya çekinen Mülayim mi?"

Kendini daha fazla tutamadı.

"Evet, işte o pezevenk..." Duraksadı. "Kusura bakmayın Başkomserim, yanınızda böyle konuşuyorum fakat çok ağırıma gitti bu iş benim. Yapılır mı bu bize ya!"

Koltuğunun iyice ucuna gelen Zeynep ellerini yana açtı.

"Hey Allah'ım ya. Zoruna gidecek ne var? Mülayim bizim sevgili olduğumuzu bilmiyor diyorum. Hiçbir şeyden haberi yok adamın. Mesaj atmış işte. Yaptığı şey yakışıksız tabii. Rahatsız edici. Ama en çok beni rahatsız etti..."

Tuhaf bir durumdu. Benim tanıdığım Mülayim, tam da ismine uygun olarak son derece sakin, hatta çekingen, birinden hoşlansa bile bunu belirtmekten âciz biriydi.

"Peki ne yazıyor şu mesajda?"

Kriminoloğumuz telefonunu çıkardı, ekrana dokundu, ardından okumaya başladı.

"Doğum günün yaklaşıyor Zeynep Hanım. Şurada kaç gün kaldı? Ne istiyorsun yaz bakalım? Sen utanırsın şimdi. Şu cep telefonundan alayım mı sana? Yeni çıkanından hani? Pahalı filan diye hiç çekinme. İstiyorsan hemen yaz. Şimdiden siparişi vereyim."

Duydukları Ali'nin kanını bir kez daha tepesine çıkarmıştı.

"İşte durum bu Başkomserim. Adi herif hepimizi kandırmış. Yere bakan yürek yakan şerefsizin tekiymiş. Siz bu mesajı görseniz ne yaparsınız?"

Bizim kızın ismi geçmese yanlış kişiye yollamış diyeceğim, üstelik bu cumartesi gerçekten Zeynep'in doğum günü... Biliyorum, çünkü Tatavla'da hep birlikte kutlayacağız. Ne desem ki şimdi? Ali'yi de yatıştırmak lazım. Ben böyle kıvranırken Zeynep yetişti yardımıma.

"Yapacak şey belli" dedi kendinden emin bir tavırla. "Ben konuşup halledeceğim."

Yine köpürdü bizim fevri oğlan.

"Ne münasebet ya! Sen niye konuşuyormuşsun elin herifiyle."

Gözlerini sevgilisinin yüzüne dikerek tane tane açıkladı kriminoloğumuz.

"Çünkü kendi meselelerimi kendim çözebilirim. Çünkü kendimi koruyabilirim. Çünkü anlayanın anlayacağı dilden konuşabilirim. Sen yokken ne yaptığımı zannediyorsun? Hiç asılmadı mı bana sanki erkekler. Hepsinin ağzının payını verdim. Kös kös önlerine bakarak gittiler..."

Dudak büktü bizim sert erkek.

"Bu herif ötekiler gibi değil. Baksana saman altından su yürütüyor sinsi lavuk. Kim bilir ne hayaller kuruyor. Yok, sen konuşma, iyice cesaretlendireceksin sapığı." Alev alev yanan gözlerini bana çevirdi. "Rica ediyorum Başkomserim, siz Cemal Abi'yle konuşur musunuz? Yoksa bir kaza çıkacak elimden..."

Sıkıntıyla ofladı Zeynep.

"Allah'ım sen bana sabır ver... Kaza çıkacakmış, insan gibi meseleyi çözsek olmuyor. Yok, illa adamı döveceğiz, ağzını burnunu kıracağız..."

Bir yay gibi gerilmişti Ali, dişlerinin gıcırdadığını duydum, eyvah diye geçirdim içimden, şimdi yanlış bir şey yapacak. Neyse ki kendine hâkim oldu.

"Adamı dövecek olsam Başkomserime gelir miyim? Beyoğlu'nda herifi yakalar, eşek sudan gelinceye kadar..."

Birden cızırdamaya başladı telsizler... Acil koduyla şu anons doldurdu odanın içerisini: "Bütün ekiplerin dikkatine, bütün ekiplerin dikkatine... Kuştepe'de silahlı çatışma. Uzun namlulu tüfeklerle polislere ateş açıldı. Yaralılar var. Destek lazım. Yakında olan tüm birimler olay yerine... Tüm ekipler olay yerine..."

Üçümüz birden öylece kaldık.

"Kuştepe hemen şurada" diye söylendim. "Hadi Ali, hadi çabuk..."

Önce Ali fırladı ayağa, ardından ben. Zeynep öylece kalmıştı.

"Başkomserim ben de..." diyecek oldu.

"Olmaz Zeynepçim, sen burada kal, şu protezi bir araştır. Vaktin kalırsa mermiyi de incelersin..." Kestane rengi gözlerindeki endişe kaybolmamıştı. "Merak etme, Özel Harekât çoktan varmıştır oraya, biz öylesine gidiyoruz..."

Birkaç adım geriden seslendi.

"Dikkatli olun! Çelik yelekler arabanın arkasında." Bunları söylerken sevgilisine bakıyordu. "Ali duydun mu?" diye yineledi. "Çelik yelekler diyorum..."

Durdu Ali, aceleyle döndü.

"Tamam Zeynep, duydum, tamam." Göz göze geldiler, bizimki yumuşar gibi oldu. "Ya, gören de ilk kez çatışmaya gidiyoruz zanneder. Bizi vuracak kurşun daha dökülmedi."

Yine zırvalıyordu ama ona akıl verilecek zaman değildi. Hızla çıktık odadan. Zeynep'ten yeterince uzaklaşınca sordum.

"Araçta silah var mı Ali? Çatışma büyük... Bu tabancalar işe yaramaz."

Parmakları şimdiden karıncalanmaya başlayan bizim silahşor hiç tereddüt etmeden açıkladı:

"Merak etmeyin Başkomserim, bagajda iki MP5, bir de Kalaşnikof var."

8

Manyak bunlar!

Olay yerine gelmeden duymaya başladık silah seslerini. Külrengi bir miğferi andıran ağır gökyüzünün altında birileri hiç ara vermeden, hiç yavaşlamadan kurşun yağdırıyordu bir yerlere. Rus Kalaşnikoflarının, İngiliz AS50'lerinin, Alman HK416'larının yırtıcı sesleri ıslak sokakların duvarlarında öfkeyle yankılanıyordu. Sanki kentin göbeğinde uzun namlulu tüfeklerle talim yapılıyordu.

"Şenlik büyük Başkomserim" diye söylendi aracı kullanmakta olan yardımcım. "Ne yaptı bizimkiler? IŞİD'in merkezini filan mı bastılar fark etmeden..."

"Dikkat Ali!" diye uyardım, hemen önümüzde sirenleri acı acı öten bir ambulans belirmişti. Yardımcım son anda direksiyonu yana kırarak çarpışmayı önledi. Sol dikiz aynamızı sıyırarak hışımla geçti ambulans. Ucuz atlattık derken bu kez de bir kalabalık çıktı karşımıza. Sanki az ilerde çatışma yokmuş, sanki kan gövdeyi götürmüyormuş gibi onlarca insan sokağın girişine toplanmış merakla bekleşiyordu.

"Manyak bunlar!" diye söylendi Ali. "Şunlara bak ya, çoluk çocuk, yaşlı kadın demeden bütün mahalleli buraya toplanmış, film seyrediyorlar sanki."

Öfkeyle ardı ardına bastı kornaya.

"Açılın, açılın, açılın be..."

Kalabalıktakilerin ellerindeki şemsiyeler hafifçe dalgalandı, bazıları dönüp şöyle bir baktılar ama kimse yoldan

çekilmedi. Camı indirdim, mobil sireni aracın üzerine yapıştırdım. Ardından sağ elimle işaret yaparak bağırdım.

"Çekilin, çekilin, polis, çekilin diyorum, polis! Kardeşim çekilsene, ne bakıyorsun öyle. Çekil diyorum, geçmemiz lazım..."

Hem yanıp sönen siren, hem benim feryadım, hem Ali'nin sürekli bastığı korna sonunda etkisini gösterdi... Kalabalık çok da acele etmeden açıldı. Hızla geçtik aralarından, birden önümüzdeki sokak tenhalaştı ama silah sesleri sanki kulağımızın dibinde atılıyormuş gibi yakınlaşmıştı. İki resmi polis aracının bariyer olarak bırakıldığı yerde durduk. Merkezden çıkarken arka koltuğa koyduğumuz silahlara uzandık, Kalaşnikof'u Ali aldı, MP5'i ben. Çelik yelekleri çoktan geçirmiştik üstümüze... Araçların hemen arkasında duran sarı yağmurluklu genç polis karşıladı bizi.

"Çatışma aşağıda..." Heyecanlıydı, korkmuştu, çok korkmuştu. Elli metre kadar ilerisini gösterdi. "Uzun namlulu silahlarla ateş ediyorlar..." Sesi gibi elleri de titriyordu.

"Özel Harekât gelmedi mi?" diye sordum yanından geçerken. "Nerede onlar?"

Ardı ardına yutkundu.

"Yoldalar, yoldalarmış, olay o kadar ani oldu ki. Yakınlardaki ekipler geldi ama yetersiz, çok yetersiz. Üç kişi vuruldu, biri kamyon şoförü, ikisi bizden."

Kullanılan silahların seslerine bakılırsa gerçekten oldukça riskli bir durum vardı. Özel Harekât gelmeden neden çatışmaya girmişti ki bizimkiler? Karşılaşacağımız tehlike Ali'nin umurunda bile değildi. Kendini şimdiden çatışmanın o muhteşem gerginliğine kaptırmıştı, giderek hızını artıran yağmura aldırmadan Kalaşnikof'u elinde yıldırım hızıyla sokağın başına ulaşmıştı bile. Eh, Başkomseri olarak ben de peşindeydim elbette.

Dik yokuşun başına geldiğimizde tuhaf bir manzarayla karşılaştık. Simsiyah bir zift, yağmurun da etkisiyle kısa sokağın altına kadar uzanıyordu.

"Kamyon devrilmiş Başkomserim."

O zaman gördüm damperli sarı renk kamyonu. Kamyonun burnu yandaki binanın duvarından içeri girmiş, taşıdığı zift olduğu gibi sokağa yayılmıştı. Çatışmanın ortasına düşen kamyon şoförü panikleyip kaza yapmıştı anlaşılan.

"Şuradan gelin, burası temiz."

Ali'nin işaret ettiği duvara yaklaşırken fark ettim bizimkileri. Yokuşa ardı ardına park etmiş üç araçla, bej rengi duvarın arkasında siper almışlardı. On kişi kadarlardı. Bir kısmı üniformalı, bir kısmı sivildi. Üçünün elinde benim MP5'ten vardı, biri Kalaşnikof kullanıyordu, ötekiler ise tabancayla karşılık vermeye çalışıyorlardı. Fakat nafile, ateş üstünlüğü kesin olarak binanın üst katına mevzilenen şahıslardaydı. Binanın üç penceresinden ateş ediliyordu, sanırım dört kişiydiler, belki beş ama yüksekte olmalarını ve ellerindeki tüfeklerin verdiği üstünlüğü akıllıca kullanarak bizimkilere göz açtırmıyorlardı. İki yaralı verdikten sonra meslektaşlarımızın morali de iyice bozulmuş olmalıydı. Yine de fırsatını bulur bulmaz ateş ediyorlardı ama öylesine, hedef bile gözetmeden. Çünkü başlarını uzattıklarında o iri kurşunlardan birini yemeleri işten bile değildi. Duvarın arkasından yardımcım peşi sıra ilerlerken durdum.

"Ali... Ali bekle."

O da durdu. Elimle bize en yakın penceredeki tetikçiyi gösterdim. Tüfeği kullanan kişi kendinden o kadar emindi ki silahının namlusunu pencereden dışarı uzatmış, keyfince ateş ediyordu. Sokaktan ciddi bir karşılık görmemesi onu iyice rahatlatmış olmalıydı. Perdenin arkasında kaldığı için şahsı tam olarak seçemiyorduk ama oralarda bir yerlerde olduğu belliydi. Ali'yle göz göze geldik. Hedefin bulunduğu muhtemel noktayı işaret ettim ama gerek yoktu, bizim hınzır anlamıştı zaten. "Hazır mısın?" diye fısıldadım. Gözlerini kırptı. İkimiz aynı anda omzumuza dayadık tüfekleri, ikimiz aynı anda, aynı noktaya nişan aldık. Parmaklarımızın arasından süzülen yağmur damlalarına aldırmadan aynı anda bastık tetiklere, aynı anda patladı silahlarımız ve aynı anda penceredeki tüfek geriye düştü. Neşeyle bağırdı Ali:

"Varan bir, kaldı üç."

Binanın en üst katında bir sessizlik oldu, ateş kesilmişti. Arkadaşlarının vurulduğunu anlamış olmalılardı. Mermi sağanağı kesilince, bizimkiler de sindikleri araçların arkasından başlarını uzatıp topluca ateş etmeye başladılar. Ali yeniden duvarın kenarından ilerlemek istiyordu, kolundan tuttum, devrilen kamyonun damperinin arkasına çektim.

"Dur Ali, dur bekleyelim..." Ne yapmak istediğimi anlamamıştı. "Tüfeğini pencereden ayırma. Muhtemelen biri öfkeye kapılacak, kendini gösterecek. Perde kıpırdandığında..." dememe kalmadı, perde öfkeyle çekildi, kırılmış camın ardında bir adamın yüzü belirdi. Yine aynı anda nişan aldık, aynı anda bastık tetiklere, şahıs göründüğü gibi kayboldu. Vurulmuş muydu, yoksa kendini geri mi atmıştı, anlamak zordu. Aklımdan bunlar geçerken duydum gürültüyü. Gök mü gürlüyordu? Hayır, pervane sesiydi. Bir helikopter hızla yaklaşıyordu. Zaten az sonra kendisi de göründü. Kurşuni bulutların arasında uçan simsiyah yırtıcı bir kuş gibi binaya doğru alçalmaya başladı. Özel Harekât yetişmişti. Binanın çatısına yaklaşınca, pervaneler yağmur damlalarını aşağıya, öfkeyle üzerimize doğru savurdu. Göz açıp kapayıncaya kadar sekiz kişilik tim iplerden kayarak çatıya indi. Aynı hızla uzaklaştı helikopter çatıdan. Artık binadan ateş edilmiyordu, saldırganlar da helikopterin sesini duymuş, operasyonun başladığını anlamışlardı. Bu arada sokaktaki meslektaşlarımız iyice cesaretlenmiş, ellerinde silah adına ne varsa hiç ara vermeden pencerelere kurşun yağdırmaya başlamışlardı. Ama binadan kimse karşılık vermiyordu. Muhtemelen içeriden gelecek saldırıya karşı koymak için hazırlık yapıyorlardı.

"Biz de girelim Başkomserim" diye atıldı bizim sabırsız. "Arkadaşların bize ihtiyaçları olabilir."

Elimdeki tüfeği usulca havaya kaldırdım.

"Dur Ali, hiçbir yere gitmiyoruz. Operasyonu Özel Harekât yürütüyor. Ayakbağı olmayalım. Destek isterlerse burada olduğumuzu biliyorlar."

Canı sıkıldı bizim cengâverin.

"Adamların şakası yok" diyecek oldu ama binadan gelen silah sesleri kesti sözünü. Yoğun bir çatışma başlamıştı içerde. Silah sesleri artmıştı ama artık daha boğuk geliyordu, belli ki şüpheli şahıslar bize ateş ettikleri odayı boşaltmış, binanın derinliklerine çekilmişlerdi. Silah sesleri arttıkça Ali yerinde duramıyordu.

"Yardım etmeliyiz Başkomserim" diye yineledi. "Bu şerefsizlerin şakası yok. Herifler profesyonel..."

Allah'ım ya, bu çocuk önünde sonunda kendini öldürtecekti, sert bir bakış fırlattım.

"Dur Ali, dur. Bekle biraz..."

Yine bir motor gürültüsü. Başka bir helikopter daha belirdi yağmurlu gökyüzünde. Bu da önceki gibi sekiz kişilik bir timi sorunsuz şekilde indirdi çatıya. Helikopter yeniden yükselirken silah sesleri birden kesiliverdi. Sokağa büyük bir sessizlik çökmüştü, sadece yağan yağmurun devrilmiş kamyonun damperine çarparken çıkardığı o sinir bozucu ses duyuluyordu. O anda fark ettim ayakkabılarımın asfalta gömüldüğünü. İskarpinlerim iyice batmıştı yapışkan koyu renkli maddenin içine. Ayaklarımı kurtarmak istedim ama kıpırdatamadım. Sabaha karşı gördüğüm rüyayı hatırladım. Saçlarımda, tenimde, gözlerimde ve beynimde o pis kokulu ziftin kokusunu duydum yeniden. Ne yani, hayatım bu kısa yokuşta şu iğrenç ziftin üzerinde mi son bulacaktı? Rüyalara, kehanete, gaipten gelen mesajlara inanmam ama yine de bütün bedenimin ürpermesine engel olamadım. Göğsümde bir ağırlık hissettim, nefesim daraldı. Bir anda iyice kararda ortalık, uzaklarda bir yerlerde şimşekler çakmaya başladı. Ne oluyordu? Akşamki kâbus yeniden mi hortluyordu?

"Geliyorlar Başkomserim, geliyorlar..."

Ali'nin neden bahsettiğini anlamadım, bırakın anlamayı nerede olduğumu bile çıkaramadım. Yardımcımın da benim gibi asfalta gömüldüğünü, rüyamdakine benzer devasa bir zift dalgasının üzerimize geldiğini zannettim. Dehşet içinde Ali'nin baktığı yöne çevirdim bakışlarımı. İğrenç kokulu zift dalgası filan yoktu. Sadece sokağın girişine park eden zırhlı

bir Özel Harekât aracı vardı. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapayıp açtım. Yok, gerçekten de zift dalgası filan yoktu. Sadece şu Allah'ın belası kâbus. Zırhlı aracın kapısı açıldı. Tam teçhizatlı meslektaşlarımız hızla inerek yanımıza yaklaştılar. Tek söz etmeden, devrilen kamyonunun parçaladığı duvardan içeri süzüldüler. Ama geç kalmışlardı, pencereden elini sallayan bir Özel Harekât komiseri müjdeyi verdi:

"Bitti arkadaşlar. Herkese geçmiş olsun. Şahıslar etkisiz hale getirildi..."

Demek bitmişti, demek tehlike geçmişti, demek bu kez de vartayı atlatmıştık. Ama ne olmuştu bana böyle? Hayatımda ilk kez çatışma görmüyordum ki, bundan çok daha berbatlarına tanık olmuş, çok daha kanlılarına katılmıştım. Vurmuş, vurulmuş, ölümlerden dönmüştüm. Fakat hiçbirinde kendimi bu kadar kötü hissetmemiş, bu kadar paniklememiştim. Paniklemek mi? Hayır, paniklemedim, korkmadım bile. Ne hissettiğimi, ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Sadece dün geceki kâbus bir anlığına yeniden ele geçirmişti benliğimi. "O da bir tür paniklemek değil mi Nevzat Bey?" diyen Doktor Nevres'in sesi çınladı kulaklarımda. "Olaylara sadece bilincimiz değil, bilinçaltımız da tepki gösterir. Belki de en çok bilinçaltını dikkate almak gerekir. Çünkü bilincimiz olayları kendine göre yorumlar, kendini korumak için çarpıtabilir ama bilinçaltı gerçekleri söyler. Gerçek şu ki Nevzat Bey, yaşlanıyorsunuz. Sinir sisteminiz zayıfladı. Olaylar artık size ağır geliyor, başa çıkamıyorsunuz, bu kadarını kaldıramıyorsunuz..."

Doğru değildi, Doktor Nevres yanılıyordu. Sinir sistemim zayıflamamıştı, olaylarla başa çıkamadığım doğru değildi, sadece şu kâbus...

"Ne kâbusu?" Başımı çevirince Ali'nin ıslak yüzündeki kısılmış gözleriyle karşılaştım. "Neden bahsediyorsunuz Başkomserim?"

Yok, ben gerçekten iyi değildim, sesli düşünmeye başlamıştım. Ama bunu Ali'ye söylemenin de hiçbir yararı yoktu. Kimseye söylemenin yararı yoktu. Daha önce olduğu

gibi yine kendim halletmeliydim bu işi. Kafamın içindeki Doktor Nevres bir şeyler söylemeye kalkıştı, dinlemedim bile. Dudaklarımdan çeneme süzülen yağmur damlalarına aldırmadan yardımcıma gülümsedim.

"Kâbus... Kâbus gibiydi diyorum Alicim. Sahi, sence nereden bulmuş bu herifler o uzun namlulu tüfekleri?"

Ali'nin de yüzü karışmıştı, tüfek tutmadığı eliyle alnına düşen ıslak saçlarını geri attı.

"Anlarız Başkomserim, kim olduklarını öğrenirsek mühimmatı nereden aldıklarını da öğreniriz..."

Büyük bir gayretle ayakkabılarımı asfalttan çekip çıkardım, "Neyse Alicim" diye konuyu kapatmak istedim. "Daha fazla insan zarar görmeden bitti. Buna da şükür."

Benim gibi o da ayakkabılarını asfalttan kurtarıp kaldırıma geçmişti ama yüzünde huzurdan çok burukluk okunuyordu. Bakışlarını binaya dikerek şenliği kaçırmış olmanın hayal kırıklığı içinde mırıldandı:

"Arada bu da lazım Başkomserim. Yoksa paslanıp kalacağız oturduğumuz yerde."

9

Hepimiz zan altındayız

Operasyon sona erince sanki herkes gerginlikten kurtulmak için konuşmaya, hareket etmeye başlamıştı; amirlerin binanın boşluğunda yankılanan emirleri, sağa sola koşuşturanların ayak sesleri, didik didik bir arama faaliyeti... Dördü yaralı beş kişi ele geçirmiştik bu meşum binada. Meşum diyorum, çünkü gerçekten de uğursuz, ürpertici, buz gibi soğuk bir yerdi burası. Kapıdan girer girmez kocaman bir depo çıkmıştı karşımıza. Tavana kadar istiflenmiş naylonlara sarılı balyalarla dolu alacakaranlık bir depo. Keskin bir küf ve köpek sidiği kokusu çarptı yüzümüze. Nem o kadar yoğundu ki, yapış yapış ıslaklığını tenimizde hissediyorduk. Köpekler de oradaydı işte. Duvarın dibindeki kafeste üç doberman, tel örgülerinin arkasından gözleri üzerimize çevrili üç Sfenks heykeli gibi sessizce bizi izliyorlardı. Köpeklerin bakışları aniden merdivenlere kaydı. Sağlık görevlileri, ikisi ağır dört yaralı saldırganı yükledikleri sedyelerle dar merdivenlerden güçlükle aşağıya indiriyorlardı. Bizim vurduğumuz şahıs hangisiydi acaba, ağır yaralılardan biri mi? Sedyelerin gerisinde saçı usturayla kazınmış, üzerinde sadece siyah bir şort olan, gövdesi dövmelerle kaplı bir genci basamaklardan sürükleyerek indiren iki sivil polis vardı. Elleri arkadan kelepçelendiği için inmekte zorluk çeken zanlıya tekme tokat girişmekte sakınca görmeyen iki meslektaşımızın dillerinden küfür de eksik olmuyordu haliyle.

Delikanlıyı gören üç köpek birden çıldırdı; donup kaldıkları yerde oturmayı bırakıp öfkeyle havlamaya başladılar. Dışarı çıkacak bir aralık bulmak için kafesin içinde dört dönüyor, tel örgüleri başlarıyla itiyorlardı. Eğer kafesten çıkacak bir gedik bulsalar bir an bile duraksamadan meslektaşlarımızın üzerine atlayacaklardı. Belli ki bu çıplak genç, bakıcılarıydı. Onları çıldırtan sadece sahiplerinin dövülmesi değildi, aynı zamanda depoya yayılan kesif kan kokusuydu.

"Şu hale bakın" dedi isyan yüklü bir sesle Narkotik Büro'dan Bâki. Üst üste istiflenerek deponun tavanına kadar yükselen kalın naylon örtülere sarılı balyaları gösteriyordu. "Adamlardaki cesareti görüyor musunuz? Şehrin göbeğinde tonlarca metamfetamin saklıyorlar..."

Ali, nerdeyse suçlayan bir ifadeyle baktı narkotik komiserine.

"Saklamamışlar ki, satmak için depolamışlar. Adamlar zahmet edip bodrum kata bile indirmemişler. Sanki ciklet satıyorlar, her şey ortada."

Hiç yadırgamadı Bâki bu sözleri, ışıl ışıl yanan yeşil gözlerini önce bana, sonra Ali'ye çevirdi.

"Sokağın girişindeki yazıyı okudunuz mu?" Yanıt vermemizi bile beklemeden boğuk bir sesle sürdürdü. "Duvarda kocaman kırmızı harflerle Torbacı Hüssam, telefonum şudur yazıyor... Ali Komiserim, sen ne diyorsun ya, herifler o kadar pervasız ki telefonunu mahallenin duvarına yazmış." Sesi isyan yüklüydü, yeniden bana döndü. "Durum korkunç Nevzat Başkomserim... Gerçekten korkunç. Eskiden burası geçiş ülkesiydi. Bilirsiniz Balkan rotası. Afganistan, İran, Türkiye, Balkan güzergâhı. Eroinin yolu buydu. Başka uyuşturucular da böyle pazarlanırdı. Zaten esrar bizde de yetiştirilirdi, burada içeni de çoktur. Ama burası hep köprüydü." Öfkeyle soludu. "Şimdi hedef ülke olduk. Şimdi o malların hepsi, pahalısı ucuzu, kalitelisi kalitesizi burada satılıyor. Bağımlıların hepsi, zengini, fakiri, orta hallisi bu malları kullanıyor. Ne yazık ki sayıları da her geçen gün artıyor." Eliyle önümüzdeki balyaları işaret etti. "En tehlikelisi de bu

met denen meret. Bakın tavana kadar yığmış adamlar. Hem üretmesi kolay hem de ucuz. En çok bu satılıyor. Kristal diyorlar halk arasında, ateş buz diyenler de var. Doğrudan beyni etkiliyor, çok kolay bağımlılık yaratıyor. Bütün şehirlerimiz, bütün kasabalarımız, en muhafazakâr olanları da dahil, bütün mahalleler, eğlence yerleri, okullarımız, evet nerdeyse her okul, buna ilkokullar da dahil artık uyuşturucu tacirlerinin açık satış pazarı."

Görevi uyuşturucuyla mücadele etmek olan bir polisin böyle çaresizce konuşması sinir bozucuydu. Hem de az önce tonlarca uyuşturucu ele geçirdiğimiz bir depoda, hem de az önce vurulan arkadaşlarımızın kanı daha kurumamışken.

"Neden engel olamıyoruz peki?" İstemediğim halde sesim sert çıkmıştı. "İstihbarat mı eksik? Adam mı yok? Teknik teçhizat mı yetersiz? Niye yakalayamıyoruz bu herifleri?"

Öylece baktı yüzüme; gergin, üzgün; çaresiz bir adamın yenilmiş ama yenilmeyi onuruna yediremeyen bakışı.

"İş çok karışık Başkomserim, bildiğiniz gibi değil, inanın yetki bende olsa..."

Bahçedeki ambulansın sireni boğdu Bâki'nin sesini. Üçümüz birden dönüp binanın girişindeki ambulansa baktık. Arkasındaki resmi polis aracının çekilmesini istiyordu ama sürücü ortalıkta görünmüyordu. Sirenin üçüncü ötüşünde üniformalı tombul meslektaşımız çıktı ortaya, koşa yuvarlana aracına binip açtı ambulansın önünü. Sirenini son kez öttüren ambulans yola koyulurken Bâki de sözlerini sürdürdü.

"Mersin'den geldim ben buraya. Önceki görev yerim orasıydı. Birebir yaşadım bunları. Eroin, kokain Mersin Limanı'ndan giriyor. Genellikle Latin Amerika ülkelerinden. Tonlarca, aklınızın alamayacağı kadar çok. Bize ihbar geliyor. Mesela Ekvator'un şu limanından çıkan şu isimli gemide muzların arasında şu kadar kilo kokain var diye. Biz de baskına gidiyoruz ama daha gemiye çıkmadan, mal ortalıktan kayboluyor..."

Ali şaşkınlıkla sordu:

"Nasıl yani, bizimkiler mi haber veriyor adamlara?"

Yeşil gözleri iri iri açıldı narkotikçinin.

"Bizimkiler mi, savcının adamları mı, gümrüktekiler mi, daha yukarıdan birileri mi bilmiyoruz, ama birilerinin haber uçurduğu kesin. Ben temiz olduğumu kanıtlamak için alnıma kamera takarak gidiyordum baskına. Evet, Ali Komiserim, ne yapalım, hainin kim olduğu belli değil. Hepimiz zan altındayız. Herkes birbirinden şüpheleniyor. Savcılığa ihbar geliyor, onlar da bize bildiriyorlar ama gittiğimiz yerde çikita muzlarından başka bir şey bulamıyoruz. Savcılar da illallah etti. Onlar da başlarına kamera takarak katılmaya başladılar operasyonlara. Çünkü onlar da zan altında..."

Uyuşturucu meselesi böyleydi, işin içinde o kadar çok para vardı ki, memleketin en ahlaklı savcılarını, hâkimlerini, polislerini bile yoldan çıkartabilirdi. Elbette herkesi değil, elbette namuslu olanlarımız vardı ama açgözlülerin ihaneti hepimizin üzerinde kapkara bir leke bırakıyordu.

"Peki duyduklarımız" dedi Ali alnını kırıştırarak. "İşte 'Şu kadar ton eroin yakalandı, şu kadar kilo kokain ele geçti, iki kamyon Met bulundu' diyorlar. Bunlar da mı yalan?"

Dudak büktü Bâki.

"Yalan değil, evet yakalıyoruz, fakat devede kulak bile değil. Bak şöyle söyleyeyim, Türkiye'de uyuşturucu kaçakçılarının geliri ne kadar biliyor musun? İki milyar. Yanlış anlama, Türk lirası değil dolar." Sol elinin iki parmağını açarak havaya kaldırdı. "Tam iki milyar dolar. Fazlası var eksiği yok. Sadece bir yılda bu kadar kazanıyorlar. Bizim yakaladığımız uyuşturucu ne ki? Hatta adamlar bazen kendi mallarını kendileri ihbar ediyorlar. Evet, birkaç yüz kilo eroinle birlikte harcanacak beş on serseriyi önümüze atıyorlar. Belki de içimizdeki hainler böyle yapmalarını söylüyor. Çünkü hiç kimseyi yakalayamazsak dikkat çekiyor, basın tepki gösteriyor. Böylece milletin gözünü boyuyorlar, basının gazını alıyorlar. Ama hakikat öyle değil." Gözlerini bana dikti. "Siz teşkilatın demirbaşı sayılırsınız Başkomserim. Bir sürü emniyet müdüründen daha iyi tanırsınız teşkilatı, nereye gidiyoruz böyle? Nasıl kurtulacağız bu

pislikten? Sadece narkotikçiler değil bütün teşkilat, siz bile zan altındasınız."

Beni suçlamıyordu, niye böyle olduğunu, neden bu hale düştüğümüzü anlamaya çalışıyordu. Namuslu tüm kanun adamları gibi o da rahatsızlık duyuyordu bu gidişten. Duyuyor muydu? Yoksa, güvenmiyor muydum bu dertli polise? İçten görünüyordu, gerçekten de utanç duyuyor gibiydi. Gibi miydi? Yani emin değildim. Çünkü bizim mesleğin karakterimizde yarattığı bozulmalar, yan etkiler vardır. Herkese kuşkuyla bakmak da bunlardan biriydi. Hadi açıkça söyleyelim, zaman zaman paranoyaya kapılmak bizim için olağan sayılırdı. Sorunlardan en çok şikâyet edenlerin sorunun bizzat kendisi olduğunu acı tecrübelerle öğrenmiştim. Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yerdi. Üstelik çok tanımazdım Bâki'yi, yani benim için Ali ya da Zeynep değildi. İki yıl önce Kasımpaşa'da evini yakarak karısının ve iki kızının ölümüne neden olan bir eroin bağımlısının davasında birlikte çalışmıştık. Zanlı bu yangını uyuşturucunun etkisiyle mi çıkarmıştı yoksa bilinçli olarak mı ailesini yok etmişti, anlamaya çalışıyorduk. Sonunda uyuşturucunun etkisi olduğunu belirlemiştik. Soruşturma boyunca iyi bir işbirliğimiz olmuştu Bâki'yle. Çalışkandı, zekiydi, dürüsttü, ayrı bürolarda da olsak birbirimize ısınmıştık. Ama o zamanlar bu kadar dertli değildi. Yine işleri başlarından aşkındı, yine sıkıntıları vardı, yine her olaya yetişemiyorlardı ama onu hiç böyle görmemiştim. Yok, yok, Bâki samimiydi, gerçekten de üzülüyordu memleketin haline. Bir açıklama beklercesine yüzüme diktiği yeşil gözlerine daha fazla bakamadım, "İşler pek yolunda değil Bâki" diye söylendim, "Ne yazık ki her yerde büyük sıkıntı var..."

Ali de bakışlarını merakla yüzüme dikmişti. Çünkü bu konuları pek konuşmazdık, hele astlarımın yanında bu meselelere girmemeyi tercih ederdim. Aslında konuşacak bir konumuzun olmaması da gerekiyordu. Suçla mücadele ediyorduk, nelerin suç olduğu, kimin suçlu olduğu yasalarla belirlenmişti. Neler yapabileceğimiz de yasalarla belirlen-

mişti. İşimizi yapmamız yeterliydi. Ama halimize bırakmıyorlardı ki. Siyasiler, güç odakları, çıkar çevreleri her aşamada tepemizde bitiyor, bazen doğrudan bazen dolaylı müdahale etmeye çalışıyorlardı. Ne yasalar umurlarındaydı, ne teşkilatın itibarı ne de adaletin gerçekleşmemiş olması. Onların tek isteği vardı: Kendi siyasi ikballeri, kendi kişisel çıkarları.

"Liyakat kaybolunca teşkilata sadakat kayboluyor" diye sürdürdüm sözlerimi. "Teşkilata sadakat kaybolunca yasaya sadakat de kayboluyor. Yasaya sadakat kaybolunca ülkeye sadakat de bitiyor. Olan bu Bâki kardeşim. Liyakatin yerini adam kayırmacılık, siyasi ya da şahsi menfaat alınca işler rayından çıkıyor..."

Hiç beklemezdim, bizim Ali öfkeyle girdi araya.

"Ne liyakati Başkomserim ya? Kusura bakmayın ama liyakatsizlik lafı hafif kalıyor. Şu eski bakanı hatırlasanıza. Adamın her gün bir suçluyla fotoğrafı çıkıyordu. Mafya üyeleri, uyuşturucu baronları, milletin parasını dolandıranlar. Hepsi bakanla yan yana, hepsi bakanla kol kola, hepsi aynı karede. Sonra biz, yani geleceği amirinin iki dudağının arasında olanlar bu karanlık herifleri enseleyince, anında siyasiler giriyor devreye. Peki nasıl başa çıkacağız bu alçaklarla? Nasıl yakalayacağız bu adamları?"

Ali konuşurken depodaki siviller ve üniformalı polisler başımıza toplanmaya başlamıştı. Önce neler olduğunu anlamasalar da dinledikçe hepsinin yüzü gerildi, aralarından yardımcımın sözlerini onaylayan mırıldanmalar, homurtular yükseldi. Meslek hayatımda ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyordum. Hem de bir operasyondan hemen sonra, hem de hâlâ olay yerindeyken... Demek ki teşkilattaki huzursuzluk artmıştı. Demek ki rahatsızlık sanılandan büyüktü. Elbette herkes aynı kanıda değildi, belki aralarında bu görüşlere katılmayanlar da vardı, belki her dönem böyle şeyler olur diye düşünenler de çıkardı ama ilk kez meslektaşlarım toplu halde itiraz etmeye başlamışlardı. Fakat konuşmalar böyle sürerse birazdan tartışma başlayabilirdi. Başlamasa bile az

sonra olay yerine damlayacak müdürlerden birinin dikkatini çeker, Ali'nin de, Bâki'nin de başı belaya girebilirdi. Ama bu durum kimsenin umurunda değildi.

"Yine siz iyisiniz Ali Komiserim" diyerek sivil bir polis de katıldı konuşmaya. En az yardımcım kadar gençti, gergindi, öfkeliydi. "Sizinki adı üstünde Cinayet Büro. Her gün kalburüstü birileri öldürülmüyor ya da kalburüstü birilerinin yakınları cinayet işlemiyor. Bizim asayiş öyle mi? Mayınlı tarlada yürür gibiyiz. İki arkadaşımız şu anda hastanede. Evet, burada yaralananlar Burhan'la Şükrü... Yazık değil mi? Burhan yeni evli, Şükrü'nün iki kızı var. Nereye kadar böyle gidecek? Nasıl olacak bu iş?"

"Hangi işmiş o?"

Başımı çevirince bizim Sabri'yi gördüm. Üzerinde ıslak külrengi pardösüsü, elinde telsizi, şemsiye tutan iri yarı bir koruma memurunun refakatinde, çelik çerçeveli, koyu camlı gözlüklerinin ardındaki gözlerini üzerimize dikmiş neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Müdürün geldiğini fark edince sesler kesildi, Ali dışında herkes saygıyla toparlandı. Bizim deli bozuk başını belaya sokmadan ben atıldım.

"Şu iş müdürüm" diyerek önümüzdeki balyaları gösterdim. "Görüyor musunuz, bunların hepsi metamfetamin. Adamlar peynir ekmek gibi uyuşturucu satıyorlar şehrin göbeğinde. Nasıl olacak bu iş, diye onu konuşuyorduk."

Sesim manidar, bakışlarım kararlıydı. Sabri'nin suratı kıpkırmızı olmuştu. Aslında sözlerimde yanlış olan hiçbir şey yoktu. Belki de o yüzden bozulmuştu sevgili müdürümüz. Hakikati dile getirdiğimi bildiğinden. "Ah be Nevzat, ah be, her meseleye de bulaşmasan olmaz" diyen bir bakış attıktan sonra, "Yok, sen değil" diyerek beni geçti, elindeki telsizle asayiş polisini gösterdi. "Sen, evet sen, neydi senin adın?"

Sivil polis hazırola geçti.

"Adil Karma, Asayiş Büro'dan Komiser Adil Karma..."

Yaşlı müdür yorgun gözleriyle şöyle bir tarttı genç komiseri.

"Komiser Adil Karma..." diye mırıldandı sözcüklerin üzerine basa basa. "Evet, söyle bakalım Komiser Adil Karma, nasıl olacakmış bu iş?" Sesine tehditkâr bir tını vermeye kalkmış ama başaramamıştı. Çünkü karşısında saygıyla dikilen bu genç komiserin de, buradaki meslektaşlarının da haklı olduğunu biliyordu. Yine de yeterince yüksek çıkan sesi etkili olmuş, depo bir anlığına sessizliğe bürünmüştü. Sessizliği Adil Karma'nın cesur lafları bozdu.

"Bilmiyorum müdürüm, iki meslektaşımız şu anda ölümle cebelleşiyor, öteki yaralıların durumu da hiç iyi değil. Bu işin nasıl olacağını bilmiyorum ama bir şeyler yapmazsak, çok daha kötü olacağını biliyorum. Birinin bir şey yapması lazım..."

O birisi elbette bendim, elbette rütbeli rütbesiz bütün polislerdi, hatta en çok da Sabri'ydi ama ne yazık ki müdürümüz doyurucu bir yanıt veremedi.

"Şimdi bunları konuşmanın sırası değil" dedi bakışlarını kaçırarak. "Hadi herkes vazifesinin başına."

Ama kimse kıpırdamadı, hepimiz öylece kaldık olduğumuz yerde. Eskisinden daha derin bir sessizlik kaplamıştı ortalığı, kafesteki dobermanlar bile susmuştu, sokaktaki araçların gürültülerinden, dışardaki meslektaşlarımızın birer uğultuya dönüşen konuşmalarından başka bir ses duyulmuyordu içeride. Sabri Müdür'ümüzün pek de güçlü çıkmayan otoriter sesi yeniden duyuldu.

"Kime diyorum arkadaşlar, hadi, hadi herkes vazifesinin başına..."

10

Duyguların mantıkla alakası yoktur ki saçma olsun

Tatavla'da Zeki Müren'in hüzünlü sesi karşıladı beni. "Sen hep beni mazideki halimle tanırsın. Hâlâ bilirim aşk ile bekler, inanırsın." Selahattin İnal'ın Hicaz şarkısı. Çok sevdiğim bir şarkı. Ama rahmetli eşim Güzide benden çok severdi. Yemek yaparken mırıldandığı şarkılardan biriydi. Tam da Tatavla'ya geldiğim anda bu şarkıyı duymak elbette bir rastlantıydı, hiç de hoş olmayan bir rastlantı. Dış kapıdan geçince durdum, pardösümün altına sakladığım güllere baktım. Şükür ne ıslanmış, ne örselenmiş ne de yaprakları dökülmüştü; sanki dallarından hiç koparılmamış gibi taze, kırmızı ve göz alıcıydılar. Evgenia havalara uçacaktı, sevinçten boynuma sarılacaktı, mutlu olacaktı, çok mutlu olacaktı, ben de olmalıydım. Ama nedense bir burukluk vardı içimde, bir tatsızlık, bir keder. Şu şarkıyı duydum diye mi? Yok, çok daha önceden başlamıştı, Ali'yle uyuşturucu saklanan depodan ayrıldıktan hemen sonra, hayır canım çok daha önce. Etrafı kaplayan şu karanlık gibi usulca çökmüştü içime. Üstelik tam vaktinde gelmiştim Tatavla'ya ki bu bir mucize sayılırdı. Şaka değil, büyük bir çatışmadan çıkmıştık. Ölmeden, yaralanmadan kurtulduğumuz için rahatlamış olmalıydık, fakat değildik. Sabri'nin emriyle artık homurdanmalar kesilmiş olsa bile herkesin içinde sürüp giden bir huzursuzluk vardı. Savcı Hanım'ın gelmesiyle bu huzursuzluk daha da arttı. Pek tanımıyordum Savcı Ayten'i. Polisleri koruduğu da söylenirdi. Bizi korumasına gerek yoktu, adil olması yeterliydi. Ancak

hem karşı taraftan hem de bizden yaralılar vardı, daha fazla can kaybı olabilirdi. Çatıştığımız çetenin kim olduğunu, arkalarında hangi güç odaklarının bulunduğunu bilmiyorduk. Haklıyken haksız duruma düşmek, suçluları yakalamak için silaha sarılmışken kendimizi suçlu olarak bulmak da vardı, işin sonunda. Karşılaşmadığımız garabetler değildi bu olaylar. Son derece ciddi bir savcıydı Ayten Hanım. Çatışmaya katılan bütün polisler gibi Ali'yle benim de sözlü ifademi almıştı. Mesele bununla da kapanmayacaktı, yaralı şahıslardan birinin bizim kullandığımız silahlardan çıkan kurşunlarla vurulduğu kesindi. Neden silah kullandığımızı kanıtlamak zorundaydık. Oysa gerçek gün gibi ortadaydı ama bunun kayıtlara geçmesi, tanıklarla desteklenmesi gerekirdi. Elbette, sonunda ceza gerektirecek bir durum olmadığı ortaya çıkacaktı. Hatta gösterdiğimiz cesaretten dolayı "taltif" bile edilebilirdik. Ama bütün bunların gerçekleşmesi zaman alacaktı. Ancak bu akşam vakit dardı. Bereket çatışmaya katılan o kadar çok polis vardı ki, Ayten Hanım bizimle fazla meşgul olmadı. Anlattıklarımızı dinledikten ve yazılı ifademizi almak için sonraki güne randevulaştıktan sonra gidebileceğimizi söyledi. Böylece Ali'nin aracıyla vaktinde gelebilmiştim Tatavla'ya. Hatta Kurtuluş Caddesi'nin başındaki çiçekçilerden bu şahane gülleri alabilecek fırsatı bile bulabilmiştim.

Evet, Evgenia mutlu olacaktı, küçük kızımız Azez de mutlu olacaktı, o zaman ben de mutlu olmalıydım. Fakat nedense o ağırlık bir türlü bırakmıyordu yakamı, bir türlü kavuşamıyordum gönül rahatlığına. Bedensel bitkinlik değil, daha ağır bir yük, bir tür ruh yorgunluğu. İyi de neden? Gördüğüm kâbus mu, bulduğumuz şu kimliksiz iskelet mi, girdiğimiz çatışma mı? Hangisi karıştırmıştı aklımı? Hangisi bozmuştu ruhumun kimyasını? Yok, yok, hiçbiri değil, pastanede karşılaştığım o kadın. Macide Hanım... O tuhaf kadın. Kadının söyledikleri. "Artık yorgun görünmüyorsunuz... O üzüntü terk etmiş sizi, karanlıktan kurtulmuşsunuz." Belki de söylediği gibiydi, belki de gerçekten kurtulmuştum o karanlıktan, belki de geçmişin travmasından iyice sıyrılmış, hayatıma yeniden başlamıştım. Yahut öyle olduğunu sanı-

yordum. Ta ki Macide Hanım öyle olmadığını hatırlatıncaya kadar. Ama kadıncağız, tam tersini söylemedi mi? "İyileşmişsiniz" demedi mi? Dedi ama iyileşmek için hasta olmak lazım. Değil miydim? Unutmuştum, hastalığımı da iyileştiğimi de unutmuştum. Unuttuğumun farkına bile varmadan unutmuştum. Kadıncağız bunu hatırlattı işte. Kadıncağız...

"Merhaba Nevzat Bey, hayrola, bir şey mi oldu?"

Başgarson İhsan'ın sesiyle dağıldı düşüncelerim. Şaşırmış gibiydi. "Niye bekliyorsunuz kapıda?"

Yadırgamış olması normaldi, hiçbir zaman kapıda oyalanmazdım, vakit kaybetmeden geçerdim içeri. Bir an önce Evgenia'ya kavuşmak için. Sahi ne bekliyordum ben bu kapının önünde? Hemen toparlandım, dudaklarıma rahat bir gülümseme yerleştirdim, boşta kalan elimle pardösümün üzerindeki suları silkeledim.

"Merhaba İhsan, yağmur fena, içeriyi ıslatmayayım dedim."

Yüzündeki şaşkınlık dağıldı.

"Düşündüğünüz şeye bakın Nevzat Bey, bırakın ıslatmayı, dün akşam az kalsın su basacaktı burayı. Kum torbaları filan güç bela engelledik. Şimdi de saat başı paspasla temizliyoruz zemini. Ama müşteriler gelmeye başlayınca yine ıslanacak zaten. Beklemeyin lütfen, geçin içeri..." Eliyle pardösümü gösterdi. "Alayım isterseniz."

Minnettar bir ifadeyle başımı salladım.

"Hiç zahmet etme, içerde asarız bir yerlere." Artık burada dikilmek iyice tuhaf kaçacaktı, yürümeye başladım. Koridorda ilerlerken yeniden kulağıma çalındı Zeki Müren'in sesi: "Hâlâ bilirim; aşk ile bekler, inanırsın." Güzide'den daha kederli söylüyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu? Her neyse, ama içimdeki karanlık giderek koyulaşıyordu. Ne oluyordu bana böyle? Kendimi bu saçma sapan duygulara kaptırmamalıydım. Saçma sapan mı? Duyguların mantıkla alakası yoktur ki saçma olsun. Ne hissediyorsam oydu. Her ne zıkkımsa ama böyle hissetmeye hakkım yoktu. İçeride beni bekleyen iki insan vardı. Umudunu bana bağlamış küçük bir kız ve beni derin bir aşkla seven bir kadın. Böyle olmazdı, onların karşısına böyle çıkamazdım. Bunu onlara

yapamazdım. Sırtımdaki şu ıslak pardösüden sıyrılır gibi kurtulmalıydım bu ruh halinden.

Birden durdum, elimdeki gül demetine baktım, iki yağmur damlası kırmızı yaprağın üzerinde usulca titriyordu. Evgenia'nın gülümseyişini hatırladım, gözlerinden yayılan ışığı, sesindeki yumuşaklığı, bedeninin sıcaklığını. Böyle olmazdı, birkaç adım geride duran başgarsona döndüm.

"Galiba haklısın İhsan, sen al şu pardösüyü, böyle girmeyeyim içeri."

Anlayışla gülümsedi başgarson.

"Elbette Başkomserim, sıcak bir yerlere asarım, siz gidene kadar da kurur."

Üzerimdeki ağırlık kalkınca biraz olsun rahatladım, dudaklarıma bir gülümseme yerleştirerek yürüdüm içeri.

Henüz müşterilerin sökün etmediği Tatavla'nın geniş salonunda Azez bir masanın başına çökmüş, kamburu çıkmış bir halde bir şeyler çiziyordu önündeki deftere. Daha üçüncü adımımda hissetti geldiğimi, başını kaldırdı ve beni görür görmez heyecanla bağırmaya başladı.

"Baba, baba, babacım!"

Elindeki kalemi masanın üzerine savurarak bir çırpıda indi iskemlesinden, kollarını açarak bana doğru koşmaya başladı.

Elimdeki gülleri masaya bırakacak zamanı zor buldum, bana doğru uçarcasına koşturan Azez'i havada yakaladım. Sımsıkı sarıldı. "Baba, babacığım, Nevzat Babam..." Ne bir kararsızlık, ne bir kuşku, ne bir duraksama; doğal, içten gelen bir sevgi. Gırtlağıma doğru boğum boğum bir şeyler yükseldi, gözlerimin dolduğunu hissettim. Yüzümü küçük kızımın saçlarına gömdüm. Pişmanlık, vicdan azabı, tepeden tırnağa bir utanç... Tuhaftır ama bu duygular iyi geldi. Evet, derin bir keder hissediyordum ama o boşluktan, o duyarsızlıktan, rengi, kokusu, sesi olmayan o hiçlik dünyasından kurtulmuştum. Acı da gelse, üzüntü de verse, içimi kederle de doldursa duygularım geri gelmişti. Şu küçük kız bir anlam armağan etmişti bana. Evet, hepimize bir anlam lazımdı. Anlam olmadan yaşanmazdı.

Azez'in sesiyle çıktım daldığım derin kuyudan.

"Ağlıyor musun baba?"

Kucağımda başını geri atmış, endişeyle yanaklarımdan süzülen yaşlara bakıyordu. Minik burnuna bir öpücük kondurdum.

"Yok, ağlamıyorum, yağmur damlaları onlar, gelirken ıslanmışım..."

Hemen inandı, başını çevirerek az önce kalktığı masayı gösterdi.

"Ben de resim çiziyordum. Kedi resmi..."

Merakla atıldım.

"Öyle mi? Bana gösterir misin?"

Alt dudağını sarkıttı.

"Ama bitmedi daha... Boyamam da lazım..."

Yeniden bir öpücük kondurdum, bu defa yanağına.

"O zaman bitince bakarız ama eminim güzel bir resim olacak..."

Duraksadı, ince yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

"Resmimi beğenirsen..."

"Evet, beğenirsem..." diye cesaretlendirdim.

"Bana bir minnoş alır mısın? Nilsu'da bir tane var. Küçücük ama çok tatlı. Nilsu'yla birlikte uyuyorlarmış. Böyle başını okşayınca mırıl mırıl yapıyor..."

"Kedi mi istiyorsun?"

Şımarmıştı, hızla başına öne doğru salladı.

"Evet, minnoş ama sarı olacak... Gözleri de anneminki gibi güzel olsun, renkli olsun."

"Kimin gözleri renkli olacakmış bakalım?"

Siyah bluzunun kolları dirseklerine kadar katlamış olan annemizdi soran. Dudaklarında solgun bir gülümseme, yüzünde korumaya çalıştığı bir sevinçle bizi süzüyordu uzaktan. Muhtemelen mutfaktan çıkmıştı, muhtemelen mezelere son halini vermekten geliyordu, muhtemelen Azez'le aramızda geçenleri görmüştü. Eğer öyleyse kesinlikle anlamıştı yaşadığım tereddüdü. Neler olup bittiğini tam olarak kavrayamasa da bir terslik olduğunu fark etmişti. Ama o da benim gibi gerçek duygularını göstermemeyi seçti. Kollarını açarak ikimize birden sevgiyle sarıldı, bir öpücük Azez'e, bir öpücük

babaya. Güzide'de öyle yapardı; uzun görev dönüşlerinde Aysun'u kucağıma aldığımda kollarını alabildiğine açarak ikimize birden sarılırdı, sadece öpücük yoktu. Öyle uluorta öpüşmeyi sevmezdi Güzide. Güzide?.. Ne yapıyordum ben? Nerelere gitmişti aklım yine? Yok, yok, anılarla bu anı mahvetmenin bir anlamı yoktu. Ben de sımsıkı sarıldım Evgenia ile Azez'e. Fazlasını da yaptım, kocaman bir öpücük kondurdum sevgilimin yanaklarına. Hoş bir koku çalındı burnuma, tarçın, vanilya karışımı bir şey tatlı tatlı yaktı genzimi. Azez'i usulca indirdim kucağımdan, az önce masanın üzerine bıraktığım gülleri aldım, sevgilime uzattım.

"Bunlar senin için..."

Sanki ilk kez benden çiçek alıyormuş gibi mutluluktan yanakları hafifçe kızardı, dudakları aralandı, yumuşak bir ışıkla aydınlandı iri yeşil gözleri. Bir süre öylece kucağında titreyen güllere baktı.

"Nevzat, çok güzeller..." Duraksadı, muzip bir ifade belirdi yüzünde. "Yoksa bunları mezarlıktan mı aşırdın?"

Ona yaptığım eski bir şakayı anımsatıyordu.

"Hayır canım ne münasebet, halis muhlis roman gülleri... Üstelik kokuyorlar. Bak kokla, valla kokuyorlar."

Evgenia dediğimi yaparken sürdürdüm sözlerimi.

"Öyle dedi Sümbül Kadın. Hormonsuz be Başkomserim, hormonsuz bunlar. Yoksa yine kandırdı mı beni?"

Genç kız gibi kıkırdadı güzel sevgilim.

"Yok, yok mis gibi kokuyorlar, bu defa doğru söylemiş Sümbül..."

Ben de güldüm, başını kaldırmış hayranlıkla bize bakan Azez de güldü. O kadar güzel bir andı ki, keşke hiç bitmese diye geçirdim içimden. Hep böyle, hep burada, hep bu ruh halinin içinde kalsak. Başka bir şey düşünmesek, başka bir şey hissetmesek, bu anı bozacak hiçbir şey yapmasak. Ama elbette bu mümkün değildi. Birinin bu büyüyü bozması gerekirdi, bu vazife mekân sahibi olarak Evgenia'ya düştü.

"Gel şöyle geçelim Nevzat" dedi kucağındaki güllerle masamızı göstererek. "Ayakta kaldık böyle." Boşta kalan eliyle kızımızın saçlarına dokundu. "Hem Azez de resmini bitirir..."

11

Boş ver, sen olmadan da batıyor nasıl olsa dünya

Yağmur yağıyordu; seyrelmeden, yavaşlamadan, hiç ara vermeden külrengi gökyüzünden dökülen sonsuz bir ırmak gibi İstanbul'a yağmur yağıyordu. Görkemini kaybetmiş saraylara, hükmünü yitirmiş tapınaklara, her gün biraz daha küçülen parklara, her gün biraz daha azalan ağaçlara, her gün biraz daha kirlenen denize, her gün biraz daha çoğalan şekilsiz binalara, her gün her gece sıkış tepiş bu binalara sığınmış insanlara, bu kadar ihanete, bu kadar alçaklığa, bu kadar yağmaya rağmen güzelliğini hâlâ koruyan bu kadim kente yağmur yağıyordu.

Odadaydım; masamın çekmecelerini karıştırıyordum. Ayakkabılarım ayağımda, resmi üniformam üzerimde, aradığımı bulur bulmaz çıkacaktım. Onlar dışarıdaydı, yağmurun altında ıslanan arabamın içinde, sabırla beni bekliyorlardı. Yanlarında yoktum fakat arabamın kaportasına çarpan iri damlaların çıkardığı sesleri sanki oradaymışım gibi belirgin olarak duyuyordum. Bununla kalsa iyi, iri damlaların patırtıları, odadaki duvar saatinin tik taklarına karışıyor, iki farklı ses birleşerek sanki korkunç bir olayı haber vermek istercesine uğursuz bir telaşla çınlıyordu kulaklarımda. Çabuk ol, acele et... Acele etmem gerektiğini, acele etmezsem o büyük felaketin gerçekleşeceğini bilmeme rağmen bir güç bana engel oluyor, bu kasvetli odayı,

bu iki katlı kâgir evi bırakıp bir türlü dışarı çıkamıyordum. Bir düşünce, bir duygu, bir güdü, artık her neyse zihnime ket vuruyor, hareketlerimi yavaşlatıyor, dışarı çıkmama engel oluyordu. Hiç telaşa kapılmadan, hiç paniklemeden ama her an, her saniye içimde lanetli bir endişeyi büyüterek çekmeceleri tek tek açıp bakmayı sürdürüyordum. İşin ilginci ne aradığımı da bilmiyordum. Buna rağmen, ne olduğunu bilmediğim o şeyin bu çekmecelerden birinde olduğundan emindim; çünkü oraya ben koymuştum. Elbette birazdan onu görecek, ne olduğunu hatırlayacak, sonra onu alıp kapıdan çıkacak, koşarak arabama ulaşacak, kendimi içeri atacaktım. Dudaklarımda özür dileyen bir ifadeyle karıma kızıma bakacak, "Tamam buldum, artık gidebiliriz" diyecektim. Onlar hep yaptıkları gibi tek bir söz bile etmeyecekler, sadece belli belirsiz bir sitemle gülümseyeceklerdi. Ama gelin görün ki o lanet şey her neyse bulamıyordum işte.

Işıklar vuruyordu pencereye, gümüşi parlak yansımalar, bir an şavkıyor sonra sönüyorlardı. Uzaklarda şimşekler çakıyor, bir yerlere yıldırımlar düşüyor, külrengi gökyüzü parça parça bölünüyordu. Ve iri damlaların sinir bozucu tıpırtıları, saatin insanı çileden çıkartan tik takları kafatasımın içinde uğursuzca yankılanmayı sürdürüyordu. Sadece onlar mı; çekmecedeki altın uçlu dolmakalem, mürekkep şişesi, kâğıtlar, mektup açacağı, renkli ataşlar, metal zımba, ilk polislik rozetim, babamdan miras kalan gümüş kol düğmeleri, arabamın yedek anahtarları, "Ne işin var burada?" diyorlardı kendi lisanlarınca. "Bizi bırak, koş. Acele et, çabuk ol, yetiş." Ama yapamıyordum, hızla evden ayrılmak, koşarak arabaya ulaşmak, kapıyı açıp "Hemen çıkın buradan" demek yerine, programlanmış bir robot gibi çekmecelere bakmayı sürdürüyordum. İşte o anda duyuyordum patlamayı. Ne gök gürültüsü, ne şimşek, ne yıldırım. Hepsinden daha sarsıcı, daha yıkıcı, daha korkunç bir patlama. Bütün İstanbul, bütün Haliç, bütün Balat, sokağımız, evimiz, bu ev, bu oda, bu masa, duvardaki saat, içinde aradığım şeyle birlikte bütün

bu çekmeceler hep birlikte savruluyorduk akşam alacasında yağan o sonsuz yağmurun altına.

"Nevzat, Nevzat, Nevzatçım..."

Güzide'nin sesi çınlıyordu kulaklarımda. Güzide mi? İyi ama o patlama? O patlamada ölmedi mi Güzide? Hayır, işte yanımda, işte aynı yataktayız, biri daha var aramızda. Küçük bir kız çocuğu... Aysun... Evet, işte kızımız da aramızda. Demek ki daha öncekiler rüyaymış, demek ki Güzide ölmemiş, Aysun ölmemiş, arabamın patlaması, o korkunç gürültü, evin kırılan camları, o büyük çığlık, boğazımda düğümlenen ama hiçbir zaman dudaklarımdan dökülemeyen o çığlık... Demek hepsi rüyaymış, hepsi korkunç bir kâbus...

"Nevzat, Nevzat, uyan!"

Hayır, bu ses Güzide'nin değil, birden Evgenia'nın endişeli yüzü belirdi önümde. Aklım iyice karışmaya başlarken küçük bir elin sağ koluma sıkıca sarıldığını hissetim, başımı çevirince Azez'in bana dikilmiş kara gözleriyle karşılaştım. Korku içinde olanı biteni anlamaya çalışıyordu yavrucak.

"Ne oldu baba? Rüya mı gördün?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Evet canım, evet, sadece bir rüya..."

Azez rahatlamıştı ama Evgenia anlamak istiyordu.

"Çok mu kötüydü?" diye sordu.

Sesi bir çan gibi çınladı kulaklarımda. Evet, kulaklarım çınlıyordu, boğazım kupkuruydu, başım dönüyordu.

"Bağırmak istiyordun ama bağıramıyordun" diye sürdürdü tedirgin sevgilim. "Kâbus görüyordun herhalde?"

Yatakta doğruldum.

"Evet, evet kâbus... Tam hatırlamıyorum bile, bölük pörçük... İnsanlar vardı ama kim olduklarını bilmiyorum. Karışıktı, çok karışık."

İri yeşil gözler yüzümde gezindi. Sanırım anladı geçiştirmek istediğimi. Yalanımı biraz daha detaylandırabilirdim ama bunu yapacak gücüm yoktu, konuyu kapatmak en iyisiydi.

"Ama geçti, bitti gitti."

Evgenia'ya gülümsedim. Azez'in saçlarına dokundum. Kulaklarımdaki çınlama söndü, baş dönmem geçti ama boğazımdaki şu kuruluk...

"Su, biraz su verir misin?"

Evgenia sağ taraftaki komodinin üzerinde duran sürahiye uzandı hemen, bardağı doldurup uzattı. Kana kana içtim.

"Bitti" dedim bardağı uzatırken. "Geçti, altı üstü bir rüya işte, geçti gitti..."

Ama geçmemişti, geçmeyecekti, hep içimde, derinlerde bir yerde duracaktı. Ne kadar unutmak istersem isteyeyim, ne kadar çabalarsam çabalayayım, fırsatını bulunca yeniden hatırlatacaktı kendini. Hem de durduk yere. Hiç de durduk yere değil, şu Macide denen kadından sonra olmuştu bütün bunlar. O bankta oturup saatlerce konuştuğumuz kadınla yeniden karşılaştıktan sonra... Konuştuk mu gerçekten? Kadın öyle söylüyor, beni de görür görmez tanıdı. Yanılmış olamaz mı? Hastanede kaldığımı nereden biliyor o zaman? Rastlantıdır. Kadın pek normal değildi zaten. Normal? Peki ben normal miyim? Baksana şu düşündüklerime! Ne varmış düşüncelerimde, bunlar makul şeyler. Ben elbette normalim. Kadın bir tuhaftı. Kızı da farkındaydı bunun... Evet, Şirin Hanım... Annesini sürükleyip götürmedi mi içeri? Özür bile diledi benden. Sahi arayıp sorsam Şirin Hanım'a? Anneniz Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yattı mı diye? Niye yapmıyordum ki, telefonunu bulmak hiç sorun değildi. Neydi şu pastanenin adı? Şirin Pastanesi evet, internette bulurdum hemen.

"Bu arada kahvaltı hazır Nevzatçım..."

Evgenia'nın biraz otoriter ama şefkat dolu sözleri bir kez daha kendime getirdi beni. "Hadi bakalım, kalkın artık. Azez hadi, sen de hiç kaçma yorganın altına... Kime diyorum... Demek öyle..." Küçük bir kahkaha atarak daldı mavi yorganın altına. "Bak işte böyle yakalarım seni..."

Evgenia ile Azez şakalaşırken ben usulca çıktım yataktan. Yalnız kalırsam daha çabuk toparlanırım umuduyla attım kendimi banyoya. Mis gibiydi banyo, her yanda lavanta

kokusu. Belli belirsiz yağmur damlaları çarpıyordu küçük pencerenin camına. Lavaboya yöneldim, musluğu açacakken aynada kendimi gördüm. Berbat görünüyordum, gerçekten berbat görünüyordum, bezgindim, yılgındım, bitkindim. Tenimin rengine, saçımın tellerine, gözlerimin akına kadar işlemişti bu bitkinlik. Yıllar önce Macide Hanım'la bahçedeki bankta oturan Nevzat kadar bitkindim. Hayır, öyle olsa bitkin olduğumu bile fark edemezdim. Ne demişti Doktor Nevres; "Majör depresyonda, bazen hastalar depresyonda olduğunun bile farkında değildir. Keşke farkında olsalar, o zaman işimiz daha kolaylaşır." Hayır, depresyonda filan değildim. Sadece yeterince dinlenememiştim, dün akşam içtiğimiz rakının da ağırlığı vardı, uzun sürmüştü gece, saatlerce o iskemlenin üzerinde... Genç de değiliz artık. Yorulmuştum haliyle. Evet, hepsi buydu işte. Birazdan da Şirin Hanım'a annesini sorardım. Bakalım Macide Hanım gerçekten de benim yattığım hastanede kalmış mıydı? Böylece kafamda kurmaktan kurtulur, gerçeği anlardım. Bu kadar basitti işte. Aynadaki Nevzat'a kararlılıkla baktım. "Hadi toparlan artık" dedim sert bir tonda. "Kendini bu kadar salman iyi değil." Sonra sola döndüm, iki adım attım, küçük pencereyi açtım. Nemli havayla birlikte yağmur damlaları da çarptı yüzüme. Temiz hava iyi geldi; lavaboya döndüm, musluğu çevirdim, soğuk suyla yüzümü yıkadım. Tıraş olmalıydım, sonra ılık suyla bir banyo. O anda duydum telefonumun zilini; kim arıyordu acaba? Çıksa mıydım? Boş ver dercesine omuz silkti aynadaki adam. Boş ver, sen olmadan da batıyor nasıl olsa dünya. Hiç acele etmeden havluyu aldım, yüzümü kuruladım. Telefon çalmayı sürdürüyordu. Aldırmadım, elimle saçlarımı düzeltirken Evgenia'nın sesi duyuldu.

"Zeynep arıyor Nevzat, açayım mı?"

"Geliyorum" diyerek çıktım banyodan. Tahmin ettiğim gibi sevgilim elinde telefonumla karşımda dikiliyordu.

"Kusura bakma, ısrarla çaldırınca, belki önemlidir dedim."

Uzattığı telefonu aldım.

"Teşekkür ederim canım, gerçekten önemli olabilir."

Telefonu kulağıma götürürken Evgenia döndü ve hâlâ yatakta oyalanmakta olan kızımıza seslendi:

"Hadi Azez, tamam ama... Yeter artık, bak baban çıktı banyodan, hadi yüzünü yıkamaya..."

Banyodan salona açılan koridora girerken seslendim kriminoloğumuza.

"Günaydın Zeynepçim, buyur, seni dinliyorum."

"Günaydın Başkomserim, önemli bir şey vardı da..."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki dünkü çatışmayla ilgili bir gelişme vardı, belki savcılık acil bilgi istemişti.

"Öyle mi? Nedir?" diye sordum.

Hevesle anlatmaya başladı.

"Protezin kime ait olduğunu saptadık. Dün sabahki vakadan söz ediyorum... Şu iskelet haline gelmiş kurbandan."

Öyle ya, kurbanın diz protezinden bahsetmişti Şefik. Ben de Zeynep'e konuyu araştırmasını söylemiştim.

"Dediğiniz gibi Başkomserim, önce barkoddan protezi üreten firmayı bulduk, bize ameliyatın yapıldığı hastaneyi söylediler. Hastane kayıtlarından da hastanın kimliğine ulaştık..."

Kriminoloğumuzun sesindeki telaş beni de heyecanlandırmaya başlamıştı. Galiba şimdi tam olarak ayılmıştım.

"Kimmiş?"

"Turgay Nacar..."

Pek bir anlam ifade etmedi maktulün ismi. Ama sanki bu ismi tanımam gerekirmiş gibi Zeynep bir an sustu.

"Evet, Turgay Nacar?" diye tekrarladım. "Peki ne yapıyormuş bu adam? İşi, ailesi, adresi..."

Hemen yanıt vermedi kriminoloğumuz.

"Polismiş Başkomserim." Sesinde manidar bir tını mı vardı yoksa bana mı öyle geliyordu? "Turgay Nacar bizden biriymiş. Bir polis..." diye tekrarladı üzerine basa basa...

"Polis ha?" diye mırıldandım. "İlginç? Cinayet masası deme bana..."

Hiç komik bulmadı serzenişimi.

"Hayır Başkomserim, Cinayet Büro değil, Özel Harekât'tan... Özel Harekât'ta komiser yardımcısıymış..."

Anlaşılan epeyce malumat toplamıştı kriminoloğumuz ama niye böyle parça parça anlatıyordu?

"Peki cesedi ne arıyormuş o tarlada? Ne oldu Zeynepçim, niye anlatmıyorsun?"

Israrıma rağmen hemen başlayamadı söze....

"Arazi onların değil Başkomserim, alakası yok" diyebildi sonunda. "Uzun hikâye. Turgay Nacar öldürülmüş ama Ağva'da değil... Dediğim gibi karışık bir vaka..."

Merakım iyice artmıştı. Göz ucuyla banyoya doğru baktım, Evgenia, tatlı tatlı söylenerek Azez'i içeri sokuyordu. Benim bildiğim Azez kolay kolay çıkmazdı banyodan. Yeniden telefona döndüm.

"Olsun Zeynepçim, yeterince vaktimiz var, anlat, seni dinliyorum."

Yeniden başladı söze.

"Turgay Nacar, Güneydoğu'da bir patlamada vefat etmiş görünüyor. Olayın vuku bulduğu arazi tam belirtilmemiş. Belki de sınır ötesinde bir yer... Ama olay yedi yıl önce olmuş. Patlama o kadar güçlüymüş ki cesedi paramparça olmuş... Daha doğrusu öyle rapor edilmiş..."

Benim de kafam karışmaya başlamıştı.

"Rapor edilmiş ne demek? Yani Turgay Nacar'ın cesedi teşhis edilememiş mi?"

Anında yanıtladı.

"Edilememiş, çünkü paramparça olmuş. Galiba ellerindeki bomba etkisiz hale getirilirken patlamış. Turgay Nacar'la birlikte dört arkadaşımız daha şehit olmuş... Olay muhtemelen sınırlarımızın dışında, teröristlerin bölgesinde olduğu için hiçbirinin naaşına ulaşılamamış. Sanırım gizli görev..."

Doğru mu anlamıştım.

"Yani Turgay Nacar'ın bedenine ulaşılamamış, öyle mi?"

Yanıt açık ve netti.

"Öyle, tek bir kemik parçasına bile ulaşamamışlar."

O zaman bulduğumuz iskelet bir başkasına ait olmalıydı. İyi de Turgay Nacar'ın diz protezinin o iskeletin yanında ne işi vardı?

"DNA testi yaptırmamız lazım Başkomserim" diye önerisini dile getirdi Zeynep. "Turgay Nacar'ın bir kızı var, on yedi yaşında, Bengi Nacar... İskeletin DNA'sıyla onunkini eşleştirebiliriz."

Mantıklıydı, en azından iskeletin Turgay Nacar'a ait olup olmadığını anlardık.

"Hemen başlayalım Zeynepçim ama ben de gelmek istiyorum. Gerçekten garip bir vaka. Adamın evini görmek, ailesini tanımak faydalı olabilir."

"Tamam Başkomserim, iyi olur aslında." Nedense sesi sevinçle çınlamıştı. "Ben de merminin balistik işlemine yoğunlaşayım o zaman. Turgay Nacar'ın dişlerine takılan çekirdekten bahsediyorum. Siz gelene kadar sonuç belli olur" dedi ama konuşmayı sona erdirmek niyetinde değildi. "Şey Başkomserim, siz Turgay Nacar'ı tanıyor muydunuz?"

Hoppala, bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Tanımam mı gerekiyor? Cinayet Büro'da çalışmamış ki."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Onu sorgulamışsınız Başkomserim..."

Sorgulamış mıyım? Neden bahsediyordu bu kız? Zeynep öyle boş yere konuşmaz. Yoksa tanıyor muydum Turgay Nacar'ı? Hayır, zihnimi ne kadar zorlarsam zorlayayım hiç aşina gelmiyordu bu isim bana. Telefonun öbür ucundan tuş sesleri geldi.

"Bir cinayet davasıymış Başkomserim. Bir dakika, tam olarak söylüyorum. Orkun Yolcu adında bir işadamının intiharı. Ama adam önce Ceylin Sunar adındaki sevgilisini öldürmüş, sonra silahı kendi şakağına dayamış. Orkun Yolcu evliymiş, belli ki aşk cinayeti. Ama durum şüpheli görülmüş, soruşturma açılmış. Bu soruşturma kapsamında sorgulamışsınız Turgay Nacar'ı."

Halının üzerinde yatan bir kadın, başı masaya düşmüş bir adam, her ikisi de kanlar içinde... Kumral bir kadın, kel

bir adam ama ne kadının yüzünü hatırlıyorum ne de adamınkini, bütün detaylar silinmiş. Belki zihnimde canlanan bu görüntüler bambaşka bir davaya ait, o kadar çok intihar, o kadar çok cinayetle karşılaşıyoruz ki...

"Peki Turgay Nacar'ın ne alakası varmış bu vakayla?"

Yine tuş sesleri geldi...

"Şöyle ki Başkomserim... Evet, işte burada... Turgay Nacar ile maktul arkadaşmış... Turgay Nacar olay günü maktulün evinden ayrılırken görülmüş. Daha önce de sıklıkla uğruyormuş Orkun'un evine. Sanırım bu yüzden sorgulamışsınız onu... Hatırlamıyor musunuz?"

Gerçekten hatırlamıyordum. Unutmuş olabilir miydim? Yedi yıl önceki bir olaydan söz ediyoruz... Yedi yıl önce! Yedi yıl, yani Güzide ile Aysun'u kaybettiğim yıl. Birden Doktor Nevres'in sesi çınladı kulaklarımda. "Unutmak iyileştirir Nevzat Bey, merak etmeyin, biz unutmanızı sağlayacağız. Biraz ağır bir tedavi olacak ama unutacaksınız." Ağır tedavi, şok uygulaması. Başka çare yok. "Majör depresyon ancak majör tedaviyle önlenir." Demek acılarım, kederlerim, üzüntülerimle birlikte baktığım bazı davaları da unutmuştum.

"Başkomserim, orada mısınız?"

Zeynep'i telaşlandırmanın lüzumu yoktu.

"Buradayım Zeynepçim, buradayım. Hatırlamaya çalışıyorum. Neden hatırlamadığımı hatırlamaya çalışıyorum..."

O kadar çaresiz çıkmıştı ki sesim, Zeynep bile kriminolog olduğunu unuttu, sanki amiri değil de babasıymışım gibi endişeyle mırıldandı.

"Zorlamayalım isterseniz, yormayın kendinizi. Gidelim, bir evi görün, adamın fotoğraflarına bakın, daha önemlisi DNA testi bir sonuçlansın, olay aydınlanır nasıl olsa..."

Doğrusu buydu ama merak bir kez ele geçirmişti aklımı, bu konuşmayı burada bırakamazdım.

"Sonra ne olmuş? Yani ne karara varmışız? Turgay Nacar suçsuz mu bulunmuş?"

Sanırım yeniden bakma gereği duymadı ekrana.

"Sonra, bırakmışsınız davayı. Vakaya Mustafa Semitli adında bir komiser bakmaya başlamış. Nedeni burada yazmıyor. Belki davalar artmıştı, belki başka cinayetler vardı..."

Başka cinayetler; evet, yedi yıl önce başka cinayetler vardı, benim soruşturduğum cinayetler değil, bizzat benim içinde olduğum cinayetler; evet, yedi yıl önce karımla kızımı öldürmüşlerdi, o yüzden bırakmış olmalıydım davayı. Daha doğrusu davalar beni bırakmıştı. Çünkü artık en basit bir olayı bile çözebilecek akıl ve ruh sağlığına sahip değildim. Bağlantıyı kuramayan Zeynep sürdürüyordu sözlerini.

"Ama Turgay Nacar suçsuz bulunmuş, mahkemeye bile çıkmamış. Savcı, Orkun Yolcu'nun, sevgilisi Ceylin Sunar'ı öldürdükten sonra intihar ettiği kanaatine varmış. Kimse de itiraz etmemiş. Dosya da kapatılmış."

Durum açıklığa kavuşmuştu işte. Basit bir intihar vakasında karşılaşmışız Turgay Nacar adlı polisle ama tam o sırada karımla kızımı kaybetmiştim, onlarla beraber kendimi de... Böylece davayı benden almışlardı. Yani hatırlamayışımın makul bir gerekçesi vardı. Zeynep'in sesi de artık daha rahat çıkıyordu.

"Aslında Turgay Nacar'ı hatırlamamanız normal, o kadar çok vakayla karşılaşıyoruz ki..."

Evgenia'nın çağrısıyla dağıldı dikkatim.

"Hadi Nevzat, biz geçiyoruz sofraya. Çayları koyuyorum bak, soğutma..."

Kriminoloğumuz da duymuştu kahvaltıya çağrıldığımı...

"Kusura bakmayın Başkomserim, çok tuttum sizi. Ben merkezdeyim, geldiğinizde konuşuruz..."

Artık ne bir kuşku vardı sesinde ne de endişe.

"Önemli değil Zeynepçim, ama sen şu balistik işini neticelendir, ardından DNA testi için Turgay Nacar'ın evine gidelim. Gerçekten tuhaf bir durum. Öyle değil mi? Bin küsur kilometre uzakta ölmüş bir polisin diz protezinin Ağva'da ne işi var?"

12

Başımıza ne geldiyse, bu lüzumsuz merhamet yüzünden gelmişti

Yağmurda sessizce ıslanan Kurtuluş Caddesi gümüşten bir ışıkla aydınlanıyordu. Tuhaftır, günün bu saatinde, üstelik hava böyle yağmurluyken bile kalabalık olan cadde sakin sayılırdı. Ama buna rağmen taksi bulamıyordum. Kahvaltı uzun sürmüştü. Aklımdaki bütün sorulara, dalgalı ruh halime rağmen onlarla vakit geçirmek istemiştim. Üstelik bana da iyi gelmişti. Çaydı, kahveydi derken, vakit neredeyse öğleyi bulmuştu. Geç kalıyordum, sonunda atmıştım kendimi sokağa. Ama sokakta beni alabilecek tek bir taksi bile yoktu. Çoğu dolu geçiyordu, boş olanlar ise tenezzül edip yavaşlamıyorlardı bile. Bereket Evgenia'nın ısrarıyla bu geniş şemsiyeyi almıştım da sırılsıklam olmaktan kurtulmuştum. Önünde durduğum büfenin sahibi sonunda yanıma gelerek sıkıntıyla söylendi:

"Boşa bekliyorsunuz kardeşim, durmaz bu şerefsizler. Arap ya da yabancı olsaydınız kesin alırlardı. Onları kazıklayacaklar ya... Ama asla bizden birini almazlar. En iyisi otobüs durağına gidin. Yoksa akşama kadar beklersiniz..."

Ne diyeyim adamcağıza, sessizce gülümsedim. Büfe sahibi uzaklaşırken çalmaya başladı telefonum. Şemsiyeyi sol elime aldım, cebimden telefonumu çıkardım. Ekranda Ekrem yazıyordu.

"Merhaba Ekrem..." diye neşeyle açtım. "Nasıl, hazır mısın damat olmaya?"

Telefonun öteki ucundan neşeyle çınladı sesi.

"Merhaba Başkomserim. Hazırım tabii, kaç zamandır bugünü bekliyoruz."

Biz de hazırdık, akşam her detayı konuşmuştuk, Evgenia giyeceği elbiseyi bile göstermişti. Uçuk yeşil, omuzları açık, zarif bir giysi, eminim çok yakışacaktı sevgilime. Ben de onu almaya gittiğimde lacivert takım elbisemi giyecektim. Peki bu çocuk niye aramıştı beni? Daha dün kararlaştırmıştık her şeyi. Doğrudan soramadım.

"İyi yapıyorsun Ekrem" dedim anlamak için. "Bir sorun yok değil mi?"

"Yok Başkomserim, bizde yok da, dün büyük bir çatışma çıkmış Kuştepe'de. Merak ettim yani. Gelebilecek misiniz?" Mahcup mahcup güldü. "Nikâh şahidim gelmezse biraz tuhaf kaçar."

Zavallı çocuk endişelenmişti haklı olarak.

"Hiç merak etme, iki elim kanda da olsa oradayım..."

"Biliyorum zaten Başkomserim, siz bizi asla yalnız bırakmazsınız."

"Tamam Ekremcim, akşama görüşürüz. Hadi şimdiden mutluluklar..."

Ekrem'le konuşurken bir taksinin yaklaşmakta olduğunu fark ettim, üstelik içinde müşteri de yoktu. Telefonu cebime atıp yola fırladım. Şoför önce şaşırdı, sonra panik içinde frene bastı. Şemsiyemi kapatarak sorgusuz sualsiz arka kapıyı açtım ve kendimi içeri attım.

"Hooop hemşerim, ne yapıyorsun?" diye böğürdü sürücü koltuğuna güçlükle sığan çam yarması. "Nereye böyle selamsız sabahsız?"

Hiç aldırmadım, üzerinden sular süzülen şemsiyeyi zemine bıraktım, sonra kapıyı kapattım. Hâlâ beni ters ters süzen boyunsuz şoföre döndüm. Gözlerinin içine bakarak, sakin ama otoriter bir sesle emrettim.

"Gayrettepe, Gayrettepe'ye gidiyoruz..."

Kendimden o kadar emin olduğumu görünce bir an tereddüt etti. Mühim bir şahsiyet olabilir miydim?

"Bakın beyefendi böyle olmaz... Benim taksime böyle zorla binilmez. Ben meşgulüm..."

Hiç istifimi bozmadım, aynı sükûnet, aynı kararlılıkla açıkladım.

"Zorla filan binmedim. Meşgul filan da değilsin, tepe lamban yanıyor. Araban boş, yani müşteriye buyurun gelin diyorsun. İşte ben de geldim. Hadi, hadi uzatmayalım, acelem var... Gayrettepe'ye gidiyoruz."

Çattık dercesine omuzlarına gömülmüş gibi duran iri kellesini salladı.

"Ben Gayrettepe'ye gidemem. Pangaltı'da müşteri beni bekliyor."

Yalan söylüyordu.

"Tamam, sen hareket et, Pangaltı'da beni indirir, onu alırsın. Hadi, hadi, oyalanma artık..." O anda çalmaya başladı telefonum, yardımcım arıyordu.

"Evet Alicim, buyur..."

"Merhaba Başkomserim, şey için aradım..." Sesi gergindi. "Yaralılardan biri ölmüş..."

Ne, ne diyordu bu çocuk?

"Dünkü çatışmadan mı bahsediyorsun?"

"Evet Başkomserim, iki yaralıdan biri ölmüş. Bizim vurduğumuz şahıs olabilir."

Dün ikimiz birden ateş etmiştik, üstelik iki farklı zanlıya ateş etmiştik.

"İkisini de biz vurmuş olabiliriz Ali..." diye mırıldandım. "Mermilerden belli olur zaten. Senin Kalaşnikof ile benim MP5'ten çıktılarsa tespit etmek zor değil... Sokağın içindeki polisler de vurmuş olabilir tabii..."

Böyle konuşurken bakışlarım bir an sürücüye kaydı; az önceki afra tafrasından eser kalmamıştı, gözleri iri iri açılmış, dehşet içinde beni dinliyordu. Düşünceli bir ses tonuyla fikir yürütmeyi sürdürdü yardımcım.

"Bedenlerinde mermi yokmuş, hepsi delip geçmiş. Olay

yeri incelemenin topladığı çekirdekler var, bir kısmını duvardan kazımışlar, kapıya saplananlar da varmış. Merminin yönünü, yörüngesini belirlemeye çalışıyorlarmış..."

"Her neyse Alicim, yakında anlaşılır nasıl olsa. Yapacak bir şey yok, biz onları vurmasaydık onlar bizi vuracaktı. Kafanı takma..."

Ali'nin yanıtını beklerken şoförün süt dökmüş kedi gibi uysalca önüne döndüğünü, taksiyi yavaşça hareket ettirdiğini fark ettim.

"Yok, kafamı taktığımdan değil" diye karşılık verdi yardımcım. "Yalnız şöyle bir durum var, ölen şahsın adı Jovan. Jovan Samartiç... Bizim vatandaşımız değil yani. Sırp mafyasından Kerpeten Darko adında birinin yeğeniymiş. Kerpeten'in tam ismi Darko Samartiç. Düşmanlarının dişini kerpetenle söktüğü için bu lakabı takmışlar. Son beş yıldır İstanbul'u mesken tutmuş. Asıl işi uyuşturucu ama adamda her yol var. Acımasız psikopatın teki. Geçen yıl Sırp mafyasından iki kişiyi Beykoz'da öldürtmüş, çocuklarının önünde."

Her zamanki teraneler, ben bunlara alışıktım da bizim deli bozuğun bu lakırdıları önemsemesi beni şaşırtmıştı.

"Ha Türk ha Sırp, mafya işte Alicim, ateş olsalar cirmi kadar yer yakarlar... Boş ver şimdi bunları, şu iskelet meselesine yoğunlaşalım biz. Eğer Turgay Nacar gerçekten de o patlamada öldüğü söylenen kişiyse bu iş çok karışık demektir."

Anında kaptırdı kendini yeni konuya.

"Haklısınız Başkomserim, zaten Zeynep şu anda laboratuvarda merminin balistik sonuçlarını tespit ediyor, DNA örneği almak için de sizi bekliyormuş..."

"Aferin benim hamarat kızıma" diye memnuniyetimi dile getirdim. "Sen de şu Turgay Nacar'ın dosyasını çıkar. Hakikatte kimmiş bu adam, amirleri, arkadaşları kimlermiş, öğrenelim bakalım? Teşkilatta karıştığı gıllıgışlı işler var mıymış, anlayalım. Ben de yoldayım zaten, birazdan merkezde olurum."

Emredersiniz deyip telefonu kapatmasını bekliyordum, yapmadı.

"Turgay Nacar'ı siz sorgulamıştınız, değil mi Başkomserim? Orkun Yolcu adındaki işadamının intiharı vakasında. Nasıl biriydi?"

Bunun da sesi bir tuhaf çıkıyordu. Sabah Zeynep'in konuşmasındaki tereddüt ona da bulaşmıştı. Kendi aralarında beni mi çekiştiriyorlardı? Adamı sorgulamış olmamı neden bu kadar garipsiyorlardı? Adamı sorgulamış olmamı değil, unutmamı... Çünkü başkomserleri hiçbir şeyi unutmazdı. En küçük ayrıntıyı bile o fil hafızasında özenle saklardı. Neden sorguladığı bir adamı şimdi hatırlamıyordu? Hatırlamıyor değil, hatırlayamıyordu. Çünkü geçmişi unutması gerekiyordu. Geçmişi unutmazsa bugünü ve geleceği yaşayamayacaktı. Anlamsızlığın saydam hapishanesinde, kirpiklerini kırpmaya bile üşenerek ölümü bekleyecekti. Elbette bunları söyleyemezdim yardımcıma. Onun yerine, sesindeki manidar ifadeyi fark etmemiş göründüm.

"Keşke hatırlasam Alicim" diyerek gerçeğin bir kısmını söyledim. "Adamın yüzü bile gelmiyor gözlerimin önüne..."

"Üç kere sorgulamışsınız..." Hâlâ ısrar ediyordu ve sesindeki kuşkunun tonu daha da yoğunlaşmıştı. "Onu ve amiri Halit Apak'ı..."

Bu yeni isim de hiçbir şey çağrıştırmadı.

"Halit Apak da kim?"

"Şu intihar eden işadamı vakasındaki zanlılardan biri. Zanlı değil de sorgulanan şahıslardan biri... Turgay Nacar'ın amiriymiş, Özel Harekât'ta komiser, ama emekli olmuş, İstanbul'da yaşıyor... Onu da üç kez sorgulamışsınız. Hatta en son ikisini çapraz sorguya almışsınız. Tutanakları var..."

Hafızamı yeniden yokladım, hayır, karanlık, sadece karanlık...

"Hatırlamıyorum Alicim, belki tutanakları okursam, belki adamların yüzlerini görürsem bir şeyler canlanır kafamda... Sen her iki meslektaşımızın da dosyalarını bul, yoksa da iste. Benim emrim olduğunu söyle."

Daha fazla uzatmadı yardımcım.

"Emredersiniz Başkomserim, hemen ilgileniyorum..."

Telefonu kapatırken ne oluyor bu çocuklara diye geçirdim. Bir şey olduğu yoktu, sadece hatırlamayışım onları şaşırtmıştı. Meslektaşımız olan iki zanlıyı hiç hatırlamamam gerçekten tuhaftı. Tuhaf mıydı? Bu kadar kurbanın, bu kadar katilin, bu kadar vakanın arasında yıllar önce sorguladığım iki zanlıyı unutmam niye tuhaf olsun? İnsan hafızasının da bir kapasitesi vardı.

"Şey abi, kusura bakmayın, istemeden duydum, siz ne işle meşgulsünüz?"

Boyunsuz şoförü soran. Sesi çekingen çıkıyordu, dikiz aynasından beni süzen gözlerinde belirgin bir ürkeklik vardı. Yanıtlamadan etrafa bakındım Pangaltı'yı geçiyorduk.

"Ne oldu senin müşteri?" diye çıkıştım. "Hani buradan alacaktın?"

Yutkundu sahtekâr.

"Vazgeçmiş, şimdi mesaj attı."

Aslında bu tür tıynetsiz heriflerle uğraşmaya değmezdi ama sadece bana değil her gün binlerce İstanbulluya aynı çileyi çektiriyorlardı. O yüzden boş vermedim.

"Görebilir miyim şu mesajı?"

Panik içinde gözlerini kırptı.

"Ne... Mesaj mı?" Pişkin pişkin sırıttı. "Mesajı sildim. Evet sildim, valla şimdi sildim."

Ben gülmedim, aksine iyice çattım kaşlarımı.

"Adın ne senin?"

Üç kez yutkundu.

"Dursun, adım Dursun..."

"Dursun ne? Soyadın yok mu?"

Başını öne doğru salladı ama bütün bedeni sarsıldı.

"Var, Dursun Boyunsuz..."

Az kalsın kahkahayı patlatacaktım, anlaşılan kafalarının omuzlarına yapışık olması genetik bir durumdu, ama gülmedim tabii...

"Boyunsuz Dursun, niye yalan söylüyorsun?" Elimle di-

kiz aynasının altına küçük bir zincirle bağlanmış, parlak metale kazılı Arapça duayı gösterdim. "Bir de Ayet'el-Kürsü'yü asıyorsun oraya. Allah yalancıları korur mu? Allah sahtekâr esnafın işini gücünü rastgetirir mi ha? Söyle bakalım..."

İri gövdesi oturduğu koltukta iyice küçüldü, kafasını omuzlarının arasına çekti...

"Yok, siz beni yanlış anladınız" diyecek oldu...

Gözlerimi yüzünden ayırmadan mırıldandım.

"Yok, seni çok iyi anladım Dursun Boyunsuz. Adını aklıma kazıdım, arabanın plakasını da aldım, hem belediyeye hem trafik şubeye bildireceğim. Artık gereken neyse yapar onlar..."

Başını bana çevirecek oldu.

"Önüne bak, bir de kaza yapma durduk yere..."

Suratı domates gibi kıpkırmızı olmuştu ama vazgeçmedi, taksiyi sağa çekti.

"Amirim, elinizi ayağınızı öpeyim amirim" diyerek bana döndü. "Ben bir bok yedim, kim olduğunuzu bilemedim. Affedin beni, ilkokula giden iki kızım var. Çalışamazsam eve ekmek götüremem, perişan oluruz. Amirim ne olur, bir büyüklük gösterin, affedin beni."

Gözleri kederle kısılmış, nerdeyse ağlayacaktı. Çok kötü bir manzaraydı. Efendi adam, merhametli polis, anlayışlı İstanbul Beyefendisi Nevzat affederdi. Aklımdan da geçmedi değil, hele iki kızım var deyince içim şöyle bir cız etmedi de değil ama hayır, başımıza ne geldiyse bu lüzumsuz merhamet yüzünden gelmişti. Karşımda yerlere kadar eğilen bu adamı affedersem asıl onun iki çocuğuna haksızlık etmiş olacaktım. Bugün bana yapılanları yarın bir başka şoför onun çocuklarına yapacaktı.

"Ben senin amirin değilim" diye gürledim. "Ben bir müşteriyim, senin müşterin. Benim işimi engelleyecektin. Belki çok önemli bir davaya gidiyordum, belki geç kaldığım için insanlar ölecekti. Ama sen üç kuruş fazla almak için turist müşteri peşindeydin. Hayır, Dursun Boyunsuz kardeşim, seni affetmeyeceğim, çünkü benim böyle bir yetkim yok.

Seni gerekli mercilere bildireceğim, yaptığın yanlışı anlatacağım. Çünkü bu benim vatandaşlık vazifem."

Yumuşamayacağımı anlayınca, başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerindeki o nefret dolu parıltı, kanımı beynime çıkardı.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye gürledim. "Beni mi korkutacaksın?"

Yine kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdı.

"Yok amirim, estağfurullah, ne demek sizi korkutmak, yok olur mu öyle şey, yanlış anladınız..."

Sabrımın sınırına gelmiştim.

"Tamam Dursun" diye son noktayı koydum. "Tamam, hadi bas gaza, gidelim artık."

Bir daha ısrar etmedi, kaderine razı olmuş gibi mahzun bir tavırla döndü, direksiyonu çevirdi, gaz pedalına dokundu. Taksi hızlanınca yağmur da şiddetini artırmaya başladı; iki silecek de çılgın gibi çalışmasına rağmen ön cama çarpan su damlacıklarını temizlemeye bir türlü yetişemiyorlardı.

13

Kurşunun atıldığı silahı tespit ettik

Odama girdiğimde bizimkiler ortalıkta görünmüyordu. Zeynep merminin balistiğiyle uğraşıyor olmalıydı, Ali de şu Turgay Nacar adındaki maktulün dosyasını bulmaya çalışıyordu herhalde. Pardösümü çıkardım, vestiyerin ahşap kancasına astım, ellerimi kâğıt mendille kuruladıktan sonra masaya oturdum. Bilgisayarımın tuşlarına dokundum. Ağva'daki Şirin Pastanesi'nin telefonunu aradım. Yanılmamıştım, pastanenin sahibi olan Şirin Hanım, elbette internette reklamını yapmıştı mekânının. Ekrandaki numarayı cep telefonumdan tuşladım. Telefon çalmaya başladı ama kimse açmadı, birkaç kez denedim, yanıt veren yoktu. İnat ettim, çaldırmayı sürdürecektim ki aşina bir ses çalındı kulağıma.

"Kahvenizi getireyim mi Nevzat Bey?"

Sesin geldiği yöne döndüm, Yeter Hanım'ın çakır gözleriyle karşılaştım. Telefonumu kapattım.

"Yok, sağ olun, gelmeden içtim, artık öğleden sonra..." dedim kibarca. Kadıncağız gitmeye hazırlanıyordu ki hatırladım. "Sahi ne oldu senin oğlanın okul işi? Darüşşafaka'ya yaptırdınız mı kaydını?"

Minnetle ışıdı gözleri.

"Yaptırdık Başkomserim, Allah sizden razı olsun. Yoksa nasıl okuturdum Eymen'i. Darüş..." Söyleyemedi. "İşte oradaki insanlar da çok yardımcı oldular. Çok sevindi Eymen.

'Ben de Nevzat Amcam gibi polis olacağım' diye dolaşıyor..."

Sıkıntıyla söylendim.

"Aman, aman, sakın polis olmasın. Başka meslek mi kalmadı dünyada?"

Şaşırmıştı kadıncağız.

"Niye Başkomserim, nesi var ki polisliğin? Maaşı iyi, karışanı görüşeni yok, kimse bulaşamaz sana. Hem de şerefli bir meslek..."

Nasıl anlatacaktım şimdi ben bu kadıncağıza?

"Şerefli meslek ama layıkıyla yaparsan. Layıkıyla..." demek geçti içimden ama söylemedim elbette.

"Zor iş Yeter Hanım, çok zor meslek... Tehlikeli de... Neyse, daha çok erken zaten, o gün gelsin, bakarız. Belki Eymen de değiştirir fikrini, belki doktor olmak ister, ne bileyim yazılımcı filan..."

Açık alnı kırıştı.

"Yazısı iyi değil, kargacık burgacık..." Yanlış anlamıştı, düzeltmeye kalkışmadım. Dalgın dalgın sürdürdü sözlerini. "Yazıcı olmaz benim oğlandan. Rahmetli babası az uğraşmadı bunun yazısını düzeltmek için. Kalemi bile doğru dürüst tutamıyor..."

Genç yaşta eşini yitirmesine rağmen on yaşındaki oğluyla ayakta kalmaya çalışan bu mücadeleci kadına hayranlıkla baktım.

"Tutar Yeter Hanım, tutar, merak etmeyin. Darüşşafaka çok iyi okul, her şeyi öğretirler ona."

Boynunu büktü.

"Öğretirler tabii ama gene de polis olsa iyi olur. Mesela sizin gibi..."

Yine övgüler düzecekti ki, telefonum çalmaya başladı. Şirin Hanım mı? Ekrana bakınca yanıldığımı anladım. Janti Cemal'di arayan, yeraltı âleminin nesli tükenmiş kabadayısı. Aslında iyi olmuştu araması, şu bizim Zeynep'i taciz eden Mülayim'i de sorardım. Yeter Hanım usulca uzaklaşırken ben de telefonu açtım.

"Alo Cemal, nasılsın bakalım?"

Endişeli bir sesle sanki soluk soluğa kalmış gibi yanıtladı.

"Ben iyiyim de sen nasılsın? Neler olmuş dün öyle?"

Bir an neden bahsettiğini anlayamadım.

"Neler olmuş?"

O da duraksamıştı.

"Dünkü çatışma diyorum Nevzat. Kuştepe'deki... Kan gövdeyi götürmüş."

Kimden haber almıştı Cemal? Deponun sahipleriyle bir alakası olacağını zannetmiyordum.

"Nerden duydun Cemal?" dedim şaşırmış bir sesle. "Daha olayın üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi."

"Sizi izliyorum sabahtan beri. Ellerinizde tüfekler..."

"Ne izlemesi Cemal, ne diyorsun ya?"

"Ali'de Kalaşnikof, senin elinde MP5... Yahu Nevzat, sizin ne işiniz var uyuşturucu baskınında? Artık cinayet büro mu bakıyor bu işlere?"

Şu akıllı telefonlardan izliyor olmalıydı. Meraklı komşulardan biri çekmiştir. Yoksa meslektaşlarımızdan biri mi sızdırdı? Gerçi artık, elinde cep telefonu olan herkes gazeteciydi.

"Yok Cemal, acil durum anonsu geldi, biz de intikal ettik olay yerine. Baktık binadan ateş açıyorlar, biz de karşılık verdik. Ama şöyle söyleyeyim sana, adamların ellerindeki silahlar bizde yok."

"Olmaz tabii... Kerpeten Darko'nun çetesi onlar. Pis heriftir Darko. Çatışmada yeğeni vurulmuş galiba. Çocuk on yedi yaşındaymış..." Bir an sustu, benden yanıt alamayınca baklayı ağzından çıkardı. "Sizin silahınızdan çıkan kurşunlarla vurulmuş... Öyle diyorlar... Videonuz da her yerde dönüyor..."

Hal hatır sormak için aramamıştı, benim için endişeleniyordu.

"Ne olacak dönüyorsa?"

Telefonun öteki ucundan iç çekişini duydum.

"Bu herifi küçümseme Nevzat. Hem acımasız bir manyak

hem de rabıtalı itin tekidir. Bak, şimdi televizyonda avukatı konuşuyor. Açıkça söyleyemiyor ama yargısız infaz yaptınız demeye getiriyor..."

"Dur Cemal, ne avukatı ne televizyonu?"

"Ne televizyonu olacak, herkesin seyrettiği televizyon işte. Konuşan avukat da Şadan Harmancı denen puşt... Bak karşımda şu an, basın toplantısı gibi bir şey yapıyor ekranda... Alttaki yazıda canlı yayın diyor. Demek ki bütün kanallar yayımlıyor. Herif alenen hakkınızda konuşuyor, isim vermiyor ama arkada kabak gibi Ali'yle sen varsın. Ellerinizde tüfekler, sarı bir kamyonun damperinin ardından ateş ediyorsunuz... "

Neler oluyordu? Birileri hakkımızda cadı kazanı mı kaynatıyordu?

"Şu avukat kim? Şadan bilmem ne... Önemli biri mi?"

"Şadan Harmancı'yı tanımıyor musun? Her akşam televizyonlarda..."

Nasıl da şaşkın çıkmıştı sesi.

"Televizyon izlemiyorum ki..."

"İzleseydin bilirdin. Siyasetten hukuka, felsefeden psikolojiye her konuda söyleyecek lafı var lavuğun. Aslında bildiği hiçbir bok yok, millete yutturuyor işte. Kabahat onda değil ki, onu televizyona çıkartan yavşaklarda. Herif hem avukat, hem kanaat önderiymiş... Siktiğimin önderi..." diye patladı. Duraksadı, ileri gittiğini düşünmüş olmalıydı. "Ağzımı bozduğum için kusura bakma ya. İnsanın elinden bir şey gelmeyince böyle oluyor işte... Ne hale geldi memleket! Herif hakikaten sahtekârın önde gideni. Televizyonlarda adalet dağıtıyor ama mahkemede mafyayı savunuyor. Herif, Kerpeten Darko'nun bile avukatı, daha ne diyeyim!"

Yine sustu, boğazını temizledi.

"Bence bu adamları hafife alma Nevzat. Bak söylüyorum sana, iyi bir savunma hazırlamak lazım. Bu Şadan Harmancı sırtlanın önde gideni. Kafaya takarsa, bir açığını bulur. Sağlam bir avukat lazım sana... Eski usul bir avukat. Bizim Muhittin Bey'i ayarlayalım, yıllarca ağır ceza reisliği yaptı..."

Abartıyordu, abarttıkça da öfkesi artıyordu. Kendim için değil, onun için endişelenmeye başladım.

"Bir dur Cemal ya, bir sakinleş... Savunacak bir şey yok. Bir uyuşturucu deposu basıldı. Herifler bize ateş açtı. Sivilleri, polisleri yaraladılar. Biz de karşılık vermek zorunda kaldık. Hepsi bu. Gizli kapaklı bir şey yok." Sessizce güldüm. "Baksana videomuzu bile çekmişler..."

Janti gülmedi.

"Yapma Nevzat, Kerpeten Darko bizimkilere benzemez. Adam Belgrad'da bir mezarlık şenlendirecek kadar insan öldürmüş. Sadece öldürse iyi, adam işkence yapmaktan da zevk alıyor. Niye Kerpeten lakabı takmışlar zannediyorsun. Hakiki psikopat diyorum ya. Dün vurulan yeğenini de kendi çocuğu gibi seviyormuş. Kinci puştun tekidir. Bunu yanınıza bırakmaz. Yasal yolla olmazsa, cebri olarak intikam alacaktır. Bak tekrar söylüyorum, adamı küçümseme..."

Belgrad'dan kaçmış bir mafya reisinin Türkiye'de polise bulaşacağını hiç sanmıyordum. Arkasında ne kadar büyük bir güç olursa olsun, bir Sırp'ın İstanbul'da polise saldırısı asla hoş görülmezdi.

"Tavsiyen için teşekkür ederim Cemal" dedim ciddi bir sesle. "Merak etme, ben kimseyi küçümsemem, mafyayı hiç küçümsemem. Sen dert etme, Ali'yi de uyarırım, gereken önlemi alırız." Sessizce güldüm. "Aslında ben de seni arayacaktım. Başka bir mesele için. Saçma bir konu ama Ali takmış..."

Hemen sıyrılamadı endişesinden...

"Tabii dert ederim Nevzat, çünkü bu herifleri tanıyorum. Ne olur tetik duralım, su uyur düşman uyumaz. Ama uzatmayacağım, sen meramımı anladın... Söyle bakalım, neymiş Ali kardeşimizin taktığı mesele..."

Pat diye de nasıl söylenirdi bu konu?

"Yahu şu senin koruma..."

Hemen anladı kimden bahsettiğimi.

"Mülayim mi?"

"Evet, işte o... Nasıl, uçkuruna sağlam biri midir?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ne demek şimdi bu Nevzat! Elbette öyledir. Gereksiz adamı alır mıyım ben yanıma? Bizim Kelle Recep'in oğludur Mülayim. Babası benim için kurşun yedi, sakat kaldı. Gözü kapalı güvenirim o çocuğa..."

Artık alıngan çıkıyordu sesi, nerdeyse dargın...

"Kurşun atma, kurşun yeme başka. Genç adam, güzel bir kız gördüğünde kendine hâkim olamayabilir..."

Zaten gergin olan Janti, iyice sinirlenmeye başlamıştı.

"Ya ne diyorsun Nevzat, açıkça söylesene şunu..."

"Açıkçası şu, senin Mülayim bizim Zeynep'e mesaj atmış. 'Doğum günün yaklaşıyor, ne hediye alayım sana?' diye... Çok şaşırdım. Nasıl yapabilir böyle bir şeyi? Zeynep'le aralarında böyle bir hukuk yok ki."

Telefonun öteki ucunda bir kahkaha tufanı koptu...

"Ne gülüyorsun?" diye çıkıştım. "Ne var bunda gülünecek?"

"Yahu Nevzat, o Zeynep başka Zeynep. Mülayim'in kız kardeşi. Çok başarılı bir çocuk, İstanbul Hukuk'ta okuyor. Bu yıl mezun olacak. Mülayim, ona hediye alacak. Bana da bahsetti konudan. Saat mi alayım, telefon mu diye. Demek ki karıştırmış şapşal oğlan, kız kardeşi yerine sizin Zeynep'e atmış mesajı..."

Ne yalan söyleyeyim üzerimden kocaman bir yük kalktı.

"Oh be Cemal" dedim deminden beri tuttuğum nefesimi koyverirken. "Nasıl rahatladım anlatamam yahu. Ben de diyorum bu Mülayim öyle biri değil..."

O anda bir gürültü oldu, bizim Ali elinde bir dosyayla apar topar daldı içeriye, ama telefonla konuştuğumu görünce yavaşladı, gelip karşımda dikilmeye başladı. Yardımcıma gülümserken eski dostumla sohbeti sürdürdüm.

"Umarım canını sıkmamışımdır Cemal ama konu hassas olunca, hepimiz geriliyoruz işte..." Cemal'in adını duyan Ali'nin kaşları çatıldı, bakışları yüzümde kenetlendi. Biraz da onu yatıştırmak için lafı uzattım. "Ali'yi de biliyorsun, deli gibi âşık Zeynep'e. Duyunca çıldırdı tabii. Neyse ama,

neyse durum anlaşıldı. Demek Mülayim'in kız kardeşinin adı da Zeynep'miş? Demek kız kardeşi zannederek bizim Zeynep'e mesaj atmış." Cemal'le konuşurken Ali'ye de bak gerçek buymuş dercesine başımı salladım. Önce kuşkuyla baktı bizim deli bozuk, sonra koyu renk gözlerindeki öfke kıvılcımları ağır ağır söndü, yakışıklı yüzünde tatlı bir ifade belirdi. O sırada telefonun öteki ucundaki Cemal bana laf yetiştiriyordu.

"Haklı çocuk, onun yerinde olsam benim de canım sıkılır. Gene iyi sana söylemiş, ben olsaydım yapıştırırdım Mülayim'in suratının ortasına yumruğu..."

Elbette Ali'nin bu cümleyi duymasında hiçbir yarar yoktu. En iyisi artık konuyu kapatmaktı.

"Neyse Cemalcim, iş tatlıya bağlandı nasıl olsa. Bir iki güne ararım seni. Epeydir görüşmedik, şöyle bir tavla partisi yaparız, rakısına..."

"Olur, olur tabii. Ben de özledim seni, ama söylediklerimi unutma. Şu sıralar dikkatli olmakta fayda var. Ben de antenlerimi açtım, kulağıma bir şey çalınırsa haber veririm. Hadi eyvallah..."

Janti Cemal suç dünyasından gelmesine rağmen soyu çoktan tükenmiş dürüst insanlardan biriydi. Ama daha da önemlisi vefalı bir dosttu. Hem de ölümüne vefalı...

"Eyvallah Cemal, sağ ol kardeşim, sen de kendine dikkat et."

Konuşmam biter bitmez atıldı Ali.

"Yanlış mesaj mıymış Başkomserim?"

Gülümseyerek telefonu masanın üzerine bıraktım.

"Evet Alicim, kız kardeşine hediye alacakmış, onu soruyormuş Mülayim. Numaraları karıştırmış..."

Yardımcım ayakta dikilmeyi sürdürüyordu, rahatlamıştı ama yine de emin olmak istiyordu.

"Cemal Abi yalan söylemez değil mi?"

Koltuğumda geri kaykıldım.

"Yok be Ali, yok be evladım, ne yalanı? Cemal'i tanımıyor musun? Hem bu işin yalanı mı olur? İnanmıyorsan

araştır, bak bakalım, Mülayim'in hukukta okuyan Zeynep adında kız kardeşi var mı?"

Mahcup bir ifade yerleşti yüzüne...

"Araştırmam Başkomserim, niye araştırayım? Cemal Abi'ye güvenirim, siz de öyle söyledikten sonra..."

Daha fazla uzatmasına izin vermedim.

"Öyle, öyle, kapatalım artık bu konuyu." Elindeki dosyayı işaret ettim. "O nedir?"

Anında sıyrıldı kıskanç âşık rolünden.

"Turgay Nacar'ın dosyası... Alana kadar akla karayı seçtim. Özel Harekât ya, titizleniyorlar. Bizim Göksel araya girdi de öyle verdiler. Yine de bazı isim, araç, silah gibi bilgilerin üzerini siyaha boyadılar. Gizli bilgiymiş." Elindeki evrakları bana uzattı. "Şahıs hakkındaki her şey burada. Nasıl polis olmuş, nerelerde vazife yapmış, en son görevinde yanında kimler varmış? Ama hepsini okuyamadım..."

Uzattığı dosyayı aldım, önüme koydum, ilk sayfayı çevirdim, Turgay Nacar'ın fotoğrafıyla karşılaştım. Geniş bir alnı vardı, genç olmasına rağmen saçları seyrekti, koyu renk gözlerinde masum bir ifade okunuyordu, hafif irice burnunun altındaki dudaklarını sarkık bir bıyık süslüyordu. Fotoğraf eskiden çekilmiş olmalıydı, yeni mezun olmuş bir komiser yardımcısıyken, hayat henüz onu yıpratmamışken.

"Hatırladınız mı Başkomserim?"

"Ha?"

Eliyle genç komiser yardımcısını gösteriyordu Ali.

"Adamı sorgulamışsınız ya, fotoğrafı görünce belki tanımışsınızdır..."

O gözle bir daha baktım, daha dikkatli, daha ayrıntılı, daha inceleyerek.

"Hayır Alicim, bu adamı ilk kez görüyorum..."

Üstelemedi yardımcım, ben de öteki sayfaya geçtim, yine çalmaya başladı telefonum. Tanımadığım bir numaraydı, açtım.

"Alo buyurun..."

"Alo, beni aramışsınız" dedi bir kadın sesi. "Ben Şirin..."

Ağva'daki pastaneci nihayet bana dönmüştü.

"Merhaba Şirin Hanım, ben Başkomser Nevzat. Dün sabah sizin pastanedeydik..."

Dosyayı bırakıp telefona yöneldiğimi fark eden Ali de karşımdaki koltuğa çökerek bizi dinlemeye başlamıştı. Dinlesindi, ondan saklayacak bir şeyim yoktu.

"Evet, evet Nevzat Bey" diye yanıtladı içten bir sesle kadın. "Annem sizi birine benzetmişti... Tekrar özür dilerim..."

Sevindim beni tanımasına.

"Hiç önemli değil ama aklıma takıldı, anneniz hangi hastanede kalmıştı? Dün bahsediyordu ya?"

Hiç bekletmeden yanıtladı Şirin Hanım.

"Fransız Lape Hastanesi, hani şu Şişli'deki..."

Ben Bakırköy'de yatmıştım, Lape Hastanesi'nde hiç bulunmamıştım.

"Annem sizi hastanede görmedi aslında" diye sürdürdü Şirin. "Burada karşılaştınız. Evet, Ağva'da... Sonradan ben de hatırladım sizi. Yıllar önce esnaf arasında kavga çıkmıştı. İki kişi ölmüştü. O zaman gelmiştiniz. Ama yanınızdaki polisler farklıydı. Gece vaktiydi. Katil size de ateş açmıştı, arkadaki ağaçların orada. Katili yaralı yakalamıştınız, bir de polis vurulmuştu. Bütün Ağva başınıza toplanmıştık. Annem oradan hatırlıyor sizi... Ama aklı yerinde değil, sizi hastanede gördüğünü zannediyor."

Şirin Hanım farkına varmadan dünden beri aklımı kurcalayan başka bir sorunun yanıtını da veriyordu. Demek ki, dün sabah dejavu yaşamamıştım, geçmişteki gerçek bir olayı hatırlamıştım. Yani aklım yerindeydi. Sevindim, içimin tuhaf bir huzurla dolduğunu hissettim.

"Anladım Şirin Hanım" dedim minnet dolu bir sesle. "Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim..."

Telefonu kapatmaya hazırlanıyordum ki, "Şu iskelet" diye atıldı. "Öğrenebildiniz mi, kime aitmiş?"

İskeletten Şirin'e hiç bahsetmemiştik, konu bile açılmamıştı. Ali'nin masanın üzerinde duran telsizi olmasa polis

olduğumuzu bile anlayamazdı kadın ama Ağva küçük yerdi, belli ki birinden öğrenmişti. Belki de Palamut Kaptan'la konuşmuştu. Meseleyi eşelediğine göre bir bildiği mi vardı acaba?

"Henüz kimliğini saptayamadık ama öğreniriz yakında" dedim mümkün olduğunca somut bilgi vermekten kaçınarak. "Ama size birini sormak istiyorum. Turgay Nacar'ı tanıyor musunuz?"

Kısa bir suskunluk oldu.

"Ağva'da mı oturuyormuş?"

"Olabilir" dedim sakince. "Civar köylerde de yaşıyor olabilir..."

"Hayır, ilk kez duyuyorum. Turgay diye birini tanımıyorum. Doğma büyüme Ağvalıyım. Öyle biri olsaydı mutlaka bilirdim. En azından adını duymuş olurdum." Duraksadı. "İskelet bu Turgay'a mı aitmiş..."

"Kesin bir şey yok, araştırıyoruz. Ama cesedin sizlerle alakası olduğunu sanmıyorum."

Hemen onayladı beni.

"Bizimle hiç alakası yok. Muhtar Nurettin'e inanmayın, sahtekârın biridir. Palamut Kaptan'a da kin duyuyor. Sizi yanlış yönlendirebilir. Bizim Kaptan hiç de öyle biri değildir. Polislerle de içli dışlıdır. Ondan kimseye zarar gelmez."

Anlaşılmıştı, Palamut Kaptan'ı tanıyordu kadın, onu savunmak için böyle konuşuyordu. Ama bu kadar muhabbet yeterliydi.

"Uyardığınız için tekrar teşekkür ederim Şirin Hanım" diyerek kapatmak istedim. "Gerçekten çok yardımcı oldunuz, hoşça kalın, iyi günler diliyorum."

Yine kapatmadı kadın.

"Bir sorunuz olursa lütfen çekinmeyin, her konuda bilgi veririz size... Ağva'ya yolunuz düşerse mutlaka bekleriz..."

"Tabii, tabii, mutlaka uğrarız."

Rahatlamış bir halde telefonumu masanın üzerine koyarken, "Ne olmuş Başkomserim?" diye söylendi Ali. "Maktulle ilgili yeni bir bilgi mi var?"

Detayları anlatmanın bir anlamı yoktu, zaten kuşkularımdan da arınmıştım.

"Pastanenin sahibi de tanımıyormuş Turgay Nacar'ı..." diyerek yeniden önümdeki dosyanın kapağını açtım. "Garip bir vaka Alicim. Adamın ölüm tarihi de yazıyor mu burada?"

"Yazıyordur mutlaka, ben tam bakamadım ama..."

Sayfaları çevirdim, evet işte buradaydı. Özel bir görev için bulundukları sınır bölgesinde mayın patlaması sonucu şehit olan komiser yardımcısı Turgay Nacar ve dört arkadaşı... Demek göreve çıkan herkes ölmüştü. Önümdeki kâğıtta, Ali'nin söylediği gibi hem olayın geçtiği bölge, hem silahlar hem de araçların isimleri siyaha boyanmıştı.

"Bakalım, ne zaman olmuş bu olay?" diye söylenerek arka sayfalara geçtim. Evet, işte buradaydı. Bakışlarım tarihe kaydı. "Bundan yedi yıl önce..." Nasıl yani diye geçti zihnimden. Yanlış mı görüyorum diye sağ elimin işaretparmağını tarihinin üzerine koydum. Aklımdan hesaplarken Ali açıkladı:

"Etli kaslı bir insanın bir iskelete dönüşmesi için yeterli bir süre."

Doğru söylüyordu, başımı kaldırdım, zihnimi kurcalayan soruyu sesli olarak dile getirdim.

"Peki, kilometrelerce uzakta parçalanan bir cesedin Ağva'da ne işi var?"

Yardımcım ellerini yana açtı.

"Orasını bilemedim Başkomserim. Karışık iş ya da bize öyle görünüyor. Belki de çok basit bir açıklaması vardır... Yani şu diz protezinde filan bir yanlışlık da olabilir. Belki firma yanlış hastanın ismini vermiştir."

Söylediklerinde haklıydı, yanlışlık da olabilirdi. Bakalım Turgay Nacar'ın gerçekten de diz protezi var mıydı? Yine dosyanın sayfalarını çevirmeye başladım. Bundan on yıl önce, Güneydoğu'da kırsalda meydana gelen bir çatışmada, Turgay Nacar dizinden ağır yaralanmış, sağ dizine tam protez takılmıştı. Yani bu olay ölümünden üç yıl önce olmuştu.

"Hayır, sanırım diz protezinde bir yanlışlık yok" diye dalgın mırıldandım. "Ama karışık bir iş. Raporu kim yazmış

acaba?" Resmi evrakın altındaki imzaya indirdim bakışlarımı. Komiser Halit Apak adının altında alımlı bir imza yer alıyordu. "İlginç, sorguladığım ikinci şahıs olan Halit yazmış." Başımı kaldırıp yardımcıma baktım. "Ne diyorsun Ali, acayip bir dava bu, değil mi?"

"Daha acayip bir şey var Başkomserim." Hayır Ali değil, Zeynep'ti konuşan. Başımı kaldırınca sevgilisinin az gerisinde yüzünde karmakarışık bir ifadeyle duran kriminoloğumuzu gördüm. Söylediklerimizi duyduğuna göre deminden beri orada duruyor olmalıydı. Sağ elinde, içinde evraklar olan saydam bir dosyayı tutuyordu. Merakla atıldım.

"Çıktı mı balistik sonuçlar?"

Gözlerindeki o tuhaf ifade hiç bozulmadı.

"Çıktı Başkomserim, Turgay Nacar'ın dişine takılan kurşunun atıldığı silahı tespit ettik."

Ali hırsla söylendi.

"Güzel, çekirdeğin kaydı varmış yani."

Zeynep'in de sevinmesi gerekirdi ama hiç öyle bir hali yoktu.

"Varmış" demekle yetindi sadece.

Ne oluyordu bu kıza böyle? Dayanamayıp sordum:

"Eee Zeynep, kime aitmiş silah?"

Hemen söyleyemedi.

"Şeyy Başkomserim..."

Ali sabrının sonuna gelmişti.

"Ne Zeynep ya, söylesene artık şunu..."

Kriminoloğumuzun yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu, gözlerini kaçırarak elindeki evrakı bana uzattı.

"Silah size aitmiş Başkomserim. Sizin 9 mm'lik Smith Wesson'dan atılmış bu kurşun."

14

Sizin cinayet işleyeceğinize asla inanmıyorum

Üçümüz de tek yudum içmemiştik önümüzdeki fincanlardan; Ali'nin Cappuccino'su, Zeynep'in Latte'si ve benim Türk kahvem, masanın üzerinde öylece duruyordu. Dışarıda yağmur hep aynı şiddetle; ne daha hızlı ne daha yavaş, aynı yoğunlukta yağmayı sürdürüyordu. Oturduğumuz Sığınak Kafe'nin önündeki devasa çınarın henüz eylül ayı olmasına rağmen bütün yaprakları dökülmüş, gövdesi tümüyle ıslanıp iyice açık yeşil bir renk almıştı. Yaz boyunca kafeye gölgelik yapan canım ağaç içler acısı bir görünüme bürünmüştü.

"Biri size komplo kurmuş Başkomserim." Ali'nin gergin sesi bozdu deminden beri masaya çöken sessizliği. "Bunun başka bir açıklaması olamaz."

Bakışlarını yüzüme dikmiş, kendisini onaylamamı bekliyordu. "Evet, evet, kesinlikle haklısın Alicim, bu ustaca düzenlenmiş bir komplo" dersem üzerindeki o ağır yük kalkacak, içinde büyük bir rahatlama hissedecekti. Böylece merkezinde benim yer aldığım bu acayip muamma çözülecek, üçümüz birden bu sinsi entrikayı kimin düzenlediğini öğrenmeye çalışacaktık. Ama Başkomseri, onu rahatlatacak cümleyi bir türlü söylemiyordu. Çünkü mesele Ali'nin düşündüğü kadar basit değildi. Keşke olsaydı, keşke ben de yardımcım gibi ilk aklıma gelen o mantıklı varsayıma inanabilseydim. Fakat inanamıyordum. Çünkü Turgay Na-

car'ı vurup vurmadığımı hatırlamıyordum. Değil vurmayı, adamı hatırlamıyordum bile. İnsan gerçekleştirmediği bir fiili nasıl hatırlasın, işlemediği bir cinayet niye zihninde yer alsın? Asıl sorun da buydu; bırakın işlediğim bir suçu ya da gerçekleştirdiğim kanlı bir cinayeti, ben o günlere dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Sanki birileri o döneme dair bütün anıları silmişti belleğimden. Turgay Nacar'ı ve bir arkadaşını sorgulamıştım ama o ana dair en küçük bir iz bile yoktu zihnimde. Karanlık, kapkaranlık, belki de beyaz, bembeyaz bir boşluk.

Sessizliğim uzayınca Ali'nin de sinirleri bozulmaya başlamış olacak ki, açıkça sormak gereğini hissetti.

"Öyle değil mi Başkomserim? Biri tabancanızı çalmış, sonra da aynı silahla bu Turgay Nacar adındaki şahsı öldürmüş olmalı..."

Zeynep ise yüzünde hep aynı hayal kırıklığı, hep aynı darmadağın ifadeyle bir Ali'ye bir bana bakıyordu. O da en az sevgilisi kadar gergin ve endişeliydi. Bu çocuklara bir açıklama borçluydum, hem de etraflıca bir açıklama. Gülümsemeye çalışarak fincanları gösterdim.

"Hadi soğutmayalım." Şaşkınlıkla baktılar. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordum? "Önce sükûnet..." dedim kararlılıkla. "Olayların heyecanına kapılırsak doğru çözümlere ulaşmak zor olur." Biliyordum, sesim inandırıcılıktan uzaktı, tavrım sahteydi ama başka ne yapabilirdim? Uzandım, kahve fincanımı kulpundan tutarak kaldırdım. "Aslına bakarsanız, tam olarak neler olup bittiğini bilmiyorum. Henüz isabetli çözümlemeler yapacak verilere de sahip değilim. Ama size anlatmam gereken konular var. Belki daha önceden anlatmam gereken ama yeri gelmediği için anlatmadığım şeyler." Yeniden başımla fincanları gösterdim. "Hadi ama, kahveleriniz buz gibi oldu." Ben kahvemi yudumlarken onlar da fincanlarına uzandılar. Kahve tatsızdı, soğuyunca iyice berbat bir hal almıştı. Yoksa ben mi tadını alamıyordum? Neyse, şu anda dert edeceğim en son şey kahveydi. Fincanı masanın üzerine koyarken başladım anlatmaya:

"Turgay Nacar'ın ölümüne yol açan suikastın tarihi bundan yedi yıl önceymiş. Yani Turgay'ın dosyasında öyle yazıyor. Karımla kızıma düzenlenen suikastın tarihi ise Turgay Nacar'ın öldürülmesinden elli yedi gün önceydi." Bakışlarımı Ali'ye çevirdim. "Getirdiğin raporu okurken duraklamam bu yüzdendi. Güzide ile Aysun'un ölümü beni çok etkilemişti. Normal diyeceksiniz, bu kadar ağır bir kayıp karşısında herkes kötü etkilenir, bende fazlası, çok fazlası olmuştu. Aklımı yitirmiştim. Majör depresyon dediler. Sabri Müdür akıl hastanesine gönderdi beni. Evet, yanlış duymadınız, Bakırköy Akıl Hastanesi'nde yattım. Öyle şaşkınlıkla bakmayın yüzüme. Gerçekten korkunçtu. Hastaneye yatmak değil, içine düştüğüm ruh halinden bahsediyorum, o derin kuyudan... Arabamın altında patlayan o bomba, sadece karımla kızımın canını değil aynı zamanda benim aklımı da almıştı. Önce şaşkınlık, nasıl olur böyle bir şey diye. Sonra tarifsiz bir acı, sonra derin bir üzüntü, artık karım ve kızım yok diye. Sonra büyük bir pişmanlık, neden bunun olacağını düşünemedim, neden tedbirini almadım diye. Sonra dizginsiz bir öfke, neden ben, neden benim başıma geldi bu diye. Sonra bu sorulara aranan cevaplar, sonra bulunan yanıtlar, sonra bulduğum yanıtların hiçbir işe yaramaması, sonra yaşananların her an, her dakika, her saniye zihnimde tekrarlanması. Her gece, her sabah, her öğlen, her akşamüstü, her saat, her an... Ve derin bir çaresizlik, onulmaz bir bitkinlik, tükenmişlik, yok olma duygusu, en kötüsü ise hâlâ yaşıyor olmaktı. Evet, Güzide ile Aysun'u toprağa vermiştim ama ben hâlâ nefes alabiliyor, görebiliyor, düşünebiliyordum. 'Başınız sağ olsun' diyenlere hüzünle gülümsüyor, 'Dostlar sağ olsun' diyordum..."

Sesim titremeye başlamıştı, boğazımdan yukarı doğru bir şey düğümleniyordu. Sustum. Berbat da olsa kendimi yatıştırmak için yeniden kahve fincanına uzandım, bir yudum içtim... Ali'yle Zeynep oturdukları iskemlelerde öylece donup kalmışlardı. İkisi de ne diyeceklerini bilemiyordu, Zeynep dayanamadı, hafifçe masaya doğru eğildi.

"İsterseniz daha sonra..." diyecek oldu.

Hayır, şimdi bırakırsam bir daha hiç anlatamazdım. Biraz buruk da olsa o kendinden emin gülümsememi yeniden takındım.

"Merak etme Zeynepçim, ben iyiyim. Evet, şaşkınlık, acı, üzüntü, pişmanlık, isyan ve öfke duyuyordum. Ruh halim anbean değişiyor, hızla birinden ötekine geçiyordum. Sonra bitti, birdenbire, o büyük çarpıntı, o sonuçsuz hesaplaşma, o derin düşünceler, o kendini yiyip bitirmeler birden sona erdi. Bir sabah yataktan çıkmak istemedim. Her zamanki gibi gözlerimi açtım, penceredeki ışığı gördüm, sokaktan gelen sesleri duydum ama kalkamadım. Adına hayat denilen bu saçmalıklar dünyasının bir parçası olmak bana anlamsız geldi. Yatakta kalmayı seçtim. Yatakta değil aslında, o kuyuda kalmayı. Gerçekten de bir kuyu vardı. Acayip bir şey çocuklar, karanlık değil, saydam duvarlarla çevrili, sanki sonsuzluğa inen derin bir çukur. İçinde ne çürümüş bir su birikintisi, ne rengini yitirmiş yosunlar ne de küf kokusu olan dipsiz bir derinlik. Ama dışarıdaki dünya bu dipsiz kuyudan daha renksiz, daha tatsız, daha anlamsız olmalıydı ki bilinçaltım buradan kurtulmayı reddediyordu. Fiziksel hiçbir acı yok gibiydi ama vardı, hem de katmerlisi. Nasıl anlatsam, hayatın kendisi iç içe geçmiş felaketlerden oluşan devasa bir acıya dönüşmüştü. Bu acı o kadar yoğundu ki artık hiçbir şey hissedemiyordum. Sadece kocaman bir hiçlik. Umarım hiçbir zaman bunu yaşamazsınız. Korkunçtu, gerçekten korkunçtu.

Olan bitenin farkındaydım, arkadaşlarım etrafımdaydı, insanlar bana yardım etmek için çırpınıyorlardı. Ama umurumda bile değildi. Yemek yiyemiyordum, iğne ipliğe dönmüştüm. Vazgeçmiştim, her şeyden, herkesten, hepsinden... Kılımı kıpırdatamıyordum. Kıpırdatmak istemiyorum diye değil, kıpırdatamıyordum, çünkü artık içimde yaşama isteği yoktu. Daha doğrusu artık hiçbir duygum yoktu. Acı, üzüntü, keder, pişmanlık, öfke; bunları hissedecek takatim kalmamıştı. Düşünmek bile beni yoruyordu. Yorulmak da

değil, anlamsızlık, yaşamak için ihtiyaç duyduğun ne varsa hepsinin kıymetsiz hale gelmesi. Kıymetsizlik de değil, kıymetsizlik bile bir anlama sahipti, bu daha da beterdi. Derin, depderin, bitmek bilmeyen, bir türlü içinden çıkamadığım o anlamsızlık kuyusunun içine hapsolmuştum. Önce evde sakinleştiriciler verdiler, en hafifinden en ağırına kadar, ama hiçbir işe yaramadı. Sabri Müdür paniklemiş olmalı, bizim Janti'yi aramış, apar topar beni hastaneye kaldırdılar. Orada tedavi görmeye başladım. Nevres... Doktor Nevres vardı; o ilgilendi benimle. Ama ne ilgilenme, sanki tek hastası benmişim gibi canla başla uğraşmaya başladı. Yine ilaçlar; ağızdan alınanlar, dil altına konanlar, damlalar, damardan verilenler. Bazılarını hâlâ hatırlıyorum: Venegis, Sulinex, Zestat... Ardından konuşma terapileri, acıyı azaltma seansları... Ama onlar da hiçbir işe yaramadı. Sonra yine Sabri geldi. Bana bir şeyler anlatmaya başladı. Daha sert bir tedaviden bahsediyordu, elektrik diyordu, şok diyordu, unutmak diyordu. 'Unutmak iyileştirir' diyordu. Önce Doktor Nevres söylemişti bunu, ama Sabri tekrar ediyordu. 'Unutmak iyileştirir Nevzat, başka çaremiz yok. Unutacaksın.' Unutmak da unutmamak da, iyileşmek de iyileşmemek de umurumda değildi, elektrik tedavisi ya da şok da umurumda değildi. Açık söylemem gerekirse bana iyilik yapmaya çalışan Sabri de, hep yanımda olan bizim Janti de, Doktor Nevres de umurumda değildi. Ama yine de tedaviyi kabul etmiş olmalıyım. Belki kabul etmedim de itiraz etmeyişimi kabul etmişim gibi algıladılar. Muhtemelen Sabri karar verdi şok tedavisine. Doktor Nevres'i de bir şekilde ikna etmiş olmalı. Böylece yeni tedavim başladı. Ama tek seans değil, ardı ardına defalarca. Emin değilim ama herhalde öyle olmalı. Sarsıcıydı, yorucuydu, beni bitiriyordu. Dün sabah pastanedeki kadın, şu Macide Hanım, beni görüp de 'İyileşmişsiniz' deyince, aynı hastanede kaldığımızı, beni gerçekten de orada gördüğünü sandım. Ama değilmiş, bugün Şirin Hanım söyledi; annesi farklı bir hastanede yatmış.

Neyse, şok tedavisi ağırdı, yorucuydu, yıpratıcıydı ama iyi geldi. Şaşılacak şey, gerçekten işe yaradı. Öyle ki bir süre sonra beni taburcu ettiler. Hastabakıcı bir kadınla evime yolladılar. Kendimi iyi hissetmeye başlamıştım. O kadar iyi hissediyordum ki bir hafta sonra kadını yolladım. Fakat aradan on gün bile geçmeden kendimi yine o dipsiz kuyunun derinliklerinde buldum. Yine o hiçlik, yine o boşluk, yine o anlamsızlık. Yeniden hastane, yeniden şok tedavisi, bu kez daha uzun süreli, belki daha yüksek dozlu... Evet, majör depresyon öyle inatçı bir illet ki kolay bırakmıyor yakanızı. Ama sonunda geçti, birden değil yavaş yavaş, ağır ağır, çektire çektire... Doktor Nevres sonuçlardan çok memnundu fakat uyarmadan edemedi. 'Yine de dikkatli olmak lazım Nevzat Bey, bu meret tümüyle geçmez, bir yerlere sinmiş bekler. Evet, o kuyudan çıktınız ama tümüyle kurtulmadınız. O kuyu dışarda değil, sizin içinizde, ruhunuzun derinliklerinde. Bakın unutmak size iyi geldi, travmalardan kurtuldunuz ama tekrar etmez diyemem. Unuttuklarınız geri gelebilir' Aynen böyle söyledi. Ama söylemediği bir şey daha vardı. Sadece travmalarımı, onun etkilerini değil başka olayları da unutmuştum. Her hastada böyle olmazmış ama bende daha derin bir unutkanlık yarattı."

Yardımcılarımın yüzü aydınlandı.

"O yüzden Turgay Nacar'ı sorguladığınızı hatırlamadınız" diye mırıldandı Ali. "O yüzden adamın yüzünü çıkaramadınız."

"Sizin durumunuz şu şey davasına benzemiyor mu Başkomserim?" diyerek Zeynep de katıldı konuşmaya. "Hani bir tarih profesörü vardı ya. Hani âşık olduğu kadın öldürülmüştü, bir mektup açacağıyla..."

Anında hatırladım.

"Müştak Serhazin... Müştak Bey'den söz ediyorsun." Duraksadım. "Ama benim unutkanlığımla onunki aynı değil. Onun hastalığı 'Psikojenik Füg'dü. Aşırı üzücü olaylar karşısında beynin geçirdiği unutma nöbeti. Beyin kendini kapatıyordu. Benimki ise şok tedavisinin sonucu olarak ya-

şanan unutkanlık. Yani oldukça farklı. Benim unutkanlığım Müştak Serhazin gibi hastalıktan değil tedaviden kaynaklanıyor. Bazı şeyleri hatırlıyorum aslında ama bazı anılar tümüyle silinmiş. Belki de Müştak Serhazin'de olduğu gibi beyin bazı kötü anıları hatırlamak istemiyor. Bilmiyorum çocuklar ama benim vaziyet bu. Asıl mesele, o dönemin, yani Turgay Nacar'ın öldüğü tarihlerin benim için karanlık olması. Yani, onu öldürdüysem bile hatırlamayabilirim. O yüzden kesin konuşamıyorum."

Ali isyankâr bir tavırla söylendi.

"Ama çok saçma Başkomserim. Ağır tedavi görüyordunuz, kendinizde bile değildiniz, o arada çıkıp Turgay Nacar'ı nasıl öldürebilirsiniz? Üstelik ta Ağva'ya kadar giderek, bir de mezar kazıp adamı gömmüşsünüz. Olacak iş değil."

Başkomserinin cinayet işleyebileceği ihtimali bile onu deliye çeviriyordu, oysa daha dün ikimiz birlikte genç bir insanı öldürmüştük. Tamam, mecbur kalmıştık ama hiç düşünmeden basmıştık tetiğe. Yani hayatta hiçbir şey imkânsız değildi.

"Alicim, güzel evladım" dedim anlayışlı bir sesle. "Duygularına kapılma, bak ayrıntıları kaçırıyorsun. Ben o sıralar hep hastanede, hep ağır depresyon altında değildim. Başlarda, yani depresyona girmeden önce kendimdeydim, evet, üzgündüm, şaşkındım, yıkılmıştım, öfke doluydum ama aklım yerindeydi. Depresyon başlayınca da önce evde tedavi gördüm, hastaneye yattıktan sonra da iki kez evime çıktım. O süreçte kendimi iyi hissettiğim zamanlar vardı, yani Turgay Nacar'ı öldürebilir, cesedini de toprağa gömebilirdim..."

Kendime bu kadar yüklenmeme dayanamadı Zeynep.

"Yapmayın Başkomserim! Çok büyük tutarsızlıklar var bu işte." Onun sesi de Ali gibi boğuk ve gergin çıkıyordu. "Mesela şu balistik sonucu. Böyle bir cinayeti neden beylik silahınızla işleyesiniz ki? Evet, diyelim ki Turgay Nacar'ı öldürdünüz. Diyelim ki bu cinayeti gerçekten de siz işlediniz. Onlarca faili meçhul vaka çözmüş biri olarak kurbanınızı

kendi Smith Wesson'ınızla mı öldürürsünüz? Üstelik sizin bir silahınız daha var. Kendinize ait bir tabanca... Öyle değil mi?"

"Öyle, bir de Glock tabancam var..."

"Tamam, ben de onu diyorum. Neden onu kullanmıyorsunuz da beylik silahınızı kullanıyorsunuz? Hadi kendi silahınızla öldürdünüz, olayı gizlemek için silahım kayboldu ya da çalındı ihbarında da mı bulunmazsınız? Yok Başkomserim, bu işte bir yanlışlık var."

Kriminoloğumuzun sözleri de son derece mantıklıydı ama sadece bir varsayımdı.

"Belki bunu düşünecek halde değildim" diyerek başka bir ihtimal öne sürdüm. "Nedenini bilmiyorum ama belki Turgay Nacar'a çok öfkelenmiştim, belki gözümü kan bürümüştü, onu ortadan kaldırmak istedim."

Hiç kafasına yatmamıştı Ali'nin.

"O zaman niye Turgay Nacar'ı bir patlamada öldürülmüş gibi gösterdiniz? Öyle şaşırmış gibi bakmayın Başkomserim, cinayeti siz işlediyseniz, kurbanın Ağva'daki o ağaçlıklı arazide değil de buradan bin küsur kilometre uzakta patlamada öldüğü yalanını tezgâhlamanız da gerekirdi. Yanlış mı?"

Çok doğruydu, sadece Turgay Nacar'ı katletmekle kalmamış, cinayeti gizlemek için meslektaşımın binlerce kilometre uzakta öldüğü yalanını yaymıştım.

"Ve asıl önemlisi" diyerek yeniden söz aldı Zeynep. "Turgay Nacar'ı neden öldürmek isteyesiniz? Bir meslektaşınızla ne gibi bir husumetiniz olabilir?"

En doğru soruyu yine kriminoloğumuz dile getirmişti ama bunun mantıklı bir yanıtı yoktu.

"Bilmiyorum Zeynepçim, hatırlamıyorum. Söyledim ya, saatlerce sorguladığım adamın yüzü bile gelmedi gözümün önüne. Aramızdaki tek bağlantı, yaptığım o sorgu. Daha önce Turgay Nacar'la hiç karşılaşmadım. Evet, bundan eminim. İlk kez sorgu nedeniyle yüz yüze gelmişiz. Siz söylediniz, Turgay Nacar'ı ve Halit Apak'ı sorgulamışım. Şu intihar eden işadamı.."

Eliyle saçlarını geriye atan Zeynep sıraladı isimleri.

"Orkun Yolcu, önce Ceylin Sunar adındaki sevgilisini öldürmüş, sonra intihar etmiş. Adam da eski polismiş. Turgay Nacar ile Halit Apak görev arkadaşları. Daha doğrusu amirleri..."

Omuz silktim.

"Tamam ama ne ilgisi var bu adamların benimle? Herhangi bir cinayet vakasındaki kurbanlar, geçici zanlılar... Öyle değil mi, komiser yardımcısı Turgay Nacar ile komiser Halit Apak da masum çıkmış sonunda. Soruşturmaya lüzum bile görülmemiş."

"Unutmayalım" diye araya girdi Ali. "Soruşturmaya lüzum görülmediği kararını siz vermemişsiniz. Dosya sizden alınmış, sonunda savcılık dosyayı kapatmış. Belki işin içinde bir katakulli vardır?"

Parmak bastığı konu önemli olabilirdi.

"Haklısın, belki o dosyayı yeniden gözden geçirmeliyiz. Belki de o dosyada benimle alakalı bazı bilgiler bile bulabiliriz."

Ali çözümsüz anlarda hep yaptığı gibi sağ eliyle dağınık saçlarını hızla karıştırdı.

"Evet, evet o dosyalara bakalım. Tek tek inceleyelim hepsini. Belki de iskeletin sahibi Turgay Nacar bile değildir. Daha DNA'sını bile karşılaştırmadık." Böyle söylüyordu ama aklı başka yerdeydi. Aniden öfkeyle sesini yükseltti. "Siz yok diyorsunuz ama bence birileri size tezgâh kuruyor Başkomserim... Çok sinsi, puştça bir tezgâh. Herifler iyi plan yapmışlar. Yapsınlar, biz o tezgâhı başlarına geçirmesini biliriz..."

Kısa bir sessizlik oldu, şimdi sadece dışarıda yağan yağmurun sesi duyuluyordu.

"İşin içinde bir entrika olduğu kesin" diyerek Zeynep yeniden canlandırdı konuşmayı. "Ama bu entrika bugünle ilgili değil, geçmişe uzanıyor. Sanki o zaman yarıda kalmış. Belki şu iskelet ortaya çıkmasaydı hiçbir zaman farkında olmayacaktık. Ali haklı Başkomserim, önünde sonunda aydınlatırız biz bu işi. Sizin masumiyetinizi kanıtlarız."

Duygulanmıştım, gurura benzer bir şeyler hissettim.

"Teşekkür ederim, biliyorum yaparsınız ama sizin başınızı da belaya sokmak istemiyorum."

İkisinin de kaşları çatıldı, gölgeli bakışları yüzümde birleşti, tam itiraz edeceklerdi ki sağ elimi havaya kaldırdım.

"Ortalıkta somut bir delil var. Yıllar önce öldürülmüş olsa da bir maktulün kafatasından benim silahımdan atılmış bir kurşun çıkıyor. Balistik raporuyla kesinleşmiş bir kanıt bu. Elbette bunu yukarıya bildirmek zorundayız. Rapor savcılığa ulaştığında muhtemelen beni görevden alırlar, sizin de bu davaya bakmanıza izin vermezler. Ben de olsam aynısını yaparım. Prosedür böyle. Bu davaya bakacak polislere gelince, konuyla ne kadar ilgilenirler, ne kadar uğraşırlar, Allah bilir! Burada bana kurulmuş bir komplo var mıdır, bilmiyorum ama açık konuşmam gerekirse, bu davayı başkalarının eline bırakamam. Fakat sizin bu çetrefil işe bulaşmanızı da istemiyorum. Önünüzde parlak bir gelecek var. Yanlış yapmanızı istemem..."

Öfkeyle gürledi yardımcım.

"Bırakın Başkomserim ya, ne geleceği ne kariyeri... Siz yoksanız bu teşkilatın benim için hiçbir anlamı yok."

Düzeltmek gereği duydum.

"Yok, sadece kariyerinizden, mesleki geleceğinizden söz etmiyorum, ki o da çok önemli, ama ben yanlış yapmanızdan, bir katili savunmanızdan söz ediyorum."

Çok tuhaf bir şey duymuş gibi suratını astı yardımcım.

"Katili savunmak mı?"

"O kadar emin olma Alicim, henüz hiçbir şey belli değil."

Yardımcımın inançlı yüzünde bir tek mimik bile kıpırdamadı.

"Bence belli, siz durduk yere kimseyi öldürmezsiniz Başkomserim. Bence yapmamışsınızdır. Yapmışsanız da haklı bir nedeni vardır. Ne derseniz deyin, sizi yalnız bırakmam. Siz nereye ben oraya. Anamızdan polis olarak doğmadık ya..."

Zeynep biraz kararsızdı ama o da sevgilisini desteklemekten geri durmadı.

"Tabii Başkomserim, ortada çelişkili bir durum var. Sizin cinayet işleyeceğinize asla inanmıyorum. Sonuna kadar yanınızdayız..."

Böyle söylüyordu ama sevgilisiyle aynı fikirde değildi. Ali, ben cinayet işlemiş olsam da yanımda olacağını belirtirken, Zeynep her zamanki akılcı ve adil tavrıyla, cinayeti benim işlediğime inanmadığını, bunu açıklığa kavuşturmak için yanımda olacağını dile getiriyordu. Her ikisine de minnettardım. Yine de bir kez daha uyarmak istedim.

"Bakın çocuklar, gerçekten zarar görebilirsiniz, düşündüğünüzden çok daha fazla zarar..."

Vız gelir tırıs gider dercesine sağ elini boşlukta salladı Ali.

"Hiç nefesinizi yormayın Başkomserim. Anca beraber kanca beraber..."

Saçmalıyordu, böyle söyleme diyecektim ki Zeynep'in sözleri engel oldu.

"Bu durumda kurşunun balistik sonucunu açıklamamamız iyi olur."

Tam da yapılması gerekeni söylüyordu, çünkü zamana ihtiyacımız vardı, çünkü ne olup bittiğini bilmiyorduk, çünkü geçmişteki dosyaları etüt etmemiz gerekiyordu. Er geç balistik sonucunu bildirmek zorundaydık ama, ne kadar geç olursa o kadar iyi olurdu. Biz de bu arada araştırmamızı tamamlardık.

Ali dirseklerini masanın üzerine dayayarak kısık bir sesle sordu:

"Senden başka kim biliyor balistik sonuçlarını?"

"Hiç kimse" dedi Zeynep, o da sesini kısmıştı. "Kurşunun ayrıntılarını bilgisayara ben yükledim, çıkan sonucu da ben gördüm."

Rahatlamış gibi geriye yaslandı Ali.

"Güzel, o zaman sorun yok. Bir hafta kadar sallayalım bu işi... Öncelikle DNA meselesini halledelim, tabii şu sizin yaptığınız sorgunun detaylarını da öğrenmemiz gerek. Belki oralarda vakayı çözebileceğimiz bir şeyler vardır."

Ali benim yerime düşünmeye başlamıştı bile, fakat içim hiç rahat değildi, öte yandan başka çarem de yoktu. Onların yardımı olmadan içinde olduğum bu karmaşayı çözmem mümkün değildi. Yine de yardımcılarımı bu kirli işe karıştırmaya gönlüm el vermiyordu.

"Çocuklar, iyice düşündünüz mü?" diyecektim ki Ali fırsat vermeden garsona seslendi. "Tosun, lan Tosun baksana, bizim hesap..."

O anda çalmaya başladı telefonum. Sabri Müdürdü arayan. Üçümüz de birbirimize baktık. Yoksa balistik sonucunu öğrenmişler miydi? Ali telaşla Zeynep'e döndü.

"Bilgisayar açık mıydı?"

Zeynep kısa bir tereddüt geçirdi.

"Tabii açıktı ama dosyayı kapatmıştım..."

Anlayacaktık nasıl olsa, daha fazla beklemeden açtım telefonu.

"Merhaba Sabri..."

"Yahu neredesiniz Nevzat?" diye gürledi.

Olabildiğince sakin yanıtladım.

"Buralardayız müdürüm, hayrola?"

İyice otoriter yönetici rolüne bürünmüştü; yanında yukarılardan biri olunca böyle yapardı.

"Odanda yoksun, Ali de yok. Savcı Hanım geldi, Ali ve seninle konuşmak istiyor. Şu dünkü çatışma hakkında. Ortalık karışmış. Televizyonlar sizi gösteriyormuş. Elinizde ne iş varsa bırakıp gelin, hadi bekliyoruz."

Konuşmamızı işiten yardımcılarım da sakinlemişlerdi.

"Tamam, tamam müdürüm" dedim kendinden emin bir sesle. "Hemen geliyoruz."

15

Ülkemiz adına utanç verici bir durum

Sabri'nin odasına girdiğimizde yağan yağmura aldırmadan bir mucize gibi aniden beliren güneşin parlak ışıkları kamaştırdı gözlerimizi. Geniş pencerelerden içeri dolan bal rengi aydınlık, resmî odanın bütün sevimsizliğini ortadan kaldırmıştı. O anda gördüm karşıdaki apartmanın hemen üzerinde beliren gökkuşağını. Evrenin insanlara mesaj göndermesi gibi aldatıcı düşüncelere bel bağlasaydım, bu güzel sürprizin işlerin en kısa zamanda yoluna gireceğine dair bir işaret olduğuna inanırdım. Ama iflah olmaz bir mantık adamı olarak, beni çok zor günlerin beklediğinin farkındaydım. Aslında şu an en çok ihtiyaç duyduğum şey yalnız kalmak, bütün bu olanları salim kafayla düşünmekti. Sadece düşünmek yetmezdi, bu beklenmedik olayı duygusal olarak da sindirmem gerekiyordu. Ne olmuştu gerçekten? Birileri bana tezgâh mı kuruyordu, yoksa bu cinayeti gerçekten de ben mi işlemiştim? Ali, başkomiserine toz kondurmasa da, ikinci ihtimal de masaya yatırılması gereken başka bir olasılıktı. Bütün bu konulara ciddi olarak kafa yormam gerekiyordu ama merminin benim Smith Wesson'ımdan atıldığını öğrendiğimden beri yalnız kalamamıştım. Şimdi de Sabri Müdür ve Savcı Ayten Hanım'la görüşmek zorundaydık işte.

İçerisi sigara dumanıyla kaplanmıştı. Sabri lisede alışmıştı bu merete ama Savcı Ayten'in parmaklarının arasında tüten sigara da gösteriyordu ki bu odadaki tek bağımlı o değildi.

Biz içeri girince de hiç istiflerini bozmadılar; Sabri az önce telefonda yağıp gürleyen kendisi değilmiş gibi dostça gülümsedi.

"Gelin bakalım Nevzat. Sen şöyle Savcı Hanım'ın karşısına otur, Ali evladım sen de Başkomiserinin yanına geç..."

Yadırgayan bir bakışla süzdüm ikisini de.

"Nasıl nefes alabiliyorsunuz?" diye homurdandım. "Göz gözü görmüyor..."

Savcı Hanım'ın yanaklarına bir pembelik geldi.

"Kusura bakmayın Nevzat Bey, tiryakilik berbat bir şey" diyerek sigarasını sehpada duran kül tablasına bastırdı. "Toplantılar bitmek bilmedi. Hepsi de tanımadığım adamlar. İster istemez geriliyorsunuz. Sağ olsun Sabri Bey izin verdi."

Pişkin pişkin sırıttı müdürümüz.

"Tamam ya, tamam, iyi bir şey değil ama bu kadar dumandan da kanser olmazsınız herhalde."

Israr etmenin manası yoktu.

"Merhaba Savcı Hanım, nasılsınız dünden beri?"

Makyajsız yüzünde belli belirsiz bir gülümseme yandı söndü.

"Dün daha iyiydik Başkomiserim, bu sabah şu avukat velveleye vermiş ortalığı." Hâlâ ayakta durduğumu görünce karşısındaki koltuğu gösterdi. "Oturun, oturun lütfen. Ali Komiserim siz de buyurun." Biz yerlerimize geçerken anlatmayı sürdürdü. "Dün konuşmuştuk gerçi. Zaten olay çok açık. Sadece sizin değil, öteki polislerin ve görgü tanıklarının ifadeleri de önce zanlıların ateş açtıklarını, emniyet mensuplarının sonra karşılık verdiklerini doğruluyor. Ama şu avukat..."

"Şadan Harmancı..." dedim tiz bir sesle.

"Evet, işte bu Şadan Harmancı..." Duraksadı. "Konuyu biliyorsunuz o halde. Şadan Harmancı açıkça söylemese de teşkilatın yargısız infaz yaptığını ima ediyor."

"Teşkilatın değil Savcı Hanım" diye homurdandı yardımcım. "Başkomserimle benim yaptığımızı ima ediyor.

İma da etmiyor, videoya çekmişler, televizyonlarda açıkça bizi hedef gösteriyor."

Savcının alnındaki kırışıklıklar derinleşti, karşısındaki genç polise üzgün gözlerle baktı.

"Merak etmeyin Ali Komiserim, durdurduk o yayınları. Yasak koyduk. Artık gösteremeyecekler."

"Gösteremeyecekler adi herifler" diye yineledi Sabri. "Alenen ifşa etmişler sizi. Görünce beynimden vurulmuşa döndüm. Sağ olsun Savcı Hanım, hemen engelledi hepsini. Artık hiçbir şekilde yayımlayamayacaklar."

Müdürün bıraktığı yerden sürdürdü sözlerini Savcı.

"Bazı kanallar yüzünüzü saklamadan görüntülerinizi yayımlamışlar. Büyük sorumsuzluk, isterseniz onlara davada da açabilirsiniz. Ama maalesef bir hassasiyet oluşturmayı başardılar. Bu Şadan Harmancı gibi adamların küçümsenmeyecek bir etkisi var kamuoyunda. Hukuk fakültesinden tanıyan arkadaşlar, şaklabanın teki olduğunu söylüyor. Ne var ki televizyon kanalları bayılıyor böyle soytarılara. Halbuki adam, Darko Samartiç'in avukatı. Uyuşturucu kaçakçılarının savunucusu..."

Tam yeri gelmişti,

"Savcı Hanım, bu Darko denilen adamı neden tutuklamıyoruz?" diye girdim araya. "Adamın hem uluslararası alanda hem de Türkiye'deki suç dosyası oldukça kabarık. Dün bastığımız depo da belli ki ona ait. Adamın yeğeni de oradaydı. Daha ne olsun, ailece suçun içindeler. Neden bu adamların ülkemizde at koşturmasına izin veriyoruz? Bir koruyan mı var bunları?"

Yüzü gölgelendi savcının.

"Öyle düşünmeyin, kim koruyacak? Ama yasal mevzuat malum. Kanıtlarıyla, tanıklarıyla adamın suçunu ispatlayamadığımız sürece ne tutuklayabiliyoruz ne de sınırdışı edebiliyoruz."

Böyle söylemesine rağmen sesi mahcup çıkıyordu. Muhtemelen o da birtakım nedenlerle bu adamlara bulaşılmadığının farkındaydı ama görüşlerini bizimle paylaşmıyordu.

"Ama onlar basını bize karşı kışkırtabiliyor." Yine Ali'ydi şikâyet eden. "Hayatımızı tehlikeye atacak videoları televizyon kanallarında şakır şakır döndürebiliyor. Herif hem suçlu hem güçlü, sığındığı ülkenin polisine bile meydan okuyor."

"Abartmayalım Ali Komiserim." Ne diyeceğini bilemeyen savcının yardımına Sabri yetişmişti. "Önemli biri değil ki o çakal. Herif yasadaki boşluktan faydalanıyor, hepsi bu. Yasaya uymasak, bir gecede bitiririz işini. Ama biz kanunun temsilcileriyiz, her şeyi kitabına göre yapmak zorundayız."

O kadar saçma sapan bir açıklamaydı ki Ali iyice celallendi, bu kez müdüre giydirecekti ki, "Ali Komiser haklı" diyen savcının çaresiz sesi girdi araya. "Aslında bir dakika bile tutmamak lazım bu adamları. Kuştepe'deki o deponun Darko'ya ait olduğundan adım gibi eminim. Karıştığı cinayetler de var. Dünkü çatışmaya kadar Türk vatandaşlarına yönelik bir saldırısı olmamıştı. Ama sıkışınca karşısında kim olursa olsun tetiğe basmaktan çekinmiyor."

Ayten Hanım'ın sözleri yardımcımı yatıştırmadı.

"Peki bu adamı sorgulamadınız mı?" dedi neredeyse suçlayan bir tavırla, "Darko Samartiç'i hemen gözaltına almamız gerekmez mi?"

Sabri bizim genç komisere haddini bildirecekti ki Savcı Hanım yine izin vermedi.

"Dün gözaltına aldık Darko'yu. Bizzat ben katıldım sorguya. Hepsini reddetti tabii. Yeğeninin de tatil için yanına geldiğini, dobermanlara meraklı olduğunu, köpekler için depoya gitmiş olabileceğini söyledi. 'Kötü arkadaş, insanı canından ediyormuş. Yani yanlış zamanda yanlış yerdeydi, ne yapalım kader' dedi."

Bu kez ben itiraz etmek zorunda kaldım.

"Hepsi de silah kullanıyordu. Yeğeninin parmak izleri mutlaka tüfeklerden birinin üzerinden çıkacaktır."

"Merak etmeyin Nevzat Başkomiserim, tüfeklerin her türlü incelemesi yapılıyor. Dediğiniz gibi muhtemelen maktulün parmak izlerini tüfeğin üzerinde buluruz. Ama bu durumda bile Darko Samartiç yakayı sıyırır. 'Haberim yok,

genç çocuk, kandırmışlar' der, çıkar işin içinden. Çünkü depodaki öteki Sırpları ve Türkleri de sorduk. Hiçbirini tanımadığını söyledi... Sıkıştırdık tabii. Ama bir yere kadar. Adamın çok parası var. Ne yazık ki son dönemde ruhunu da, bedenini de paraya satan insanların sayısı çok arttı bu ülkede. Şu Şadan Harmancı denen avukat, sorgu boyunca bir an bile yanımızdan ayrılmadı. Adam sadece avukatlık yapmıyor, adeta halkla ilişkiler hizmeti veriyor. Yanlış anlamayın, mafya da olsa, katil de olsa herkesin savunulma hakkı vardır. Ama her akşam hak, adalet, hukuk üzerine ahkâm kesen bir avukatın, suçları tescillenmiş uluslararası bir zanlıyı savunması en hafif deyimle garabettir. Bir kanun insanı olarak söyleyeyim, ülkemiz adına utanç verici bir durum. Gelin görün ki etkili oluyor işte. Sosyal medyada bu konu konuşuluyor, herkes tweet atıyor, insanlar linç ediliyor, ortalık karışıyor. Bakan, vali beyi arıyor, konuyu soruyor. Ben vali beye durumu izah etmek zorunda kalıyorum. Tabii yetmiyor, sizin yazılı ifadelerinizi almam gerekiyor, hem de ayrıntılı olarak."

"Sahi Nevzat" diye yeniden lafa karıştı Sabri artık filtresi bile yanmaya başlayan sigarasını önündeki kül tablasına bastırırken. "Siz başka bir davaya bakıyordunuz değil mi? Şehir dışına çıkmıştınız. Dün diyorum, çatışma anonsunu yolda mı duydunuz?"

Eyvah diye geçirdim içimden, eyvah! İşgüzar müdürümüz açmıştı işte Ağva meselesini. En iyisi bu vakaya hiç değinmemekti. En olağan tavrımı takındım.

"Biz buradaydık müdürüm. Anonsu odamdayken duyduk, Ali Komiser de yanımdaydı... Duyar duymaz da olay yerine intikal ettik."

Savcı sağ elinin işaretparmağını usulca kaldırdı.

"Bir dakika, bir dakika Nevzat Başkomiserim. Dün atlamış olmalıyım. Yani siz başka bir vakayla ilgileniyordunuz, onu bırakıp..."

Laf kalabalığı yapmaya başladım.

"Evet, evet anons acil koduyla geldi. Kuştepe'de silahlı

çatışma çıktığını, yaralılar olduğunu söylüyor, tüm ekipleri olay yerine çağırıyordu. Biz de hemen Kuştepe'ye gittik."

"İlgilendiğiniz vaka neredeydi?"

Ayten Hanım hiçbir ayrıntıyı atlamak istemiyordu.

"Ağva'daydı, ama söylediğim gibi, anons yapılırken biz buradaydık."

"Ağva'da mı?" diye araya girdi Sabri. Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. "Ne olayıymış bu?"

Elbette gerçeği söylemedim.

"Şüpheli bir durum, henüz bir sonuca ulaşmadık, araştırıyoruz"

Bu defa savcı atıldı.

"Ama bu Kuştepe'deki olayla ilgisi yok, değil mi?"

İşi salaklığa vurdum.

"Yok, uyuşturucuyla ilgili bir konu değil, arazi anlaşmazlığı. Bir iskelet bulunmuş. Ama ne olduğu tam belli değil. Oralarda çok otel açılıyor, toprak değerlenmiş. Adamın kardeşi kaybolmuş. Eski bir dava..."

Eski bir dava dedikten sonra pişman olmuştum ama neyse ki savcı üzerinde durmadı.

"Peki, Ağva'da olduğunuza dair tanıklar var mı?"

Böyle açıktan suçlandığını görmek Ali'yi zıvanadan çıkardı.

"Niye soruyorsunuz ki bunları? Tabii tanıklarımız var, zaten biz Kuştepe'ye vardığımızda çatışma çoktan başlamıştı. Zanlıların ellerinde uzun namlulu silahlar vardı ve hiç çekinmeden öldürmek amacıyla ateş ediyorlardı. Biz geldiğimizde kimse kıpırdayamıyordu yerinden, zanlılar burnunu çıkartanı indiriyorlardı aşağıya."

Savcı Hanım, haylaz oğluna bakar gibi anlayışla süzüyordu yardımcımı.

"Ali Komiserim, sesinizi yükseltmenize gerek yok, ben sizden yanayım. Bu konuşma da sizin yararınız için." Bir süre öylece baktı. "Evet, şimdi, asıl konuya dönecek olursak, ilk ateşi siz açmadınız, olay yerine vardığınızda çatışma çoktan başlamıştı, değil mi?"

Bizim deli bozuğun yine abuk sabuk bir şeyler söyleyip durumu karıştırmasından çekindiğim için aceleyle atıldım.

"Aynen öyle oldu Savcı Hanım, biz oraya vardığımızda çatışma sürüyordu. Polislerden ve sivillerden yaralananlar vardı. Biz açılan ateşe karşılık verdik sadece. Çatışmanın neticesinde vurulanlar oldu tabii. Çünkü ateş edenleri göremiyorduk, nereye ateş açacağımızı bilemiyorduk, tam bir can pazarıydı. Hem kendimizi hem de meslektaşlarımızı korumaya çalışıyorduk. Orada bulunanlara sorarsanız bizi doğrularlar zaten."

Kadın rahatlar gibi oldu.

"Ben de bunu öğrenmek istiyordum. Çünkü Şadan Harmancı, muhtemelen, sizin olay yerine ilk gelen ekipten olduğunuzu, teslim olun bile demeden ateş açtığınızı iddia ederek bunları söylüyordu..."

"Şerefsiz herif!" dedi Ali tükürür gibi. "Bize inanmıyorlarsa sokaktaki kameralara baksınlar. Ne olup bitiyse hepsini görürler."

Savcı hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"Kamera filan yok. Adamlar uyuşturucu depolarının yanında kamera bırakırlar mı? O yüzden sizin ifadeniz çok önemli." Sabri'ye döndü. "Biz burada mı devam edelim yoksa başka bir oda verir misiniz?"

Oturduğu koltukta toparlandı müdürümüz.

"Gerek yok Savcı Hanım, burayı kullanabilirsiniz. Ben aşağıya ineceğim zaten, rahat rahat çalışın."

Kadın memnun memnun gülümsedi.

"Teşekkür ederim Müdürüm, çok yardımcı oldunuz."

Sabri ayağa kalktı, artık gidecek diye düşünürken durdu, bana döndü.

"Sahi Nevzat, şu Ağva meselesi tam olarak nedir ya? İskelet filan dedin..."

Mademki olayı örtbas etmeye başlamıştık, sonuna kadar gitmek gerekiyordu.

"Muhtarın biri otel yaptırmak istiyor, anladığımız kadarıyla komşusu engel olmuş. O yüzden adamı ihbar etmiş, bu

kardeşini öldürdü diye. Aslı astarı yok tabii. İnceleyince ortaya çıktı ama kontrol etmemiz gereken bir iki karanlık nokta daha var. Onları da aydınlatınca ayrıntılı bilgi veririm."

Aslında hiç de meraklı bir adam değildir bu Sabri ama savcıya hoş görünecek ya, "İskelet meselesi ne?" diye eşelemeye başladı.

Artık kaçamazdım.

"Kime ait olduğunu henüz saptayamadık. Öldürüldüğünü düşünüyoruz ama kesin değil..."

Müdürümüz pürdikkat kesilmişti.

"Öldürüldüğünden emin değilsiniz..." dedi kinayeli bir ses tonuyla.

Daha fazla saklayamazdım, artık kafatasındaki kurşundan bahsetmek üzereydim ki Ali yetişti yardımıma:

"Muhtar öyle söylüyor Müdürüm ama öldürüldü dediği şahısla konuştuk, adam sapasağlam. Yani karışık bir olay."

Başkomiser yerine astının konuşmasının pek uygun olmadığını bildiğimden başımı öne doğru salladım.

"Ali Komiserimin de söylediği gibi, karışık bir vaka ama birkaç güne kalmaz çıkar muhtarın foyası. Hiç merak etmeyin, en kısa sürede bilgilendireceğim sizi."

Rahatlamış gibiydi Sabri; sorumluluğunu yerine getirmiş bir müdürün vakarıyla süzdü bizi.

"Tamam, anlaşıldı, anlaşıldı."

Hiçbir şeyin anlaşıldığı yoktu ama Sabri rolünü oynamıştı, artık gidebilirdi.

"O zaman, ben sizi bırakayım da şu ifade meselesini halledin."

16

Bu genç kızın babasını öldürmüş olabilirdim

Eyüpsultan'ın dar sokaklarına indiğimizde ortalık iyice kararmıştı, akşam olduğundan değil yeni bir fırtına yaklaştığından. Gün boyu aynı yavaşlık içinde ama kararlılığını hiç yitirmeden yağan yağmur ikindiye doğru şiddetini yeniden artırmaya başlamıştı. Günlerdir yağmurla yaşayan İstanbullular artık arabalarını trafiğe çıkartmamayı akıl ettiklerinden yollar sakindi. Savcı Ayten'le işimiz iki saat kadar sürmüştü. Ali'yi yedi yıl önce Turgay Nacar'ı sorgulamama neden olan davanın dosyalarını bulmak için merkezde bırakmış, biz de Zeynep'le bu kadim semtin yolunu tutmuştuk.

"Sofular Bostanı, Vezir Tekkesi" diye geçtiğimiz sokakların adlarını okuyordu kriminoloğumuz. Birden sesini yükseltti. "Durun Başkomserim, durun, işte şurası, bakın işte orada, Zuhurat Sokak..."

Frene bastım. Etrafa sular sıçratarak durdu bizim emektar. Biraz geriye gittim, sonra direksiyonu sola kırdım. Zuhurat Sokağı'nın lambaları yanmıyordu, sanki kalubeladan kalmış gibi sırtlarını birbirine dayayarak ayakta durmaya çalışan evlerin pencerelerinden süzülen cılız ışıklar aşağıya yansıyor, yerdeki sularla dolu küçük çukurları gizemli birer kandile dönüştürüyordu. Birden yine o duyguyu yaşadım. Tıpkı Ağva'da olduğu gibi, "Ben daha önce bu sokağa gelmiş miydim?" diye geçirdim aklımdan. O kadar saçmaydı ki, çünkü alacakaranlıkta apartmanları, iki katlı müstakil

evleri, dükkânları bile doğru dürüst seçemiyordum. Buna rağmen sanki bu sokağı bir yerlerden hatırlıyordum. Hatırlamaktan çok hissediyor gibiydim. Daha iyi görmek için emektarın uzunlarını açtım, böylece bir parça aydınlandı etraf. Kendisine yardım olsun diye farları açtığımı düşünen Zeynep, "Teşekkür ederim Başkomserim, böyle iyi oldu" diyerek kapıların üzerindeki numaraları okumayı sürdürdü. "Evet, 10 numara... 10/A, 10/B, 12 numara, evet 12." Yağmura aldırmadan camını indirerek baktı. "Tamam burası, 12 numara... Kapıda da, Nacar Apartmanı yazıyor zaten."

Gösterdiği yerde, iki ahşap binanın arasında, onlardan bir kat daha uzun bir bina yükseliyordu. Direksiyonu sağa kırarak usulca kaldırıma yaklaştım. Girişteki marangoz atölyesinin önünde durdum. Araçtan inip şemsiyelerimizi açarken, boynuna kirli kahverengi bir önlük takmış, uzun boylu, kamburu çıkmış, beyaz sakallı bir adam belirdi kapıda. Ahşap tabelasında Nacar yazan atölyenin sundurmasının altında dikilerek iri parmağıyla benim emektarı gösterdi.

"Kusura bakmayın, oraya bırakamazsınız, kamyonet yanaşacak."

Kibar ama kararlı bir tavırla konuşuyordu, yüzüne dikkatli bakınca, Turgay Nacar'ın dosyasındaki fotoğrafa ne kadar çok benzediği fark ettim. Aynı geniş alın, seyrekleşmiş saçlar, birbirine yakın koyu renk gözler, irice bir burun...

"Merhaba, Turgay Nacar'ın kardeşi misiniz?"

Gözlerinde kederli bir ifade belirdi.

"Abisiyim, adım Necmi..." Daha iyi görmek için gözlerini kıstı. "Siz kimsiniz?"

Sundurmaya doğru ilerledim.

"Ben Nevzat, Başkomser Nevzat..."

Samimi bir tavırla elini uzattı.

"Siz miydiniz Başkomiserim, çok oldu görüşmeyeli, nasılsınız?"

Olduğum yerde öylece kaldım, Zeynep de şaşırmış olmalı ki merakla bir bana, bir Necmi'ye bakıyordu. Marangozun uzattığı eli dostça sıkarken sordum:

"Beni tanıyor musunuz?"

"Hatırlamadınız mı?" Hayal kırıklığına uğramış gibi cılız çıkmıştı sesi. "Bizi daha önce de ziyaret etmiştiniz. Turgay şehit olmadan önce." Gözlerimin içine bakarak sordu. "Sahi beni hatırlamadınız mı? Kızınız için mobilya yaptıracaktınız. Bizim Bengi'nin genç odasını görünce çok beğenmiştiniz. Aynısından kızınız için de yaptırmak istemiştiniz." Sessiz kaldığımı görünce uzatmadı. "Sonra uğramadınız ama..."

Çünkü kızım öldü diyemedim,

"Niye gelmiştim ben buraya?" diye asıl meseleye döndüm. "Kızım için genç odası yaptırmaya değil herhalde."

Tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Yok, yok değil. Aslında hatırlamamanız normal. Çok zaman geçti. Yedi yıldan fazla. Kim bilir ne kadar fazla olayla karşılaşıyorsunuz. Turgay için gelmiştiniz. Talihsiz bir olay olmuştu. Orkun... Turgay'ın bir arkadaşı, intihar etmişti. Sevgilisi vardı, Ceylin adında bir hanım. Allah rahmet eylesin, ölünün arkasından konuşulmaz ama nasıl derler biraz rahat bir kadındı. Kıskançlık filan olmuş aralarında. Orkun da cinnet geçirmiş. Zaten hep öfkeli bir çocuktu. Önce kadını, sonra kendini vurmuş. Bizim Turgay ve Halit de yakın arkadaşlarıydı, onlarla konuşmak için gelmiştiniz."

Konuşmak için değil, sorgulamak için; ama burada değil, merkezde... Turgay'ın evine gelmem için daha sağlam bir neden olmalıydı.

"Evde arama mı yaptık?"

Arama lafını duyunca gerildi marangoz.

"Yok arama değil, Orkun'un eşyaları bizdeydi. Onları görmek istemiştiniz..."

Hatırlamıyordum, böyle ayak üzeri hatırlayacağım da yoktu. Şemsiyenin altından başımı kaldırıp yağmura baktım.

"İçeri geçsek, hem daha rahat konuşuruz hem de gezdiğim yerleri görürsem belki hafızam canlanır."

Artık yol gösterip bizi binanın kapısına götüreceğini sanıyordum ama yapmadı, gözlerini yanımda duran kriminoloğumuza dikti.

"Zeynep Hanım da komiserdir" diye açıkladım. "Bu davada birlikte çalışıyoruz."

Dalgınlığından sıyrılarak elini uzattı.

"Merhaba, merhaba Zeynep Hanım, hoş geldiniz... Bu sabah telefonda konuştuk değil mi?"

Mesafeli bir gülümsemeyle adamın elini sıktı kriminoloğumuz.

"Evet, benimle konuştunuz. Yeğeninizden DNA örneği almamız gerektiğini söylemiştim..."

Zeynep'in elini sıkarken Necmi'nin gözlerinden umutla endişe karışımı bir ışık geçti.

"Yoksa bir gelişme mi var?" Bana bakarak sormuştu. "Turgay'la alakalı bir şey mi bulundu?"

Henüz somut bir bulguya ulaşmamışken, bulduğumuz cesedin kardeşine ait olduğu henüz kesinleşmemişken, bu kederli ağabeyi heyecanlandırmanın bir yararı yoktu.

"Araştırıyoruz" dedim sakin bir tavırla. "Merak etmeyin, bir sonuca ulaşırsak sizinle de paylaşırız. Ama şimdi bize Bengi'nin DNA'sı lazım..."

Güya adamcağızı heyecanlandırmayacaktım ama Necmi telaşlanmaya başlamıştı bile.

"Yoksa Turgay'ın cese... Yani naaşını mı buldunuz?"

Olabildiğince sakin bir tavır takındım.

"Bazı gelişmeler var ama kesin konuşmak için çok erken. Bengi'nin DNA'sı önemli bir düğümü çözecek." Necmi'nin kemikli yüzündeki tereddüdü görünce duraksadım. "Bengi evde değil mi?"

Sanki bir kusur işlemiş gibi boynunu büktü.

"Gelmek üzeredir, okulda... Ama DNA testinin babasıyla alakalı olduğunu söylemedim. Salgın hastalıklar için yapılacağını zannediyor. Siz de öyle derseniz..." İtiraz etmediğimizi görünce dükkâna yöneldi. "Buyurun, biz içeri geçelim artık."

Gönülsüz davrandığımızı fark edince duraksadı.

"Sakıncası yoksa eve girsek" dedim nazik bir tavırla. "Geçen geldiğimde hangi odalara girdimse oraları yeniden görmek isterim."

Nasırlı ellerini yana açtı Necmi.

"Ama eve girmediniz ki. Hep burada, atölyedeydiniz."

Şaşırma sırası bendeydi.

"Orkun'un eşyalarını incelediğimi söylediniz."

Çocuksu bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Onlar da buradaydı. Bakmayın cephesinin dar olduğuna, bizim dükkânın içi oldukça büyüktür. Orkun'un eşi eşyaları sokağa atınca apar topar buraya getirdiler. Siz de burada incelediniz eşyaları..."

Zihnim yıldızsız bir gece gibi karanlıktı, hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Orkun eşiyle boşanmış mıydı? Karısı eşyalarını sokağa attığına göre..."

Üzülmüştü marangoz.

"Boşanmamışlardı ama Reyhan Hanım daha fazla dayanamamıştı. Allah rahmet eylesin, Orkun biraz çapkın bir adamdı. Bunu da göstere göstere yapıyordu. Kadıncağız iki kere kendi evinde basmış bunları. Affedersiniz kendi yatağında, böyle şey olur mu? Bir de oğlu var, Tekin adında, bizim Bengi'den üç yaş büyük. Reyhan Hanım ne yapsın, attı Orkun'u evden. Boşanmaya da yanaşmadı. Ceylin'in para peşinde bir kadın olduğunu, kocasının bir gün bunu anlayacağını umuyordu. Ceylin konusunda yanılmamıştı ama sonuç umduğu gibi olmadı. Bunalan Orkun hem metresini hem de kendini öldürdü işte." Şaşırmış gibi duraksadı. "Siz, Reyhan Hanım'la konuşmadınız mı? O zamanlar diyorum. Önce ona gittiğinizi hatırlar gibiyim. Evde eşyaları bulamayınca bize gelmiştiniz. Emin değilim tabii, çok zaman geçti üzerinden..."

Reyhan Hanım deyince yine hiçbir şey canlanmamıştı gözümde. Ne kendisini terk eden kocasının yasını tutan bir kadın ne de babasını kaybetmiş bir çocuğu hatırlıyordum. Ama şimdi onlarla da konuşmam gerekecekti.

"Sizde telefon numarası var mı?"

Hemen cep telefonunu çıkardı.

"Var tabii, oğlu Tekin ile bizim Bengi iyi arkadaştır. Çocukluğu bizim evde geçti Tekin'in. Reyhan Hanım da

kızı gibi sever Bengi'yi." Telefonun fihristinde Reyhan Yolcu adını bulmuştu, Zeynep numarayı kaydederken aklıma takılan başka bir konuyu sordum.

"Peki Necmi Bey, Bengi'nin çocuk odasını nerede gördüm?"

"O da buradaydı, yeni yapmıştım, verniğin kurumasını bekliyorduk, o zaman gördünüz."

Evde görmemizi istemediği bir şey mi vardı yoksa doğru mu söylüyordu, kestirmek zordu. Çaresiz kabul ettik teklifini. Necmi saygıyla yana çekildi, önce Zeynep ardından ben usulca süzüldük atölyeye.

İçeri girince meşe ağacının o hoş kokusu karşıladı bizi. Ortalıkta kocaman bir tezgâh, yanında bir hızar, pencere kenarında bir pres makinesi, elektrikli testereler, matkaplar, üst üste yığılmış, yan yana dizilmiş sarının, kahverenginin farklı tonlarında onlarca kereste, farklı boylarda kalaslar, muhtemelen bir çınarın gövdesinden kesilmiş iki iri kütük. Duvarda kartondan kocaman bir bayrak, ortasında Turgay Nacar'ın polis üniformalı bir fotoğrafı. Duvarın önünde son derece düzenli bir masa, üzerinde bir bilgisayar.

Masanın önündeki iki ahşap iskemleyi gösterdi dükkân sahibi.

"Buyurun şöyle geçin. Ben de çayları koyup geliyorum."

Islanmasak da nedense bir üşüme hissi vardı içimizde, çay fikri daha şimdiden içimizi ısıtmaya yetmişti. O yüzden ikimiz de itiraz etmedik. Necmi arkadaki küçük odaya girerken ben de belki hatırlarım umuduyla etrafı incelemeyi sürdürdüm. Atölyeye bakarken belleğimde bir şeyler canlanır gibi oldu. Kalktım, bayrağın olduğu yere yürüdüm.

"Ne oldu Başkomserim?" diye atıldı Zeynep, elimle olduğu yerde kalmasını işaret ettim.

"Geliyorum, şu panoya bakacağım."

Bordo panoda renkli fotoğraflar vardı. Yakın gözlüğümü burnumun ucuna yerleştirerek bakmaya başladım. Çok geçmeden hem Turgay'ı hem de ağabeyi Necmi'yi buldum; her ikisinin üzerinde de formaları vardı, gurura benzer bir

ifadeyle bakmışlardı kameraya. Daha yakından inceledim, ikisi de gençti, çok genç, fotoğraf en az yirmi yıl önce çekilmiş olmalıydı. Demek birlikte futbol oynamışlardı. Necmi doğru söylüyordu, buraya gelmiştim. Bütün detayları gözümün önünde canlandıramasam da artık hatırlıyordum. Bu koku, bu renkler, bu fotoğraflar... Arkada bir odada eşyalara bakmıştım. Eve girmeye bile gerek görmemişim. Acaba yeterince şüphe duymamış mıydım Turgay'dan? Öyle ya, buraya kadar gelip adamın evine girmemek pek benim yapacağım bir işe benzemiyordu.

"Merhaba" diyen çekingen bir sesle dağıldı düşüncelerim. "Amcam yok mu?"

Sesin geldiği yöne dönünce Zeynep'le konuşan gencecik bir kız gördüm. Lacivert yağmurluğunun içinde incecik, filiz gibi bir kız.

"Merhaba, sen Bengi olmalısın" dedi Zeynep bir abla sıcaklığıyla. "Necmi Bey çay koyuyor içeride. Biz de seni bekliyorduk şu DNA işi için..."

Duyulur duyulmaz bir sesle karşılık verdi.

"Evet, amcam bahsetmişti..."

Onlara doğru yürürken, ölmeseydi Aysun'um da aynı yaşlarda olacaktı diye geçti zihnimden. Belki Bengi gibi incecik, uzun kumral saçlı, belki böyle sıcacık gülümseyiveren bir genç kız olacaktı. Gözlerimin nemlendiğini hissettim. Sonra bakışlarım babasının duvardaki üniformalı fotoğrafına kaydı. İşte o zaman korkunç hakikati anladım. Ben bu genç kızın babasını öldürmüş olabilirdim. Neden, niçin, nasıl yaptığımı hatırlamasam da Turgay Nacar'ın muhtemel katil zanlısı bendim. Geçiştirilecek bir olay değildi, adamın kafatasından çıkan kurşun benim silahımdan çıkmıştı. Başka zanlılar var mıydı onu bilmiyorduk. Şimdi de daha küçücük bir çocukken, babasını elinden aldığım bu genç kızın karşısına geçecek, gülümseyecek, onunla sohbet edecektim. Bu suçluluk duygusu o kadar ağır geldi ki, bir an bu genç kıza hiç görünmeden çıkıp gitmek istedim. Ama yapamazdım, babasını ben öldürmüşsem bile kanıtlamak zorundaydım.

Gizlemek için değil, hak ettiysem kendi cezamı layıkıyla çekmek için. Öte yandan Turgay Nacar'ı öldürmem için hiçbir neden yoktu ki. Durduk yere bir insanın kafasına neden kurşun sıkayım? Durduk yere mi? Belki de bir gerekçem vardı. Tamam, eğer varsa işte o gerekçeyi bulmak zorundaydım. Bu yüzden Bengi'nin karşısına çıkmalı, gözlerinin içine bakarak onunla konuşmalıydım. Adımlarımı açarak genç kıza yaklaştım.

"Merhaba Bengi, nasılsın bakalım?"

Sanki daha önceden tanışıyormuşuz gibi hiç yadırgamadan baktı.

"Merhaba, siz de mi..."

İçimde kabaran kederi bastırarak gülümsedim..

"Evet, ben de DNA'cıyım..."

Hoşuna gitmişti.

"DNA'cı mı? Öyle bir meslek mi var?"

"Yok, öylesine söylüyoruz işte... Hazır mısın örnek vermeye?"

Yüzü ciddileşti, ela gözleri gölgelendi.

"Kan mı alacaksınız? Damardan mı?"

Çantasından DNA setini çıkaran Zeynep benden önce açıkladı.

"Hayır Bengicim, kan almak filan yok, şu çubukla ağzının içine dokunacağız. Yanaklarının içinden doku alacağız sadece. Hiç acı filan duymayacaksın."

Elinde tepsiyle çaylarımızı getiren Necmi böldü konuşmamızı. Bengi sırtındaki çantayı çıkartarak masaya koydu.

"Yardıma ihtiyacın var mı amca, geleyim mi?"

Tepsiyi büyük bir maharetle taşıyan Necmi, yaklaşırken yanıtladı.

"Yok, sağ ol kızım, ama üç bardak çay doldurdum, sen de istersen..."

Başını iki yana salladı Bengi.

"Ben istemem amcacım, karnım aç. Okulda bir şey yiyemedim."

Çayları masanın üzerine koyan Necmi "Kantinde yeme zaten" diye sokrandı. "Hiç faydası yok ki onların. Abur cubur..." Önce Zeynep'in bardağını uzattı, ardından benimkini. Sağ elinin işaretparmağının iki santim kadar eksik olduğunu o anda fark ettim. Tırnağının sona erdiği yerin biraz altından kesilmişti parmak. Şu devasa hızar makinesinin işi miydi acaba? "Şeker?" diye sordu marangoz ne düşündüğümden habersiz. "Siyah şeker var, daha sağlıklı diyorlar..."

İkimiz de istemediğimizi söyledik. Çaylarımızı önümüze çekip birer yudum aldıktan sonra kriminoloğumuz DNA setini açtı, içinden çubuğu çıkardı.

"Hazırsan yapalım mı Bengi?"

Genç kız, amcasına baktı.

"Korkacak bir şey yok kızım" dedi Necmi güvenli bir sesle. "Şu çubukla..."

Amcasının sözünü bitirmesini beklemeden Zeynep'e döndü Bengi.

"Tamam, tamam, hazırım..."

Kriminoloğumuz da ayağa kalkmıştı.

"Şöyle ışığın altına doğru gel Bengicim... Evet, işte böyle. Tamam aç ağzını, biraz daha, aç, iyice aç... Evet, şimdi çubuğu dokunduruyorum yanağının içine. Evet, az kaldı, bitiyor. Tamam, bitti. Hepsi bu işte."

Zeynep çubuğu çıkarırken genç kızın gözleri yaşardı, öğürecek oldu ama son anda kendini tuttu. Necmi çay bardağını uzattı.

"İç, iç, iyi gelir."

Genç kız sanki pişman olmuş gibi elinin tersiyle ağzını kapattı.

"Yok, yok içmeyeceğim."

"Derin derin nefes al" dedi Zeynep çubuğu elinde tutarken. "Ağzını kapatmak iyi değil."

Bengi artık hiçbirimizi dinlemiyordu, telaşla masanın üzerinde duran çantasını aldı, "Tamam, ben iyiyim" diyerek hızla yanımızdan ayrıldı.

Üzüldüm kızın haline, Zeynep de suçluluk hissediyor olmalıydı ki, "Aslında kolay bir işlem..." diyecek oldu, Necmi anlayışla başını salladı.

"Sizinle alakası yok Zeynep Hanım." Bakışları kızın çıkıp gittiği kapıya takılmıştı. "Bengi biraz nazlıdır. Dayanıksızdır, çabuk etkilenir, hemen hasta olur, her şeyi yiyemez." Birden bakışlarını bana çevirdi. "Yanlış anlamayın, kendi çocuğumuz gibi büyütüyoruz Bengi'yi. Talihsiz kız, önce annesini kaybetti, ardından babasını. Biz ona ana baba olduk. Belki de Allah bu yüzden çocuk vermemişti bize. Bengi'ye bakacağımız için. Şüphesiz ki Rabbim her şeyi bilendir. Biz de gözümüz gibi bakıyoruz ama zamane çocukları işte. Umarım sizin kız böyle değildir Başkomiserim."

Necmi o kadar samimiydi ki daha fazla gizlemek içimden gelmedi.

"Ne yazık ki kızım öldü" dedim elimdeki çay bardağını masaya koyarken. "Onu kaybettim. O yüzden bir daha gelmedim. Çocuk odası için..."

Öylece kalmıştı marangoz.

"Başınız sağ olsun... Allah rahmet eylesin. Çok üzüldüm.." Kaşları çatıldı. "Turgay niye söylemedi ki bana..." Gözlerini yumdu açtı. "Bak hatırlıyorum, 'Nevzat Bey'in kızına çocuk odası yapacaktık, niye gelmedi?' diye sordum da... Bana hiç böyle bir şeyden bahsetmedi."

Konu benden çok Zeynep'in ilgisini çekmişti.

"Ne dedi peki?"

Alnı kırıştı Necmi'nin.

"Sanırım şey dedi.... 'Vazgeçmiştir, adam illa çocuk odasını bize mi yaptıracak' gibilerinden bir şey söyledi. Ama kesinlikle kızınızın vefat ettiğini söylemedi. Yoksa boşboğazlık edip sorar mıydım?"

Atölyedeki hava ağırlaşmıştı, dağıtmak istedim.

"Nacar soyismini dedeniz mi almış? Marangozluk ata geleneği galiba..."

Rahatlamıştı, gözleri gururla atölyesini dolaştı.

"Evet, evet ata geleneği... Dedemin babası, Muhtar Usta,

Eyüp'ün en maharetli marangozuymuş. Onun babası Kinyas Usta da sarayın ahşap işlerini yaparmış zaten. Beş kuşaktır bu işle uğraşıyoruz..."

Turgay'ın fotoğrafını işaret etti kriminoloğumuz.

"Rahmetli kardeşiniz ata mesleğini tercih etmemiş galiba..."

Tatlı bir anıyı hatırlamış gibi Necmi'nin gözleri hülyalandı.

"Aslında Turgay benden daha iyi bir ustaydı. Sahi söylüyorum. Babam da öyle derdi. Bu çocuğun eli işe çok yatkın, sen kabasın derdi. Başlarda kızardım ama sonra hak verdim. Turgay sahiden çok iyi ustaydı." Sağ eliyle duvarın kenarında duran kızıl kahverengi konsolu gösterdi. "Bakın, gerçek bir şaheser. Bir heykeltıraş gibi uğraştı bunu yaparken. Heykeltıraş diyorum, devasa bir ceviz kütüğünden yaptı bunu. Birçok çekmece koydu, bir kısmını maharetle gizledi. Sanırım ziynet eşyaları saklanabilsin diye. Anlayacağınız çok oyuncaklı bir iş."

Bardağımdaki son yudum çayı da içtikten sonra, "Peki neden mesleğini yapmadı?" diye sordum.

Çaresizce gülümsedi.

"Ekonomik koşullar Nevzat Başkomiserim. Mobilya fabrikalarıyla kim başa çıkabilir. Bizim gibi marangozlar teker teker kapandı, Turgay da polisliği seçti."

Aklımdaki soruyu Zeynep dile getirdi.

"Ama siz sürdürmüşsünüz. Gördüğüm kadarıyla da işler kötü değil."

Hafifçe boynunu büktü Necmi.

"Turgay'ın sayesinde..." Başını çevirip kardeşinin fotoğrafına baktı. "Yaşarken de çok destek oldu dükkâna. Elinde avucunda ne varsa verirdi. 'Burası ata yadigârı, burayı kapatamayız...' derdi. Şehit olduktan sonra da yüklü bir tazminat aldık. Sağ olsunlar, polis arkadaşlar da bizi yalnız bırakmadı. Bilhassa Komiser Halit çok destek oldu. Bir de amirleri vardı, 'Amir Abi' derlerdi."

"Kimmiş bu Amir Abi?"

Alt dudağını sarkıtarak ellerini yana açtı.

"Kim olduğunu bilmiyorum, hiç karşılaşmadık, hep Halit vasıtasıyla yardım etti bize. Şansımıza iyi insanlara denk geldik. Tabii şans değil aslında, Turgay'a duydukları sevgi ve hürmet..."

Şu Amir Abi'yi aklımın bir köşesine yazdıktan sonra başka soruya geçtim:

"Şehit haberini ilk siz mi aldınız?"

Yüzündeki keder iyice koyulaştı.

"Ben aldım, Komiser Halit aradı. Çok üzgündü, yıkılmıştı, güçlükle konuşuyordu. Sonunda anlattı işte. Aslına bakarsanız o vazifeye Turgay'ın gitmesine gerek yokmuş. Ekip zaten hazırmış ama son anda Turgay katılmak istemiş. 'Ötekilerin benim kadar tecrübesi yok, başaramazlar' deyip gönüllü olmuş. Hep öyle yapardı. Kendini hemen öne atardı. Kaç kere uyardım onu, 'Yapma böyle' diye, dinleyen kim. Hep korkuyla yaşıyorduk zaten. Vazifesi tehlikeliydi, ya sınırda ya yurtdışında, hep çatışmaların içinde. Hep ateş hattında. On yıl önce de bir çatışmada dizinden sakatlanmıştı zaten."

"Protez takmışlar değil mi?" diye araya girdi Zeynep. "Sağ dizi sanırım."

Sanki parçalanmış dizi görmüş gibi acıyla buruşturdu yüzünü.

"Evet, felaketti. Dediğim gibi on yıl önce filan... Neyse ki protez taktılar da dizi kurtuldu. Ama üç yıl sonra bir patlamada kaybettik kardeşimi."

Kurcalamayı sürdürdü Zeynep.

"Sonra o protez çıkarıldı mı?"

Anlamamış gibiydi Necmi.

"Niye çıkarılsın ki, çıkarılsa yürüyemez. Protez hep dizindeydi." Kuşkuyla kısıldı gözleri. "Bunları niye soruyorsunuz? Kardeşimin ölümüyle ilgili bir gelişme mi var?"

Kesin bir tavırla başımı salladım.

"Henüz emin değiliz. Yani elimizde bizi sonuca götürecek yeni bir bilgi yok. Sadece araştırıyoruz. Ama söz, araştırma sonuçlanınca mutlaka sizinle paylaşacağım."

Koyu renk gözlerindeki tedirginlik kaybolmaya başlayınca yeniden sordum:

"O çatışmada, yani Turgay'ın dizinin parçalandığı olaydan bahsediyorum. Başka yaralananlar da oldu mu?"

"Keşke yaralansalardı, o çatışmada üç polis şehit düşmüş. Düşünün çatışmanın şiddetini! Orkun ile Halit burunları bile kanamadan çıkmışlar çatışmadan. Az kalsın Turgay da ölüyormuş. Hatta herkes onu öldü sanmış ama Orkun bırakmamış, gelip sırtlamış kardeşimi. 'Bıraksalar kan kaybından ölürdüm, kimse de bulamazdı cesedimi' diye anlatmıştı Turgay. Lafı gelince 'Hayatımı bu çaylağa borçluyum' derdi. Anladığım kadarıyla sınır ötesi görevindeymişler. Gizli iş yani. Söylemediler ama galiba şu IŞİD mi ne, onlarla çatışmışlar. Neyse işte, Turgay dizinden sakatlanmış olsa da sağ kurtulunca sevindik tabii. Daha sonra da birkaç kez yaralandı ama o kadar önemli değildi. Turgay da aldırmıyordu zaten. Kelle koltukta yaşamaya alışmıştı. 'Allah beni koruyor, bana bir şey olmaz' diyordu. İşin kötüsü biz de öyle düşünmeye başlamıştık.. O yüzden şehit haberi geldiğinde çok şaşırdık. Biraz da kafamız karıştı..."

"Niye?" diye atıldı Zeynep. "Kuşkulu bir durum mu vardı?"

Yanlış sözler etmekten çekiniyormuş gibi biraz düşündü.

"Kuşkulu demeyelim de... Aniden apar topar ayrıldı evden, kimseye haber filan vermeden. Bir hafta kadar burada izindeydi. Yanımızdaydı. Sonra birden, kimseyle vedalaşmadan gitti. Kızına bile bir hoşça kal demeden. Sadece bir mesaj atmış. 'Acil görev çıktı, gitmek zorundayım' diye. Biraz tuhaftı yani. Çünkü görev yerine gidince mutlaka bizi ararda. Aramayınca ben aradım, telefonu kapalıydı. Ama akşamüstü bana mesaj yolladı. 'Merak etme abi, ben iyiyim. Vazife başındayım, o yüzden arayamıyorum. Birkaç güne konuşuruz.' Tam olarak böyle yazmıştı. Kaç kere okudum o mesajı. Üç gün sonra da şehit olduğu haberi geldi. Ne diyeceksin, takdiri ilahi. Beni tek üzen, bir mezarının bile olmaması." Gözleri nemlendi. "Bazen rüyalarıma giriyor,

'Abi beni bul, beni oralarda bir başıma koyma' diyor. Dilekçe filan da verdim. Ama olacak iş değil. Olayın nerede olduğunu bile bilmiyoruz; bizim memleket mi, Suriye mi, Kuzey Irak mı? Üstelik orada terörist kaynıyormuş. Öyle dediler yani. Bağrımıza taş basıp katlanıyoruz işte..." Bakışları az önce yeğeninin çıktığı kapıya kaydı. "Allah'tan Bengi çok takılmıyor bu konuya. Belki de içine atıyor. 'Babamın mezarını göreceğim' diye tuttursa ne yapardık bilmiyorum. Zor işler bunlar Başkomiserim. Gerçi sizin acınız da çok büyük ama inanın, bir kız çocuğunu hem anasız hem babasız büyütmek gerçekten çok zor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Söyleyeceğim her söz, kuracağım her cümle içtenlikten uzak olacaktı. Çünkü müzmin bir hastalık gibi o kötü ihtimal yine zihnimde sancımaya başlamıştı. Evet, gerçek şuydu ki bu trajedinin yaşanmasına neden olan kişi ben olabilirdim. Utancımı gizleyerek sustum. Zeynep'in de benden farkı yoktu, suçlu bir çocuk gibi bakışlarını öne eğerek öylece kalakalmıştı oturduğu iskemlede.

17

Her polis biraz paranoyaktır

Zeynep'i evine bıraktıktan sonra emektarın direksiyonunu Kurtuluş'a kırdım. Bütün bu karmaşık olayların içinde, böyle bıçak sırtında yaşarken bu akşam bir de düğüne gidecektik. Gelemiyorum diyemezdim, çünkü nikâh şahidiydim; Ekrem'e çok ayıp olurdu, dahası Evgenia'ya durumu nasıl açıklardım? Üstelik bizim çocuklar da orada olacaktı. Zeynep nasıl da hevesle gitmişti evine; süslenip püslenecek, giyinip kuşanacak, belki böylece "Bizim evlilik ne zaman?" diye hatırlatacaktı Ali'ye. Benim Evgenia da öyle. Daha günler öncesinden düğünde ne giyeceğim diye düşünmeye başlamıştı. Hakları değil miydi? Elbette haklarıydı ama her an, her dakika zamanı daralan cinayet zanlısı bir polis olarak bu akşamı düğünde değil, Turgay Nacar'ın ve karıştığı şu intihar davasının dosyalarını inceleyerek geçirmek isterdim. O anda bir kez daha fark ettim siyah cipi. Elli metre kadar arkamdaydı. Sanki hızını benim aracıma göre ayarlamış gibi inatla peşimden geliyordu. Marangozhaneden ayrılırken görmüştüm ilk olarak; benim emektarı Zuhurat Sokağı'nın çıkışına doğru sürerken dikiz aynasına girmişti. Yine elli metre kadar geriden geliyordu. Arabamı biraz yavaşlatarak cipin hareketlerini gözlemlemeye başlamıştım. Biz yavaşlayınca cip de yavaşlamıştı. Panikler gibi olmuştum. Elimi Smith Wesson'ıma uzatırken, "Silahın... Silahını hazır et" diye Zeynep'e seslenmiştim. "Takip ediliyor olabiliriz."

Hiç telaşlanmamıştı Zeynep, yan aynadan arkaya bakarak Baretta'sını çıkarırken, "Arkadaki cipten mi bahsediyorsunuz Başkomserim?" diye sormuştu.

Takdir etmiştim yardımcımı.

"Farkındasın demek."

Gergin ama son derece sakin bir sesle yanıtlamıştı.

"Evet, biz arabaya binince farları yandı, hareket edince de peşimize takıldı... Belki rastlantıdır ama şu Kerpeten Darko'yu da hafife almamak lazım Başkomserim. Dosyasını okudum, korkunç şeyler yapmış, adam gerçek bir psikopat."

Yan dikiz aynasından arkaya bakmıştım, şüpheli araçla aramızda yirmi metre kadar bir mesafe kalmıştı, ağır ağır yaklaşıyordu, ben de iyice yavaşlayarak, sağa çekmiş, sonra aniden durmuştum. Bagajda tüfekler vardı ama alacak vaktimiz yoktu. Tabancamın namlusuna kurşunu sürerken bir kez daha kriminoloğumuza dönmüştüm.

"Hazır mısın Zeynep?"

Kriminoloğumuz da Baretta'sının namlusuna kurşun sürüyordu.

"Hazırım Başkomserim."

Gözlerimi yan dikiz aynasından giderek yaklaşan cipten ayırmadan tabancamı sağ elime alarak sol elimle camı açan düğmeye basmıştım. Nemli bir serinlik çarpmıştı yandan yüzüme, yağmur damlaları dolmuştu içeri. Şüpheli cip yaklaşmış, sonra birden hızlanarak geçip gitmişti yanımızdan. Zeynep ön camı temizlemeye çalışan sileceklerin arasından aracın plakasını tespit etmeye çalışmıştı ama başaramamıştı.

"Yok, yağmurdan görünmüyor Başkomserim."

Ben de görememiştim zaten. Eyüpsultan'ın dar sokaklarından Gaziosmanpaşa'ya çıkarken dikkatle arkamızı kollamıştık ama malum araç ortalıkta yoktu. Rastlantı herhalde diye düşünmüştük. Fakat Zeynep'i bıraktıktan sonra şimdi benzer bir aracı görünce yeniden kuşkuya kapılmıştım. İlk gördüğümüz cipin plakasını alamadığımız için emin olmak zordu. Yine yavaşladım, yine elim silahıma uzandı

ama çıkarmadım, yine camı açacaktım ki, şüpheli cip hiç duraksamadan yanımdan geçip gitti. Dikiz aynasından bir kez daha arkaya baktım. Karanlık sokak bomboştu. Yeniden önüme bakacakken, aynada kendimle göz göze geldim. "Ne oluyor Nevzat?" Bu sesi duydum mu? Yoksa bilinçaltım mı soruyordu, emin değildim. Fakat soru doğruydu ve tam zamanında sorulmuştu. "Bilmiyorum ki" dedim sanki arka koltukta endişeyle bana bakan biri varmış gibi. "Paranoya galiba..." Arka koltuktaki adam başını iki yana mı salladı yoksa bana mı öyle geldi yine çözemedim ama söylediklerini çok net bir şekilde işittim. "Her polis biraz paranoyaktır Nevzat, işin doğası bu. Onu sormuyorum. Neler oluyor?" Soru yine doğruydu ve yine tam zamanında sorulmuştu. Vitesi değiştirip emektarın gaz pedalına basarken büyük bir ciddiyetle yanıtladım: "Bence işin sırrı o rüyada." Belki mırıldanmadım da sadece düşündüm. Çünkü dikiz aynasından baktığımda adam kaybolmuştu. Çok da aldırmadım adamın kaybolmasına, kapıldığım düşünce seli zihnimi önüne katmış sürüklüyordu. Evet, bütün bu karmaşa yığını, bu tuhaf entrika, bu gizemler yumağı bence o boğucu rüyayla başladı. Kızımla karımın ölümünü gördüğüm o sıkça tekrarlanan dün geceki kâbustan değil, ondan önceki gece uykuma çöken karabasandan söz ediyorum. Masmavi bir gökyüzünün altında, altın rengi kumların üzerinde başlayıp o pis kokulu balçık yığınında boğulmamla sonuçlanan korkunç rüyadan. Belki o rüyayı görmeseydim, Ali beni aramayacaktı, belki yağan yağmur hemen kesilecek, Ağva'daki o heyelan olmayacak, Turgay Nacar'a ait olduğunu düşündüğümüz iskelet gömüldüğü topraktan fırlamayacak, dişlerinin arasına takılmış olan kurşunun benim silahımdan çıktığı tespit edilemeyecekti... Saçmaladığımı fark ettim. Neler düşünüyordum ben böyle? Rüyaların, fırtınaların, yağmurların kötü olayların habercisi olduğu inancı ancak Yunan tragedyalarında olurdu. Benim yaşadıklarım ise gerçekti. Hayatın kendisi kadar gerçek. Hayır, böyle abuk sabuk düşüncelerden vazgeçmeli, durumu ciddiyetle de-

ğerlendirmeliydim. Yoksa başkaları değerlendirecekti, bu da benim için hiç iyi olmayacaktı.

Sileceklerim ön cama çarpan yağmur damlalarını temizlemek için çılgın gibi çalışırken ben de davaya yoğunlaşmaya başladım. Şurası kesindi ki, bu tuhaf süreç geçen gece üzerime çöken karabasanla değil, bundan tam yedi yıl, bilmem kaç ay, bilmem kaç gün önce Turgay Nacar'ın gizemli bir şekilde benim Smith Wesson'ımdan çıkan bir ya da birkaç kurşunla öldürülmesiyle başlamıştı. Ağva'da bulduğumuz cesedin Turgay Nacar'a ait olduğundan emin olmasak bile, kafatasındaki kurşunun benim silahımdan çıktığı bir hakikatti. O zaman soru şuydu: Benim beylik tabancamdan çıkan kurşunun o iskeletin dişlerinin arasında ne işi vardı? Bu sorunun yanıtı ise tek değildi. Muhtemel ve akla yatkın olan ilk yanıt, benim eski meslektaşımı –tabii iskelet Turgay Nacar'a aitse– öldürmüş olmamdı. Ama Zeynep'in sorduğu gibi, "Bir meslektaşımla ne gibi bir husumetim olabilirdi?" Maktulle tek alakam, şu sevgilisi Ceylin Sunar'ı öldürdükten sonra intihar eden Orkun Yolcu adındaki işadamının davasıydı. Daha önce Turgay Nacar'ın ne adını duymuş ne de bir yerde karşılaşmıştım ama adının karıştığı davayla ilgilendiğim ortadaydı. Ölen Orkun Yolcu'nun eşyalarını incelemek için marangoz atölyesine bile gitmişim. Peki, bu davada öyle bir bulguya ulaştım ki Turgay Nacar'a düşman oldum diyelim, o yüzden de çekip öldürdüm. Yine saçma. O zaman adamı adalete teslim ederdim, niye elimi kana bulayayım ki? Turgay Nacar'ı öldürmem için hiçbir neden yoktu... O anda önümdeki kamyonetin yalpalayarak yolun kenarına doğru savrulduğunu gördüm. Anında frene bastım. Neyse ki kamyonetin sürücüsü son anda toparladı da kaldırım kenarındaki ağaca çarpmadan durabildi. Onunla kaybedecek vaktim yoktu, direksiyonu kırdım, yola ve düşüncelerime devam ettim.

Evet, cinayet işlemek için hiçbir nedenim yoktu. Ama diyelim ki, henüz bilmediğimiz bir nedenle öfkeye kapılarak... Öfkeye kapılarak diyorum, çünkü başka türlü bey-

lik tabancamı çekip adamı öldürmezdim. Hadi öldürdüm diyelim, silahımdan çıkan kurşunu maktulün üzerinde bırakmazdım. Üstelik bu cinayeti bir anlık öfkeye kapılarak işlemişsem, Turgay Nacar'ı Ağva'nın kırsalına götürerek, orada kafasına kurşunu sıktıktan sonra cesedi ortadan kaldırmak gibi akıllıca hareket edemezdim. Ayrıca kurbanımı binlerce kilometre ötede gerçekleşen bir patlamada ölmüş gibi gösteremezdim. Bunlar öfkeyle adam öldürmüş olan bir katilin sergileyebileceği davranışlar değildi. Hadi bütün bunları yaptım diyelim, böylesi bir entrikayı tek başıma hayata geçiremezdim. Bu durumda suç ortaklarım olması gerekirdi. Kimdi onlar? Sabri Müdür mü? Liseden sınıf arkadaşım. Beni korumak için. Olamaz mı? Bir dönem o bölgede görev yapmıştı. Tanıdığı çoktu, çevresi genişti. Yok canım, Sabri asla girmezdi öyle işlere... Bırakın beni, kendisi için bile yasanın bir milim dışına çıkmazdı. Asla böyle ciddi bir meseleye karışmaz, aksine, anında beni ihbar eder, hatta kendi elleriyle tutuklardı. Bunu yapacak tek kişi vardı, o da bizim Ali'ydi. Aptal çocuk gözü kapalı güvenirdi başkomserine ama o zamanlar Ali'yi tanımıyordum ki. Çocuk kim bilir nerede görev yapıyordu.

Elimizdeki bulgulara bakarsak bu cinayeti benim işlemem son derece düşük bir ihtimaldi. Eğer maktulü öldürmemi gerektirecek sağlam bir neden ortaya çıkarsa o başka. Vaziyet ortadaydı. Benim yerimde başka biri olsaydı yine masum olduğuna karar verirdim. Şu halde Ali'nin tezi üzerine yoğunlaşmak gerekiyordu. Ne demişti yardımcım: "Biri tabancanızı çalmış, sonra da aynı silahla bu Turgay Nacar adındaki şahsı öldürmüş olmalı..." Eğer bu varsayımın doğru olduğunu düşünürsek, karşımızda bir kişi değil, bir suç çetesi olduğunu da kabul etmeliydik. Turgay Nacar'ı Ağva'ya götürmek, orada infaz etmek, ardından kilometrelerce uzakta bir patlamada öldüğü yalanını servis etmek, bir kişinin yapacağı iş değildi. Öte yandan bu kişi ya da kişilerin teşkilatın içinden insanlar olması gerekirdi. Evet, buraya kadar hepsi mantıklıydı, ama aynı soru yine cevapsız

kalıyordu: Neden? Bu cinayeti neden benim silahımla işlediler? Gömdükleri ceset bulunduğunda neden beni zanlı gibi göstermek istediler? Neden? Teşkilatta hiçbir meslektaşıma haksızlık yapmamıştım. Evet, suçlu olan polislerle uğraşmaktan geri durmadım, kanunsuz işlere bulaşmış, elini kana bulamış meslektaşlarımı yakaladım. Ama zaten öyle olması gerekiyordu, suç işleyen polisse daha acımasız olmalıydık; çünkü kanun adamının yasayı çiğnemesi sadece suç değil aynı zamanda derin bir ahlaki yozlaşmaydı. Yasayı ve adaleti korumak için verilen yetkiyi kendi çıkarı için kullanmak asla bağışlanamazdı. Ben de bağışlamadım, polis olduklarına aldırmadan kanun önüne çıkardım hepsini. Yoksa onlardan birileri mi bu entrikayı çevirmişti? Bu sorunun da mantıklı bir yanıtı yoktu. Çünkü bu tezgâhı kuranlar işi sonuna kadar götürmemişlerdi. Yani kurbanı benim silahımla öldürdükten sonra cesedi ortalıkta bırakmayarak kurbanı ıssız bir araziye gömmüşlerdi. Sanki bir tür önlem almış gibiydiler. Ceset bulunmazsa sorun olmayacaktı ama bulunursa cinayet benim üzerime yıkılacaktı. Gerçekten tuhaftı.

Bu ihtimalle ilgili başka bir soru da benim silahımı nasıl ele geçirdikleriydi. Turgay Nacar'ın ölümüne yol açtığı söylenen patlamanın tarihi de yazıyordu raporda. Bulduğumuz iskeletin sahibinin ölümü muhtemelen birkaç gün daha önce gerçekleşmiştir. Yani karımla kızıma düzenlenen suikasttan elli küsur gün sonra. Yani ben majör depresyonun zirvelerindeyken. Muhtemelen hastanedeyken. Silahım neredeydi o zaman? Nerede olacak, evde... her zaman koyduğum yerde, büyük dolabın en alt çekmecesinde... Aysun olmadığı için artık çekmeceyi kilitlemiyordum bile. Şu halde ben hastanedeyken birileri eve girdi, tabancamı aldı, cinayeti işledi, sonra silahımı eski yerine koydu. Çok mantıklı. Üstelik son derece kolay. Sadece evin kilidini açmaları yeterliydi. Silahımın orada olup olmadığını kontrol etmem için bir neden de yoktu. Farkına bile varmamışımdır. O zaman bu işi yapanlar kesinlikle beni yakından tanıyan birileriydi. Muhtemelen de teşkilattan eski meslektaşlarım. Meslektaşlarım mı? Sabri mi?

Kavşağa yaklaşırken kırmızı ışık yandı; hemen frene bastım, benim emektar hafifçe kayarak durdu. Siyah cipi hatırlayarak etrafa bakındım, büyük bir dikkatle çevreyi iyice kontrol ettim. Hayır, şüpheli araç ortalıkta görünmüyordu.

Ne diyordum, ha, Sabri... Sabri asla böyle bir entrikaya karışmazdı. Bu onun kişiliğine uygun bir davranış değildi, çünkü lise arkadaşım müzmin bir korkaktı. Üstelik durduk yere bana zarar vermek de istemezdi. Eğer bir şüpheliler listesi oluşturseydım Sabri en alt sırada yer alırdı. Peki kimdi o zaman? Bilemiyordum, o yıllarda teşkilatta birlikte çalıştığımız insanları gözden geçirmeliydim. Tek tek kim varsa... Mutlaka onlardan birileri yapmıştı bunu...

Ya öyle değilse, ya bu tezgâhı teşkilat dışından birileri kurduysa? Canını yaktığım bir katil, belki bir mafya reisi... Ama bu kişinin o sıralar hastanede olduğumu, silahımın evde olduğunu bilecek kadar bana yakın olması lazımdı. Hem teşkilat dışı hem de bana yakın birileri... Janti Cemal... Adam hâlâ yeraltı dünyasının içinde, üstelik iplerini elinde tuttuğu hiç de azımsanmayacak sayıda it kopuk vardı çevresinde. Janti Cemal bana bunu yapar mıydı? Yapmazdı, kesinlikle yapmazdı. Janti, şu hayatta Ali ve Zeynep'ten sonra en çok güvendiğim insandı. Ölüme gidiyoruz desem, sorgusuz sualsiz gelirdi. Bu da tuhaf değil mi? Yeraltı dünyasından bir adam, düşman olması gereken bir polis şefine bağlılık duyuyordu. Sahi, Janti neden bana bu kadar bağlıydı? Neden bana öz kardeşiymişim gibi davranıyordu? Dost olduğumuz için, benim gibi, iyiliğe, dürüstlüğe, cesarete önem veren, nesli çoktan tükenmiş alıklardan biri olduğu için. Öyle miydi gerçekten? Geçmişteki günahları yüzünden böyle davranıyor olmasın, geçmişte bizzat bana karşı işlediği suçlar yüzünden... Derin ve hiç geçmeyecek bir vicdan azabıyla yanıp kavrulduğu için... Bilmeyerek bana büyük bir kötülük yaptığı için... Hayda, yine nerelere savrulmuştum. Hayır, öyle bir şey olmazdı. Neyi bilmeyecekti Cemal, arabam belli, evim belli, karım belli, kızım belli. Niye yanlış yapsın? Güzide'yi kız kardeşi gibi görürdü, Aysun'u öz evladı

gibi severdi. Hayır, Janti ne bana ne de aileme zarar verirdi. Zorda kalsa, şantaja uğrasa, tehdit edilse, mecbur olsa, en ufak bir tereddüde bile düşmeden, benden önce kendi kafasına sıkardı kurşunu. Cemal asla bana zarar vermezdi. Evet, yanlış yapıyordum; bizim meslekte kuşku duymak iyidir ama bu kadarı da fazlaydı. Dostlarım hakkında kötü düşünmemeliydim. Hem de elimde ne bir delil ne de bir ipucu varken. İyi de o zaman kim kurmuştu bu alçakça tezgâhı bana? Böyle inceden inceye düşünerek, hem de büyük bir sabırla ilmek ilmek örerek, hem de yıllarca önce... Sahi kim hazırlamıştı bu sinsi tuzağı bana?

İyice çöken karanlığın içinde farların aydınlattığı ıslak asfaltın üzerinden yorgun ama kararlılıkla ilerleyen yaşlı emektarım Evgenia'nın evinin önüne ulaşıncaya kadar bu yanıtsız sorular dönüp durdu zihnimde.

18

Kimse böyle bir şey yaşamamalı

Dalgalı kumral saçları çıplak omuzlarına dökülen Evgenia, üzerinde gözlerinin rengini ortaya çıkaran uçuk yeşil bir elbise, uzun boynunda babaannesi Evadoksia'dan kalan inci gerdanlık, dudaklarında mütevazı bir gülümsemeyle yatak odasının aynasında kuğu gibi süzülüyordu. Ayakkabıları da boynundaki inciler gibi beyazdı, belki biraz daha parlak, biraz daha gümüşi. Ben ise açık mavi gömleğimi sırtıma geçirmiş, lacivert takımımı giymiş, iki gündür olup bitenleri tümüyle unutmuş gibi hayranlıkla onu izliyordum. Gerçek aşk buydu işte, kafanız karmakarışık da olsa, size yönelik korkunç bir entrikanın göbeğinde de bulunsanız, hatta tehlike kapınızı çalmak üzere de olsa, bunların hiçbirine aldırmaz, unutmamanız gerekeni unutur, ucunda ölüm olduğunu bilseniz de en küçük bir telaşa kapılmaz, ruhunuzu tümüyle sevdiğiniz kadının emrine verirdiniz. Tıpkı şu anda benim yaptığım gibi... Elbette Evgenia da farkındaydı bu halimin, komodinin üzerinde duran küçük beyaz el çantasını alırken sordu:

"Ne diyorsun Nevzat? Beğendin mi?"

Evgenia böyleydi işte, "Nasıl, güzel olmuş muyum?" diye sormazdı, "Beğendin mi?" derdi. Başkalarının fikirleri umurumda bile değil, benim için önemli olan senin düşüncen diyerek beni onurlandırırdı.

"Beğenmek mi?" diye mırıldandım sanki gizli bir güç tarafından ona doğru çekilirken. "Nefesim kesildi."

O da bana doğru yaklaştı.

"Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

Tam ellerini tutacakken odaya dalan Azez heyecanla bağırmaya başladı.

"Anne, annecim, Fulya Abla beni yakalayacak..."

Apartman görevlisi Gıyas Efendi'nin kızıydı Fulya. Üniversiteye gidiyordu, gerektiğinde de Azez'e bakıyordu. Bu akşam da düğüne gideceğimiz için gelmişti. Azez, pürtelaş yatak odasına dalıp Evgenia'yı o şık elbisenin içinde görünce şaşırdı, sağ elinin işaretparmağını ağzına soktu, ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı. Elindeki çantayı yatağın üstüne bırakan Evgenia, kızımızı kucağına aldı.

"Gel bakalım, gel canım, gel."

Azez benim de şık elbiseler içinde olduğumu görünce iyice mahzunlaştı. Kendini dışlanmış hissediyor olmalıydı. Elbette Evgenia anlamıştı durumu.

"Söylemiştim ya sana Azezcim, bu akşam bir dostumuzun düğününe gidiyoruz. Ne yazık ki çocuklar gelemiyor. Çünkü geç saatlere kadar sürecek." Azez'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama sana söz, gündüz düğünü olursa, o zaman birlikte gideceğiz. Anlaştık mı, tamam mı?"

Onları izlerken Güzide ile Aysun canlandı gözlerimin önünde. Anneyle kız arasında buna benzer kim bilir kaç sahneye tanık olmuş, kaç tartışmayı kulaklarımla duymuştum ama en korkuncu sonuncusuydu. Tıpkı kâbuslarımdaki gibi böyle yağmurlu bir akşamdı. Yine sonbahardı, yine evde böyle tatlı bir telaş vardı. Ama Aysun, "Ben neden gelmiyorum?" diye üzülmüyordu; çünkü düğünlere bizimle gelecek kadar büyümüştü. Gerçi düğüne değil baloya gidiyorduk o akşam. Balo da değildi, başarılı polislere teşekkür belgesi verilecekti. Başarılı polislerden biri de bendim. Cinayet Büro'nun üstün yetenekli başkomseri Nevzat. Çalıştığı dosyaların neredeyse tümünü çözmüş ama kendi karısıyla kızının katillerini bulamayacak olan efsanevi polis şefi Nevzat. Vatandaşın can ve mal güvenliğini sağlarken kendi ailesini koruyamayan Nevzat. Çünkü o zamanlar karımla kızımın

tehlike içinde olduğunun farkında değildim. Artık nasıl bir ruh halindeysem ailemin benden dolayı zarar görebileceği ihtimali aklımın ucundan bile geçmiyordu. Kendime haksızlık etmeyeyim ama hepimizi mahvedecek olan felaketi göremeyecek kadar basiretim bağlanmıştı. İşte o meşum akşam Güzide ile Aysun odalarında hazırlanıncaya kadar, üzerimde resmi üniformam dakikalarca beklemiştim oturma odasında, galiba arada homurdanmıştım da. Nihayet karım ve kızım hazır olduklarında, derin bir oh çekerek kapıya yönelirken bir şey unuttuğumu fark etmiştim. Bir şey? Evet, neyi unuttuğumu hâlâ hatırlamıyorum. Takdir belgesini alınca yapacağım konuşmanın metni diyeceğim ama ben öyle uzun nutuk çekemem ki. Böyle resmi bir törende yanıma almak isteyeceğim o şey ne olabilirdi? Bir rapor, soruşturduğum cinayetlerle alakalı önemli bir belge... Bunu hiçbir zaman hatırlayamadım. Kaç defa Sabri'ye sordum "O akşam sana bir şey getirecek miydim?" diye. Her defasında "Hayır, senden beklediğim ne bir rapor ne de bir belge vardı" dedi. Ama Aysun'a arabamın anahtarını verip –ki "Resmi törene geliyorsun Nevzat, şu senin ahı gitmiş vahı kalmış emektarınla gelme" diyen Sabri'nin aklına uyup teşkilatın sivil araçlarından birini almıştım– ben geride kaldığıma göre mutlaka önemli bir şey arıyordum. Belki de yanılıyordum, aradığım hiçbir şey yoktu, belki de bambaşka bir nedenle geride kalmıştım. Ama gördüğüm kâbuslarda da çekmeceleri telaşla açıp kapıyor, aceleyle bir şeyi bulmaya çalışıyordum. Elbette kâbuslarımızın gerçekliği tartışmalıdır. Üstelik sadece başımızdan geçenler rüyamıza girmez, bilinçaltımız çarpıcı anılarla değil yaşama ihtimalimiz olan olaylarla da karartır uykumuzu. Belki sık sık gördüğüm bu kâbus da onlardan biriydi. Belki de beni bu karabasanlara sürükleyen bilinçaltım, hayatta kalmış olmamın verdiği vicdan azabını azaltmak için sağlam bir gerekçe yaratmak istiyordu. "Karımı ve kızımı, kontağı çevirdiklerinde patlayacak olan arabadaki ölüm tuzağına yollarken ben çok önemli bir belgenin peşindeydim." Ama ne olmuş olursa ol-

sun, hatırlamıyordum; tıpkı Turgay Nacar'ı hatırlamadığım gibi. Bu yüzden o akşam başıma tam olarak neler geldiğini de bilmiyordum. Artık bilinçaltımın bana söylediklerine de inanamıyordum. Bildiğim tek hakikat Güzide ile Aysun'un benden önce arabaya binmeleri, benim ise geride kalmış olmamdı.

"Ne oldu Nevzat, neyin var?" Evgenia'nın sesiyle kendime geldim. "Nevzat, iyi misin?"

Azez de bana bakıyordu, işaretparmağı hâlâ ağzındaydı ama kara gözlerindeki keder yok olmuştu. Fulya ablasıyla oynadığı yakalamacaya kaldığı yerden devam etmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

"İyiyim, iyiyim" diyerek gülümsemeye çalıştım. "Size bakıyordum." Yaklaştım, küçük kızımızın yanağına bir öpücük kondurdum. "Evet Azezcim, gündüz düğünü olunca hep birlikte gideceğiz" diye mırıldandım.

"Yaşasın, tamam o zaman."

Böyle bağırmasına rağmen aklı, benden birkaç adım geride duran Fulya ablasındaydı. Zaten daha fazla sabredemedi.

"Oynayalım mı Fulya Abla? Yakalayacak mısın beni?" diyerek annesinin kollarından sıyrılarak yere atladı. Hoşça kal dememize bile fırsat vermeden salona doğru koşturmaya başladı... Gülerek baktım arkasından...

"Umarım hep böyle mutlu olursun." Bu cümleyi söyledim mi yoksa aklımdan mı geçirdim emin değilim ama Evgenia'nın yinelenen sorusunu çok net duydum:

"İyi misin Nevzat?"

Yeşil gözleri az önce Azez'in çıktığı yöne değil bana dikilmişti. Yüzünde giderek artan bir endişe vardı. Onu üzmek istemiyordum, hele böyle bir gecede.

"İyiyim" dedim doğal bir tavırla. "Gayet iyiyim, niye, ne oldu ki?"

Anlamak istercesine bakıyordu.

"İyi görünmüyorsun, istersen gitmeyebiliriz... Şart değil..."

Sonunda yapmıştım işte, Evgenia'yı üzmeyi başarmıştım.

"Olur mu öyle şey!" dedim toparlanarak. "Elbette gideceğiz, ben iyiyim, gerçekten iyiyim."

Hayır, inanmıyordu ama yalan söylüyorsun demek de istemiyordu. Onu daha fazla zor durumda bırakmak haksızlık olurdu.

"Evet, bir mesele var" dedim bakışlarımı kaçırarak. "Bizimle alakası yok..."

Elimi tuttu, sevgiyle sıktı.

"Seninle alakalı olan her şey bizimle alakalıdır Nevzat. Şu Ağva'daki olay mı?"

En başından beri bendeki değişikliğin farkındaydı, yüzümü görmese bile sesimin tonundan bir terslik olduğunu anlamıştı.

"Ağva'daki olay. Tuhaf bir vaka. Bir kadınla karşılaştım. Macide adında yaşlı bir kadın, aklı pek yerinde değildi. Beni hastanede gördüğünü söyledi... Aslında görmemiş ama söyledikleri bir şeyleri tetikledi..."

Evgenia'nın gözleri yüzümde büyümeye başlamıştı.

"Güzide ve Aysun'la mı ilgili?"

Geçmişi hatırlatarak onu üzmek istemiyordum ama konu öyle bir yere gelmişti ki artık kaçamazdım.

"Tam değil ama biraz o günleri anımsattı. Ağva'da karşılaştığımız vaka da ilginç. O tarihlere kadar uzanıyor."

Hızla başını geri attı, gözlerinden keskin bir ışık geçti, öfke dolu bir parıltı.

"Yoksa, yoksa onların katillerini mi buldun?"

İlgisi yok diyecektim ki birden tuhaf bir duyguya kapıldım. Turgay Nacar'ın katledilmesinin karımla kızımın öldürülmesinden sonraya denk gelmesi bir rastlantı mıydı? Evgenia atladığım bir şeyi mi hatırlatıyordu bana? Bu Turgay Nacar denen şahıs ailemin ölümünde parmağı olanlardan biri miydi? Suskunluğum Evgenia'yı meraklandırmıştı. "Nevzat, yoksa buldun mu onları?" diye yeniden sordu. Sesi iyice gerginleşmişti.

"Dur, dur Evgeniacım, elimde böyle bir kanıt yok, o yönde bir bulgu da yok. Sadece kadının söyledikleriyle geçmişi

hatırladım. Aslında hatırlamadım da hatırlamaya çalıştım. Ama boşuna, kafam çok karışık, zihnim bulamaç gibi. Bir sürü şeyi tamamen unutmuşum. İşin kötüsü ne unuttuğumu da bilmiyorum. Hastanedeyken şok tedavisi uygulamışlardı. O tedavi unutkanlık yaparmış. Ağır bir tedaviydi. Zor zamanlardı Evgenia, çok zor..."

Gözleri nemlendi, elimi biraz daha sıktı.

"Biliyorum, biliyorum Nevzatçım..."

Şaşırmıştım.

"Biliyor musun? Bunları konuştuk mu?"

Masum bir ifade belirdi su yeşili gözlerinde.

"Konuşmadık. O günlerden bahsetmeyi sevmezsin, ben de anlatman için üstelemedim hiç..." Suçlu gibi başını öne eğerken mırıldandı. "Çünkü biliyordum..."

Anlatmadıysam nasıl bilebilirdi? Daha fazla merakta bırakmadan açıklamaya başladı.

"Olayı gazetelerde okumuştum. Patlamadan bahsediyorum. Çok üzüldüm tabii. Sadece Urfa'da bana yaptığın, o bedeli hiçbir zaman ödenemeyecek büyük iyilik için değil, seni hiç tanımasaydım da üzülürdüm başına gelenlere. Kimse böyle bir şey yaşamamalı. Kimse kimseye böyle bir şey yaşatmamalı. Seni aradım, destek olmak istedim, belki bir yardımım dokunur dedim ama telefonunu açmıyordun. Cenazeye geldim. Baş sağlığı diledim, beni tanımadın. Kendinde değildin, sanki neler olup bittiğini anlamıyordun. Belli ki ağır sakinleştirici vermişlerdi. Çok üzüldüm senin için, çok ağladım. Sana yardım edememek beni kahrediyordu. Bir ay sonra yeniden aradım. Yine cevap vermiyordun. Cinayet büronun telefonunu buldum, akraban olduğumu, sana ulaşamadığımı söyledim, nerede olduğunu sordum. Beni bir komisere yönlendirdiler. Adı Rasim'di galiba... Hastanede olduğunu, yoğun bir tedavi uygulandığını söyledi. Hastanenin ve doktorunun ismini öğrendim. Bakırköy'e geldim, hastaneye girdim, Doktor Nevres'i buldum. Yakın arkadaşın olduğumu söyledim. Halime baktı, üzgün olduğumu gördü, inandı bana. İyi

bir adama benziyordu, teselli etmek istedi, tedavi sürecini, neler olabileceğini anlattı."

Birden sustu Evgenia, sessiz kaldığımı görünce bozulduğumu zannetti.

"Kusura bakma Nevzat, bugüne kadar anlatmadım, çünkü seni üzmek istemiyordum."

Gözleri nemlenmiş, yanakları kızarmıştı, bağışlanmayı dileyen bir ifade vardı yüzünde. Daha fazla dayanamadım, sımsıkı sarıldım sevgilime.

"Biliyorum, biliyorum Evgenia, asıl sen kusura bakma, en baştan ben anlatmalıydım bunları sana. Ama yapamadım işte, anlatamadım. Kolay şeyler değil bunlar, insan yapamıyor..."

Bir süre öylece birbirimize sarılmış vaziyette kaldık, Evgenia'nın iç çekişlerinden sessizce ağladığını anladım, öylece bıraktım içini döksün diye.

"İstersen gitmeyelim Nevzat" diye yineledi benden koparken. "Havanda değilsin, oturup konuşuruz uzun uzun..."

Kesin bir tavırla başımı salladım.

"Gitmemiz gerek, nikâh şahidiyim, çok ayıp olur. Sen de bu kadar hazırlandın." Artık bu ruh halinden sıyrılmak gerekiyordu. Yüzüme hayranlık dolu bir ifade yerleştirerek işi mavraya vurdum. "Hem düğündeki insanların ahını da almak istemem."

Biçimli kaşları çatıldı.

"Niye alacakmışsın insanların ahını?"

Muzip bir tavırla gülümsedim.

"Onları gecenin en şahane kadınından mahrum bırakacağım için, gitmezsek senin güzelliğini göremezler..."

Küçük bir kahkaha koyuverdi.

"Nasıl da bilir iltifat etmesini..."

Artık yalansız, dimdik, doğrudan yüzüne bakabilirdim.

"İltifat değil Evgeniacım, hakikat. Bir kadın ağlarken de bu kadar güzel olur mu ya!"

Gözlerindeki ışıltı büyüdü, bütün yüzünü kapladı ama çok sürmedi, yeniden ciddileşti.

"Bak sahiden Nevzat, gitmek istemezsen..."

Ben de ciddileştim.

"Yok Evgeniacım, olmaz, gideceğiz ama o günlerde nasıldım, ne haldeydim anlatırsan çok sevinirim. Çünkü gerçekten bir şey hatırlamıyorum. Sabri'den dinliyorum, Janti Cemal'den dinliyorum fakat bir işe yaramıyor. Belki sen anlatırsan... Ama şimdi değil, belki bu gece dönüşte, belki yarın ya da öbür gün, ne zaman fırsat bulursak işte. Bana beni anlatacak senden daha iyi birini bulamam."

Uzandım, elimle ıslak yanaklarını kuruladım.

"Hadi, toparlanalım artık, yoksa biz olmadan kıyacaklar nikâhı."

Yanaklarını kuruladığım elimi yakaladı, dudaklarına götürerek öptü.

"Tamam o zaman, hemen gidiyoruz ama önce şu makyajımı tazeleyeyim. Millet kavga ettik zannetmesin."

19

Ne zaman biri sıkışsa, hemen yetişir yardımına

Düğün İstinye'de, denize nazır pek de büyük olmayan bir restoranda yapılıyordu. Restorana yaklaşırken Eyüpsultan'da karşılaştığımız siyah cipi yeniden gördüm. Yirmi metre kadar gerimizdeydi. Aynı araç mıydı aslında emin değildim, o kadar çok siyah cip vardı ki İstanbul'da. Karışık olayların döndüğü şu günlerde uyanık olmakta fayda vardı. Evgenia'ya belli etmeden dikiz aynasından şüpheli aracı izleyerek emektarımın direksiyonunu restoranın önüne kırdım. Yavaşladım, iyice yavaşladım, cipin ne yapacağını merak ediyordum. Cipin ne camı açıldı ne hızı düştü, Sarıyer yönüne doğru devam etti. O zaman durdum, emektarın motorunu susturdum.

"Evet, Evgeniacım geldik işte."

Kapıdan içeri girer girmez ışıklı salonun ortasındaki kalabalık dikkatimizi çekti. Masada oturan davetlilerden farklı olarak on kişi ayakta dikilmiş, gülüşerek sohbet ediyorlardı. Kalabalığın arasında önce beyaz gelinliğiyle Selin'i, sonra müstakbel karısının hemen yanında duran Ekrem'i gördüm. Sabri'yi mi karşılamışlardı? Zannetmem, çünkü Ekrem pek hoşlanmazdı müdürümüzden. Düğün başlamış mıydı yoksa?

"Geç mi kaldık Nevzat?" diye endişeyle söylendi Evgenia. "Baksana gelinle damat çıkmış ortaya." Tam karşıya, orkestranın olduğu yöne baktı. Müzisyenler aletlerinin başı-

na geçmiş ama henüz çalmaya başlamamışlardı. "Gerçi müzik de yok. Müzik olmadan tören başlamaz ki..."

O anda fark ettim İlhami'yi, uzun boyuyla kalabalığın arasında hemen seçiliyor, artık iyice kelleşen iri kafası tavandan sarkan devasa avizenin altında belli belirsiz parıldıyordu.

"Yok Evgeniacım tören başlamamış, İlhami gelmiş. Bizim İlhami Müdür. İnsanlar bayılır ona. Teşkilatta herkese bir iyiliği dokunmuştur. Onu karşılıyorlar..."

Meraklanmıştı sevgilim, uzanarak kalabalığın arasındaki iyiliksever İlhami'yi görmeye çalıştı ama Ali'nin sözleriyle bu çabası yarıda kaldı.

"Hoş geldiniz Başkomiserim, hoş geldiniz Evgenia Hanım... Bizim masamız şurada."

Başımızı çevirince siyah takım elbisenin içinde iki dirhem bir çekirdek olmuş yardımcımı gördüm.

"Vay Alicim, bu ne yakışıklılık!" demekten kendimi alamadım. "Öyle değil mi Evgenia, şuna baksana, benim diyen jönlere taş çıkartır valla..."

Utandı bizim deli fişek.

"Yapmayın Başkomserim, bilirsiniz sevmem ben böyle takım elbise kravat filan ama..."

"Bence daha sık giymelisin" diye cesaretlendirdi Evgenia. "Gerçekten çok yakışmış."

Bir kat daha kızardı yüzü yardımcımın. Bu samimi muhabbet hoşuma gitmişti, üzerimdeki ağırlıktan kurtulur gibi oldum.

"Sakın ha Ali" diye takıldım. "Sakın böyle dolaşma ortalıkta, bak yapımcılar filan görür, dizi oyuncusu yaparlar seni sonra..."

Sözlerimi ciddiye aldı saftirik evladım.

"Yok Başkomserim ya, ne yapımcısı ne oyuncusu. Zaten yalandan yaşıyoruz, bir de onun dizisini mi yapacağız?"

Evgenia bana kötü bir bakış attıktan sonra, yardımcımın koluna dokundu.

"Boş ver sen Başkomserini Ali, sana abla nasihatı, arada giyin böyle, iyi olur. Zeynep'in de hoşuna gider." Gözleri etrafı taradı. "Sahi, o nerede?"

Canı sıkılır gibi oldu Ali'nin.

"Şurada kel bir eleman var, eski polis müdürü müymüş neymiş. Selin ile Ekrem karşıladı adamı. Gelinle damat yani. O kadar mühim bir zat, anlayın artık. Zeynep de tanıyor, birlikte mi çalışmışlar ne, herkes gibi o da gitti adamın yanına."

Amma matrak çocuktu bu bizim Ali, sevgilisini amirinden kıskanıyordu. Belki kıskanmıyordu da her zamanki gibi sürüden uzak durmak istiyordu.

"İlhami iyi adamdır Alicim, ne zaman birinin başı sıkışsa hemen yetişir imdadına. Bana bile iyiliği dokundu. Tanısaydın sen de severdin."

Dudak büktü ama itiraz etmedi.

"Siz öyle diyorsanız Başkomserim." Ama aklına yatmayan bir şey vardı. "Yine de böyle bir düğünde ilgi manyağı olmak doğru mu? Neyse..." İleride, deniz kenarındaki bir masaya baktı. "Ama Sabri Müdürüm gitmedi."

Nedense açıklama gereği hissettim.

"Sabri gitmez, çünkü İlhami'yle arası iyi değil. Aralarında bir husumet yaşanmış zamanında."

Meraklanmıştı yardımcım.

"Ne husumeti?"

Bunu konuşmanın ne yeri ne de sırasıydı, yine de kırmak istemedim meraklı yardımcımı.

"Uzun hikâye Alicim, ben de tam hatırlamıyorum. Neyse işte, bunlar bir ara Güneydoğu'da görev yapmışlar. Bir yerde çatışma çıkmış galiba. Bizimkiler ateş altında kalmış, Sabri'ye ulaşamamışlar, İlhami'yi aramışlar. Vazifesi olmadığı halde müdahale etmiş. Ekip kurtulmuş ama ortalık da karışmış tabii. Öyle bir mesele işte. Nerede oturuyor Sabri dedin?"

"Bakın orada, hepimiz aynı masadayız zaten. Geçelim mi?" Duraksadı. "Yoksa siz de İlhami..."

Merhaba demek isterdim aslında ama başı çok kalabalıktı.

"Yok, yok, hadi masamıza geçelim. Nasıl olsa selamlaşırız İlhami'yle sonra..."

Masaya yürüyorduk ki, arkadan Zeynep'in sesi duyuldu.

"Beni unuttunuz..."

Üçümüz de döndük. Dizlerinin biraz üzerinde, siyah bir elbisenin içinde bambaşka bir Zeynep gülümseyerek bize yaklaşıyordu. Saçlarını ensesinde topuz yapmıştı, kulaklarında zarif iki küçük küpe belli belirsiz parıldıyordu, boynuna ucunda pırlanta olan zarif bir kolye takmış, ayaklarına siyah ayakkabılar giymişti. Tek sorun elindeki siyah çantanın azıcık büyükçe olmasıydı ama o kadar kusur kadı kızında da olurdu.

"Zeynepçim, bu ne güzellik!" diye hayranlıkla söylendi Evgenia. "Siyah ne kadar yakışmış sana."

Kriminoloğumuzun yüzü de sevgilisininki gibi kızardı.

"Teşekkür ederim, asıl siz çok güzelsiniz Evgenia Hanım, müthiş görünüyorsunuz."

Gözlerim bir an bizim haytaya kaydı, belli belirsiz gülümsüyordu. Eğilip kulağına fısıldadım:

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın Ali?"

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ama lafın altında kalmadı.

"Siz de öyle Başkomserim. Salondaki herkes Evgenia Hanım'a bakıyor..."

O zaman fark ettim; doğru söylüyordu, insanların bakışları bizim üzerimizdeydi. Biraz tedirginlik duymadım desem yalan olur. Böyle göz önünde olmak hiç hoş değildi. Benden yanıt alamayan Ali de gerginleşmişti.

"Aslında hepimize bakıyorlar" diye fısıldadı. "Sanki birileri tarafından kuşatılmışız gibi. Kadınlar kıskançlıkla, erkekler gıptayla bakıyor. Ne bu ya? Hiç sevmem böyle şeyleri..." Gözleri bir noktaya sabitlendi. "Durun, durun, sizin İlhami de fark etti, adam buraya doğru geliyor."

Gerçekten de sabık emniyet müdürü kalabalığın arasından uzun bacaklarını geniş geniş açarak, ince dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle bize yaklaşıyordu. Hemen arkasından beyaz gelinliğiyle Selin, yanında da parlak yakalı smokiniyle Ekrem koşturuyordu. İkisi de telaşlıydı, ikisinin de yüzünde belli belirsiz bir endişe vardı. İlhami kollarını açarak, "Vay Nevzat, vay kardeşim" diyerek bana sarıldı. "Ne kadar oldu görüşmeyeli yahu?"

Eskiden de bu kadar samimi miydi bu adam yoksa emekli olunca mı yumuşamıştı, hatırlayamadım. Onun kadar hevesli değildim ama ben de sarıldım.

"Çok oldu İlhami" dedim dostça bir kucaklaşmanın ardından. "O zamanlar saçların bu kadar açılmamıştı, gür bıyıkların vardı. Fırtına gibi esiyordun teşkilatta..."

Kocaman bir kahkaha patlattı.

"Henüz kapının önüne konulmamıştın demek istiyorsun..."

Pot kırmıştım. Gerçi açılan soruşturma sonuçsuz kalmış, teşkilata dönme hakkı doğmuştu ama kırılmış olmalıydı İlhami, bir daha mesleğini yapmadı, emekliliğini istedi.

"Öyle demek istemedim" diye düzelttim. "Yani en son görüştüğümüzde sen müdürdün, ben de başkomiser."

İri elleriyle omzumdan yakalayıp dostça sarstı.

"İsteseydin çoktan müdür olurdun. Ama istemezsin, gerçek polisler için mesele unvan, makam, rütbe değildir. Zaten ben de kendimi emekli saymıyorum. Polislik bizim kanımızda var Nevzat. İstesek de bırakamayız bu mesleği. Bu uğurda gerekirse teşkilatla bile ters düşmeyi göze alır ama gereken neyse onu yaparız." Döndü, sanki kırk yıldır tanıyormuş gibi Evgenia'ya baktı. "Bu Nevzat dünyanın en iyi polisidir hanımefendi ama nedense üstleriyle bir türlü anlaşamaz. Bir zamanlar ben de öyleydim ama Nevzat başka. Zaten onunla bir çalışan pişman, bir de çalışmayan." Sustu, omuzlarımı bıraktı, elini Evgenia'ya uzattı. "Kusura bakmayın, kendimi tanıtmayı unuttum, ben İlhami, emniyet müdürü İlhami." Gerçekten de kendini teşkilattan ayrılmış saymıyor olacak ki emekli emniyet müdürü dememişti.

Sevgilim tebessümle adamın uzattığı eli sıktı.

"Memnun oldum, ben de Evgenia..."

İlhami yüzündeki ışığı yitirmeden ciddileşti, kehribar gözlerini bana dikti.

"Yoksa hanımefendi..."

Evgenia benden önce atıldı.

"Hayır, eşi değilim."

Sesi gergin çıkmıştı.

Evgenia'nın elini tuttum.

"Kâğıt üzerinde değiliz, tam düşündüğün gibi İlhami, Evgenia benim hayat arkadaşım."

İlhami'nin sarı gözleri memnuniyetle ışıdı.

"Çok sevindim. Mutlu görünüyorsun Nevzat, çok iyi olmuş. Evgenia Hanım'la tanışman çok iyi olmuş."

Tuhaftır ama gerçekten sevinmiş görünüyordu. Halbuki o kadar yakınlığımız yoktu.

"Hoş geldiniz Başkomiserim, hoş geldiniz Evgenia Hanım..."

Amirlerinin sözlerini kesmemek için deminden beri bir adım geride sabırsızlıkla bekleyen gelinimiz Selin'di araya giren, Ekrem de atıldı hemen.

"Kusura bakmayın, içeri girdiğinizi göremedik..."

İkisinin de yüzlerinden mahcubiyet okunuyordu.

"Önemli değil çocuklar" dedim ellerini sıkarak. "Telaşeniz büyük, biz başımızın çaresine bakarız. Hadi, siz misafirlerinizle ilgilenin, biz de masamıza geçelim..."

Ekrem başıyla cam kenarındaki masayı gösterdi.

"Tabii tabii Başkomiserim, şurayı ayırdık size.... İlhami Müdürüm de yanınızda..."

İlhami gözlerini kısarak masaya baktı.

"Sabri mi o?" Bozulmuş gibiydi. "Hâlâ müdürün değil mi o herif?" Yanıtımı beklemeden yüzünü buruşturdu. "O herife dikkat et Nevzat. Tekin biri değildir."

İşi şakaya vurdum.

"Yok be İlhami. O kadar da kötü değil. Sadece işi kitabına uygun yapmayı sever."

Nefret dolu bir bakış attı Sabri'ye doğru.

"Sen yeterince tanımıyorsun onu. Amiriydim. Çok yakın çalıştık, hem Güneydoğu'da hem de burada. Sabri tehlikeli adamdır Nevzat. Sen beni dinle, dikkatli ol."

Ayakta öylece kalmıştık hepimiz, tadımız kaçmak üzeriydi.

"İsterseniz size başka bir masa ayarlayalım" diyecek oldu damat. "Sabri Müdürümle oturmak istemiyorsanız."

Yüzündeki nefret çözüldü İlhami'nin, başa gelen çekilir dercesine elini usulca salladı.

"Gerek yok Ekrem, Nevzat'ın masasından daha iyi bir yer mi olur? Zaten ikimiz de şahit değil miyiz, birlikte kalkarız masadan." Başıyla sahneye yakın bir yerleri gösterdi. "Siz geçin, ben şu Ragıp'a bir merhaba deyip geliyorum. Alıngan adamdır, masasına uğramazsam gönül koyar."

İlhami, kim bilir hangi devreden arkadaşı Ragıp'la, incecik karısı ve üç tombul kızının yayıldığı masaya doğru yönelirken biz de deminden beri bizi izleyen Sabri'ye doğru yürüdük. Sandığımdan daha ciddiydi demek bu ikisinin arasındaki mesele. İlhami'nin anlattıklarına bakılırsa acayip kin duyuyorlardı birbirlerine. Bakalım Sabri neler söyleyecekti şimdi? Masaya yaklaşırken yine gök gürüldemeye, şimşekler çakmaya başladı. Evden çıkarken yatışmış olan yağmur sanki bu kadar sükûnet yeter dercesine iri damlalarını restoranın cam tavanına öfkeyle çarpmaya başladı. Karşıki tepelerde bir yerlere düşen yıldırımın uğultusu salonun camlarında yankılanırken Evgenia telaşla istavroz çıkardı.

"Bitmedi şu fırtına bir türlü, Azez korkmasa bari..."

Bir kez daha elini tuttum sevgilimin.

"Korkmaz, korkmaz, Azez cesur kızdır. Yanında Fulya ablası da var."

Sözlerim Evgenia'yı yatıştırmasa da masaya yaklaştığımız için konuyu kapatmayı seçti. Zaten Sabri de ayağa kalkmış, bizi karşılamaya hazırlanıyordu, sağ yanında oturan Zekiye Hanım da güçlükle doğruldu. İyi insandı Zekiye, belfıtığından mustaripti. Oturup kalkmakta sıkıntı yaşıyordu kadıncağız.

"Geç kaldınız Nevzat" diye söylendi eski okul arkadaşım. Tatlı sert bir sesle. "Az kalsın gelmeyeceksiniz sandım. Bu Ekrem denen şapşal oğlan da İlhami'yle aynı masaya oturtmuş bizi. Sevmediğin ot burnunun dibinde bitermiş. Siz de gelmezseniz ne yaparım diye kara kara düşünüyordum."

Pişkin pişkin sırıttım.

"Geldik işte Sabri, seni yalnız bırakır mıyız hiç?" Elimi eşine uzattım. "Merhaba Zekiye Hanım, nasılsınız görüşmeyeli?"

Gülümsemeye çalıştı kadıncağız.

"İyiydim Nevzat Bey ama bu sabah yine ters bir hareket yaptım, belfıtığım tuttu galiba. Sabri de gitmezsek ayıp olur deyince geldik mecbur..." Mavi gözlerini Evgenia'ya çevirdi. "Kusura bakmayın böyle söylediğime, hastalık işte. Umarım neşenizi bozmam."

Kadının elini avuçlarının içine aldı Evgenia.

"Aşk olsun Zekiye Hanım, bir de bizi mi dert ediyorsunuz? Sağlıktan daha önemli ne var? Rahat olun lütfen..."

Biz yerlerimize geçerken, "Belfıtığı değil Zekiye" diye bilgiç bir tavırla konuştu Sabri. "Öyle olsaydı arabaya bile binemezdin. Evden dışarı adımını bile atamazdın. Ben bilmiyorum muyum seni?" Anlaşılmak istercesine Evgenia'ya baktı. "Bu kadar uzun süre evli kalınca, eşinizin hastalığını da öğreniyorsunuz." Kendinden emin tekrarladı. "Yok, fıtık değil bu. Biraz belini incitmiş, hepsi o."

Zekiye kocasının duyarsızlığına bozulmuştu, hastanın halinden ne anlar sağlam olanlar dercesine başını iki yana salladı, hatta dayanamayıp bir şeyler söyleyecekti ama Boğaz'ın karanlık sularını gümüşe boyayan bir şimşeğin derin uğultusu konuşmasına izin vermedi. Onun yerine Ali mırıldandı:

"Yuh ya, yeter artık, yeter, sanki Nuh Tufanı mübarek."

"Dünya kendini temizliyor Ali Bey" dedi az önce eşinin nobranlığıyla morali iyice bozulan Zekiye. "Yoksa, bu kadar kötülük, bu kadar pislik, bu kadar kabalık nasıl ortadan kalkacak?"

Sabri'nin çelik çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri yine İlhami'ye takılmıştı.

"İlhami gibi adamları teşkilata alırsak kötülük de pislik de kalkmaz. Adam o kadar halt yedi, baksana hâlâ kahraman gibi dolaşıyor ortalıkta."

Eyvah diye geçirdim içimden, bu geceyi kavgasız dövüşsüz atlatırsak iyiydi. Hem de olay bizim masada cereyan edecekti.

"Boş ver Sabri ya" dedim çocukluk arkadaşımı yatıştırmak için. "Eski defterleri karıştırmanın âlemi yok."

Sanki benim böyle dememi bekliyormuş gibi Zekiye de atıldı.

"Nevzat Bey doğru söylüyor Sabri, bak beni zorla getirdin, geceyi zehretme bize. Eğer öyle yapacaksan kalkıp gidelim. Hem çocuklara da ayıp, gençlerin mutluluğunu gölgelemeye ne hakkımız var?"

Karısının uyarısına bozulmuştu Sabri ama uzatmadı.

"Tamam Zekiye, tamam, yapar mıyım öyle şey? Biraz canım sıkıldı o kadar." Önündeki bardaktan bir yudum su içti, sonra bana döndü. "Bir gelişme var mı Nevzat?"

Muhtemelen şu Kerpeten Darko vakasını soruyor olmalıydı ama Evgenia'nın yanında bu meseleyi tartışmak istemiyordum. Çünkü hâlâ çatışmadan haberi yoktu.

"Kuştepe'yle ilgili beklediğim bazı bilgiler var, onlar da gelsin yarın sabah ayrıntılı olarak anlatırım" diye geçiştirmek istedim.

"Onu sormuyorum, şu Ağva'daki olay" diye homurdandı. Nedense sinirlenmişti. "Olay yerel gazetelerde çıkmış. Herkes cinayetten bahsediyor. Şu iskelet meselesi ne oldu?"

Demek olay basına yansımıştı.

"Araştırıyoruz ama iskelet, öldü denilen şahsa ait değil. Söz konusu adam hayatta."

Daha fazla dinlemedi.

"Tamam Nevzatçım, işinize karışmak istemiyorum ama bu olay ulusal basına yansırsa iyi olmaz. Zaten Kuştepe'deki olay nedeniyle gündemdeyiz. Hiç öyle bakma, bütün Ağva bu esrarengiz iskelet meselesini konuşuyormuş. Savcı Hanım da sordu bugün."

Korktuğum başıma gelmişti ama bunu konuşmanın ne yeri ne de sırasıydı. Zaten Evgenia da kaygılı bakışlarla bir Sabri'ye bir bana bakıyordu. Müdürün çenesini kapatmazsam masanın keyfi gerçekten bozulacaktı.

"Merak etme Sabri, yarın konuşurum savcıyla" demeye hazırlanıyordum ki, "Ne iskeleti, ne Ağva'sı yahu?" diyen İlhami'nin gür sesi duyuldu. "Bari düğünde bırakın iş konuşmayı."

Anlaşılan arkadaşı Ragıp'la muhabbeti kısa tutmuştu İlhami. Belki biraz da Sabri'ye nazire olsun diye böyle iğneli konuşuyordu.

"Öyle değil mi hanımlar, iki genç evleniyor, onların mutluluğunu paylaşacağımıza, oturmuş şurada yok savcı, yok iskelet, neler konuşuyoruz?"

Koyu renk gözlüklerinin arkasındaki gözlerini sinirli sinirli açıp kapadı Sabri, şimdi eski mesai arkadaşına bulaşacak dedim, yapmadı.

"Merhaba İlhami" dedi sakin bir tavırla. "Hoş geldin." Ama açtığı konuyu eşelemekten de geri durmadı. "Haklısın, burası iş konuşulacak yer değil ama bazı dosyalar beklemez."

Hepimizin eski müdürü başıyla herkesi bir kez daha selamladıktan sonra yuvarlak masada meydan okurcasına tam Sabri'nin karşısındaki iskemleye yerleşti.

"Her dosya bekler Sabri, her vaka bekler, sanki yarın nükleer savaş mı çıkacak? Bir gün beklese kıyamet mi kopar?"

Sabri fesüphanallah dercesine baktı.

"Senin sırtında yumurta küfesi yok tabii. İstifa ettin, kendini kurtardın. Bakanı, valisi, savcısı beni arıyor. Basın bangır bangır bağırıyor. Ağva'da seri katil mi var diye manşetler atmaya başlamışlar şimdiden. Yok efendim bulunan iskelet tek değilmiş, yok başkaları da varmış, yok Göksu Deresi'nin kıyıları kazılmalıymış. Kim bilir ne kadar ceset çıkarmış."

Kadınların desteğini aldığını hisseden İlhami, adeta meydan okurcasına konuştu:

"Bir şey olmaz Sabri, bir şey olmaz. Sakin ol biraz ya. Bugün atıp tutarlar, yarın unuturlar. Biz şu geceyi bozmayalım." Güven dolu, abartılı bir bakış attı bana. "Hem yanında Nevzat gibi bir polis var, ne dert ediyorsun. Bak yazıyorum şuraya, üç güne kalmaz bütün düğümü çözer, raporu koyar masaya. Hadi boş verelim artık bunları." Birilerini arar gibi

bakışları restoranı taradı. "Baksana, evladım, evet sana söylüyorum. Baksana buraya, neredesiniz oğlum ya, Kerbela mı burası?"

Valla yine hızır gibi yetişmişti eski müdürümüz. Hiç değilse bu geceliğine kurtarmıştı beni Sabri'nin dilinden, artık yarına Allah kerimdi. Evgenia da halimi anlamış gibi, "Hay siz çok yaşayın İlhami Bey" diye destek çıktı eski müdüre. "Hiç değilse bu gece cinayetler, katiller uzak olsun masamızdan."

Sabri'nin suratı asılmıştı, ama karısının da bizim gibi düşündüğünü bildiğinden, "Tamam ama, yarın bu işi hallet Nevzat" diyerek yetkinin kendisinde olduğunu bir kez daha vurguladı. "Başımı daha fazla ağrıtmasınlar benim."

Gerçekten acınası bir hali vardı, o yüzden aldırmadım, biliyorum asla rahatlamayacaktı ama yine de duyması gerekenleri söyledim.

"Hiç merak etme Sabri, yarın savcıyla konuşurum."

Sözümü bitirirken, orkestra törenin başladığını bildiren neşeli bir şarkıya başlamıştı.

20

İnsanlar insan olmayı unuttu

Salondan çıktığımızda yağmur dinmişti. Evgenia ile kapının önünde durup gökyüzüne baktık. Rüzgârın dağıtarak incecik bir tül haline getirdiği bulutların arasından kocaman bir dolunay solgun bir ışıkla geceyi aydınlatmaya başlamıştı. Nemli havayı ciğerlerimize doldurup ağır adımlarla emektara yürüdük. Güzel bir düğün olmuştu, İlhami nikâh kıyıldıktan sonra iki korumasının eşliğinde salonu terk edince, Sabri de rahatlamış, nikâh şahidi seçilmemiş olmasına bile aldırmamıştı. Zekiye Hanım'ın belfitığı da sorun çıkarmayınca karı koca kasap havası oynamıştı. *La Cumparsita* başladıktan sonra Selin ile Ekrem'in ısrarı üzerine onlara katılarak tango bile yapmıştık. Başlarda mızmızlanan Ali'nin ise bir süre sonra Zeynep'le dans pistini terk etmeye niyeti yoktu. Kısacası tüm masa bir güzel eğlenmiştik. Hatta Zeynep bol bol fotoğrafımızı çekmişti hepimizin. Son günlerde başıma gelen bütün o uğursuz olaylara rağmen, yüzümde beliren bu yorgun ama mutlu gülümsemenin nedeni işte buydu.

Emektarın içi biraz soğuktu. Evgenia yakası kürklü paltosuna sarılınca, hemen marşa bastım, bizim ihtiyarın motoru hiç sorun çıkarmadan çalıştı.

"Tamam, şimdi hamam gibi olur içerisi"

Mahmurlaşan yeşil gözlerinde muzip bir ifade belirdi.

"Hamam gibi olmaz Nevzat, eve gidene kadar ısınmaz bu ihtiyar. Ama olsun, hiç önemli değil. Sen ne bu emek-

tardan, ne benden ne de Balat'taki evden vazgeçersin. Tıpkı benim Tatavla'dan, Kurtuluş'taki baba yadigârı eski apartmanımdan vazgeçmediğim gibi. Biz böyleyiz Nevzatakimu, nesli çoktan tükenen, akılları burada, gönülleri geçmişte kalmış o acayip insanlardanız. Şikâyet etmiyorum, sakın yanlış anlama, asıl böyle olduğumuz için güzeliz, bunun için bir aradayız, bunun için kopamıyoruz. Bakma öyle paltoma sarıldığıma, üşümüyorum. Hatta iyi bile geldi serin hava." Tembel bir kedi gibi uzanarak yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Her şey için çok teşekkür ederim."

"Geldiğin için ben teşekkür ederim, bana da çok iyi geldi." Mutlulukla ışıdı yüzü.

"Gerçekten iyi görünüyorsun, gözlerin eskisi gibi ilgiyle bakıyor, yüzün eski rengine kavuştu. Ama ben sadece beni düğüne getirdiğin için teşekkür etmedim, derdini bana anlattığın için, benden yardım istediğin için teşekkür etmek istedim. Bak, paylaşınca daha iyi oluyor, insan kendini daha rahat hissediyor. Öyle değil mi?"

Kısmen doğruydu ama adım gibi emindim ki, bu rahatlık geçiciydi, kendimle baş başa kaldığım anda sorular ardı ardına sökün edecekti. Çünkü hiçbir sorunu çözememiştim, daha neler olup bittiğini bile anlamamıştım. Hâlâ o büyük tehlike kapkaranlık bir bulut gibi tepemde geziniyordu. Belki de beni Evgenia'dan yıllarca uzak tutacak bir sürecin ilk günlerini yaşıyorduk. Belki değil, eğer bu meseleyi çözemezsem, kesinlikle hapse girecektim. Bu meseleyi çözsem bile eğer Turgay Nacar'ı ben öldürdüysem sonuç yine değişmeyecekti. Ama her ne olursa olsun hakikati ortaya çıkarmalıydım. Bir suç işlemişsem elbette bunun bedelini de ödemeliydim.

"Elbette" diye mırıldandım Evgenia'ya dönerek. "Elbette paylaşmak iyidir. Paylaşmazsan içinde kocaman bir yumru büyüyor. Her düşündüğünde, her hissettiğinde, her nefes aldığında canını yakıyor..." Hâlâ birçok şeyi ona anlatmadığım için biraz utansam da dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirmeyi becererek sevgilime bir bakış attım. "Ama artık

yeter. Bırakalım bu konuşmaları. Bu gece bütün sıkıntıları unutalım." Uzanıp benim emektarın müzikçalarına dokundum. "Belki güzel bir şarkı da buluruz..."

Müzikçalar bir iki cızırdadı, ardı ardına akan radyo istasyonları bir kakafoni oluşturdu ama sonunda Zeki Müren'in duru sesi emektarın içini doldurdu.

"Yağmur üstüme üstüme varsın yağsın küçük hanım / Ben yağmurdan, yaştan değil, aşkından sırılsıklamım..."

Evgenia da katıldı Zeki Müren'e.

"Ben yağmurdan, yaştan değil, aşkından sırılsıklamım..." Şarkı söylemeyi bıraktı. "Sana artık Agios Nevzat diyeceğim, bir dokunuşta hem hava durumuna hem bizim durumumuza uygun şarkıyı buldun, hem de Zeki Müren'den. Bu da en sağlam kanıtı, sen büyük bir azizsin Nevzat..."

İşi iyice mavraya vurdum, belki böylece içimde kıpırdanan o huzursuzluğu engelleyebilirdim.

"Eee olacak o kadar. Seni tek bir din koruyor, beni iki. Balatlıyız Elhamdülillah, hem Vasıf Hoca tarafından okunduk üflendik hem de Papaz Dimitri'nin şarabıyla kutsandık."

O tatlı kahkahalarından birini koyuverdi Evgenia. Kendini tutamadı uzanıp sarılmak istedi, eli belimdeki tabancama değdi. Şaşırmıştı, usulca geri çekildi.

"Düğüne giderken silah mı taşıyorsun?"

Hadi bakalım cevapla Nevzat.

"Yok taşır mıyım hiç Evgenia, alışkanlık işte, kalmış belimde."

Dikkatle baktı yüzüme, inandı mı inanmadı mı emin olamadım, çünkü tek kelime etmedi ama emektarın koltuğunun izin verdiği kadar yeniden sokuldu yanıma. Yeniden şarkının sözlerini mırıldanmaya başladı.

"Yüreğim sevda pınarı suyu sebildir a canım / her geçen bir yudum aldı sen hepsini iç sultanım... Yağmur üstüme üstüme varsın yağsın küçük hanım / Ben yağmurdan yaştan değil aşkından sırılsıklamım."

Benim emektar sanki bizi taşımaktan son derece memnunmuş gibi ışıkların yansıdığı ıslak asfaltın üzerinde Kur-

tuluş'a doğru hızla akmayı sürdürdü. Yağmurlu şarkı bitince, Zeki Müren yeni bir şarkıya başladı.

"Bu gece son gecemiz acı günler yakında / bir ömür böyle geçti olamadık farkında..."

Evgenia toparlandı, uzanıp müzik çaları kapattı. Yapmacık bir öfkeyle söylendi:

"Bu gece son gecemiz değil, acı günler de yakında değil, hatta acı günler filan hiç yok..."

Gözlerimi yoldan ayırmadan onayladım sevgilimi.

"Yok tabii, dur bakalım daha yeni başlıyoruz."

Yeniden sokuldu bana, kokusu serin arabanın içinde usulca yayıldı her yana.

"Yalnız trafik polisi bizi böyle görürse..." diyecek oldum.

Omuz silkti.

"Kimse bir şey diyemez, yanımda Başkomser Nevzat var... Hem bizi böyle görseler çok mutlu olurlar." Sesi gergin bir hal aldı. "Gerçekten mutlu olurlar. Millet birbirine sarılmayı unuttu, birbirinin gözünün içine muhabbetle bakmayı, birbirlerine sevgi duymayı, saygı duymayı. İnsanlar insan olmayı unuttu. Ne güzel konuştu bu akşam Zekiye Hanım. Hani şu yağmurla ilgili 'Dünya kendini temizliyor' demişti ya. Gerçekten de bu kadar kötülük, bu kadar pislik, bu kadar sahtekârlık, bu kadar kabalık ancak yeni bir tufanla ortadan kalkar. Eskisinden çok daha güçlü, çok daha acımasız, çok daha yıkıcı, her şeyi silip süpüren bir tufanla. Ne olacak, kaç kere yıkıldı bu dünya, kaç kere kuruldu, yeniden kurulur. Ama belki insanlar akıllanırlar."

Ah benim güzel Evgenia'm, ah benim bir çocuk kadar temiz kalpli sevgilim. Öyle olsaydı bir önceki tufandan ders alırlardı demek istedim, ama kendince bir çıkış yolu bulmuş, bir umut ışığı yakalamıştı, boş yere canını niye sıkacaktım?

"Niye olmasın?" diye mırıldanmakla yetindim.

Ama gözlerini benim gibi yola dikmiş olan sevgilim, "Yok Nevzat" diye kendi düşüncesine karşı çıktı. "Olmaz, hayal kuruyorum. Boş düşünceler işte. Çaresizlikten söylenen laflar. O tufanda canlıları kurtaracak gemiyi Nuh Peygamber

yapmıştı. Eğer şimdi öyle bir tufan olursa, zenginler yaptıracak gemileri. Yani sadece zenginler kurtulacak, sadece en güçlüler, belki en acımasızlar, en ahlaksızlar. Yok Nevzat, onların kuracağı dünya bundan daha iyi olmaz. Hatta kötü olması daha büyük bir ihtimal. Ama asla daha iyi olmayacağı kesin."

Tümüyle haklıydı, belki eskiden de berbat bir yerdi dünya, belki eskiden de bu kadar bencil, bu kadar acımasız, bu kadar aptal, bu kadar cahildi insanlar ama bu kadar cüretkâr değillerdi. İnanmasalar bile bilgiye kıymet veriyorlardı, vicdanlı olmanın öneminden bahsediyorlardı, merhametli olmak gerekir diyorlardı. Haklı olmanın, adil olmanın, fedakâr olmanın bir anlamı, bir değeri vardı. Oysa şimdi insanlık barbarlık dönemine geri dönmüştü. En kıymetli şey güçtü, güce sahip olmaktı. İster zenginlikle, ister siyasetle, ister dinle, ister futbolla, ister çalarak, ister uyuşturucu satarak, isterse öldürerek elde edilmiş olsun hiç fark etmez, güce sahipsen bütün kapılar sana açılıyordu. Üstelik kimse de bu saltanatı, bu kudreti, bu zenginliği nasıl elde ettin diye sormuyordu. Çünkü gücün pazarlayıcısı cehalet olmuştu, onu kıymetli hale getiren ise ahlaksızlıktı. Cehalet bütün kötülüklerin temeliydi. Ahlaksızlık, hırsızlık, yolsuzluk, zalimlik aklınıza ne gelirse cehaletin üzerinde yükseliyordu. Eskiden cahillik utanılacak bir şeyken, şimdi halkın otantik bir kimliğiymiş gibi sunuluyordu. Bilgili olmak adeta bir suça dönüştürülmüştü, cahillik ise artık milli kimliğimiz olarak alkışlanıyordu. Bu da hayatı öldürüyordu işte. Yaşamanın manasını elimizden alıyordu. Toplumun, ailenin, arkadaşlığın, aşkın, sevginin, hepsinin içini boşaltıyordu. Alıştığımız dünya, alıştığımız ülke, alıştığımız İstanbul, alıştığımız hayat kayıp gidiyordu avuçlarımızın arasından. İşin kötüsü herkes, hepimiz şikâyetçi olmamıza rağmen elimizden hiçbir şey gelmiyordu.

"Sustun Nevzat" diyen Evgenia'nın sesi dağıttı düşüncelerimi. "Moralini bozdum, değil mi? Güya bu gece bunları konuşmayacaktık... Yine de konuşmayalım, ama görmezden

gelemiyorsun işte, o kadar çok fenalık var ki, bir yerlerden sızıyor düşüncene. Fakat yeter, kapatıyorum artık bu konuyu. Zaten geldik Kurtuluş'a." Biraz daha sokuldu yanıma. "Eve kederle girmek istemiyorum."

İyi yaparsın diyecektim ki, sağ taraftaki sokaktan karanlık bir kütlenin çıktığını fark ettim. Bu devasa bir çöp kamyonuydu ve hiç tereddüt etmeden hızla üzerimize doğru geliyordu.

"Dikkat, dikkat Evgenia!" diye bağırarak direksiyonu sola kırdım ama geç kalmıştım, kamyon bütün gücüyle çarpmıştı bize... Önce büyük bir gürültü, ardından bir patlama, ardından karanlık, kopkoyu, ışık sızmayan bir karanlık, ardından bir uğultu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, sonra güçlü bir sarsılış, üzerime dökülen camlar, derin bir sessizlik. Sonra ağır ağır açılan gözkapaklarım. Dudaklarımdan dökülen sözler: "Güzide, Güzide, iyi misin Güzide?" Panikle geriye dönen başım, arabanın arka koltuğunda kızımı arayan gözlerim. "Aysun, Aysun, iyi misin kızım?" Sonra patlayan bir silah, koltuğuma saplanan bir kurşun. O kurşunla toparlanan bilincim, açılan gözlerim, dağılan karanlık. Hayır, karımla kızımın öldüğü araçta değil, benim emektarın içindeydim. Güzide ve Aysun değil, Evgenia vardı yanımda... Evgenia başı öne düşmüş bir halde öylece kalmıştı. Yoksa... Hayır, göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Bu iyi haberdi. O anda başka bir kurşun yan kapının camını parçaladı. Başımı çevirince ıslak caddenin üzerinde silahlarını bize doğrultmuş iki kişi gördüm. Elim kendiliğinden belime uzandı, ama silahım yerinde yoktu. Öndeki ufak tefek adam tüfeğini kaldırdı, yeniden nişan aldı, Evgenia'nın üzerine kapanmak istedim, emniyet kemeri engel oldu. Çözmek için zaman yoktu. Ne yapacaktım şimdi, çaresizlik içinde, galiba buraya kadarmış diye düşündüm. Sonra Azez geldi gözlerimin önüne. Bir kez daha hem annesini hem babasını kaybedecekti talihsiz çocuk. Kim bakacaktı ona? Aklımdan bunlar geçiyordu ama tuhaftır ufak tefek katilim bir türlü basmıyordu tetiğe. İki atışı da hedefe isabet etmeyince, anlaşılan işi garantiye almak istiyordu.

Elinde sımsıkı tuttuğu tüfeğin namlusunu bana çevirmiş, sakin ama çevik hareketlere yaklaşıyordu, hemen arkasındaki tombulca adam da temkinli adımlarla onu izliyordu. Tüfeğin namlusunun bana dönük olması bir an umutlandırdı beni, belki de Evgenia'yı öldürmeyeceklerdi. Belki de amaçları sadece beni infaz etmekti. İşte o anda fark ettim silahımı, belimden fırlayan Smith Wesson vites kolunun çukurundan, daha ne bekliyorsun dercesine bakıyordu. Hiç düşünmeden elimi uzatacaktım ki, hızla yaklaşan bir araba sesi duydum, önce ufak tefek herifin, ardından şişko tetikçinin havaya uçtuğunu gördüm. Alacakaranlıkta bir araba infazcılarımı boş iki çuval gibi savurup atmıştı yolun ortasına. Hızla uzanıp silahımı aldım, kemerimi çözdüm. Emektarın kapısını açarak kendimi dışarı attım. Daha kapıdan çıkar çıkmaz bir kurşun daha geçti başımın üstünden, bir tane daha. Hayır yerde kıvranan tetikçiler değil, çöp kamyonunu kullanan sürücüydü ateş eden. Üçüncü bir tetikçi. Kırılan ön camdan silahını çıkarmış beni avlamaya çalışıyordu. Galiba sıkı talimat almışlardı; bu gece Başkomser Nevzat'ın işini kesin bitireceklerdi.

Emektarı siper alarak kamyonun sürücü koltuğundaki adama ateş etmeye başladım. Fakat etkili olamıyordum, çünkü adamın elinde Uzi türünden hafif makineli bir silah vardı, kısa sürede atış üstünlüğünü ele geçirmişti. Üstelik aklım emektarın içinde baygın yatan Evgenia'daydı. Kurşunların ona isabet etmesi an meselesiydi. Hemen arabamdan uzaklaşmalı, çatışmayı başka bir yere kaydırmalıydım. Üç metre kadar geride park etmiş mavi bir Skoda vardı. Nefesimi tutup kamyondaki tetikçiye ateş açarak kendimi mavi aracın yanına attım. Amacıma ulaşmıştım, artık adam emektara değil, arkasına sığındığım araca kurşun yağdırıyordu. O anda duydum Browning'in sesini, başka biri daha ateş ediyordu, hem de tek atış değil, kesintisiz, ardı ardına. Ama tuhaftır kurşunlar beni hedefe almıyordu. Kamyondaki hafif makineli de susmuştu, usulca doğruldum ve elinde silahıyla bizim Ali'yi gördüm. Az önce iki tetikçiyi yola sa-

vuran arabasından inmiş, çöp kamyonundaki herife ateş ediyordu. Demek az önceki bir kaza değildi, demek düğün salonundan beri peşimizdeydi benim deli bozuk Ali'm. Ne bir savunma, ne bir sakınma hamlesi yapmıştı; elinde silahıyla caddenin ortasında dikilmiş, takır takır kurşun sıkarak kamyona yaklaşıyordu, araçtan inen Zeynep de yetişmiş, iki eliyle sımsıkı tuttuğu tabancasıyla sevgilisini korumaya çalışıyordu. Kamyondaki tetikçinin kafası karışmıştı, kısa bir duraksamanın ardından silahını bizimkilere çevirdi. İşte benim aradığım fırsat da buydu. Hızla nişan alarak ardı ardına bastım tetiğe, ilkinde değil ama ikincisinde sertçe geriye doğru kaykıldı adam, öylece de kaldı. Kan içindeki alnı, kamyonun parçalanmış camından bile seçilebiliyordu. Yine de silahımı üzerinden ayırmadan bir süre baktım, hayır artık kıpırdamıyordu. Bir an Ali'yle göz göze geldik, asayiş berkemal der gibiydi. Zeynep ise silahını yerde kıvranan iki tetikçiye çevirmiş, her hareketlerini kontrol altında tutuyordu. Artık Evgenia'yla ilgilenebilirdim. Silahımı belime sokup hızla emektarın kapısına doğru atıldım.

21

Acımasız dünya, insanları da acımasız yapar

Evgenia ancak hastaneye ulaştığımızda ayılabildi. Ambulansı beklemeden olay yerine gelen ilk polis arabasıyla yetiştirdim acil servise. Kurtuluş'ta saldırıya uğradığımız yerden Okmeydanı'ndaki hastaneye gidene kadar geçen o kısacık zamanın nasıl bir cehennem azabına dönüştüğünü bir ben bir de Allah bilir. Evgenia arka koltukta başı kucağımda kendinden geçmiş öylece yatıyordu; alnının sol tarafında irice bir şişlik, ağzının kenarında kurumuş kan lekeleri vardı. Her nefes alıp verişinde yüreğimi bir iyimserlik kaplıyor ama bir türlü gözlerini açmıyor oluşu beni karamsarlığa sürüklüyordu. Bakışlarımı yüzünden ayıramıyor, sanki duracakmış korkusuyla, kalbinin atışını kendi bedenimde hissediyordum. Onu da mı kaybedecektim? Bu korkunç ihtimal tepeden tırnağa bedenimi sarsıyor, ruhum ağır bir suçluluk, derin bir karamsarlık, büyük bir pişmanlıkla eziliyordu. Hayır, bu kötümserlikten kurtulmalıydım. Bu karamsarlığın kimseye yararı yoktu. Evgenia'ya bir şey olmayacaktı, sadece başını çarpmıştı, onu kaybetmeyecektim. Bütün kalbimle inanıyordum, onu kaybetmeyecektim. Eğildim, ateş gibi yanan alnına bir öpücük kondurdum. "İyileşeceksin Evgeniacım" diye fısıldadım. "Bunu da atlatacağız. Her şey daha güzel olacak." Sanki sözlerimi duymuş gibi belli belirsiz bir inilti döküldü dudaklarından. Yeniden umutla dolmuştu yüreğim, bir de kirpiklerini aralasa, o ışıltılı gözleriyle bana bir baksa,

bir gülümseme bağışlasa. Ama ne yazık ki gözlerini açmıyordu, hep aynı sönük halde, belli belirsiz nefes alıp vermeyi sürdürüyordu. Aracı kullanan meslektaşıma "Hadi kardeşim, hadi biraz daha hızlı" diye kaç kere seslendim kim bilir.

Neyse ki sonunda o cehennem dakikaları bitti, hastaneye ulaştık. Biraz da resmi polis arabasının yarattığı etkiyle hastabakıcılar hemen çevremizi sardı. Evgenia'yı bir sedyeyle derhal acile aldılar. İşte o sedyede giderken uyandı Evgenia. Floresanların çiğ ışığı gözlerini aldı önce, yadırgayan bakışlarla nerede olduğunu anlamaya çalışırken beni gördü, hemen gülümsedi, sonra acı çeker gibi ciddileşti.

"Ne oldu Nevzat? Kaza mı geçirdik?"

Demek o kadarını hatırlıyordu.

"Bir çöp kamyonu" dedim, daha fazla açıklama yapmak istemiyordum, bu haldeyken onu korkutmanın manası yoktu ama gözleri korkuyla gölgelendi.

"Silah sesleri de duydum..."

Yanı sıra ilerlerken ellerini avuçlarımın arasına aldım.

"Geçti Evgeniacım, hepsi geçti."

Acil serviste perdelerle ayrılmış bir bölüme girerken endişeyle sordu:

"Sen, sen nasılsın?"

Sahiden mutlulukla gülümsedim.

"Ben iyiyim Evgeniacım, sen iyiysen ben de iyiyim..."

Beyaz önlüklü bir kadın doktorun gelmesiyle kesildi konuşmamız. Yanında yanakları al al yanan, tombul bir erkek hastabakıcı vardı. Doktorun önlüğünün yakasına iliştirilmiş kimliğinde Nurten Şendil yazıyordu.

"Bir kaza geçirdik doktor hanım" dedim bilmesi gerektiğini düşünerek. "Aracımıza bir kamyon çarptı, çok şiddetliydi, sanırım Evgenia başını bir yerlere vurdu. Bir süre baygın kaldı..." Doktor Nurten bir yandan beni dinliyor bir yandan da Evgenia'yı muayene ediyordu. Sonra beni unuttu, tümüyle hastasıyla ilgilenmeye başladı. Sorular soruyor, yanıtları dikkatle dinliyordu. Sağ elinin işaretparmağını göstererek Evgenia'nın gözleriyle takip etmesini istedi. İstenileni yaptı

sevgilim. Stetoskopla göğsünü, kalbini, sırtını dinledi, elleriyle batın bölgesini kontrol etti. Görmediğini düşünerek, "Ağzının kenarındaki şu lekeler..." diyecek oldum, muayenesine ara vermeden açıkladı.

"Önemli değil, çarpma sırasında dudaklarını ısırmış."

Fiziki muayeneyi bitirince, "İyi görünüyor" dedi kayıtsız bir tavırla. "Batın tomografisine gerek yok ama kan tetkiklerini yapacağız ve beyin tomografisi çekeceğiz."

Kan tetkikleri, beyin tomografisi, neler oluyordu? İç kanamadan mı, beyin zedelenmesinden mi korkuyordu? Evgenia'nın yanında soramıyordum da. Doktor benim halimden habersiz, tombul hastabakıcıya dönmüş, heyecansız bir ses tonuyla yapılması gerekenleri anlatıyordu.

"Nevzat, Nevzat..."

Başımı çevirince Evgenia ile göz göze geldik. Bakışlarında şefkate, minnettarlığa benzer bir ifade vardı, bir parça da hüzün.

"Ben iyiyim Nevzat" dedi kendinden emin bir sesle. "Gerçekten iyiyim, endişelenme, biraz başım ağrıyor hepsi bu."

Doktor da duymuştu Evgenia'nın sözlerini, ilk defa ilgiyle baktı bana.

"Evgenia Hanım'ın bulguları iyi, ama emin olmamız gerekiyor. Şu sonuçlar bir gelsin o zaman daha kesin konuşuruz. Bunlar yapmamız gereken rutin işlemler." İçim rahatlamaya başlamıştı, doktor gözlerini dikkatle başıma dikti. Yaklaştı. "Burada kan var... Sizin kanınız mı?" Gözlerini kısarak baktı. "Siz de yaralanmışsınız. Başınız kanamış. Eğilin biraz, evet, çizilmiş galiba, derin değil, dikişe gerek yok ama bir bakalım." Eliyle Evgenia'nın sağ tarafındaki boş sedyeyi gösterdi. "Şöyle oturur musunuz?"

Canım sıkılmıştı, ben iyiydim, ben sadece Evgenia ile ilgilenmek istiyordum.

"Benim bir şeyim yok" diyerek sıyrılmaya çalıştım. "Siz de söylediniz, sadece bir çizik."

Çocuk gibi davranmayın dercesine sert bir bakış attı.

"Oturun lütfen, o arabada siz de vardınız, o travmayı siz de yaşadınız. Muayene etmemiz gerekiyor. Lütfen oturun..."

Elbette haklıydı Doktor Nurten, ancak Evgenia toparlamadan kendimle ilgilenemezdim. O iyileşmeden benim iyileşmem mümkün değildi. Fakat gözlerini yüzüme dikmiş kararlılıkla bakan bu doktordan da kurtuluş yok gibiydi.

"Tamam ama sadece fiziki muayene" diye söylendim. "Siz Evgenia ile ilgilenin."

Soğuk bir gülümseme belirdi dudaklarında.

"Merak etmeyin, ikinizle de ilgileniriz." Hâlâ arkamızda duran hastabakıcıya döndü, başıyla Evgenia'yı gösterdi. "Ne bekliyorsun Saim, hastamızın tetkiklerine başlayın. Detaylı kan tahlili, eksiksiz biyokimya testleri alınacak, ardından radyolojiye gidilecek, beyin tomografisi istiyorum..."

Derhal toparlanan Saim, Evgenia'nın sedyesini hareket ettirirken ayağa kalktım.

"Ben de onlarla gitseydim" diyecek oldum.

Doktor hanım kolumdan tuttu, gerisingeri oturttu.

"Siz burada kalacaksanız. Hiç endişe etmeyin, Saim buranın demirbaşıdır. Sizden de benden de daha iyi bakar hastamıza."

Ayrılırken Evgenia da hüzünlenmişti ama belli etmemeye çalıştı.

"Merak etme Nevzat, ben iyiyim, iyi olacağım. Doktor hanım sana da bir baksın... Birazdan dönerim nasıl olsa..."

Gerçekten de iyi görünüyordu, rengi yerine gelmişti, gözleri daha canlı bakıyordu. Çaresiz teslim oldum.

"Tamam, tamam o zaman Evgenia, birazdan görüşürüz. İşim bitince seni bulurum."

Saim sedyeyi sürükleyerek acilden çıkartırken Doktor hanım başımdaki yarayla ilgilenmeye başladı. Önce yarayı temizledi, sonra merhemler sürdü, sonra bantla yarayı kapattı. Ardından Evgenia'ya yaptığı gibi beni de tepeden tırnağa muayene etmeye koyuldu. Bir yandan da olanı biteni anlamaya çalışıyordu.

"Kamyondakilerin durumu nasıl? Yaralı filan yok, değil mi?"

Üçü de ağır yaralı, belki biri ölmüştür diyecek halim yoktu. İşin tuhafı o insanlar için ne bir acıma ne de üzüntü duyuyordum. İçimde daha çok öfke vardı. Acımasız dünya, insanları da acımasız yapar. Seni bile Nevzat.

"Ne dediniz, duyamadım."

Doktor Nurten ısrar ediyordu:

"Kamyondakileri sormuştum..."

"Bilmiyorum" dedim umursamaz bir tavırla. "Biz kendi canımızın derdine düştük. İlk bulduğumuz araçla hastaneye intikal ettik."

O anda doktorun irkildiğini fark ettim, belimdeki silahı görmüştü.

"Beylik tabancam, ben polisim. Nevzat, Başkomser Nevzat."

Koyu renk gözlerinden kuşku yüklü bulutlar geçti ama artık kazayla alakalı soru sormayı bırakarak tümüyle bedenimi kontrol etmeye odaklandı. Muayene sürerken bulunduğumuz bölümün perdesi telaşla aralandı ve tanıdık bir yüz başını içeri uzattı. Bu bizim Cemal'den başkası değildi. Onun kaygı dolu yaşlı suratını görünce önce şaşırdım, sonra sevindim, tuhaf bir güven duygusu doldurdu içimi. Eminim bir düzine adamı da hastanenin etrafında bir yerlerde güvenlik önlemi almıştı. Kara gün dostumdu Janti, bugüne kadar hiç yalnız bırakmamıştı beni. İyi de nereden haber almıştı saldırıyı?

"Nevzat, nasılsın?" diye girdi içeri. Doktoru filan hiç umursamadan yaklaştı yanıma. "Bir şeyin yok ya."

Gülümsedim Janti'ye.

"Yok, yok, turp gibiyim..."

Nurten Hanım'ın iğneleyen bakışlarını yüzümde hissedince hemen düzelttim.

"Yani iyi hissediyorum. Doktor hanım daha iyi bilir tabii..."

Janti'nin giyimine kuşamına bakınca, onu emniyet müdürü filan zanneden Nurten Hanım da beni onayladı.

"Evgenia Hanım gibi sizin de muayene sonuçlarınız iyi. Ama size de aynı tetkikleri yapmamız lazım. İç kanama olmadığından emin olmalıyız. Önce kan tahlilinden başlaya-

cağız. Siz hiç kıpırdamayın, ben bir hastabakıcı yolluyorum yanınıza..."

Ne cevap vereceğimi bile beklemeden perdeyi aralayıp çıktı dışarı. Bunu fırsat bilen Janti iyice yaklaştı yanıma.

"Sana demiştim Nevzat, bu Darko kindar puştun teki. Ayağına basıldığında göze almayacağı hiçbir şey yok. Adamın yeğenini öldürdünüz, oğulları kadar sevdiği yeğenini. Bunu yapacağı belliydi."

Nasıl da emin konuşuyordu, oysa daha elimizde ne bir kanıt ne de bir bulgu vardı.

"Dur Cemal, bir dur ya. Daha Darko'nun yaptığından bile emin değiliz. Adam yabancı, Türk polisine saldırmayı nasıl göze alır?"

Nasıl anlamıyorsun diye suratını buruşturdu eski kurt.

"Yahu Nevzat, kaç yıllık kanun adamısın, hâlâ safça konuşuyorsun. Anla artık, Darko gibi adamların vatanı yoktur. Parayı bastırıp vatandaşlık satın aldıkları ülkeler vardır."

Hiç katılmıyordum, ne kadar rüşvet verirse versin, yabancı bir mafya babası Türkiye'de bu kadar rahat hareket edemezdi.

"Abartıyorsun Cemal, o kadar da değil. Hem daha tetikçilerin kimliğini bile tespit etmedik. Önce bir anlayalım kimmiş, neyin nesiymiş bu herifler."

"Kim olacak, eli kanlı tetikçiler. Darko kendi adamlarına yaptırmaz bu işleri..." Duraksadı, düşman ordusu hakkında malumat alan tecrübeli bir savaşçı gibi kırıştı alnı. "Herifleri indirmişsiniz değil mi? İkisi sağmış galiba..."

Nereden biliyordu bütün bunları?

"Sahi ya Cemal, kim haber verdi sana?"

Kırçıl kaşları usulca alnına doğru kalktı.

"Ali" dedi "i"harfini uzatarak. "Bizim Ali, sen söylemedin mi aramasını?"

Teşkilat yerine Janti'yi aramıştı yardımcım. Bizimkiler zaten olayı biliyor, nasıl olsa önlem alırlar diye düşünmüş olmalıydı. Teşkilat buraya yığılacaksa Janti'yi niye aradı ki? Sanırım teşkilatta bir kaçak olduğunu düşünüyor, içimizden

birilerinin Darko'ya çalıştığına inanıyordu. Kendisi olay mahallinde kalmak zorunda olduğundan beni koruması için Cemal'i yollamıştı buraya. Janti de durumu anlamış gibi tedirgin gözlerle bakıyordu yüzüme. Benden bir karşılık alamayınca, "Darko'yu kolluyorlar Nevzat" dedi endişeli bir sesle. "Kim dersen bilemem ama yukarıdan birileri tarafından kollanıyor herif. Bence Ali de anladı bunu. O sebepten beni aradı. Artık çok daha dikkatli olmalısın. Darko denen manyak bu saldırıyla yetinmez. Hele hüsrana uğradıktan sonra. Bak şuraya yazıyorum, kesinlikle yeniden saldıracak. Tertibat almak lazım. Saldırırlarsa analarından doğduklarına pişman etmek lazım. Onlar ancak bundan anlar..."

"Ne oluyor burada ya?"

Başımı çevirince Sabri'nin çelik çerçeveli, koyu camlı gözlüklerinin ardındaki gergin gözleriyle karşılaştım, yanında yine Mesut adındaki o iri yarı koruması vardı. Hep böyle sinsice mi gelir bu adam?

"Kimi pişman ediyorsunuz Nevzat?" diye homurdandı ellerini yana açarak. "Kim neden anlıyor?"

Sabri söylediklerinde haklıydı, Janti Cemal gibi bir zamanlar yeraltı âleminin iplerini elinde tutmuş, şimdi bile o dünyayla bağını tümüyle koparmamış birinin emniyetten bir başkomisere yardım etmesi elbette uygun değildi. Hele Sabri gibi vazifesini kitapta yazılanlardan milim ayrılmadan yapmaya alışmış bir polis için bu asla kabul edilemez bir durumdu, ancak hayat bütün yönetmeliklerden, bütün talimatlardan, bütün kurallardan daha acımasız, daha karmaşık ve daha yaratıcıydı. Zaten benim zoruma giden de Sabri'nin bu tavrı değil, ölümden dönmüş bir meslektaşıyla (çocukluk arkadaşı olmamızı, onca yıllık hukukumuzu saymıyorum bile) bu sert tonda adeta azarlar gibi konuşmasıydı.

"Sorduğunuz için teşekkür ederim müdürüm" dedim alıngan bir tavırla. "Ben iyiyim, bu akşam aynı masada sohbet ettiğiniz Evgenia da iyi. Yani henüz ölmedik sayenizde..."

Birden yaptığı kabalığı anladı. Bakışlarını kaçırdı, boğazını temizledi, sonra korumasına döndü.

"Mesut dışarıda bekle. Çocuklar da kapının önünde kalsınlar, yeni gelen ekipler de çok göze batmasınlar..."

Mesut çıkınca yanıma geldi, elini omzumun üstüne koydu.

"Kusura bakma Nevzat" dedi içtenlikle. "İki gündür böyle çatışmalar, ölümler üst üste gelince..."

Öyle kuru bir özürle kurtulamazdı bu işten.

"Valla Sabri, her iki çatışmada da mağdur olan biziz. Durduk yere kimseye silah çekmedik, kimseye kurşun sıkmadık. Sadece kendimizi savunduk. Savunmasak şu anda burada değil, morgda olacaktık. Sen de gelmiş bizi suçluyorsun..."

Eliyle dostça vurdu sırtıma.

"Tamam haklısın ama sen de beni anla, üzerimde büyük baskı var..." Konuyu değiştirmek istedi. "Neyse, kim yapmış olabilir bu işi. Darko mu?"

Bakışlarım Janti'ye kaydı, eski kabadayı sessizce onayladı. Ben hâlâ emin değildim.

"Bilmiyorum Sabri, muhtemelen odur. Yani en güçlü zanlı Darko gibi görünüyor."

"Kesin Darko'dur" diye araya girdi Cemal. "Başka kim olacak? Bok gibi parası var. En iyi tetikçileri tutmuş. Adamlar inceden inceye çalışmışlar. Saldırı için çöp arabasını gasp etmişler. Muhtemelen senin araca da cihaz yerleştirmişlerdir."

Burnunun üstüne düşen gözlüklerini eliyle geri itti Sabri.

"Nasıl yani, Nevzat'ın arabasına takip cihazı mı yerleştirdiler diyorsun..."

Janti kendinden emin bir tavırla omuzlarını geri attı.

"Başka nasıl olacak? Nereden geldiklerini, hangi caddeden geçeceklerini adları gibi biliyorlar, tam yerine pusu kuruyorlar... Demek ki bina bina, sokak sokak izlemişler Nevzat'ı. Halep oradaysa arşın burada. Arayın aracı, en az bir tane takip cihazı çıkmazsa adam değilim." Çakmak çakmak olmuş mavi gözlerini bana dikti. "Nevzat bu adamlar çok tehlikeli diyorum inanmıyorsun. O eski kabadayılar dönemi bitti artık, eski yeraltı dünyası bunların yanında

mahalle çetesi kalır. Bunlar bizim yeniyetme babalar gibi de değil. Bunlarda ne vicdan var, ne acıma, ne merhamet. Adamlar gerçek birer cani, hakiki birer katil, kan dökmekten zevk alan psikopatlar. Nevzat bak gözünü seveyim, gerçekten çok dikkatli olman lazım, namlunun ucundasın. Seni öldürmeden bu adamlar durmaz. Biliyorum da konuşuyorum, lafımı yabana atma. Bu defa kurtuldun ama yarın daha güçlü gelecekler. Darko denen pislik bu işin peşini bırakmaz..."

Sabri de benim gibi sessizce dinliyordu söylenenleri, sonunda emniyet müdürü olduğunu hatırladı.

"Bir dakika Cemal, nasıl konuşuyorsun sen öyle? Neyin peşini bırakmıyormuş? Bu şehri zindan ederim ona. Hapisten çıkamaz ömrü boyunca. Zaten gözaltı emrini verdim, birazdan Sarıyer'deki villasında paketlerler alçağı. Yok öyle Balkanlar'dan gelip İstanbul'da iş çevirmek. Çok canımızı sıkarsa anında şutlarız memleketine. Sırplar kendileri uğraşsınlar itleriyle..."

Sıkıntıyla iç geçirdi Janti.

"Çok zor Sabri Müdürüm. Geçen sene Hollanda istedi Darko'yu. Hem de ne suçlardan... Uyuşturucu kaçakçılığı, kurbanlarına işkence ederek öldürmek, silahla yaralamak... Fakat bizimkiler iade etmedi."

Janti'yi şaibeli biri olarak gören Sabri inanmadı.

"Yanlış biliyorsun ya da uyduruyorsun." Gergin bakışlarını bana çevirdi. "Böyle şey mi olur? Bir suçluyu nasıl iade etmezler ya?"

Hiç alınmadı Cemal, kendine güvenen birinin rahatlığıyla açıkladı.

"Çünkü, adam 2 milyon dolara Sarıyer'de villa alıp Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmuş. Vatandaşımızı size veremeyiz dediler. Aslında 400 bin dolarlık mülk alana da veriyorlar vatandaşlığı ama Darko bile Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı için o parayı az bulmuş olmalı ki 2 milyon dolar harcamış. Yanlış değil Sabri Müdürüm, evraklarını incele sen de görürsün."

Sabri'nin bu sözleri kaldıramayacağını, "Saçmalama Ce-

mal. Ne zırvalıyorsun, olmaz öyle şey! Burada kanun var, nizam var" diyeceğini zannettim, yapmadı. Belki ne diyeceğini bilemedi, belki bütün bu olan bitenler hakkında malumatı vardı, ancak elinden bir şey gelmiyordu, o yüzden çaresizdi. Artık her ne sebeptense, bizim işini kuralına göre yapan titiz müdürümüz öylece kalakaldı Beyoğlu'nun bu en kıdemli kabadayısının karşısında. İşin kötüsü ben de ne diyeceğimi bilemiyordum, ancak artık şundan emindim ki gerçek bir tehlike altındaydık. Tehdit geçmemişti, aksine şimdi çok daha yakındı. Hayatımızı artık bu tehdide göre düzenlemek gerekiyordu. Bunun için herkesten yardım almaya hazırdım. Bakışlarım Cemal'e kaydı. Artık o da konuşmayı bırakmış, bütün bu olanların sorumlusu sanki biraz da kendisiymiş gibi sessizce dikiliyordu karşımızda. Yaşadıklarımızın o görünmeyen ağırlığı bütün yoğunluğuyla üzerimize çökerken ilk toparlanan Sabri oldu.

"Bu defa öyle olmayacak!" diye gürledi. Sesi kararlılık ve inanç doluydu. "Bu defa paçayı sıyıramayacak o Darko denen herif. Arkasında kim olursa olsun, ucu nereye giderse gitsin peşini bırakmayacağım o alçağın. Göstereceğim ona Türk polisine saldırmak neymiş..." Janti'ye sert bir bakış attı. "Bak Cemal, siz bu işe bulaşmayacaksınız. Kesinlikle bulaşmayacaksınız." Bana döndü yeniden. "Nevzat sana da söylüyorum, aklınızı başınıza toplayın, haklıyken haksız duruma düşmeyelim."

Oturduğum sedyede omuzlarımı silktim.

"Neden bahsediyorsun anlamadım müdürüm, ben ne zaman ayrıldım ki kanundan nizamdan?"

Gözlüklerinin ardındaki yorgun gözlerinde, güvensiz bir ifade belirdi.

"Ben uyarayım da..."

O anda perde yine aralandı ve içeri giren uzun boylu kadın hemşire ellerini sertçe çırptı.

"Lütfen beyler, hadi, lütfen, hasta dışında herkes dışarı. Yapmamız gereken tetkikler var, engel oluyorsunuz. Doktor hanım 'Hastanın yanında kimse kalmayacak' dedi."

22

Darko konusunda yanılmıştım

Darko Samartiç boyası dökülmüş beyaz masanın arkasında oturuyordu; en az bir doksan boyundaydı, iskemle kısa geldiğinden uzun bacaklarını nereye koyacağını bilemiyordu. Başının arkasında topladığı kumral saçları kafasını daha iri gösteriyordu, dar alnının altında iki yarım ay gibi duran gür kaşlarının gölgelediği yeşil gözlerinde son derece sakin bir ifade vardı. Bırakın tedirginliği, en küçük bir şaşkınlık bile duymuyor gibiydi, belki biraz sıkılmış olabilirdi. Arada bir sağ eliyle yer yer kırçıllaşmış gür sakalını sıvazlayarak nerdeyse küstahlığa varan bir vakarla söze başlamamızı bekliyordu. Ama ne Ali ne de ben konuşuyor, öylece oturuyorduk karşısında. Biraz daha beklememiz, sinirlerini iyice bozmamız, kendine duyduğu güveni yıkmamız gerekiyordu. Bu oyunda sabırlı olan kazanırdı. Oysa sabah hastaneden ayrılırken nasıl da acele ediyordum, bu alçağı karşıma oturtmak, yaptıklarını itiraf ettirmek, bir daha hiç çıkmamak üzere hapse yollamak için...

Evet, sabah ayrılmıştık hastaneden, bütün tetkiklerimiz, beyin tomografimiz dahil, hepsi temiz çıkmıştı; yine de Doktor Nurten bırakmamış, tam sekiz saat tutmuştu bizi. Sekiz saat boyunca ne bir baş ağrısı, ne denge kaybı, ne bulantı ne de kusma olunca sabah ikimizi de taburcu etmeyi kabul etmişti. Önce Evgenia'yı eve bırakmıştık; yolda hiç soru sormamıştı sevgilim. Hayır, kırgın değildi, olanlardan beni

de sorumlu tutmuyordu. Kaderine boyun eğmiş gibi değil de senin yanındayım dercesine usulca sokulmuştu yanıma, ben de sağ kolumla sımsıkı sarmıştım onu. Eve varıncaya kadar da öylece kalmıştık. Sadece ayrılırken gözlerini kaygıyla yüzüme dikerek, "Dikkat et Nevzat" demişti kırık dökük bir sesle. "Lütfen çok dikkat et." Sonra sarılmıştı bana; sanki bir daha hiç görüşemeyecekmişiz gibi hasretle, sımsıkı, sevgiyle... Ardından yürümüş, kapının önünde durup bana gülümseyerek el salladıktan sonra içeri girmişti. Ben de sokağın başında bekleyen ekip arabasındaki meslektaşlarıma yaklaşmıştım. Evgenia ve Azez'i korumak için hepsini Ali seçmişti, güvenilir polislerdi. "Ailem size emanet arkadaşlar, lütfen çok dikkatli olun" diye rica etmiştim. Ekibin başındaki genç komiser Mehmet, "Merak etmeyin Başkomiserim, sizin aileniz bizim ailemizdir" demişti samimiyetle. "Gözümüzü üzerlerinden ayırmayacağız." Artık emniyetin yolunu tutabilirdim. Çünkü Ali, "Kerpeteni malzeme sandığına koyduk, sorgu için sizi bekliyoruz" dediğinden beri yerimde duramıyordum.

Şimdi Kerpeten Darko'yla karşı karşıyaydık işte. Dakikalardır aynı masada oturmuş sessizce bakışıyorduk. Şu ana kadar iyi dayanmıştı aslında. Ben gelmeden önce de iki saat öylece oturtmuşlardı, tek söz etmeden, sorduklarına yanıt vermeden aynı odada, aynı masada, aynı iskemlede. Ali'nin önünde mavi kapaklı iki kalın dosya duruyordu. Yardımcım dosyayı aldı, bana yaklaştırdı, hiç konuşmadan bir yerleri gösterdi. Sanki önemli bir bulguyla karşılaşmış gibi duraksadım. Yardımcımın uzattığı klasörü aldım, inceler gibi yaptım. Birden başımı kaldırdım, bütün bunları sen mi yaptın dercesine zanlıya bir bakış attım. Darko az önceki kayıtsızlığından sıyrılır gibi oldu, önce belli belirsiz sonra dikkatle bize bakmaya başladı. Ali işaretparmağıyla güya merakla bir yerleri gösterdi. Gözlerimi kısarak o satırları okur gibi yaptım. Darko oturduğu iskemlede sıkıntıyla kıpırdandı, uzun bacaklarını huzursuzca kendine çekti olmadı, uzatmaya çalıştı o da olmadı. Nihayet pes etti.

"Ben buraya niye geldi?" dedi bozuk bir Türkçeyle. "Ben avukatımı istiyor..."

Yüzüne bakmadım, aklımı güya dosyadaki ilginç bilgilerden alamıyormuş gibi okumayı sürdürdüm. Ali dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirerek başladı sorguya.

"Vay, demek muhabbet istiyorsun. O zaman ilk soruyu soruyorum. Parana yazık değil mi oğlum, niye iyi adamlarla çalışmıyorsun?"

Darko anlamamıştı.

"Ben avukat istiyor, ben Türkçe iyi bilmiyor."

Yardımcım hayal kırıklığına uğramış gibi abartılı bir hareketle sağ avucuyla masaya vurdu.

"Nasıl bilmiyorsun lan?" Elimdeki dosyayı gösterdi. "Orada, beş yıldır Türkiye'de ikamet ettiğin yazıyor. Beş yıl lan, tam beş yıl... Dur, küsuratı da var galiba. Öyle değil mi Başkomserim." Gözlerimi beyaz kâğıtlardan kaldırdım ama yanıt vermek yerine başımı usulca öne doğru sallamakla yetindim, Ali sürdürdü mavrayı. "Beş küsur yıl ya. Ne kadar ayıp, biz beş yıl sana kucağımızı açıyoruz, yediriyoruz içiriyoruz, sen bizim dilimizi bile öğrenmiyorsun. Bak bir de vatandaşlık almışsın... Başın sıkışınca 'Ben Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım' deyip kıçını kurtarıyormuşsun. İşte burada yazıyor hepsi. Hollandalılar istemiş vermemişiz, Sırplar istemiş vermemişiz, Macarlar istemiş gene vermemişiz. Ama sen tenezzül edip Türkçemizi öğrenmemişsin. Yakışır mı şimdi bu sana? Ayıp değil mi bu yaptığın hırdavat?"

Kötü kötü baktı Darko.

"Hırdat değil ben, Hırdat değil. Ben Darko..."

İskemlesini gürültüyle geriye iterek hızla ayağa kalktı Ali.

"Hırdat değil oğlum, hırdavat lan, hırdavat."

Ali ayağa kalkınca Darko'nun yüzünde bir titreme oldu ama sükûnetini korumayı başardı.

"Ben, ben avukatımı istiyor... Ben dilinizi bilmiyor. Neden avukatım gelmiyor?"

Avukatım dediği, her akşam televizyonlarda boy gösteren Şadan Harmancı adındaki hukukçu şaklabandı. Hakkını

yemeyelim, ünlü avukat sabahtan beri emniyetin kapısını aşındırıyordu. Ama bizimkiler adamı bir güzel oyalıyorlardı. Önce gözaltına almadık demişlerdi, sonra nerede olduğunu bilmiyoruz cevabını vermişlerdi, ardından narkotikte sorgulanıyor açıklamasını yapmışlar, en son olarak da galiba Terörle Mücadele'de demişlerdi. Er geç müvekkilini bulacaktı Şadan Harmancı, o gelmeden ne kadar çok bilgi alırsak o kadar iyiydi.

"Avukatı filan unut" diyerek Darko'ya yaklaştı Ali. "Bu memlekette polis öldürmeye kalkanları avukatlar bile savunmaz. Büyük hata yaptın oğlum. Yemek yediğin çanağa sıçmayacaktın. Sahi lan, bu kötü Türkçeyle nasıl tuttun Fayrap Kardeşleri?" Zanlının yeşil gözlerinden bir endişe bulutu geçti. Ali büyük bir keyifle anlatmayı sürdürdü. "Tacettin Fayrap, Seracettin Fayrap ve Muhittin Fayrap. Şaşırdın mı isimlerini öğrendiğimize? Sadece isimlerini öğrenmedik oğlum. Üçünün de işi tamam. Seracettin Fayrap sizlere ömür. Allah rahmet eyler mi onu bilmem ama tahtalı köyü boyladı. Sahi lan, Hristiyanlar ne diyordu ölünün arkasından, toprağı bol olsun mu, huzur içinde uyusun mu? Gerçi senin gibi eli kanlı bir katili hiçbir din kabul etmez ya. Nereye girsen batırırsın sen... Neyse, bu senin üç tetikçi hiçbir bok yiyemeden elimize geçti. Dediğim gibi Seracettin'in seccadesini imamın kayığına serdik. Tacettin de kardeşinin peşinden ha gitti ha gidecek, hastanede can çekişiyor. Tuhaftır, en şanslıları büyük kardeşleri Muhittin çıktı. Allah sıralı ölüm versin derler ama bu puşt sıyrıklarla atlattı Kurtuluş meydan muharebesini. İyi oldu tabii, yakında bülbül gibi şakıyacak. Onları kaç paraya tuttuğunu, teşkilatta size kimlerin yardım ettiğini, hepsini bize anlatacak." Sustu, eğildi, kimsenin duymasını istemiyormuş gibi Darko'nun kulağına mırıldandı. "Ama belki sen daha önce anlatırsın, ne de olsa akıllı adamsın, iyi halden daha az ceza almayı seçersin. Zaten bizde her iki yılda bir af çıkıyor, birkaç sene içinde de hürriyetine kavuşursun." Eliyle adamın çenesini tuttu, kendine çevirdi. "Ha, ne diyorsun Hırdo can?"

Aklı karışmış, kendine duyduğu güveni tümüyle yitirmiş gibi görünen Kerpeten daha fazla dayanamadı, çenesini yardımcımın ellerinden kurtardı.

"Ben Hırdo değil, Darko" diye höykürdü. "Sizi saygıyla davet ederim."

Ali anında davete icabet ederek mafya liderinin yanağına sıkı bir şamar indirdi.

"Bağırma lan! Ne bağırıyorsun! Bizi mi korkutacaksın lavuk?"

Uyuşturucu baronunun iri kellesi tokadın şiddetiyle savrulurken, "Ah!" diye bağırdı. "Ah, vurma!" Toparlanırken eli yanağına uzandı. "Hukuk var. Vurmaz, bana vuramaz..."

Yardımcım öfkeyle adamın yakasına yapıştı.

"Silsileni bile sikerim lan yavşak! Sen benim ülkeme gel, evlatlarımızı uyuşturucuyla zehirle. Yetmedi insanlarımı öldür. Yetmedi bize suikast düzenle... Senin yedi kat sülaleni..."

Bizim hergele kendini fazla kaptırmıştı.

"Bırak" diye seslendim. "Tamam, yeter artık!"

Hemen bırakmadı Ali, kendisinden en az bir baş daha uzun adamı bir süre daha yakasından öylece tuttu. Sonra Darko'nun gözlerinin içine bakarak, "Sen Başkomserime dua et, yoksa..." diye nefretle fısıldadı.

"Bırak diyorum, yeter bu kadar" diye bir kez daha uyarmak zorunda kaldım. Sonunda pençelerini gevşetti yardımcım, uyuşturucu baronu boş bir çuval gibi çöktü iskemlesine. Nefesi normale dönsün diye bir süre bekledim.

"Yardımcım doğru söylüyor" dedim sakin bir sesle. "Küfür etmesinden bahsetmiyorum. Küfrü sevmem, aslında Ali Komiser de sevmez. Ama onu çok kızdırdınız. Biraz aşırıya kaçtığını kabul ediyorum tabii. Ama söyledikleri doğru." Oturduğum iskemlede öne doğru eğildim, mavi dosyayı işaret ettim. "Evet, Bay Darko. Bu dosya sizin için düzenlenmiş. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, üç ülke istemiş sizi. Suçlarınız: Uyuşturucu kaçakçılığı, cinayet, silahlı saldırı, kara para aklama... Ama ne tuhaf ki sizi teslim etmemişiz. Resmen VIP muamelesi yapmışız. Nedenini, niçinini, na-

sılını bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Çünkü size bir teklifimiz var. Yine sizin yararınıza bir teklif. Bize yaptığınız saldırıyı itiraf edin, suç ortaklarınızın ismini verin, en az cezayla kurtulun. Aksi takdirde içeriden çıkamazsınız. Türkiye hapishanelerinde çürüyüp giderseniz..."

Darko tınmadı bile. O kadar çok gözaltına alınmış, o kadar çok sorgudan geçmişti ki daha biz ağzımızı açmadan sözlerimizin ardında yatan niyeti kestirmişti. Şimdi de hiç konuşmadan, hiç kıpırdamadan, öylece yüzüme bakıyordu. Sorgunun başında uyguladığımız taktiği, şimdi o bize karşı uyguluyor gibiydi. Dakikalarca da öyle kaldı. Birden gözlerinin yeşili sinsice ışıdı, yüzündeki mimikler gevşedi ve gülmeye başladı. Evet, köşeye sıkıştırdığımızı sandığımız, tescilli uyuşturucu kaçakçısı sorgu odasında katılırcasına, kahkahalarla gülüyordu. Janti Cemal haklıydı; bir suçlunun öldürtmeye çalıştığı polislerin karşısında bu davranışı sergileyebilmesi için arkasının gerçekten de çok güçlü olması gerekiyordu. Bu kadar küstahlığa daha fazla tahammül edemeyen Ali yeniden adamın üzerine atılacak oldu, elimle işaret ederek engelledim onu. Darko sonunda duruldu, kahkahaları sona erdi ama boğazından yükselen kıkırdamalara hâlâ engel olamıyordu.

"Kusura bakmayın Nevzat Bey" dedi kendince nezaketi elden bırakmadan. "Ama suçlamalarınız o kadar basit, o kadar acemi, o kadar çocukça ki, kendimi kaybettim bir an."

Evet, artık Türkçeyi de son derece düzgün konuşmaya başlamıştı. Demek deminden beri bizimle alay ediyordu. Dirseklerini masanın üzerine dayayarak öne doğru eğildi.

"Ben suçsuzum. Kimseye saldırmadım, kimseyi saldırtmadım. Yabancı bir ülkede, o ülkenin polisini öldürmeye kalkacak kadar da aptal değilim. O adamları ben yollamadım. Kim olduklarını bile bilmiyorum. Başka düşmanlarınız vardır. Jovan'ın ölmesine çok üzüldüm tabii. Oğlum gibiydi o çocuk. Büyük öfke duydum. Ama size değil. O uyuşturucu deposunun sahiplerine. Siz sadece vazifenizi yaptınız. Jovan'ı sizin öldürdüğünüz bile belli değil. Bir çatışma çıkmış, ateş

eden onlarca insan var. Ben sizin düşmanınız değilim. Ali Komiserim, 'yemek yediğin çanağa pisleme' dedi ya, öyle bir hata yapmam. Mesele şu, benim ekmeğimle uğraşmayanla, ben de uğraşmam."

Ne ekmeğinden bahsediyordu bu? Bir şey mi kaçırmıştık?

"Uyuşturucu kaçırmana göz mü yumalım?" diye sakince sordum. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Yüzünde manidar bir ifade belirdi.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Amir Abi. Ben fazla bir şey istemiyorum, böyle devam edelim diyorum."

Amir Abi mi? Dün marangoz Necmi'den duymuştum bu lafı. Turgay Nacar'ın kimliği belirsiz amiri için kullanmıştı. Darko'nun da aynı lakapla bana hitap etmesi bir rastlantı mıydı?

"Niye Amir Abi dedin" diye sordum. "Ben senin ne amirinim ne de abinim."

Yılışık yılışık güldü.

"Hoşunuza gider diye düşündüm. Siz Türkler sıcakkanlı insanlarsınız, herkese abi diyorsunuz. Güzel bir kelime, sorunların çözümünü kolaylaştırır. Şu dünyada çözülmeyecek sorun yok ki. Niye işi zorlaştıralım? Ne demiş Yahudiler 'kazan kazan'. Biz Sırplar da 'kazan kazandır' diyoruz."

Ne yapmaya çalışıyordu bu herif? Samimiyet mi kurmak istiyordu? Üstü örtülü bir şekilde rüşvet mi teklif ediyordu?

"Neyin peşindesin lan sen?" diye Darko'nun oturduğu iskemleyi sarstı Ali. "Bizi satın mı alacaksın? Para mı teklif ediyorsun?"

Hemen toparlandı Darko.

"Öyle bir şey söylemedim. Sadece aramızda bir husumet yok demek istiyorum. Yani Jovan'ın ölümünden sizi sorumlu tutmuyorum. Kendi hatasıydı, orada bulunmamalıydı demek istiyorum." Yeniden bana döndü. "Düşman olmamıza gerek yok Amir Abi. Niye birbirimize zarar verelim diyorum."

Samimi görünmeye çalışıyordu ama sesindeki o sahte tını yok muydu? İşte tıslamayı andıran o ses yalan söylediğinin en büyük kanıtıydı. Açık söylemek gerekirse, Darko

konusunda yanılmıştım, Kerpeten lakabına aldanıp onun acımasız, dar kafalı bir psikopat olduğunu düşünmüştüm ama karşımızda son derece zeki ve deneyimli bir suçlu vardı. Oyun tarzımızı değiştirmemiz gerekiyordu. O yüzden sözünü hiç kesmedim. Ne kadar çok konuşursa o kadar fazla açık verme ihtimali vardı. Ama bakışlarını benden ayırdı, Ali'ye çevirdi. "Size gelince, haksız yere deminden beri bana küfrettiniz, vurdunuz, aşağıladığınız. Bu adil değil, ben de Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım ama yine de yabancıyım. Şartlarımız eşit değil. Eşit olsa zaten bunları yapamazdınız. Açık konuşacağım, kendi ülkemde bana bunu yapan bedelini çok ağır öderdi." Buz gibi bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Evet, bana bunu yapanı sağ bırakmazdım. Ama aynı sebeple size de dokunmayacağım. Canınızı bağışlayacağım..."

Ali'nin sağ elinin hızla havaya kalktığını, dur, yapma demeye kalmadan okkalı bir tokadın uyuşturucu baronunun suratında patladığını gördüm.

"Kimin canını bağışlıyorsun lan sen dürzü!" diye gürledi yardımcım. "Pezevenge bak, bir de beni tehdit ediyor."

Darko iskemlesiyle birlikte yere yuvarlanırken, hırsını alamayan yardımcım, adamın üzerine atlamaya hazırlanıyordu ki araya girdim.

"Ali dur, dur yapma!"

Gerçekten de kendini kaybetmiş olmalıydı. O öfkeyle beni de itti. Dengemi korumasam sırtüstü yıkılacaktım yere.

"Ne yapıyorsun?" diyerek omuzlarından yakaladım. "Ali kendine gel!" Üçüncü kez sarstığımda durabildi ancak. Çakmak çakmak olmuş gözlerini yüzüme dikti.

"Adam sorgu odasında bizi tehdit ediyor Başkomserim... Böyle şey mi olur? Buna nasıl izin veririz?"

Yerden göğe kadar haklıydı ama bu tür adamlarla mücadelenin yolu da bu değildi.

"Tamam, ama önce bir sakin ol."

Ellerini yana indirdi ama göğsü öfkeyle kalkıp iniyordu.

"Bir de bizimle dalga geçiyor şerefsiz. Duydunuz değil mi Türkçeyi de nasıl kusursuz konuşuyor. Her türlü yalanı

söylerim, her türlü tuzağı kurarım, ama siz bana hiçbir şey yapamazsınız diyor. Bu ne küstahlık Başkomserim. Görmüyor musunuz, açıkça bize meydan okuyor herif."

Gözleri hâlâ uyuşturucu tacirindeydi.

"Ben kimseye meydan okumuyorum" diye bağırdı düştüğü yerden Darko. "Sen bana saldırdın..."

Araya girerek ellerimi kaldırdım.

"Bu kadar yeter, herkes sakin olsun." Sonra döndüm, doğrulmaya çalışan yabancı mafya liderine yardım etmek istedim.

"İstemez" diyerek kendi kendine kalktı. "Önce işkence yapıp sonra şefkat göstermeyin bana."

O anda vuruldu sorgu odasının kapısına. Kararlılıkla, ardı ardına. Ali'yle bakıştık; kimin gelmiş olduğunu ikimiz de biliyorduk. O yüzden hiç acele etmedik. Kapıyı açmadan önce Darko'nun yerine geçmesini bekledik. Zanlı iskemlesine yerleşince, hiçbir şey olmamış gibi açtık kapıyı, önce bizim komiser yardımcısı Günay'ın sıkıntılı yüzü, ardından tombul yanaklı, seyrek saçlı, çipil gözlü bir adamın yamuk başı göründü.

"Ben olmadan müvekkilimi sorgulayamazsınız!" diye hırladı kapının önünde. "Buna hakkınız yok."

Yanıtımızı bile beklemeden içeri dalmaya kalktı ama Ali kale duvarı gibi dikildi karşısına.

"Hop, hoop, nereye gidiyorsun? Önce kimliğini görelim, neyin nesi, kimin fesisin?"

Böyle kararlı bir tavır beklemeyen ufak tefek avukat bir an şaşırdı ama çok sürmedi, yeniden gergin hukuk adamı rolüne büründü.

"Nasıl konuşuyorsunuz böyle? Lütfen sözlerinize dikkat edin. Ben İstanbul Barosu avukatlarından Şadan Harmancı. Saatlerdir emniyet binalarında müvekkilimi arıyorum. Kimse doğru dürüst bir bilgi vermiyor." Kapının aralığından bir çocuğunki kadar küçük elinin işaretparmağıyla uyuşturucu tacirini gösterdi. "Evet, ben Darko Samartiç Bey'in avukatıyım. Yanında ben olmadan onu sorgulayamazsınız."

Islakmış gibi duran açık renk gözlerini bana dikti. "Kanuni hakkımızı istiyoruz Başkomiserim, sorgulamada ben de bulunacağım."

Demek tanıyordu beni, belki ben de onu görmüştüm ama bunun hiçbir önemi yoktu, artık Darko'yu konuşturamazdık. Yüzümde yenilmiş bir ifadeyle Ali'nin koluna dokundum, yana çekildi. Televizyonların müptezel konuşmacısı, kanunların inceliklerini ezbere bilen hukuk bezirgânıyla karşı karşıya kaldık.

"Elbette bulunacaksınız Şadan Bey" dedim alaycı bir nezaketle. "Buyurun, lütfen içeri gelin. Biz de sizin gibi iyi bir avukat nasıl olur da bu kadar gecikir diye düşünüyorduk. Biraz daha geç kalsaydınız, Adalet Bakanlığı'ndan bir avukat atamasını isteyecektik. Darko Samartiç gibi müstesna bir işadamının hukuksuzluğa uğraması uluslararası camiada büyük skandala neden olurdu. Böyle bir skandalın patlamasını hiçbir Türk vatandaşı istemez, değil mi?"

Şadan Harmancı bana yanıt vermeye tenezzül bile etmedi, suratına yılışık bir gülümseme yerleştirerek, sabıkası Avrupa'nın sınırlarını çoktan aşmış, birçok ülke polisi tarafından acil yakalanması koduyla aranan müvekkiline doğru ilerledi.

"Nasılsınız Bay Samartiç, size kötü muamelede bulunmadılar değil mi?"

Uyuşturucu baronunun yüzünde tek mimik oynamadı. Sanki avukatının gelmesine pek de sevinmemiş gibiydi.

"Hayır, Nevzat Bey de, Ali Bey de çok kibar davrandılar." Sanki avukatına ortalığı velveleye verme demek istiyor gibiydi. "Onlardan hiçbir şikâyetim yok, sadece vazifelerini yaptılar." Bana baktı. "Dediklerimi bir düşünün Amir Abi, husumete, düşmanlığa hiç gerek yok."

Yine "Amir Abi" diye hitap etmişti. Kendince bir mesaj mı vermek istiyordu yoksa bizimle dalga mı geçiyordu, anlamak zordu.

"Artık evime gitmek istiyorum" diye toparlandı. "Yeğenimin cenazesini bugün ülkeme yollayacağım, bir an önce çıksak iyi olur."

Şadan Harmancı şaşkınlıkla bir müvekkiline bir bize baktı ama daha fazla uzatmadı.

"İyi o zaman" dedi yılışık bir sesle. "Biz de ifademizi verip gidelim artık..."

23

Kim olacak ben karar verdim

"Artık daha dikkatli olmalıyız Nevzat." Makam masasında hafifçe öne doğru eğilmiş olan Sabri ağzından dumanlar savurarak konuşuyordu. Aceleyle mideye indirdiği yarım porsiyon suböreğinin ardından, hemen yakmıştı sigarasını. "Şadan Harmancı denen avukat bırakmaz bu işin peşini. Gözaltının gayri hukukiliğinden başlayıp müvekkilini avukatı olmadan sorgulamamıza kadar didikleyecek her şeyi. Belki adama kötü muamele ettiğinizi bile dile getirecek. Müvekkilime işkence ettiler diye kıyameti koparacak."

Sorgudan sonra, Şadan Harmancı müvekkilini telaşla alıp giderken, Sabri de beni odasına çağırmış, kahvaltı niyetine suböreği ısmarlamıştı. Şimdi de hep yaptığı gibi kaygıyla başımıza gelebilecekleri sayıp döküyordu işte. Bardağımdaki çaydan sakince bir yudum aldım, koyu kırmızı sıvının buruk sıcaklığı damağımda hoş bir tat bırakarak boğazımdan aşağıya doğru akarken usulca geriye yaslandım.

"Hiçbir şey olmayacak Sabri, merak etme, Şadan tek bir televizyon kanalına bile çıkmayacak, hiçbir gazeteye röportaj vermeyecek. Çünkü Darko için bu dava kapanmadı. Janti Cemal doğru söylemiş, bu Balkan mafyozü sıkı herif. İntikamını almadan asla durmaz. Galiba arkası da sağlam. Fakat şimdilik ortalıkta adı dolaşsın istemiyor. Bu yüzden avukatına kesin talimat vermiştir, Şadan çok istemesine rağmen bu konuda konuşmayacak, bu defa kuyruğunu kıstırıp oturacak."

Sabri sararmış parmaklarının arasındaki sigarayı kül tablasının kenarına bıraktı, yarılanmış çay bardağını alırken sıkıntıyla homurdandı:

"Ne merak edeceğim ya. Onca yıllık emniyet müdürüyüm, kıytırık bir sosyete avukatından mı çekineceğim, ben sadece tedbir alalım, bir zarar görmeyelim diyorum. Bizim kararımız belli Nevzat, anca beraber kanca beraber, buradan geri dönüş yok."

Galiba doğru söylüyordu, bu davada yanımda olacaktı ama böylesi işlere alışık olmadığı için bünyesi bu kadar gerilimi kaldıramıyordu. Çatalımla önümde duran tabaktaki suböreğinden bir parça aldım. Ağzıma götürmeden önce, "Adam, kana kan istiyor" diye bir kez daha uyardım. "Tetikçilerini kesinlikle yeniden yollayacak. Yapabiliyorsak, Darko'nun ne zaman saldıracağını öğrenelim."

Çayı hızla içti, elindeki bardağı masaya koymadan gözlerini kısarak sordu:

"Yeniden saldıracağından emin miyiz Nevzat? Belki de artık tırsmıştır, ne de olsa karşısında koca emniyet teşkilatı var. Hem belki de şu tetikçi konuşur, neydi adı?"

"Muhittin" dedim ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra. "Muhittin Fayrap."

Bardağı bıraktı, kül tablasındaki sigarayı aldı.

"Hah işte o herif. Bir kardeşini kaybetti, öteki yoğun bakımda, morali iyice bozulmuştur. Bülbül gibi şakır şimdi. Sahi ne zaman sorguya alacağız onu?"

Müdürlükte geçirdiği yıllar onu sokaktan o kadar uzaklaştırmıştı ki artık suçlu davranışlarını bile çözümleyemez olmuştu. Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra yanıtladım.

"Muhittin'in kendini toparlaması birkaç gün sürer. Ama konuşacağını zannetmem. Adam profesyonel, kaç kere geçmiş tezgâhtan, kaç kere yatmış çıkmış, öyle kolay kolay çözülmez. Çözülse bile, Darko'nun adını veremez."

Alnı kat kat kırıştı, sigarasından derin bir nefes çekmeden ters ters baktı.

"Niyeymiş o? Çözüldükten sonra niye vermesin kendini kiralayan adamın adını."

Uzandım, suböreği paketiyle gelen kolonyalı mendili aldım.

"Darko gibi adamlar tetikçilerle kendileri ilişki kurmazlar. Adamın kırk tarakta bezi var. Dünyada tanımadığı suçlu yok. Muhtemelen Balkanlar'dan biri aracılığıyla kiralamıştır Fayrap Kardeşleri. Muhittin çözülse bile vereceği isim, kim bilir hangi ülkedeki bir mafya babasının adı olacaktır. Ki o bile gerçek olmayabilir. Bilirsin bu işleri, sahte kimlikle açılmış bir banka hesabından gelmiştir parası. Darko'nun rahatlığı da bundan. Fayrap Kardeşler'i ona bağlamamızın imkânsız olduğunu biliyor." Elimi mendille silerken lafı yeniden başa döndürdüm. "Yapılması gereken Darko'nun çetesine adam sızdırmak ya da bir köstebek bulmak. Belki narkotikçilerin adamları vardır içlerinde."

Aklına yatmış gibiydi.

"Hıım, olabilir. Ama narkotikçileri bilirsin, operasyonlarını tehlikeye atmak istemezler."

Yine ipe un sermeye başlamıştı.

"Ne operasyonu Sabri ya!" diye çıkıştım. "Adam Kuştepe'nin göbeğindeki binayı Met deposu yapmış, farkında değiller, ne operasyonundan bahsediyorsun? Hiç değilse bize yardım etsinler, bitirelim şu Darko'yu. Yazık, bütün İstanbul'u zehirliyor şerefsiz."

Yine beni sıkıntıya sokuyorsun dercesine baktı.

"Tamam, tamam, Mesut Müdürümle bir konuşayım. Peki, senin şu Cemal'in bir bağlantısı yok mudur bu heriflerle? Lafa geldi mi yeraltının kralı geçiniyor, yok mudur bize bilgi verecek adamları? Yoksa bile birilerini sızdıramaz mı içlerine? Ya da ne bileyim istihbarat alacak birilerini bulamaz mı?"

Ellerimi temizlediğim kolonyalı mendili suböreğinden arta kalan plastik tabağa koydum.

"Janti zaten cepte. Ben söylemesem de yapar Cemal. Şu anda malumat toplamaya başlamıştır bile. Olabilirse, paralel

bilgi alalım. Bak Sabricim, yeni bakan da daha hevesli görünüyor. Televizyonlarda uyuşturucu çetelerini çökerteceğiz filan diye konuşuyor. İşte onlara fırsat, destek versinler Darko ve çetesini tarihe gömelim. Aksi takdirde Darko bizi toprağa gömecek."

Düşünce dolu gözlerini yüzüme dikti, sigarasından derin bir nefes çekti, dumanı bir süre ciğerlerinde tuttuktan sonra üfledi.

"Yahu Nevzat, sahi bu bizim Ali nasıl anlamış sana suikast düzenleneceğini? Niye takip etmiş sizi?"

İster istemez gülümsedim.

"Dün Zeynep'le birlikteyken siyah bir cipin bizi takip ettiğinden kuşkulandık ama emin olamamıştık. Cip de çekip gitmişti zaten. Akşam biz düğünden ayrıldıktan sonra Zeynep bu olayı anlatmış Ali'ye. 'İçimde kötü bir his var, Başkomserimi yalnız bırakmayalım' demiş. İşte öylece peşimizden gelmişler. Çöp arabasının bize çarptığını, iki tetikçinin ellerinde tüfeklerle arabaya yaklaştığını görünce de Ali hızla sürmüş arabayı üzerlerine."

Gurura benzer bir ışık yandı söndü gözlerinde.

"Aferin çocuklara ya... Şanslıymışsın demeyeceğim Nevzat, bu şans değil. İyi polislerle çalışıyorsun. Zeynep de, Ali de hem mesleklerinde çok iyiler hem de seni çok seviyorlar. Onlar olmasaydı, bu saatlerde senin için yas tutuyor olacaktık."

Başımı usulca öne doğru salladım.

"Sadece benim için olsa iyi, hiç suçu günahı olmamasına rağmen Evgenia da hayatını kaybedecekti..." Sevgilimin adı dudaklarımdan dökülünce boğazımda bir yumru büyümeye başladı. Bir kez daha dün gece onu kaybedebileceğim gerçeği olanca ağırlığıyla çöktü yüreğime. "Acımasız bir meslek bu bizimki" diye söylendim. "Çok acımasız, sadece bizim değil, sevdiklerimizin hayatını da tehlikeye atıyoruz..."

Aslında önemli kararlar aldığımız böyle bir anda duygularımı anlatmak istemiyordum ama kendimi tutamadım. "Biliyor musun Sabri, kaza sırasında Evgenia'ya, Güzide

diye seslendim. Artık kafam nasıl karıştıysa, arabada karım ve kızım var zannettim. Onları bir kez daha öldürüyorlar diye panikledim. Patlamanın olduğu geceki aynı yıkımı yeniden yaşadım. Şükürler olsun ki Evgenia'ya bir şey olmadı. Şükürler olsun ki ucuz atlattık. Onu kaybetseydim..."

"Onu kaybetseydin, seni toparlayamazdık Nevzat" diye tamamladı sözlerimi. Merhamet ile acıma karışımı bir ifade belirmişti yüzünde. Halime gerçekten de üzülüyor gibiydi. "Ne yalan söyleyeyim, aslında o zamanlar ben de senden umudu kesmiştim. Ölü gibiydin yahu. Ölüden daha beter. İyileşeceksin filan diyordum ama ben de inanmıyordum buna."

Doğru söylüyordu, ölümü isteyecek kadar bile takatim yoktu. Biri iyilik yapsa da kafama bir kurşun sıksa diyecek kadar bile gücüm kalmamıştı. Anbean solan bir bitki gibi öylece kalıyordum beni bıraktıkları yerde. Sadece Sabri değil, doktorum Nevres Bey de umutlu değildi. Kara gözlerindeki üzüntü durumun ciddiyetini olanca çıplaklığıyla anlatıyordu. Sonraları o ifadeyi de okuyamaz olmuştum; ne bir bakış, ne bir söz ne de bir davranış, hiçbir şeyin etkisi kalmamıştı üzerimde. Belki de o yüzden şok tedavisini zorunlu görmüştü Doktor Nevres. Aklımı, ruhumu, bedenimi sarsmak, beni kendime getirmek için. Getirdi de ama bazı konuları unutmak pahasına. Bazı konular? Mesela Turgay Nacar'ı unutmak. Belki de Turgay Nacar'ı öldürmek gibi... Öldürmek mi? Ama nasıl yapabilirdim ki? Kendimde intihar edecek gücü bile bulamazken bir başkasını nasıl öldürebilirdim? Hem de öldürdükten sonra tümüyle unutarak. Öyle olması gerekmiyor muydu zaten. "İyileşmek için unutman gerek Nevzat" dememiş miydi Doktor Nevres. "Hepsini, her şeyi unutman gerek. Cinayeti nasıl inceden inceye planladığını, Turgay Nacar'ı öldürdükten sonra Ağva'daki araziye nasıl gömdüğünü." Gömmek? Yaptım mı? Gömdüm mü onu gerçekten?

"Evet, öyle bir gömülmüştün ki kendi içine, seni oradan çıkarabileceğimizi zannetmiyordum" diyen Sabri'nin sesini

duyduğumda sıyrıldım düşüncelerimden. "Gitti bizim Nevzat diyordum, aramıza döneceğine ihtimal vermiyordum. Hepimizden, herkesten, her şeyden vazgeçmiş gibiydin. Çok üzülüyordum haline. Ama en kötüsü elimden bir şey gelmiyordu..."

Sabri kendini kaptırmış, bütün samimiyetiyle içini dökerken birden aradığım fırsatın ayağıma geldiğini fark ettim. Eski okul arkadaşım, kaç yıllık müdürüm hatırlamadığım olayları bana anlatabilirdi. Üstelik konu kendiliğinden açılmıştı. Yani sorularım dikkat çekmezdi. Önümdeki tabağı sağa çektim, ellerimi masanın üzerine koyarak sordum.

"Aslına bakarsan, o günleri hiç hatırlamıyorum Sabri. Şok tedavisinden sonra bir sürü şeyi unutmuşum. Belki biraz anlatırsan hatırlarım. Belki hafızam uyanır, olayları tekrar birbirine bağlarım."

İsteğimi hiç yadırgamadı.

"Tabii anlatırım" diyerek sigarasını kül tablasında ezdi. "Dediğim gibi kötüydün oğlum ya, çok kötüydün. Berbat haldeydin ya..." Hayret, gözleri nemlenmişti, sanki benim için ağlayacak gibiydi, aklına üşüşen olumsuz düşünceleri kovmak istercesine başını salladı. "Şükür kurtuldun. Mesela şok tedavisine girerken bomboş bakıyordun. Farkındaydın ama umurunda değildi. Ölüme gidiyoruz desek kılını kıpırdatacak halin yoktu." Duraksadı, masanın sağ ucunda duran pakete uzandı, bir dal sigara daha çekti. Dudaklarına götürecekti ki, bana baktı. "İster misin?" diye uzattı. Bir an yaksam mı bir tane diye geçirdim içimden ama hemen vazgeçtim.

"Yok, teşekkür ederim. Fakat merak ettiğim bir konu var. Şok tedavisiyle ilgili... Ben kendimde değilsem kim karar verdi tedaviye?"

Sigarayı parmakları arasında hafifçe ezerek gevşetirken, "Kim olacak, ben karar verdim" dedi doğal bir tavırla. "Ama İlhami'ye de sordum tabii..."

İlhami de nereden çıkmıştı şimdi? Bakışlarımdan şaşkınlığımı anlayınca açıkladı.

"Adam bizim amirimizdi ya o zamanlar, kendi başıma karar vermem doğru olmazdı."

Tam Sabrilik davranış, amirlerinin onayı olmadan, ne bir karar alabilir ne de harekete geçebilirdi. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Hiç gülme Nevzat, sonuçta senin hakkında kararı verecek kişi İlhami'ydi. Teşkilatta kalıp kalmaman onun kararına bağlıydı. Biliyorsun İlhami'yi günahım kadar sevmem ama yukarıda Allah var, adam seni hep kolladı. 'Elimizden ne geliyorsa yapalım, Nevzat'ı kaybetmeyelim' dedi. Şok tedavisi görmeni o da mantıklı buldu. Tabii Janti Cemal'e de sordum. Biliyorsun onu da çok sevmem. Ama yiğidi öldür hakkını inkâr etme, başına bu olay geldiğinden beri hep yanındaydı, bir an bile yalnız bırakmadı seni. Cemal de kabul etti. 'Nevres Bey daha iyi bilir, ne derse yapalım' dedi. Böylece şok tedavisine soktuk seni. İyi ki de sokmuşuz, ilkinde değil ama ikincisinde toparladın..."

Söylediklerinde kuşku uyandıran hiçbir yan yoktu, ama asıl konuyu sormamıştım. Sabri sigarasını yakıp derin bir nefes çektikten sonra dumanını kapalı pencereye doğru üflerken "Beni hastaneye yatırdığınızda, eşyalarımı ne yaptınız?" diye sordum. "Kimliğimi, silahımı, evin ve arabanın anahtarlarını. Ne oldu onlara?"

Zerrece kuşkulanmadı Sabri.

"Kimliğini, anahtarlarını, üzerindeki parayı ben aldım. Çok bir şey yoktu zaten. Taburcu olduğunda hepsini vermiştim... Öyle değil mi?"

Yanlış anlamıştı.

"Aşk olsun aramızda paranın lafı mı olur?" diye düzeltim. "Onu sormuyorum Sabri. Kimliğimi, anahtarlarımı, tabancamı sen mi aldın diyorum?"

Bir an düşündü.

"Tabancanı almadım, herhalde evde bırakmıştın. Ama evin ve arabanın anahtarlarını aldım, kimliğin de bendeydi. Getirip çekmeceye koydum..."

"Hangi çekmeceye?"

Kaşları çatıldı, alnı kırıştı.

"Niye soruyorsun Nevzat? Bir şey mi oldu? Evden bir şey mi çalındı?"

Alınmakta haklıydı fakat ona gerçeği söyleyemezdim,

"Yok be Sabri, ne çalınması. Sana da Janti'ye de gözü kapalı güvenirim. Anlamaya çalışıyorum sadece."

Sigarasını dudaklarına götürmeden önce şöyle bir baktı yüzüme.

"Tamam işte, anlatıyorum, senden aldığım ne varsa hepsini getirdim çekmeceme koydum." Eliyle masasının altındaki çekmeceyi gösterdi. "İşte buraya. Sen çıkana kadar da orada kaldı..." Birden durdu. "Yok, sen çıkmadan önce, Cemal aradı, evin anahtarlarını istedi. Elbiselerini alacakmış. Hastaneye girerken giydiklerin kayıp mı ne olmuş? Sadece ona verdim anahtarı. Eve de o götürdü seni zaten. Bir iş vardı, ben gelememiştim. Hatırlıyor musun? Sonra sen buraya geldin, kimliğini, emektarın anahtarını aldın."

Kesinlikle hatırlamıyordum ama itiraf etmedim.

"Evet, evet Cemal götürmüştü beni eve. Anahtarı sen vermişsin. Peki daha önce de almış mıydı? Anahtarımı diyorum... Yani ben hastanede yatarken..."

Düşünmeye gerek bile duymadı.

"Yok, hayır almadı. Kimliğin, anahtarların, hepsi benim çekmecemde kaldı."

O kuşku dolu ifade yeniden gelip oturmuştu yüzüne.

"Ne oluyor Nevzat, onca yıldan sonra niye soruyorsun bunları? Cemal'le ilgili bir sıkıntı mı var? Yoksa Darko meselesinde onun da mı parmağı var?"

Açıkça kuşkulanmaya başlamıştı, konuyu kapatmakta yarar vardı.

"Hayır yahu, olur mu öyle şey? Cemal kardeşim gibidir. Sen sevmezsin bilirim ama hayatta güvenebileceğim birkaç kişiden biridir. İşin aslı şu, şimdi biz polisler biraz kontrol manyağıyız ya. Yani en azından ben öyleyim. Kendimde değilken ne oldu ne bitti, onu anlamaya çalışıyorum."

Sabri konuyu deşmeye hazırlanıyordu ki telefonum çalmaya başladı. Arayan Zeynep'ti.

"Önemli olabilir, şuna bir bakmam lazım" diyerek telefonu açtım. "Alo Zeynep, buyur, seni dinliyorum."

"Merhaba Başkomserim. Şefik'le aşağıda, laboratuvardayız. Dün Ağva'ya onu yollamıştınız ya, olay yerini bir kez daha incelemeye... Heyelan bölgesinde bir yüzük bulmuşlar. Maktulün olabilir. Belki görmek istersiniz dedim"

Başımın üzerinde keskin bir sarkaç gibi sallanan başka bir beladan söz ediyordu. Şu kimliği belirsiz iskelet vakasından. Demek bir yüzük bulmuşlardı. Önemli olabilirdi ama Sabri'nin yanında bu meseleyi konuşmak istemiyordum.

"Anladım Zeynepçim, hemen geliyorum" diyerek kapattım.

Sakince müdürüme gülümsedim, sonra ayağa kalktım.

"Yemek için teşekkür ederim Sabri, ben artık aşağıya ineyim. Halletmemiz gereken işler var. Darko'nun dosyasını yeniden gözden geçireceğiz. Bakalım atladığımız konular var mı?"

Yorgun, neredeyse uykulu gözlerle tepeden tırnağa süzdü.

"Benden bir şey saklamıyorsun, değil mi Nevzat?"

Ellerimi yana açtım.

"Senden ne saklayacağım Sabri? Olanı biteni biliyorsun işte. Vakit kaybetmeden şu Darko'yu yakalamamız lazım. Aksi takdirde herif canımıza okuyacak. Onun için uğraşıyoruz işte..."

Yüzündeki kuşkulu ifade değişmedi.

"Ben de onu diyorum. Sakın benden habersiz bir şey yapma. Bilirim, seversin öyle abuk sabuk işleri. Ama bu defa yapma. Yoksa iyice boka batarız."

Dudaklarıma geniş ve rahat bir gülümseme yerleştirdim.

"Merak etme, senin haberin olmadan harekete geçmem. Senin de dediğin gibi, anca beraber kanca beraber. Hadi bana eyvallah..."

24

Karttaki görüntüler işimize yarayabilir

Kapıyı açınca şiddetli bir rüzgâr çarptı yüzüme; kriminoloji laboratuvarını havalandırmak için pencereleri açmış olmalılardı, kuranderi önlemek için aceleyle attım kendimi içeri. Aynı anda Zeynep'in telaşlı sesi duyuldu.

"Kapat Şefik, kapat şu pencereyi, cereyan yapıyor... Baksana yerler ıpıslak olmuş."

Şefik hızla pencereye atılırken, Zeynep de oturduğu mikroskop masasından aceleyle doğruldu.

"Merhaba Başkomserim..." Yanına yaklaşınca endişeli bir ifade belirdi yüzünde. "Yorgun görünüyorsunuz."

Yorgundum, başım ağrıyordu ama o da geceden beri gözünü kırpmamıştı, en az benim kadar bitkindi. Şikâyet etmem bencillik olurdu. Üstelik, aklım bahsettiği yüzükteydi, belki de vakayı çözmemize yardımcı olacak, belki de beni aklayacak bu yeni kanıtı hemen görmek istiyordum.

"İyiyim Zeynepçim, iyiyim, sıkıntı yok. Nerede şu yüzük?"

Pencereyi kapattıktan sonra yanımıza gelen Şefik'in sözleri engelledi kriminoloğumuzun vereceği yanıtı.

"Geçmiş olsun Başkomserim" dedi elini uzatarak. "Duyunca çok kaygılandım, Allah'tan ucuz atlatmışsınız..."

Uzattığı eli sıktım, kaygısız bir gülümseme takındım.

"Teşekkür ederim Şefik... Neyse, geçti gitti."

Bunları söylerken masanın üzerini tarayan bakışlarım mikroskobun altındaki yüzüğü bulmuştu bile.

"Hah kanıtımız da buradaymış..." Gözlerimi kısarak baktım. "Niye kararmış bu yüzük? Oksitlenme mi yoksa ateşe filan mı maruz kalmış?"

Yana çekildi Zeynep.

"Yandığını zannetmem. Zaten kemiklerde ateş ya da yangına dair bir bulgu yoktu. Toprağın altında kalmaktan olmalı. Yedi yıl az zaman değil Başkomserim. Aslında daha kötüydü ama temizledik. Gelin, böyle gelin, daha net görürsünüz."

Aceleyle yaklaştım mikroskobun başına. Gözlerimi dayadım. Evet, işte yüzük bütün ayrıntılarıyla karşımdaydı. Gerçekten de taşında bir tuğra vardı. Birçok meslektaşımız özellikle son yıllarda bu tür yüzükler takıyordu, ama sanki bunda bir tuhaflık vardı. Dikkatle baktım. Evet, bu yüzüğün taşında bir anormallik vardı. Tuğra bulunan üst kısım sanki orantısız gibiydi.

"Taşı biraz büyük değil mi?"

Yana geçtim, Zeynep yeniden mikroskoba eğildi, bir süre inceledi.

"Bilemedim..." diyerek başını kaldırdı. "Yüzüklerden pek anlamam."

Etrafa bakındım.

"Şu sizin eldivenlerden var mı?"

Masanın altındaki çekmeceyi açtı Zeynep. Karton bir kutudan bir çift plastik eldiven çekip bana uzattı. İçleri pudralanmış eldivenleri elime geçirdim. Mikroskobun altındaki rengi solmuş yüzüğü aldım, sol elimin işaretparmağıyla başparmağımın arasında tutarak gözüme yaklaştırdım. Sağ elimle yüzüğün tuğralı taşını oynatmaya çalıştım, kımıldamadı bile. Taşı biraz daha güçlü bir şekilde çektim, hareket eder gibi oldu. Biraz daha zorladım, eni konu oynamaya başlamıştı ama hâlâ açılmıyordu.

"Pense gibi bir şey lazım."

Pencerenin kenarındaki dolaba yöneldi kriminoloğumuz, kapağını açtı, tutamacı sarı renkte, metali parlak bir kargaburunla döndü.

"Bu işinizi görür mü?"

Görürdü, uzattığı aleti aldım, yüzüğün taşını tutarak bütün gücümle çektim. Ve tuğranın olduğu yüzey açılıverdi, içinden küçük bir cisim kayarak kriminoloji laboratuvarının yeşil fayanslarının üzerine düştü. Zeynep ile Şefik'in şaşkın bakışları arasında eğildim ama dizim ağrıyordu; çarpma sırasında bir yerlere vurmuş olmalıydım, aldırmadım, yerdeki cismi aldım. Doğrulurken Zeynep'in sesi gizemle çınladı.

"Mikro SD kart... Bu bir mikro SD kart..."

Anlamamıştım, boş boş baktığımı gören Zeynep açıkladı.

"Bunlar aksiyon kameralarına takılır Başkomserim, akıllı telefonlarda ve fotoğraf makinelerinde de kullanılır..."

Bu kelimeler hâlâ hiçbir anlam ifade etmiyordu benim için. Teknoloji özürlü amirine izah etmeyi sürdürdü zeki kızımız.

"Çekilen video ve fotoğraflar bu kartın üzerine kaydedilir."

Şimdi kavramıştım işte.

"Bu yüzük Turgay Nacar'a aitse" diye mırıldandım heyecanla. "Karttaki görüntüler işimize yarayabilir."

Uysal bir gülümsemeyle cevap verdi Zeynep, elimdeki mikro kartı uzattım.

"O zaman aç bakalım, ne varmış görelim şu zımbırtının içinde?"

Ama kriminoloğumuz duraksadı; uzattığım kartı aldı ama kahverengi gözlerinde açıkça bir kararsızlık okunuyordu. Ne oluyordu bu kıza böyle, diye düşünürken anladım: Turgay Nacar denen şahıs benim silahımdan çıkan kurşunla öldürülmüştü, eğer bu kartın içinde bunu kanıtlayan bir belge varsa, Şefik Komiser'in bu bilgiyi öğrenmesi bize zarar verebilirdi. Zeynep bu yüzden bocalıyordu. İyi de buradan nasıl dönecektik? Şefik her şeye tanık olmuştu, dahası yüzüğü bulan oydu, şimdi de haklı olarak, bulduğu delilin içinden ne çıkacağını merak ediyordu.

"Ama" diye başladım söze, cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilemeden. "Ama Zeynepçim öncesinde şeyi yapmamız lazım..."

Aldığı pası anında gole çevirdi kriminoloğumuz.

"Darko'nun dosyası diyorsunuz... Telefonda bahsettiğiniz şu Kosta Rika bağlantısı..."

Senaryoyu biraz daha detaylandırdım.

"Evet, Azur adlı gemide yakalanan kokain... Sabri Müdür ayrıntılı rapor istiyor. Aradığında onun yanındayım. Öncelikle o dosyayı ele alalım..."

Zeynep de benim gibi rahatlamıştı, "Derhal Başkomserim" diyerek bilgisayar masasına yöneldi. Ben de hevesi kursağında kalan Olay Yeri İnceleme'nin komiserine döndüm.

"Başka bir şey buldunuz mu Şefik? Elbise kalıntıları, mesela ayakkabı, yahut saat, daha da önemlisi başka bir mermi çekirdeği. Belki sadece kafasına ateş etmemişlerdir. Ne bileyim, maktul belki başka yerinden de vurulmuştur."

Çok güvendiği iki mesai arkadaşının arkasından iş çevireceği aklının ucundan bile geçmeyen Şefik'in dikkatini başka yöne çekmeyi başarmıştım.

"Yok Başkomserim" dedi umutsuz, hatta biraz da mahcup bir tavırla. "Her yeri didik didik ettik, olay yerini santim santim taradık, ne bir giysi parçası, ne ayakkabı teki, ne başka bir eşya ne de mermi çekirdeği bulabildik. Belki gerçekten yoktu. Belki maktulü öldürdükten sonra bütün eşyalarını aldılar. Tabii şu yüzük hariç. Belki de hepsi heyelanla birlikte suya sürüklendi."

"Peki bütün kemikleri bulabildik mi? Yani iskelet tamamlandı mı?"

Bilgisayarının başına yeni geçmiş olan Zeynep'ten geldi yanıt.

"Çok eksik var. Leğen ve sol kaval kemiğini bulamadık, sağ elinin serçeparmağıyla sol bileği de kayıp. Hâlâ bir araya getirmeye çalışıyoruz iskeleti."

İskeletin toparlanması da önemliydi ama can alıcı bilgilerin mikro karttaki belgelerde olması ihtimali yüksekti.

"İyi olur Zeynepçim ama öncelikle şu rapor meselesini halledelim..."

Artık tek mesele Şefik'in laboratuvardan ayrılmasıydı, o buradayken SD kartını açmamız mümkün değildi. Ama Olay Yeri İnceleme komiserinin gitmeye hiç niyeti yoktu. Mecburen tiyatroya devam ettik.

"Açtın mı Zeynepçim, gelmiş mi dosya?" diye seslendim uzaktan. "Dün geceden yollamıştı Bâki..."

Hiç bozuntuya vermedi uyanık kız.

"Evet, evet Başkomserim, gelmiş... Birazdan açılır. İsterseniz birlikte bakalım, Darko'nun dosyasını siz okudunuz, bağlantıların hepsini biliyorsunuz. Ben konuya hâkim değilim, ikimiz incelersek daha iyi olur."

Bu sözlerle, artık sana ihtiyacımız yok Şefik diyordu, fakat nedense hâlâ ağırdan alıyordu bizim meraklı komiser. Baktım ki kendi gönlüyle gitmeyecek, "Şefik bize izin verirsen şu uyuşturucu dosyası üzerine çalışalım" demek zorunda kaldım. Alıngan bir ifade belirdi masum gözlerinde.

"Şu SD karttaki görüntüler" diyecek oldu.

"Zeynep açınca bizi bilgilendirir" diye kestim sözünü kesin bir tavırla. "Şu anda önceliğimiz uyuşturucu dosyası, Sabri Müdür benden rapor bekliyor."

Ne yapsın Şefik, hevesi kursağında kalsa da teslim oldu.

"Tamam o zaman ben gideyim ama SD kartı açarsan içinde ne olduğunu bana bildirirsin değil mi Zeynep, çok merak ediyorum."

Oturduğu bilgisayar masasından anlayışla gülümsedi kriminoloğumuz.

"Tabii tabii, önce Başkomserime, sonra da sana bildireceğim.'"

Şefik ayaklarını sürüyerek laboratuvardan çıkınca, hemen Zeynep'in yanına geçtim. Kriminoloğumuz da SD kartı eline almıştı.

"Bunu doğrudan takamayız Başkomserim" diyerek küçük bir aparat aldı yanındaki metal kutudan. "Şu kart okuyucusuna ihtiyacımız var."

Hiç sesimi çıkarmadan, yaptıklarını izlemeye koyuldum. Kaderimi belirleyecek olan görüntüleri hemen görmek is-

tiyordum. SD kartı kart okuyucuya taktı, bilgisayarın faresine dokundu. Ekranda bir dosya açıldı, ben gözlerimi dosyaya dikmiş, heyecanla belgelerin açılmasını beklerken, "Okumuyor" diye mırıldandı Zeynep. "SD kartı okumuyor. Arızalanmış."

Hayal kırıklığı içinde söylendim:

"Eee ne olacak? İçindekileri öğrenemeyecek miyiz?"

"Ne kadar zarar gördüğüne bağlı Başkomserim. Çok uzun zaman toprağın altında kalmış."

Yeniden bilgisayarın faresine dokundu kriminoloğumuz, tuşlara bastı. Ama hiçbir değişiklik olmadı.

"Üzerinde çalışmamız gerekiyor" diyerek sıkıntıyla bana döndü. "Bilişim ekibinden Uğur bir görsün. Çocuk bir dâhi. Eğer SD kart tümüyle bozulmadıysa mutlaka açar."

Sabırsızlıkla söylendim.

"Çabuk ama, zaman daralıyor, hemen yapmak lazım."

Yorgun gözleri kararlılıkla ışıdı.

"Hemen arıyorum Başkomserim, birkaç saate kalmaz bir sonuca ulaşırız..."

Uğur'u bulamazsan başka birine yaptır diyecektim ki telefonum çalmaya başladı. Eski emniyet müdürümüz İlhami arıyordu...

"Tamam Zeynepçim, iş sende, lütfen bu meseleyi çöz ne olur."

Kendinden emin gülümsedi.

"Merak etmeyin Başkomserim, en kısa sürede bilgi veririm size."

Laboratuvardan çıkarken açtım ısrarla çalmayı sürdüren telefonumu.

"Merhaba müdürüm, nasılsın?"

"Asıl sen nasılsın Nevzat?" dedi endişeli bir tonla. "Ne oldu öyle yahu? Saldırıya uğramışsınız..."

Dram yaratmanın âlemi yoktu.

"Öyle oldu, fakat geçti, şükür iyiyiz."

"Sevindim valla. Sesin de iyi geliyor zaten... Pusu kurmuşlar değil mi? Hemen biz ayrıldıktan sonra olmuş galiba..."

Ardı ardına sıralamıştı cümleleri. Eskiden de böyleydi, heyecanlandı mı soru bombardımanına tutardı insanı.

"Evet, düğünden ayrıldıktan sonra... Eve dönüyorduk..."

"Evgenia Hanım da yanındaymış, öyle mi?" diye kesti sözümü. "Onda da bir şey yok değil mi?"

Sesi hâlâ kaygılıydı.

"Merak etme, o da iyi. Biraz sarsıldı, hepsi o."

"Peki kim bu çakallar? İkisi belasını bulmuş. Ama arkasındakiler kim?"

Artık endişeden çok öfke vardı sesinde, hatta nefret.

"Balkan mafyasından Darko diye bir herif... Kerpeten Darko diyorlar..."

Hemen atıldı.

"Şerefsiz, orospu çocuğunun tekidir. Ama arkası sağlam olmasa bir bok yiyemez. Arkasında teşkilattan birileri olmalı. Seni yakından tanıyan birileri. Yoksa bu kadar şımarmazdı bunlar. Arnavutu, Sırpı, Bulgarı, İranlısı... İsveç'in mafyası bile buraya gelmiş. Ulan Avrupa'nın en azılı uyuşturucu kaçakçısı Isparta'da yakalandı be. Mekân tuttu şerefsizler canım ülkeyi. Çok yüz buldu bunlar, çoook." Derin derin soludu. "Ee, ne oldu peki herife? Aldınız mı içeri?"

"Gerekeni yapıyoruz İlhami."

Sinirli sinirli güldü.

"Yani bıraktınız herifi. Elini kolunu sallaya sallaya gitti adam. Delil yoktu, tetikçiler itiraf etmedi, avukatı geldi, adamı aldı götürdü öyle mi? Tabii Sabri de itiraz etmedi. Nasıl etsin, hepsi aynı çanaktan besleniyor. Sana diyorum, bu Sabri'ye dikkat et diye."

Şimdi iki eski amirimin çocukça husumetine kafa yoracak halim yoktu.

"Merak etme İlhami, suçlu kimse bulacağız. Darko'yu da, arkasındakileri de yakalamadan bırakmam bu işin peşini."

"Ah Nevzatçım, ah! Keşke yapabilsen ama cılkı çıktı bu işlerin. At izi it izine karıştı. Acayip dolaplar dönüyor yukarlarda. Akla hayale gelmedik tezgâhlar. Çok canım sıkılıyor Nevzat, çok... Neyse, neyse, bunları burada konuşmayalım

şimdi. Ama bak ne diyeceğim. Telefonum yirmi dört saat açık. Aynen eskisi gibi. Her yerde de tanıdıklarımız var çok şükür. Bir alo demen yeter. İki elim kanda olsa yetişirim. Yalnız değilsin Nevzat, bunu bil. Rahat ol demeyeceğim, çünkü karşındakiler puştun önde gideni, çok uyanık olman lazım, çok. Ama şunu bil, maddi manevi her türlü yanındayım. Teşkilatta bir yanlış olursa, her türlü korumanı da üstleniriz. Aklına gelen her türlü. Anlıyor musun, senin de yakınlarının da her yerde güvenliğini alırız..."

İlhami'nin daha önceden de adamlarına sahip çıktığını çok duymuş, bazılarına bizzat tanık olmuştum fakat ilk kez bu kadar açık konuşuyordu. Gerekirse çatışmaya, ölmeye, öldürmeye varacak bir destekten söz ediyordu. Üstelik teşkilatla tüm resmi bağları kesilmiş olmasına rağmen. Bir de şu Sabri takıntısından vazgeçseydi. Üstelik Sabri de bu olayda korkakça davranmayı bırakmıştı, en azından şu ana kadar dik durmuştu... Ama İlhami'nin bana böyle açıkça sahip çıkması, böyle iddialı konuşması, itiraf etmeliyim ki hoşuma gitmişti. Demek ki ne kadar güçlü olursak olalım, hepimizin desteğe ihtiyacı vardı.

"Çok teşekkür ederim İlhami" dedim içten bir sesle. "İhtiyaç duyarsam ararım. İlk kez karşılaşmıyoruz bu meselelerle, teşkilat da gereken önlemleri alıyor zaten, sağ olasın, kendine iyi bak" deyip kapatacaktım ama az önce Sabri'yle yukarıda yaptığımız konuşmayı hatırladım. "Sahi ya İlhami, sana bir konuyu soracağım" diye sürdürdüm muhabbeti. "Ben hasta olduğum zaman... Şu patlamadan sonra... Ağır depresyon altındayken..."

Hemen cevap vermedi.

"Evet, evet, çok kötü olmuştun Nevzat. Bitki gibiydin yahu..."

Hatırlamasına sevindim.

"Hah işte o zamanlar. Bana şok tedavisi uyguladılar. Ama ben kendimde değildim, siz karar vermişsiniz. Sabri sana sormuş, sen de yapılsın demişsin..."

Yine bir sessizlik oldu.

"Sabri öyle mi söyledi?"

Bu ilginçti işte, bizim fil hafızalı İlhami bocalıyordu.

"Hatırlamıyor musun?"

"Üzerinden çok zaman geçti. Sabri öyle diyorsa doğrudur."

Hayır, bu meselenin böyle geçiştirilmesine izin veremezdim.

"Şok tedavisi gördüğümü hatırlıyorsun ama değil mi?"

Anında yapıştırdı yanıtı.

"Tabii hatırlıyorum Nevzat, kaç kere görmeye geldim seni hastaneye. Nasıl unuturum, bir keresinde beni tanımadın bile." Sesi yine hüzünlü çıkıyordu. "Seni öyle görünce çok kötü olmuştum. Artık seni kaybettiğimizi düşünmüştüm... Allah o günleri bir daha yaşatmasın..."

Yeniden can alıcı soruyu hatırlattım.

"Ama Sabri'nin şok tedavisi yapalım mı diye sorduğundan emin değilsin?"

"Yahu Nevzat, ne bileyim, insan unutabilir. Adamı hiç sevmem ama boş yere de suçlamayayım şimdi... Peki Sabri niye bana sorma gereği hissetmiş?"

"Meslekte kalıp kalmamamla ilgili kararı sen vereceğin için. Ben o hale düşünce, emekli edileceğimi yahut işten el çektirileceğimi sanmış. Belki şok tedavisi işe yarar, Nevzat'a bir şans daha verelim diye seninle konuşmuş..."

Yine bir sessizlik oldu.

"O zaman konuşmuştur."

"Ama sen hatırlamıyorsun?"

"Ne önemi var Nevzat! Ha sormuş ha sormamış. Mühim olan netice değil mi? Doğru olanı yapmış bizim sümsük. Şok tedavisi de işe yaradı. İyileştin işte."

Ama çok önemli bilgileri unutmak pahasına, diye geçirdim içimden, elbette bunu söylemedim. Daha fazla uzatmanın manası da yoktu, hatırlamıyordu adam. Ya da... Ya da Sabri gerçeği söylemiyordu. İyi de eski okul arkadaşım bunu niye yapsın? Sabri bana neden yalan söylesin? "İnsanlar bazen anlamsız şeyler yaparlar" demişti Doktor Nevres. Bazen

de bize anlamsızmış gibi gelen aslında çok da mantıklı şeyler yaparlar. Tıpkı benim Turgay Nacar'ı öldürdüğüm gibi.

"Öyle değil mi Nevzat?" diyen İlhami'nin sesiyle kurtuldum derinlere dalmaktan. "Şok tedavisi işe yaradı, değil mi? Yoksa bu son saldırı, yine..."

Olay dallanıp budaklanıyordu, odama da yaklaşmıştım, artık kapatmak lazımdı.

"Yok, yok, öyle bir şey yok. Son saldırı depresyonu filan tetiklemedi. Sadece merak ettiğim için sordum. Haklısın, belki sen unuttun, belki de Sabri yanlış hatırlıyordur. Olur böyle şeyler... Sağ olasın her şey için. Böyle zor günlerde yalnız olmadığını bilmek önemli. Bir ara buluşup uzun uzun sohbet edelim."

"Valla çok iyi olur. En kısa zamanda görüşmek üzere... Unutma sakın, telefonum yirmi dört saat açık..."

25

Hâlâ onu kandırmayı sürdürüyordum

Bindiğim taksi, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin iki yanı ağaçlarla kaplı yolunda ilerlerken tuhaf bir duygu vardı içimde. Üzüntü değil, pişmanlık da değil, yıllar önce yaşadığım büyük çöküşe, benliğimi yitirdiğim mekâna geri dönüşün getirdiği rahatsız edici tedirginlik. Yağmur altında ıslanan bu asfalt yol, bu yaprakları sararmış ağaçlar, bu aceleyle yürüyen insanlar. Sanki bu manzaranın birebir aynısını önceden görmüştüm. Elbette mümkün değildi, ama aynı duyguları hissetmişim gibi geliyordu bana. Ancak geçmişteki görüntüler daha belirsizdi, olan biteni, incecik bir tül perdesinin ardından seyrediyor gibiydim. Bir yere götürüyorlardı beni, hastane olduğunu da söylemişlerdi, fakat benim için iyileşip iyileşmemenin artık hiçbir önemi olmadığından, sıradan bir yer sayılırdı gittiğimiz o mekân. O zamanlar muhtemelen bindiğimiz arabanın kirli camından izliyordum hastanenin kapısından içeri girişimizi; sise boğulmuş beynimin yarattığı bulanıklık nedeniyle hiçbir şey belirgin değildi. Ama bir görüntüyü çok net hatırlıyorum; kaldırımda yürüyen bir kadınla elinden tuttuğu küçük bir kız vardı, Güzide ile Aysun diye düşünmüştüm. Karımla kızım ne arıyordu burada? Yoksa benimle buluşmaya mı geldiler? Hayır, öldüklerini unutmamıştım ama yine de böyle düşünmekten kendimi alamamıştım. Çünkü bilinçaltım, gerçeğin değil, olmasını istediğim şeyin peşindeydi. Hiçbir

zaman gerçekleşmeyecek bir mucizenin peşinde. Karımla kızım hastalandığımı duyar duymaz hastaneye koşturmuşlardı, hatta benden önce... Bu kadarını hayal edebiliyordum, kendimi kandırabiliyordum ama aracın camını açıp onlara seslenecek takati kendimde bulamıyordum. Öylece kalabalığa karışıp gitmişlerdi kaldırımın üzerinde. Üzüntü bile duyamamıştım, sadece bakmıştım arkalarından, sonrası boşluk, sınırı, ölçüsü olmayan durmadan derinleşen o saydam boşluk. Sonra bir oda. Bir odaya sokmuşlardı beni. Doktor Nevres'in odasına... Muayenehane mi? Belki. Beyaz bir yatak vardı pencerenin kenarında. İlaç kokuyordu içerisi. Yumuşak ama otoriter sesle biri konuşuyordu. "Merhaba Nevzat Başkomiserim, ben Doktor Nevres." Yanlış hatırlıyorum, Başkomiserim demez, ilk kez karşılaşıyorduk doktorla. "Merhaba Nevzat Bey" demiştir. Belki onu bile söylememiştir, çünkü hemen muayeneye başlamıştı. O sırada sormuş olabilir: "Rahatsızlığınız ne?" Elbette benden yanıt alamamıştı. Janti'ye dönmüştü. Janti'ye mi? Janti mi getirmişti beni ilk kez buraya? Onu da hatırlamıyorum ama öyle söylüyorlar. Söylenenlere inanmalı mıyım? Başka çarem var mı? Elbette var. O yüzden buradayım, Doktor Nevres'e sormak için. Ondan daha iyi kim yanıtlayabilir o külrengi sisin içinde yaşadıklarımı? Bana yalan söyleme ihtimali en düşük olan kişi Doktor Nevres. Ayrıca o bir bilim insanı değil mi? Hakikatin yanında duran insanlardan biri. Hiç kuşku yok ki, hakikati ancak ondan öğrenebilirim.

"Geldik abi, kapının önünde mi ineceksiniz?"

Başını arkaya çevirmiş, bıkkın gözlerle beni süzüyordu taksi şoförü. Adamcağız haklıydı, işini yapmış parasını almayı bekliyordu, hemen toparlandım.

"Evet, evet burada."

Taksiden inince iki kanatlı büyük kapıdan geçerek uğultulu bir koridora girdim. Kalabalığın önünde yoğunlaştığı, Danışma yazılı cam bölmede millete dert anlatmaktan canı burnuna gelmiş şişman görevliye yöneldim. Önündeki kadına bıkkın bir tavırla üçüncü kattaki bir kliniği tarif eden

terli görevliyle aramızda sadece birkaç metre kalmıştı ki, bir ses çınladı kulaklarımda:

"Nevzat Bey, Nevzat Bey..."

Döndüm, narin yapılı, orta boylu, saçları iyice beyazlaşmış, çerçevesiz gözlüklerinin ardındaki iri siyah gözleri muhabbetle bakan bir adam duruyordu karşımda.

"Tanımadınız mı yoksa?" Sesine içten bir hava vermeye çalışıyordu ama tedirginliğini gizleyemiyordu. "Ben Nevres, Doktor Nevres. Az önce telefonda konuştuk."

Elbette tanımıştım ama yedi yıl önce karşılaştığım doktordan oldukça farklı biriydi önümde duran adam. Siyah saçları ağarmış, yüzüne derin çizgiler doluşmuş, kara gözlerindeki o kendinden emin ifade kaybolmuştu. Onu bu halde görünce şaşırmıştım. İşte yüzümdeki bu ifadeyi yanlış anlamıştı Doktor Nevres. Yeniden depresyona girdiğimi düşünmeye başlamış olmalıydı, bu yüzden onu ziyaret ettiğimi... Biraz da bu izlenimi yok etmek için gülümsedim.

"Aşk olsun Nevres Bey, insan doktorunu tanımaz mı? O kadar kahrımı çektiniz... Bir an şaşırdım sadece."

Sağ elini uzattı, dostça tokalaştık.

"Gelin odama geçelim" dedi koluma girerek. "Hemen şurada."

Kalabalığın arasından ilerlemeye çalışırken sordum.

"Ne kadar yoğun, hep böyle miydi burası?"

Şöyle bir göz attı etrafa.

"Aslında hiçbir zaman tenha olmamıştır hastanemiz. Ama son beş yıldır inanılmaz bir artış var. İnsanlar çok mutsuz Nevzat Bey." Bana çevirdi bakışlarını. "Ülkeyi hiç bu kadar mutsuz görmemiştim. Mutsuz ve gergin. Kibrit çaksanız alev alacak gibi herkes. Hayat şartları çok ağırlaştı. Yoksulluk çok arttı. Zenginler daha da zenginleşti ve sayıları azaldı; fakirler daha da fakirleşti ve sayıları hiç olmadığı kadar arttı. Bir atasözümüz var, elle gelen düğün bayram diye. Ama küçük bir azınlık lüks içinde yaşarken, büyük çoğunluğun yokluk çekmesi toplumsal psikolojiyi bozuyor. İntiharlar bunun için arttı, uyuşturucu kullanımı had safhaya ulaştı.

İnsanlar çaresiz, insanlar perişan, insanlar umutsuz. Nasıl korusunlar bu şartlarda ruh sağlıklarını? Bunlar çok iyi bildiğiniz şeyler zaten... Benden daha çok iç içesiniz halkla... Neyse, siz nasılsınız?"

"İyiyim, iyiyim, teşekkür ederim."

Bir kez daha süzdü beni.

"İyi görünüyorsunuz. Taksiden inerken izledim sizi. Ne yalan söyleyeyim, aslında pencerede durmuş gelmenizi bekliyordum."

Bu defa ben duraksadım.

"Evet Nevzat Bey, itiraf ediyorum, birkaç gündür sizi merak ediyordum."

Şaşırmıştım.

"Niye? Ne oldu ki?"

"İki gün önce sosyal medyada bir videonuzu gördüm." Sesi epey endişeli çıkıyordu. "Bir çatışmanın ortasındaydınız. Genç bir adam vardı yanınızda. Bir binadan ateş açılıyordu üzerinize, siz de karşılık veriyordunuz. Kuştepe'de mi ne? Öyle bir yer işte. Uyuşturucu deposunu basmışsınız galiba. Aslında siz olduğunuzu bilmiyordum, bizim Kıymet söyledi. Hatırlıyor musunuz Kıymet Hanım'ı, hani sizinle ilgilenen hemşire? Şok tedavinizin ardından evde size bakan da Kıymet Hanım'dı."

Doğru ya evde bana bir hemşire bakmıştı. Yüzü, boyu posu silinmişti aklımdan ama hatırlıyordum. İyi bir hemşireydi. Bir hafta kadar sonra iyileştim diye yollamıştım onu...

"Hatırladım tabii, Kıymet Hemşire, çok becerikli, neşeli bir kadındı."

"Evet, işte o. Videoyu da ilk Kıymet Hemşire görmüş. 'Bakın, Başkomiser Nevzat'ı çekmişler' diye getirdi. Kaygılandım sizin için, sonra bu çatışmaların polisler için sıradan olaylar olduğunu düşündüm. Ama yine de korkunçtu. Kim olursa olsun canını kaybetme tehlikesi insan üzerinde büyük travmalar yaratabilir. Psikolojik rahatsızlıklara yol açabilir."

Yeniden yürümeye başlarken tamamladım onun sözlerini.

"Majör depresyonu tetikleyebilir..."

Derin bir nefes aldı.

"O zaman tam böyle düşünmemiştim ama bugün beni arayıp sizinle konuşmak istiyorum deyince kaygılandım. Ama sizi iyi gördüm, çok iyi gördüm. Dediğim gibi, taksiden indiğinizden beri izliyorum. Biraz dalgınsınız, biraz yorgun." Yine yandan bir göz attı. "Aslında epeyce yorgun. Sanırım anılar aklınıza geldi. Yine konuşuruz ama depresyonda olduğunuzu zannetmiyorum." Emin olamadı. "Öyle değil mi? Yanılmıyorum herhalde."

"Yok, yok, yanılmıyorsunuz. Gayet iyiyim. Size gelme sebebim başka. Bir tür mahcubiyet. Zaman zaman hissettiğim ağır bir mahcubiyet."

Odasının kapısına yaklaşmıştık, durdu, kolumdan çıktı.

"Nasıl bir mahcubiyet?"

Samimiyetle baktım.

"Kabalığım yüzünden hissettiğim bir mahcubiyet Nevres Bey. Size doğru dürüst teşekkür bile etmedim."

Kalender bir tavırla gözlerini kapayıp açtı.

"Ettiniz, hem de defalarca... Hatırlamıyorsunuz. Hatırlamamanız da normal. O zaman da söylemişimdir, şok tedavisinin böyle etkileri olabiliyor. Hastalara göre farklılıklar gösterebilir tabii. Biz doktorlar her zaman şuna inanırız: Hastalık yoktur, hasta vardır. Aynı hastalık her hastada farklı etkiler gösterebilir, farklı sonuçlar doğurabilir. Mesela size uyguladığımız şok tedavisinde bazı hastalar bir süre sonra olan biten her şeyi hatırlıyor, bazılarında ise unutkanlık sizinki gibi daha uzun sürebiliyor."

İyi bir adamdı Doktor Nevres, bakışlarından, konuşmasından, sesinin tonundan anlaşılıyordu bu.

"Hatırlamasam da sonrasında sizi aramalıydım" diyerek itirafımı sürdürdüm. "Hayatımı kurtardınız, kuru bir teşekkürle geçiştirilecek bir şey değil bu kadar iyilik."

Nevres'in kırışıklarla dolu yüzü tatlı bir ışıkla aydınlandı.

"Ah Nevzat Bey, teşekkür ederim, gerçekten çok incesiniz ama o kadar dert etmeyin. Kimse sizin kadar hassas değil,

doktorların sille tokat dövüldüğü bir ülkede yaşıyoruz. Biz alışığız bunlara."

Böyle söyleyince daha da utandım. Hâlâ onu kandırmayı sürdürüyordum. Buraya asıl geliş nedenimi saklamakla kabalık yaptım diyerek yalan söylüyordum. Tam yalan da değildi ama gerçeğin tümünü anlatmıyordum işte, asıl amacımı gizliyordum. Başka çarem var mıydı? "Söyler misiniz Nevres Bey, o hatırlamadığım zaman içerisinde birini öldürmüş, sonra da cesedi gömmüş olabilir miyim? Bir majör depresyon hastası olarak bunu yapmış olma ihtimalim var mı?" diye sorabilir miydim?

"Buyurun, geçin", uzanıp kapıyı açan doktorun sesiyle kurtuldum zihnimdeki didişmeden. "İlk kez burada kabul etmiştim sizi. İlk burada karşılaşmıştık."

Girer girmez tanıdım odayı. Çok da büyük olmayan, üzeri bir bilgisayar ve ıvırzıvırla dolu bir masa, arkada ağaçların baş başa verdiği yeşilin bin bir tonunun yer aldığı bir tablo. Bu resmi hatırlıyordum. Ama odada yatak ya da sedye yoktu. Demek ki sonra geçmiştim öteki odaya. Bakışlarım yeniden masanın arkasındaki tabloya kaydı.

"Paul Cézanne'ın *Normandiya Çiftliği* tablosu" diye açıkladı, yumuşak bir sesle, sanki yüzüne bir rahatlık yayılmıştı. "Huzur dolu bir resim, hem huzur dolu, hem umutlu..."

Resimde öyle hoş bir derinlik vardı ki, gözlerimi tablodan ayırmadan mırıldandım.

"Hastalarınızın ikisine de çok ihtiyacı olmalı..."

O da resme bakmayı sürdürürken karşılık verdi.

"Hepimizin ihtiyacı var Nevzat Bey, hepimizin." Sonra bakışlarını tablodan kopardı, eliyle masanın önündeki koltuklardan sağdakini gösterdi. "Buyurun, şöyle geçin."

Gösterdiği koltuğa yerleştim, Nevres de masanın arkasına yöneldi. O anda masanın sağ köşesinde, gümüş bir çerçevenin içinden gülümseyen güzel bir kadın fotoğrafı dikkatimi çekti. Koltuğuna oturan Nevres de fark etti fotoğrafa baktığımı. Bir an yüzü değişti, bakışları ağırlaştı.

"Annem Muhteşem Hanım" diye merakımı giderdi. "Yanlış anlamayın ismi Muhteşem. Profesör Dr. Muhteşem Akgiray. O da benim gibi psikiyatrdı..."

Annesinden bahsederken nasıl da kırık dökük çıkıyordu sesi. Ölmüş müydü kadın?

"Bu yıl 75 yaşına girdi" dedi sanki düşüncemi okumuş gibi. "Bedensel olarak henüz çok kötü değil ama hafızası hızla siliniyor. Tanıdığım en zeki insanlardan biriydi, hafızası da çok güçlüydü. Şimdi beni bile zor hatırlıyor. Giderek de kötüleşiyor. Daha da kötüleşecek. En beteri de tedavisinin olmaması. Ölümden daha korkunç şeyler var hayatta." Konuyu kapatmak istercesine koltuğunda toparlandı. "Evet, ne içersiniz Nevzat Bey? Ne ikram edeyim size?" diyerek kederinden sıyrılmaya çalıştı. "Kıymet Hemşire özel misafirlerimiz için enfes Türk kahvesi yapar..."

Bakışlarımı fotoğraftan koparark ben de gülümsemeye çalıştım.

"Sağ olun, bir acı kahvenizi içerim."

Telefonu kaldırdı.

"Kıymet Hemşire merhaba, müsait miydin? Ha, iyi... Yanımda bir misafirim var. Sen de tanıyorsun onu. Ne? Yok, yok, ismini söylemem, gelince görürsün. Ama elin boş gelme. Şu senin kallavi kahvelerden yapar mısın bize? Evet, evet, teşekkür ederim, misafirimiz de sade içiyor. Tamam, bekliyoruz hadi..." Ahizeyi kapatırken bana döndü. "Sevinecek sizi gördüğüne... Her hastayı sevmez. Ama siz çok iyi davranmışsınız ona. Evde de bakmıştı ya size. Çok kibar bir insandı diyor, çok cömertmişsiniz. Videoyu bana izletirken görecektiniz halini. Ciddi olarak kaygılanmıştı sizin için." Bir an sustu, sonra iki elinin parmaklarını masanın üzerinde iç içe geçirerek, "Kabalık yaptım bahanesini geçelim artık, anlatın bakalım niye geldiniz?" dercesine bakmaya başladı. Oyun oynamaya gerek yoktu.

"Beni buraya Cemal getirmişti, değil mi?" diye ilk girizgâhı yaptım. "Hatırlarsınız, Janti Cemal. Yanımda o vardı, değil mi?"

"Janti Cemal, doğru, lakabı Janti'ydi. Şık giyimli, şu görmüş geçirmiş adam. Evet, o getirmişti. Ve o götürmüştü." Gülümseyerek mırıldandı. "Janti Cemal... Eski kulağı kesiklerden... Öyle diyorlar değil mi?"

Bu kadarını hatırlamasına şaşırdım.

"Öyle, eski kabadayıdır..."

Zarif bir hareketle sağ elinin işaretparmağını iki yana salladı.

"Kabadayının eskisi yenisi olmaz Nevzat Bey. Siz benden daha iyi bilirsiniz ama kabadayılık bir hayat biçimidir. Yahut hayata karşı bir savunma biçimi." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Evet, Cemal Bey getirmişti sizi. Her iki defasında da, hem girişinizde hem taburcu edilirken, yanınızda o vardı. Sonra şu gözlüklü amir de geldi birkaç kez."

"Sabri..."

"Evet, Sabri Bey. Bir yerden arkadaşınızdı, mahalleden mi, okuldan mı?"

"Liseden..."

"Tamam, tamam, liseden. O da çok ilgilendi ama..."

Anlamak istercesine yineledim.

"Ama?"

Burnunun üzerine düşen gözlüklerini sağ elinin ortaparmağıyla geriye itti.

"Biraz görev gereği yapıyor gibiydi. Cemal Bey'in candan tavrı onda yoktu." Tereddüde kapılmış gibi alt dudağını sarkıttı. "Tabii aradan çok zaman geçti, belki de yanılıyorumdur. Bende öyle bir izlenim bırakmış. Bir de uzun boylu bir polis geldi. Çok değil, galiba iki kez. Ama sık sık arar, durumunuzu sorardı. Sivildi, yanında hep korumalar olurdu. Daha yüksek rütbeliydi. Emniyet müdürüydü galiba."

İlhami'den bahsediyordu.

"Emniyet müdürüydü" diye onayladım. "Emniyet Müdürü İlhami Bey, Sabri gibi o da amirimdi." Evgenia'yla dün konuştuklarımızı hatırladım. Hastaneye geldiğini, Nevres'le görüştüğünü söylemişti.

"Bir de güzel bir kadın gelmiş olmalı."

Anlamak ister gibi yüzüme baktı.

"Kumral saçlı, iri, su yeşili gözleri var..."

"Evet, Evadoksiya..."

"Evgenia" diye düzelttim. "O da gelmiş, sizinle görüşmüş..."

"Evet, evet Evgenia Hanım, güzel kadındı ama bence daha fazlası vardı onda. Farklı biriydi. Sizin için çok endişeleniyordu. Fakat mesafeliydi. Mesafeli lakin samimi. Yanılmıyorum değil mi, çok yakınınız değildi sanki." Baltayı taşa vurmaktan korkuyormuş gibi sakınarak baktı. "En azından o zaman değildi."

Dayanamadım.

"Müthişsiniz Nevres Bey" diye açıkladım. "Her şeyi hatırlıyorsunuz. Hem kişileri hem de onlar hakkındaki düşüncelerinizi. Sanki dün karşılaşmışsınız gibi..."

Hınzırca göz kırptı.

"İşin püf noktası da bu Nevzat Bey, insanlar hakkındaki izlenimlerimi hatırladığım için, onları da hatırlıyorum. Üzerlerinde düşünmediğiniz, sizde iz bırakmayan insanları zor hatırlarsınız." Birden gülmeye başladı. "Şaka şaka, bunlar beylik laflar, işin aslı aldığım notlar, tuttuğum günlükler. O sebepten hatırlıyorum. Hastalarımla ilgili notlar alırım, eve geçince de günlüğüme kaydederim. Ama merak etmeyin, kimliklerini yazmam; isim, soyisim yoktur. Yani kimse kimden bahsettiğimi anlamaz."

Hakkımda notlar alması umurumda bile değildi, aksine çok sevinmiştim günlük tuttuğuna, böylece bana daha çok yardımcı olabilirdi. Anlayışlı bir tavırla sordum.

"Bu notlar tedaviye yardımcı oluyordur, değil mi?"

"Öyle de diyebiliriz" dedi biraz düşündükten sonra. "Aldığım notlar tedavi için çok yararlı ama günlüğü kendim için tutuyorum." Yüzü yine kederlenmişti, bakışları annesinin fotoğrafına kaydı. "Üç kuşaktır bu hastalıkla boğuşuyoruz. Notları bu yüzden tutuyorum. Bir gün ben de unutmaya başlarsam, belki yardımcı olur diye." Sonra acı acı güldü. "Aslında çok yararı olmayacak ama yaşananların kayıtlı olma-

sı bir tür güven veriyor bana. Unutacak olsam bile anılarımın bir yerlerde yazılı olması iyi geliyor."

Hiç üzerime vazife değilken teselliye kalkıştım.

"İlla siz de hastalanacaksınız diye bir şey yok ki... Değil mi? Yani ebeveyn Alzheimer olduysa bütün çocuklar aynı hastalığa yakalanacak diye bir kural mı var?"

Bir amatörün değerlendirmesiyle alay edecek zannettim, aksine minnettar bir bakış fırlattı.

"Annem de aynısını söylerdi. Aklı henüz yerindeyken tabii. 'Benim hastalığımın kalıtımsal olmadığını düşünüyorum Nevreşçim. Bunun soyaçekimle filan ilgisi yok. O kadar çok kötülükle, o kadar çok acıyla, o kadar çok alçaklıkla karşılaşıyoruz ki, sanırım zihnimiz hepsini unutmak istiyor. Yoruluyoruz evladım, insan denen bu iki ayaklı yaratığın o ipe sapa gelmez ruhuyla uğraşmak bitiriyor bizi. Bence Alzheimer'ın temelinde bu var. Unutmak isteği...' Aynen böyle derdi annem. Ancak bilim pek öyle söylemiyor. Keşke siz haklı çıksanız, umarım öyle de olur ama risk yüksek, oldukça yüksek."

Aklıma Doktor Nevres'in söylediği o cümle geldi.

"Benzer bir şeyi siz de söylemiştiniz. 'Unutmak iyileştirir' demiştiniz..."

Adeta irkildi, şaşkınlıkla gözlerini açtı kapadı.

"Yanlış hatırlıyorsunuz" dedi kendinden emin bir tavırla. "Yanlış, Nevzat Bey, ben böyle bir cümle kurmadım. Kurmam da mümkün değil. Çünkü unutmak, sorunları çözmez, göz ardı etmemizi sağlar. Evi temizlerken çer çöpü halının altına süpürmek gibi. Ama halının altındaki pislik yok olmaz, hep orada kalır. Daha da kötüsü bir gün ortaya çıkar. O nedenle bizim için önemli olan, hastanın sorunları unutması değil, onlarla başa çıkabilmesidir. Hayır, ben size 'Unutmak iyileştirir' demiş olamam. Ama gördüğünüz tedavi nedeniyle 'bazı anıları unutacaksınız' demişimdir. Anlattıklarınıza bakılırsa öyle de olmuş galiba..."

Nevres bunları anlatırken zihnimde şu soru yankılanıyordu. Doktor değilse kim söyledi bana bunu? Sabri mi,

Janti mi, Evgenia mı, yoksa başka biri mi? Evgenia olamaz, o zamanlar görüşmüyorduk. Başka biri mi? Kim? Ya Sabri ya da Janti... Hem ne önemi var ki zaten?

"Yeniden konuya dönecek olursak" diye sürdürdü Nevres. "Yani siz hastayken, kimler ziyaretinize geldi sorusuna... Çok arkadaşınız geldi. Polis olmayanlar da vardı aralarında. Sevilen bir insansınız. Herkesi hatırlamam mümkün değil tabii... Janti Cemal, Sabri Bey, İlhami Bey ve elbette Evgenia Hanım kalmış aklımda. Sahi görüşüyor musunuz onlarla?"

Söylemekte sakınca yoktu.

"Görüşüyoruz. Bazılarıyla daha sık, bazılarıyla daha seyrek..."

"Evgenia Hanım'la..." Sanki kendiliğinden dökülmüştü sözcükler ağzından. Pişmanlıkla toparlamaya çabaladı. "Pardon, tabii söylemek zorunda değilsiniz. Sonuçta bir tedavi değil bu, sadece sohbet ediyoruz."

Böyle söylemesine rağmen gözlerinin derinliklerindeki merakı görebiliyordum. Aldırmadan, omuz silktim.

"Önemli değil Nevres Bey, sizden saklayacak değilim. En sık Evgenia ile görüşüyorum. Aslında artık hayat arkadaşıyız..."

Tatlı bir ışık yayıldı yüzüne.

"Hayat arkadaşı ha. Güzel, sevindim buna. Bazı insanlar bize iyi gelir; gülüşleri dünyamızı aydınlatır, sesleri içimizi ısıtır, bakışları yaşama sevinci verir. Bazı insanlar şifadır Nevzat Bey. İnanın abartmıyorum, böyle insanlarla karşılaşmak büyük şans. Şimdi anlıyorum bu kadar iyi görünmenizin nedenini." Duraksadı. "İyi ama yorgun, biraz da düşüncelisiniz. Kafanızda ne var Nevzat Bey? Hadi, çekinmeden sorun artık." Samimiyetle gülümsedi. "Çıkarın artık dilinizin altındaki baklayı?"

Evet, doktorum yine çözmüştü beni ama nasıl anlatacaktım derdimi? Zaman kazanmak için ben de onun gibi samimiyetle gülümsedim.

"Merak doktor, sadece merak. Elbette sizi de yeniden görmek istedim. Ama haklısınız buraya gelme nedenim as-

lında bir konuyu öğrenmek." Nevres'in kara gözlerindeki kuşku söndü. "Burada hastanedeyken başımdan geçen bir olayı merak ediyorum. Neden şimdi diyeceksiniz? Yedi yıl aradan sonra nereden çıktı bu merak diyeceksiniz. Hemen söyleyeyim. Geçenlerde eski bir dosyayı yeniden açmak zorunda kaldık. Yedi yıl önceki bir cinayet vakası. İlginç bir ayrıntıyla karşılaştım. Davadaki zanlıyı yedi yıl önce ben sorgulamışım gözüküyor. Yani dosyada öyle yazıyor. Ne var bunda diyeceksiniz? Ama o tarihlerde hastanede olmam lazım. Hem hastanede olup hem de bir cinayet soruşturması yürütebilir miydim? Yani tedavi görürken böyle karmaşık bir işi yapabilir miydim?"

Hiç düşünmeye gerek duymadan kestirip attı.

"Yapamazdınız. Bakın, buraya geldiğinizde çok kötüydünüz. Böyle karmaşık işleri yapmak şöyle dursun, en basit muhakeme gücünüz bile yoktu. Bir boşluğun, bir anlamsızlığın, bir çaresizliğin içindeydiniz. Şikâyet bile edemiyordunuz, öylece kalakalmıştınız. O haldeyken bir cinayet davasında bir zanlıyı sorgulamanız mümkün değildir. Dosyadaki bilgiler yanlış olmalı. Bir başkası sorgulamıştır, sizin adınızı yazmışlardır." Gözlerini kısarak şöyle bir süzdü beni. "Peki siz bir şeyler hatırlıyor musunuz? Mesela zanlının adını, yüzünü, ne bileyim davaya ilişkin birtakım ayrıntıları..."

Elbette hatırlamıyordum, zaten bu yüzden sözleri içimi aydınlatıyor, zihnime üşüşen kötü ihtimalleri azaltıyor, masum olabileceğime dair umutlarımı artırıyordu. Yine de inanmakta acele etmedim.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum doktor, zaten şok tedavisinin unutkanlığa yol açacağını söylemiştiniz."

Geniş alnı kırıştı.

"Evet, yaşadıklarınızın bir kısmını unutmuş olabilirsiniz. Fakat mesele bu değil, asıl mesele o haldeyken cinayet çözmek gibi hem zihnen hem de bedenen sizi zorlayacak bir aktivitenin içinde bulunmanızın imkânsız olduğu. Bu mümkün değil. Yok Nevzat Bey, o dosyada bir yanlışlık olmalı."

Nasıl da tereddütsüz konuşuyordu, keşke ben de onun kadar emin olabilseydim.

"Ama Nevres Bey" diye bir kez daha itiraz ettim. "Biliyorsunuz ben iki kez şok tedavisi gördüm. İlkinde iyileştim, beni taburcu ettiniz ama iki hafta kadar sonra yine kötü oldum, yeniden hastaneye gelmek zorunda kaldım. O iyileştiğim zaman süresinde, yani iki hafta içinde, böyle bir soruşturmayı yapmış olamaz mıyım? Belki de böyle apar topar işe başladığım için depresyonum yeniden depreşmiştir."

Bu kez hemen yanıt vermedi, dirseklerini masanın üzerine dayayarak ellerini çenesinin altına koydu, bir süre öylece süzdü beni.

"Neden bu meseleyi meslektaşlarınızla konuşmuyorsunuz? Eminim o dosyada sizden başka polisler de vardır. Niye onlara sormuyorsunuz?"

Gözlüklerinin ardındaki gözlerinde yine o kuşku parıltıları yanıp sönmeye başlamıştı.

"Çünkü hepsi emekli olup bir yerlere dağıldı" diyerek aklıma ilk gelen yalanı söyledim. "Hiçbirini bulamıyorum."

Duruşunu, bakışını hiç bozmadan adeta mırıldanır gibi az önce söylediklerimi tekrarladı.

"Ve bu konuyu merak ediyorsunuz..."

Ben de bakışımı, duruşumu hiç bozmadan yanıtladım.

"Evet, merak ediyorum. O iki tedavi arasındaki on beş günlük süreç..."

Sözümü bitirmeme izin vermedi.

"O süreçte de hiçbir şey yapmış olamazsınız. İnsan ruhu, ne bir et yığını, ne bir kemik parçası ne de bir kas yumağıdır. Erimiş, çürümüş, bozulmuş kısmını şak diye bıçakla kesip atamazsınız. Depresyona girdiyseniz, hele bu majör depresyonsa, şok tedavisinin ardından hemen iyileşemezsiniz. Normal hayatınıza hemen dönemezsiniz. Etkileri haftalarca, aylarca sürebilir. Yani iki tedavi arasında, dur bir de cinayet soruşturması tamamlayayım diyemezsiniz. Yok öyle bir şey." Ellerini çenesinin altından çekti, masanın üzerine indirdi.

Galiba sinirlenmeye başlamıştı. O anda kapıya vuruldu ve elinde tepsiyle şişmanca bir kadın girdi içeri.

"Gel Kıymet, gel" dedi Nevres. "Bak bakalım, tanıyabilecek misin bu beyefendiyi?"

Şöyle bir durup baktı Kıymet Hemşire. Yüzünde kendiyle barışık insanların mütevazı mutluluğu vardı.

"Aaa Nevzat Bey, Nevzat Bey siz misiniz?" Sanki aylardır görmediği yakın bir akrabasıymışım gibi sevinçle yaklaştı. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz." Kokusu odayı kaplayan kahve fincanlarının bulunduğu tepsiyi aceleyle masaya bırakıp elini uzattı. "Çok sevindim sizi gördüğüme."

Kır rengi saçları kısa kesilmişti, iri ela gözleri tatlı bir aşinalıkla bakıyordu. Evet, şimdi çok daha iyi hatırlıyordum. Ayağa kalkıp elini sıktım.

"Ben de çok memnun oldum Kıymet Hanım, az kahrımı çekmediniz."

Tombul yanakları kızardı.

"Hiç olur mu? Zevkle yaptım. İyi bir hastaydınız Nevzat Bey. Uyumlu, sorunsuz, sıkıntısız. Az oturmadık hastanenin bahçesindeki şu bankta..."

"Kestane ağacının altındaki yeşil bank değil mi?" diye mırıldandım. O anda olaylar birbirine bağlandı. Geçen gün Ağva'daki Şirin Pastanesi'nde karşılaştığım Macide Hanımı, Kıymet Hemşire sanmış olmalıydım. Kısa kır saçları, ela gözleri gerçekten de benziyordu.

"İyisiniz, değil mi Nevzat Bey?" Suskunluğum endişelendirmişti Kıymet Hanım'ı. "Geçen gün bir video izledim. Silahlar, çatışma filan, siz de oradaydınız, çok korktum. Bir şeyiniz yok değil mi?"

Ne tuhaf, adını bile çoktan unuttuğum bir kadın benim için endişeleniyordu.

"Yok Kıymet Hanım, teşekkür ederim, turp gibiyim."

İri ela gözleriyle adamakıllı inceledi beni.

"Yorgun görünüyorsunuz, dün gece uyuyamadınız mı?"

Yılların verdiği tecrübeyle anlamıştı vaziyetimi. İyiyim filan diyecektim ki Doktor Nevres araya girdi.

"Kıymet sana bir şey soracağız. Hani Nevzat Bey'e evde de eşlik etmiştin ya..."

Hemşirenin gözleri zekice parladı.

"Balat'ta... Evet, yedi gün kaldım Nevzat Bey'in evinde."

Doktor bana bakarak gülümsedi.

"Zehir gibidir bizim Kıymet." Yeniden hemşireye döndü. "Şimdi, o yedi gün var ya, Nevzat Bey'in o haftayla ilgili soruları var sana."

Kıymet'in neşesi kaçar gibi oldu, şikâyet edeceğimi sanmıştı. Yanlış anlaşılmayı hemen düzeltmek istedim.

"O yedi gün için tekrar teşekkür ederim Kıymet Hanım. Bana çok iyi baktınız. Mesele şu, o günleri çok iyi hatırlamıyorum. O sırada bir soruşturmaya katıldığım söyleniyor ama ben emin değilim. Açıkçası biraz kafam karıştı. Acaba siz hatırlıyor musunuz? Böyle saatlerce bir yerlere gittiğim oldu mu? Tek başıma diyorum. Yarım gün kadar ya da bir akşam kayboldum mu? Mesela eve geç geldim mi?"

Ben sordukça önce yüzündeki gerginlik kalktı, sonra ince kaşlarını indirerek zihnini zorlamaya başladı.

"Sanmam Nevzat Bey, henüz iyileşmemiştiniz. Televizyon bile izlemiyordunuz. Şu padişahlarla ilgili bir dizi vardı, ben kaçırmam, dönüp bir kere bile bakmadınız. Israr ettim, 'İzleyin, iyi gelir' dedim. 'Dikkatimi toplayamıyorum' dediniz. Kitaplığınızda romanlar vardı, birini okumak istedim. Hatta durun, adını da söyleyeceğim şimdi. Şu polis romanlarından... Şu kadın yazar var ya..."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama yazarın kim olduğunu tahmin ettim.

"Agatha Christie mi?"

"Evet, evet işte o kadın. Yanılmıyorsam roman Beyoğlu'nda bir otelden de bahsediyordu."

"*Şark Ekspresinde Cinayet* mi?"

"Evet, işte o kitap. 'Size okuyayım mı?' dedim. Sesli olarak yani. Heveslendiniz. 'İyi olur, okuyun' dediniz ama üç sayfa bile dayanamadınız. 'Boş verin Kıymet Hanım, takip edemiyorum' dediniz. Yani öyle bir durumda soruşturmaya

filan katılmanız mümkün değildi. Hem sizi tek başınıza dışarı gönderdiğimi hiç sanmıyorum. Buna izin veremezdim. Birlikte çıktığımızı, Haliç boyunca kısa yürüyüşler yaptığımızı hatırlıyorum. Evet, güneşli bir günde, sahildeki o demir kiliseye kadar yürümüştük."

Tek bir anı bile canlanmamıştı zihnimde ama dudaklarım kendiliğinden mırıldandı.

"Sveti Stefan Kilisesi..."

"Hah işte, onun bahçesine kadar yürümüştük. Ama bırakın öyle bir gün filan dışarı çıkmayı ya da gece yarılarına kadar gelmemeyi, yarım saatliğine bile sokağa çıkmadınız. Zaten o yüzden iyileştiniz. Bir hafta sonra da bana ihtiyacınız kalmamıştı. O zaman dışarı çıktıysanız bilemem ama yine de çok zor. Tam toparlanmış olabileceğinizi zannetmiyorum. Belki şu arkadaşınızla konuşmalısınız, şu kır saçlı, şık giyimli adam. Cemil miydi, yok Cemal... Evet Cemal Bey'le konuşursanız o da söyleyecektir. Çünkü benden sonra o kaldı yanınızda."

Bu şefkatli hemşirenin anlattıkları da Nevres'in sözleri gibi su serpmişti içime. Turgay Nacar'ı öldürmüş olma ihtimalim giderek azalıyordu. Yine de konuyu eşelemekte yarar vardı.

"Siz uyurken filan, gecenin bir yarısı diyorum, kalkıp gitmiş olamaz mıyım?"

Hem Kıymet Hemşire hem de Doktor Nevres'in gözlerinde açıkça bir güvensizlik belirmişti. Ne yapmaya çalışıyordum, neden bu kadar üsteliyordum, neyin peşindeydim? Kadın yerine Nevres yanıtladı.

"Nevzat Bey, deminden beri anlatıyorum, bunu yapamazsınız. Hadi yaptınız diyelim, bir taksiye atladınız, sorgu için emniyete gittiniz. Yolun yarısında dönme ihtimaliniz, sorguyu tamamlama ihtimalinizden bin kat daha güçlüdür. Bakın Kıymet ne güzel anlattı, zihninizi toparlayamıyormuşsunuz, nasıl muhakeme yapacaksınız? Bu mümkün değil."

Sesi yine yükselmeye başlamıştı, adamı sinirlendirmiştim ki sonuna kadar haklıydı.

"Tamam, tamam ikna oldum" dedim ellerimi usulca kaldırarak. "Canınızı sıktıysam özür dilerim."

Önce Kıymet gülümsedi.

"Niye canımızı sıkacakmışsınız Nevzat Bey, sizin durumunuzda olur böyle şeyler. Hastalar unutkanlık yaşar." Duraksadı, af diler gibi Nevres'e baktı. "Öyle değil mi doktor bey?"

Nevres alınmamıştı.

"Öyle tabii. Bakın Nevzat Bey, bu kadar didiklemeniz de iyi değil. Takılmayın artık bunlara, yaşandı bitti. Bakın, yeni bir hayat kurmuşsunuz, işinizin cilvelerini saymazsak, anladığım kadarıyla mutlusunuz da, maziyi bırakın artık. Söylüyorum size, öyle bir soruşturma yapmanız mümkün değil, bir yanlışlık olmalı. Kapatın bu konuyu."

26

Kıran kırana bir mücadele bu

Tepebaşı'nda indim taksiden, tam aracın kapısını kapatıyordum ki, gökyüzünde bir gürültü koptu, ardı ardına çakan iki şimşek külrengi bulutların arasında yanıp söndü. Hava aniden kararda, iri damlalar hızla üzerime düşmeye başladı. Şemsiyemi açıncaya kadar ıslanmıştım bile. Mümkün olduğunca binaların sundurmalarına sığınarak Meşrutiyet Caddesi'ne çıktım. Bizim Janti Cemal'in Ahir Zaman Kıraathanesi'nin bulunduğu Hazzopulo Pasajı'nın ikinci girişi bu caddenin üzerindeydi. Adımlarımı hızlandırarak cadde boyunca yürümeye başladım. Artık bu meseleyi Janti Cemal'le konuşmanın zamanı gelmişti. Kıymet Hemşire'nin söylediği gibi, o kayıp zamanda neler yaptığımı en iyi anlatacak kişi bizim eski zaman kabadayısından başkası olamazdı. Islak kaldırımın üzerinde, çukurlara basmadan ilerlemeye çalışırken duydum telefonumun sesini. Şemsiyemi sol elime aldım, telefonumu çıkardım, arayan Ali'ydi.

"Alo" dememe kalmadı, "Neredesiniz Başkomserim ya?" diye gürledi. Evet, adeta azarlıyordu. "Tek başınıza çekip gitmişsiniz. Telefonunuzu açmıyorsunuz. Nereye gittiğinizden kimsenin haberi yok. Darko denen dallamayı gördünüz, herif sinsi katilin teki. Kılını kıpırdatmadan adam öldürür..."

Benim için korkmuştu, kaygılanmıştı, gerilmişti. Bu çocuklara çok şey borçluydum. Hem Ali hem de Zeynep meslekten atılmayı bile göze alarak beni savunuyorlardı,

daha da önemlisi, dün akşam hayatımı kurtarmışlardı, onlara karşı daha sorumlu davranmalıydım.

"Kusura bakma Alicim, acil bir iş çıktı" diye gönlünü almaya kalktım. "Telefonu da sessizde unutmuşum. Haklısın, haber vermem lazımdı. Ama endişelenecek bir durum yok. Ben gayet iyiyim. Beyoğlu'ndayım, bizim Janti'nin kahvehanesine gidiyorum. Bir saate kadar merkezde olurum. O zaman konuşuruz. Tamam mı?"

O kadar alttan almıştım ki, şaşırdı benim saygılı evladım. Sesini yükselttiği için pişman olmuştu.

"Tamam Başkomserim, tabii konuşuruz. Kusura bakmayın, yani sizi çok merak ettim de... Yani biraz abartmış olabilirim. Zeynep, 'Boşuna endişeleniyorsun, Başkomserim kollar kendini' demişti zaten..."

Sahi ne olmuştu acaba şu yüzükteki kart meselesi.

"Zeynep yanında mı?" diye atıldım.

"Siber Şube'ye kadar gitti. Şu SD kart için. Bilişimci Uğur'la buluşacaktı. Herhalde onunla uğraşıyor." Kısa bir duraksamanın ardından yeniden sordu: "Siz iyisiniz değil mi Başkomserim? Öyle paldır küldür gittiğinize göre, sıkıntılı bir şey yok değil mi?"

Ciddi ciddi paniklemişti çocuk.

"İyiyim dedim ya evladım. Sıkıntı filan yok. Hadi, bir saat sonra görüşürüz..."

Telefonu kapatırken Evgenia geldi aklıma. Merkezden çıkarken Fulya'yla konuşmuştum. Uyuduğunu söylemişti. Telefonun saatine baktım, 14'e geliyordu. Uyanmış mıydı acaba? Yok, bırakayım biraz daha dinlensin. Janti'den çıkınca ararım artık. Telefonu cebime atıp Hazzopulo Pasajı'na girdim. Sundurmanın altında bir genç kızla bir delikanlı tatlı tatlı öpüşüyorlardı. Onları rahatsız etmemek için sessizce geçtim yanlarından. Kahvehanenin girişinde karşıladı beni Janti. Yağmurdan olsa gerek, içerideki bütün masalar doluydu. Müşterilerin ne düşüneceğine aldırmadan, Janti'yle birlikte Mülayim ve öteki adamı Mizgin de fırlamıştı ayağa. Abilerinin bir adım gerisinde durmuş, suratlarında ciddi

bir ifadeyle bize bakıyorlardı. Janti'nin yüzü de sıkıntılıydı, kanlanmış gözlerinde derin bir tedirginlik vardı ama gülümsemekten geri kalmadı.

"Merhaba Nevzat, hoş geldin."

Sesi yumuşaktı ama gerginliğini gizleyemiyordu.

"Merhaba Cemal." Arkasındaki iki genç irisine baktım. "Hayrola çocuklar, niye ayaklandınız böyle?"

"Hıı..." Dönüp adamlarına baktı, sonra boş ver dercesine küçük bir baş hareketi yaptı. Yeniden bana döndü. "Kötü bir şey yok değil mi Nevzat? Sen böyle apar topar gelmezsin. Telefonda bir şey söylemedin. Ali de arayıp duruyor sabahtan beri. Peşinde mi yoksa o çakallar? Yeniden mi saldırdılar?" Cevap vermemi bile beklemeden gözleri kahvehanenin önünü taradı. "Yalnız mısın? Korumaların yok mu? Olmaz ki böyle, tek başına peygamber askeri gibi..."

Sakince sağ koluna dokundum.

"Dur, dur Cemal. Peşimde kimse yok. Kimsenin saldıracağı filan da yok. Darko bir süre bulaşmaz bize. Akıllı adam, baltayı taşa vurduğunu biliyor. Ortalığın yatışmasını bekleyecek." Yalandan suratımı buruşturdum. "Eee ayakta mı duracağız böyle?"

Anında toparlandı.

"Yahu kusura bakma, akşamki olaydan sonra biraz işkillendim. Sen de öyle arayınca... İhtiyarlığıma ver işte..."

"Ne ihtiyarlığı be! Senin gibi adamlar yaşlanmaz."

Yorgun gözleri gizli bir neşeyle ışıdı.

"Yalandan kim ölmüş" diye güldü. "Dediğin gibi olsun, biz ihtiyarlamayız. Zaten ne demiş eskiler: Hızlı yaşa, genç öl, cesedin yakışıklı olsun. Eh Janti'ye de bu yakışır zaten." Hâlâ arkamızda durmakta olan iki zebellaya baktı yeniden. "Oğlum ne dikiliyorsunuz öyle kale duvarı gibi, açılın da geçelim. Şu Yunus'a da söyleyin, iki kahve yapsın bize. Manda batmaz cinsinden..."

O kadar hevesle söylemişti ki, içmem diyemedim. Ama o unutmuş gibi hemen atıldı. "Yahu dur, sormadım bile, karnın aç mı? Vakit öğle olmuş."

Sabah yediklerim hâlâ boğazımda duruyordu ama hakikati söylesem beni kendi halime bırakmazdı.

"Sağ olasın, gelmeden önce yedim."

İnanmamış gözlerle süzdü.

"Yalan mı söyleyeceğim Janti, tokum işte."

Tatlı tatlı sitem etti.

"Anladık, anladık ya, ne bağırıyorsun? Hadi gel, şöyle sakin bir yere geçelim."

Sakin bir yer dediği, kahvehanenin derinliklerindeki küçük odaydı. Hava kapalıysa, yağış varsa beni hep orada ağırlardı ama güneş açtıysa mutlaka dışarıda otururduk. Tavla oynardık, elbette yanında da nargile içerdik. Kahvehanenin içlerine doğru ilerlerken çay, kahve, tütün karışımı ağır bir koku çarptı burnuma. Yasak olmasına rağmen, demek ki hatırlı birileri gelince izin veriyordu sigara içilmesine. Sigara içilmez afişini gösterdim.

"Ceza yazmıyorlar mı?"

Alaycı bir bakış fırlattı.

"Hah oldu, devlet her türlü kanunsuzluğu engelledi, bir bizim mekânda sigara içilmesi kaldı. Yahu Nevzat, memlekette ne hukuk var, ne adalet. Gücü yeten gücü yetene. Kusura bakma ama bizim âlemin raconu şimdiki düzenden bin kat daha adildi be. Gerçi bizim yeniyetmeler, raconun da canına okudular ya. Ama kabahat onların değil, yok devlet yanlısı olmalıymış, yok bayrağına sahip çıkmalıymış diye diye bu çocukları da kendilerine benzettiler. İşleri bitince de kirli bir mendil gibi buruşturup atacaklar hepsini."

Hayatı boyunca kanuna karşı gelmiş bir kabadayı bile adaletsizlikten şikâyet ediyorsa vay halineydi bu ülkenin. Elbette böyle söylemedim Janti'ye.

"O işler karşılıklı Cemal. Senin çocuklar da sütten çıkmış ak kaşık değil. Ne yaptıklarını da çok iyi biliyorlar. Siyasetçiler onları kullanırken onlar da siyasetçileri kullanıyor. Şeytanla yatağa giren başına neler geleceğini bilir. Neyse, yine de sen kanuna riayet et derim, burada sigara

içme, içirme, boş yere ceza alma. Baksana, kül tablası gibi kokuyor içerisi..."

Sıkıntıyla iç geçirdi.

"Biliyorum Nevzat, ben de tiryakiyim ama sevmem bu kokuyu. Her yere siniyor. Ama şu ocakçı puşt var ya, Parlak Yunus, o benden de beter. Günde iki paket mi üç paket mi, baca gibi tütüyor herif. Ben ayrılır ayrılmaz yakıyormuş içeride cigarayı. İki çocuğu var, kovamıyorum da... Öyle gidiyor işte." Odanın önüne gelmiştik, kapıyı açtı. "Gel Nevzatçım, gel şöyle geç..."

İçeri girdim, her zamanki yerime, duvarı boydan boya süsleyen, Arap kaçakçıları resmeden şark halısının altındaki kanepeye çöktüm. Janti de karşımdaki koltuğa yerleşecekti ki, "Yahu sahi, Evgenia Hanım nasıl?" diye sordu birdenbire. "Dün çok hırpalanmıştı, toparladı mı biraz?"

"İyi, iyi, teşekkür ederim Cemal. Bu vartayı da atlattık çok şükür."

Sonunda koltuğa oturdu ama endişesi bitmemişti.

"Bak ne diyeceğim, şu bizim çocuklar arkanızı kollasınlar biraz..."

Evgenia için kaygılanıyor sandım.

"Kadınlara da saldırır mı bunlar? Aileye bulaşırlar mı? Racona ters değil mi?"

Kesin bir tavırla başını yana salladı.

"Ters, onu yapmazlar işte. Bu herifler çok acımasız, yüz gram kokain için adamı kıyma gibi çekerler ama kadınlara, çocuklara saldırmazlar. Vicdanlı olduklarından değil, kendi ailelerinin de zarar göreceğini bildiklerinden. Darko'nun bir kızı, bir oğlu var. 'Evin camdansa, komşuna taş atma' der bir Rus atasözü. O hesap. Ama dün geceki gibi eşin yanındaysa kurunun yanında yaş da yanabilir tabii." Bir an düşündü. "Yine de endişe ediyorsan, Kurtuluş'a yollayalım bizim çocukları. Sağlam bir ekip kurdum. Gözü kapalı güvenirim onlara. Zulamız da sağlam. Dur, hemen itiraz etme, hepsi de kanuni mühimmat, hepsinin ruhsatı var. Ne dersin, hem Evgenia Hanım'ın evinin orada, hem Tatavla'da tertibat aldırayım mı?"

Ne kadar saçma bir konuşmaydı, yeraltı dünyasının duayenlerinden biri, devletin polisine koruma öneriyordu. Ama bunu yaparken kişisel hiçbir çıkar ummuyordu. Öyle miydi gerçekten? Bütün ömrü kanunsuz işlerle geçmiş bir adam, nasıl oldu da masum birine dönüşmüştü? Masum birine dönüştüğünü söylemiyordu ki Janti. Yine de...

"Ne diyorsun Nevzat?" diye üsteledi. "Evgenia Hanım'ı bilmem ama seni muhakkak korumamız lazım. Bak açık söylüyorum, bu herifler seni indirmeden durmazlar. Seni kollamamız şart. İzin ver bizim arkadaşlar..."

"Bizim arkadaşlar ha" diye takıldım alaycı bir tavırla. "Demek küçük bir ordu kurdun kendine. Ne oldu Cemal, hani sen bırakmıştın bu gayri meşru işleri?"

Alıngan bir ifade belirdi yüzünde.

"Bırakmıştım Nevzat ama gözlerinle gördün. Kara Nizam denen herif az kalsın kesiyordu biletimizi. O tinerci çocuklar yardım etmeseydi, sen de ben de çoktan tarih olmuştuk."

Geçen yıl Tarlabaşı'ndaki çatışmadan bahsediyordu. Kara Nizam adındaki mafya liderinin yeğenleri, bana yardım için tek başına gelen Janti Cemal'i Allah yarattı demeden dövmüş, sonra da depoya kapatmıştı.

"Hem son on yılda memleket çok değişti, etrafına üç beş kopuk toplayan bir çete kuruyor. Bir de hükümet yanlısıyım dediler mi, yalandan vatan-bayrak muhabbeti yaptılar mı, kimse dokunamıyor onlara. Yani artık 'Ben bu işlerde yokum, beni sarı defterinizden silin' demekle silmiyorlar. Ben vazgeçsem de beni kendi halime bırakmazlar Nevzat. Kendilerine ad yapmak için, piyasaya nam salmak için üzerime gelecek, beni öldürüp kendine yer açacak o kadar çok çakal var ki. Hele şimdi ne racon kaldı, ne saygı, hepsi birer canavar... Yaşadığım sürece beni rahat bırakmayacaklar. Kıran kırana bir mücadele bu. Son nefesime kadar kendimi savunmam gerekiyor. Kendimi ve dostlarımı..."

Bu doğruydu işte. Cemal gibi adamlar yeraltı âleminden öyle elini kolunu sallayarak ayrılamazdı. Her şeyden vazgeç-

meyi, gelir getiren bütün işleri onlara bırakmayı göze alsa bile ötekiler razı olmazdı. Nükseden bir kanser gibi hiç beklemediği bir anda karşısına çıkardı eski meslektaşları. Ama kimi zaman da mafya liderleri bu ihtimali, gayri meşru faaliyetlerini sürdürmek için gerekçe olarak kullanırlardı. "Ben artık bu işleri bırakmaya karar verdim, oysa görüyorsunuz onlar beni bırakmıyor. Teşkilatımı dağıtırsam, canımdan olurum" diyerek hem kendilerini hem de bizi kandırırlardı. Çünkü bu hayatın tiryakisi olmuşlardı, yaptıklarının yanlış olduğunu bile bile bu kanunsuz işleri sürdürmek, kaba gücün sağladığı o yalancı saygınlığı sonuna kadar korumak isterlerdi. Janti'nin bunu yaptığını sanmıyordum. Eski arkadaşım sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Ve söylediğinde samimiydi, sadece kendini değil dostlarını da korumak istiyordu.

"Neyse Cemal, gelelim asıl meseleye" diyerek toparlandım oturduğum yerde. "Ben hastayken... Yedi yıl öncesinden bahsediyorum. Karımla kızımın ölümünden sonraki aylar, hani şok tedavisi uygulamışlardı ya bana..."

Önce şaşkın bir ifade belirdi yüzünde, sonra hatırlamanın getirdiği bir rahatlık.

"Evet... Hastanedeydin. Zor günlerdi Nevzat, çok zor günler..."

"Sadece hastanede geçirdiğim günler değil, eve geçtikten sonrasında da..."

Zehir gibiydi hafızası, hemen tamamladı.

"Hemşire bir kadın bakmıştı sana. İyi bir kadındı."

"Kıymet Hemşire. Evet, bir hafta kadar baktı, sonra gönderdim onu. Fakat sen hep yanımdaydın, beni hiç yalnız bırakmadın."

Kalender bir ifadeyle bakıyordu.

"Lafı mı olur Nevzat? Başka nasıl olacaktı?"

Artık sorumu sorabilirdim.

"Eve girmek için anahtarı Sabri'den almıştın, değil mi? Yoksa benim üzerimde miydi?"

Sanki sarsılmış gibiydi. Niye soruyordum şimdi ben bunu?

"Sabri'den aldım, ona bırakmışsın. Yeniden hastaneye yatarken de, ikinci seferden bahsediyorum, yine ona teslim ettim. Sana sormadım, çünkü öyle olmasını isteyeceğini düşündüm." Kuşkuyla parladı çakır gözleri. "Yoksa evde bir şey mi kayıp?"

"Hayır, hayır, kayıp bir şey yok. Sabri'ye de senin kadar güvenirim. Hastanedeyken bir ara silahlarım için endişelenmiştim. Biliyorsun bir Smith Wesson, bir de Glock tabancam var." Sahte bir hüzün yerleştirdim bakışlarıma. "Eskiden eve gelince, silahlarımı dolaba kilitlerdim. Hastaneye ilk yattığımda, yani şok tedavisinden önce tuhaf bir zanna kapıldım. Sanki silahlarımı evin içinde, ortalıkta bir yerde bıraktığımı düşündüm."

Olanca saflığıyla onayladı beni.

"Zan değil Nevzat, doğru hatırlamışsın. İki tabancan da dolaptaydı ama kilitlemeyi unutmuştun. Hatta anahtarı da kilidin üzerinde bırakmıştın."

Anahtarı kilidin üzerinde bırakmış olabilir miydim gerçekten? Eğer öyleyse katil de Smith Wesson'ımı alıp Turgay Nacar'ı öldürmüş olabilirdi. Peki niye Glock'u değil de beylik silahımı almıştı? Bu da başka bir muammaydı. Ama asıl önemlisi kimdi bu katil? Bakışlarım kendiliğinden arkadaşımı incelemeye başladı. Janti sıkıntılı anlarında hep yaptığı gibi yine sağ eliyle kırçıl bıyıklarını çekiştiriyordu. Hayır, hemen kovdum bu şeytani düşünceyi kafamdan. Benim için ölmeyi öldürmeyi göze alan bu adam katil olamazdı. Bana böyle bir kötülüğü yapamazdı. Zaten niye yapsındı ki? İyi de kimdi o zaman silahımı alıp bir meslektaşımı öldüren adam? Herhangi bir polisi değil, sorguladığım bir meslektaşımı.

"Gerçi bir şey olmazdı" diye sürdürdü Cemal. "Kim alacak silahını? Alsa ne yapacak? Ama o zamanlar vaziyetin hakikaten kötüydü be Nevzat. Kendinde değildin. Şükür iyileştin."

"İyileştim ama unutkanlık başladı. Evet, Cemalcim, ben birçok şeyi unuttum, o günlerde ne yaptığım hakkında hiç-

bir fikrim yok. Tamam Kıymet Hemşire'yi, senin yanımda olmanı filan hatırlıyorum. Ama o süre zarfında hep evde miydim, dışarı ne zaman çıktım, merkeze ne zaman gittim, hepsi uçmuş. O zamanlar sen yanımda olduğuna göre belki bana yardım edersin diye düşündüm. O yüzden geldim sana. Sahi ne yapıyordum ben o günlerde?"

Çok zor bir soru sormuşum gibi sağ eliyle alnını kaşıdı.

"Hepsini nasıl hatırlayayım?" Kaşları birleşti, alnı kırıştı. "Bir kere birlikte çıktık, benim arabamla. Şeye gittik." Duraksıyordu, yüzünü sıkıntı basmıştı, bir türlü söyleyemiyordu. "Şeye işte..."

"Kabristana mı?"

Özür diler gibi baktı.

"Evet, Eyüpsultan'ın oraya. Güzide ile Aysun'un mezarına."

Başımı ağır ağır öne doğru salladım.

"Sonra sen yokken de bir yerlere gittim mi? Belki bahsetmişimdir sana?"

Alt dudağı sarktı.

"Bahsetmişsindir bahsetmesine de çok zaman geçti... Hah, dur hatırladım, bir gün Sabri'ye gittik, merkeze. Vakayla ilgili konuşmaya. Şüpheli var mı, soruşturma ne durumda öğrenmeye. Bak onu unutmamışım. Ben götürdüm seni oraya. İçeri girmedim tabii. Tek başına gittin. Halsizdin, kafayı toparlamakta zorlanıyordun ama bu kadarını yapabilmiştin. Çünkü çok merak ediyordun vakanın durumunu. Yanlış hatırlamıyorsam epeyce de kaldın içeride. Döndüğünde kederlenmiştin, o eski dalgınlık çökmüştü üzerine. 'Beni oyalıyor, ellerinde hiçbir şey yok' gibilerden bir şeyler söyledin. Birkaç gün sonra da Sabri eve gelmişti. Biraz ezikti, süngüsü düşmüştü, katilleri bulamadığı için kabahatli hissediyordu galiba kendini. Gerçi her zamanki gibi yine tersledi beni ama sana karşı mahcuptu. Sonra keşke merkeze hiç gitmeseydik, keşke Sabri eve hiç gelmesiydi diye düşündüm. Çünkü davanın ilerlemediğini öğrenince yeniden kötüleştin. Zaten tam da iyileşmeden çıkmıştın hastaneden. Yeniden depresyona

girdin. İkincisi birincisinden daha kötüydü Nevzat. Allah düşmanımın başına vermesin. Seni bir daha öyle görmek istemem. Sonunda yine hastaneye döndük. Zaten hepi topu on beş gün filan evde kaldın." Durdu, düşündü, sonra ellerini yana açtı. "Valla başka da bir şey aklıma gelmiyor."

Cemal gelişi güzel anlatıp duruyordu, doğru yanıt almam için daha belirgin sorular sormalıydım.

"Peki o günlerde nasıldım? Yani aklım, mantığım yerinde miydi?"

Çakır gözleri anlamak istercesine uzun uzun baktı yüzüme.

"Bunları niye soruyorsun Nevzat? Yoksa katillerle ilgili bir ipucu mu yakaladın?"

Eski kurt bir şeyler çevirdiğimi fark etmişti.

"Hangi katiller?" diyerek anlamamazlıktan geldim. "Darko'nun çetesi mi?"

Elbette yutmadı.

"Ne Darko'su yahu, yedi yıl öncesini konuşmuyor muyuz? Arabana bombayı koyanlardan bahsediyorum. O zamanlar Darko mu vardı? Bir delil filan mı buldunuz, tanık filan mı çıktı?"

Bunları sorarken yaşlı yüzü gerilmiş, gözlerinde tedirgin bir ifade belirmişti. Bilgi sakladığımı düşündüğü için mi, yoksa kendisi bilgi sakladığı için mi, emin olamadım.

"Keşke öyle olsa Cemal" diyerek rahatlatmaya çalıştım bir zamanlar yeraltı âlemini çözüp bağlayan arkadaşımı. "Öyle bir gelişme yok ne yazık ki. Geçen gün yedi yıl önceki bir cinayet vakasını yeniden açmak zorunda kaldık. Yanlış adamı tutuklamışlar. Gerçek katil suçunu itiraf etmiş. Haksız yere yatan adam da emniyete dava açmış. Savcı bizden bilgi istedi. Herkes kendini sıyırmaya çalışıyor tabii. Uzatmayalım, işin ucu bana kadar geldi, 'Zanlıyı sen sorgulamışsın' dediler. Hakikaten de sorgu raporunun altında benim adım geçiyor. Olabilir, yanılmış da olabiliriz. Fakat sorgu tarihi benim hastaneden çıktığım zamanlara denk düşüyor. Onu araştırıyorum yani..."

Janti'nin yüzündeki şüphe bulutları dağılmaya başlamıştı.

"Saçmalamışlar, sen kimseyi suçsuz yere hapse atmazsın. Olmaz ya, diyelim ki yanıldın, diyelim ki oldu, ama Nevzatçım o günlerde senin böyle bir soruşturma yürütecek halin yoktu ki. O adamı senin sorgulamış olman mümkün değil."

Doktor Nevres ve Hemşire Kıymet'ten sonra Janti'nin de aynı minvalde konuşması beni rahatlatmıştı. Üçü de aynı tespiti yapmıştı: O günlerde benim birini öldürmem, sonra cesedi götürüp Ağva'da bir araziye gömmem olanaksızdı. Bu durumda, birileri bana tezgâh kurmuştu, birileri benden intikam almak istiyordu.

"Dikkat et Nevzat" diye ikaz etti Janti. "İşi sana yıkmaya çalışıyorlar."

Bir an kafam karıştı, Cemal'in de konuyu bildiğini sandım.

"Hangi işi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tuhaf tuhaf baktı.

"Nevzat, sen iyi misin? Hangi işi olacak, bahsettiğin soruşturmayı. Adam suçsuzmuş, kimse üstlenmiyormuş hani... Sorgu tutanağının altında da senin imzan varmış..."

Kendi uydurduğum yalanı unutmuştum.

"Kusura bakma ya, biraz başım ağrıyor. Dün gece arabada bir yerlere çarptık ya. Dikkatimi toplayamıyorum, konuları karıştırıyorum."

Gerekçem makuldü, çok uzatmadı.

"Çok normal, akşamdan beri uyumadın. Ben geldim kestirdim şurada biraz, bak tıraşımı filan da oldum. Sen enkaz gibisin. Git dinlen biraz... Ama dikkat et, bu adamlar günah keçisi arıyorlar kendilerine. Sen de hiçbir şey hatırlamıyorsun ya, suçu sana yıkmak istiyorlar." Duraksadı, çakır gözlerinden kurnazca bir ışıltı geçti. "Yoksa Sabri mi söylüyor bunu? Başka kim olacak, amiriniz o olduğuna göre. Hiç güvenmiyorum o herife zaten. Aman dikkat et Nevzat, kimsenin günah keçisi olma."

Asıl günah keçisi ben değil, Sabri'ydi, bir Allah'ın kulu da sevmez mi bu adamı? Gerçi Sabri de sevilmemek için

elinden geleni ardına koymuyordu ya. Aklımdan bunlar geçerken çaldı telefonum. Arayan Zeynep'ti.

"Kusura bakma Cemal, önemli olabilir" diyerek açtım.

"Alo Zeynep, var mı bir gelişme?"

"Var Başkomserim, yüzükten düşen mikro kartı çözdük."

Çok iyi bir haberdi, bugün hep işime yarayacak bilgiler alıyordum. Hevesle atıldım:

"Eee, ne varmış içinde?"

Acele etmedi yanıtlamak için.

"Bir kroki var. Bir evin krokisi. Sokağa giriş, çıkışlar, evin videosunu da çekmişler."

Niye sesi bir tuhaf çıkıyordu bu kızın?

"İyi ya Zeynepçim, ev kiminmiş hemen öğrenelim."

Karşılık vermeden iç geçirdi kriminoloğumuz.

"Onu öğrendim Başkomserim. Ev sizinmiş, kroki sizin eve ait, videoda da siz varsınız."

27

Şu eski cinayet dosyasını açmamız lazım

Bilgisayarın ekranında bizim sokak, Balat'ın derinliklerine doğru uzanıyor. Ortalık aydınlanmış ama gelen geçen kimse yok. Demek ki sabahın erken saatleri, çok erken. Yan yana sıralanan iki üç katlı yorgun binaların arasından, kamera bizim eve yaklaşıyor, kapının önünde benim emektar. Vefakâr sokak köpeğimiz Bahtiyar ortalıkta görünmüyor. Çünkü Bahtiyar çok daha sonra gelmişti. Arada bir görüntü bozuluyor. Yan komşumuz Şefika Abla'nın bahçesinden çekmişler videoyu. Kimi kimsesi yoktu Şefika Abla'nın, zaten on yıl kadar önce de vefat etmişti. Öldükten sonra birkaç yıl boş kalmıştı evi. Belki de evin içine yerleşmişlerdi. Demek saatlerce, belki de günlerce oradan izlediler bizi. Belki de çektikleri tek video bu değildir, muhtemelen başkaları da vardır. Görüntü yeniden belirginleşiyor, güneş yükselmiş, ortalık sanki daha aydınlık, sokağımız kalabalıklaşıyor. Bazılarını tanıyorum, mahallenin son Yahudisi Yusuf Bey, kuaför Nadide Hanım, postacı Mümin, bakkal Emin, emlakçı Semih'in ikiz kızları Nevin ile Sevim sırtlarında okul çantalarıyla geçiyorlar kameranın önünden. Artık eminim, video Şefika Abla'nın evinden çekilmiş, başka bir açıdan bu görüntülerin yakalanması mümkün değil. O anda evimizin kapısı açılıyor, görüntü iyice yaklaşıyor. Ben çıkıyorum içeriden, üzerimde açık kahverengi bir mont var. Güzide doğum günümde almıştı. Arkamdan karım beliriyor.

Ah canım Güzide, ardından Aysun'um görünüyor. Nasıl da özlemişim onları. Boğazımda düğüm düğüm bir şeyler, gözlerimde yaş. Hayır, duygusallaşacak zaman değil, zaten yeterince yorgun olan zihnimi hislerimle ağırlaştırmamalıyım. Doğru düşünmeli, doğru çözümlemeli, doğru tespitte bulunmalıyım. Aysun sanki uykulu gibi. Okula gitmemiş mi o gün? İşte şimdi gidiyor, sırtında çantası. Yüzü ciddi, hatta asık, belli ki bir sıkıntısı var, artık neyse. Güzide kızımızın saçlarını okşuyor, sanki öğüt verir gibi bir hali var. Ben de bir şeyler anlatıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum galiba, Aysun rahatlamıyor ama bize birer öpücük verip kameranın görüş alanından çıkıyor. Güzide kızının ardından usulca bakıyor bir süre, sonra bana dönüyor. Bir dakika kadar konuşuyoruz ayak üzeri, Aysun'dan mı bahsediyoruz, akşam ne yemek yapacağını mı söylüyor, bilmek imkânsız. Vedalaşıp emektara biniyorum, kamera ben gidinceye kadar izlemeye kararlı. Fakat emektar bir türlü hareket etmiyor, yeniden iniyorum araçtan, şaşkınlıkla bana bakan Güzide'ye arabamızı gösterip bir şeyler anlatıyorum. Sonra ön kaputu açıp motora bakıyorum, eğiliyorum, muhtemelen bir yerlere dokunuyorum. Kaputu kapatıp yeniden biniyorum araca, kamera hep üzerimde. Bu defa çalışıyor, çünkü emektar usulca hareket ediyor. Sol elimi camdan çıkartıp Güzide'ye hoşça kal dercesine sallıyorum. Kamera, benim emektar sokağın içinde kaybolunceya kadar bizi takip ediyor. Sonrası boşluk...

"Her adımınızı kaydetmişler Başkomserim" diye kapattı görüntüyü Zeynep. "Çok profesyonelce. Adamlar bu işin uzmanıymış..."

Haklıydı Zeynep ama başka bir hakikat daha vardı, ben Başkomser Nevzat, zanlıların konuşmasından suçlu olup olmadığını kestiren, delillere bakıp suçun nasıl işlendiğini çözen, olayların akışından cinayet nedenlerini bulan sıkı polis, adamlar burnumun dibinde, günlerce sokağımı, evimi, ailemi izlerken ruhum bile duymamıştı. Bunun sadece onların profesyonel olmasıyla ilgisi yoktu, kimse beni buna ikna edemezdi. Ne uzman katiller, ne zeki caniler, ne becerikli

psikopatlarla karşılaşmıştım meslek hayatım boyunca. Hepsiyle de başa çıkmıştım, hepsi de hak ettiği cezayı bulmuştu sonunda. Ama iş kendime gelince, kendi aileme gelince, sanki basiretim bağlanmış, sanki gözüme kül serpilmiş, sanki aklımı yitirmişim gibi öylece kalakalmıştım. Bu yıkımın sorumlusu bendim, evet bombayı onlar koymuştu ama ben fark etmemiştim. Bu tümüyle benim büyük duyarsızlığımla, derin aymazlığımla, kendime duyduğum o aptalca güvenle alakalıydı. Bana bir şey olmaz sanıyordum, bana saldıracaklarını aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Bana kimse dokunamaz diyordum. Bana saldıramayacaklarına göre aileme de bir şey yapamazlardı. Ama yaptılar, hem de acımasız bir şekilde. En çok sevdiğim insanları elimden aldılar, eğer bu aymazlığı sürdürürsem yine alabilirlerdi. Tıpkı dün geceki gibi... Evet, mesele adamların profesyonelliği değil benim aptallığımdı.

"Diskin tümünü açamadık Başkomserim" diye anlatıyordu Zeynep. "Uğur çalışmaya devam ediyor ama bu görüntüler durumu yeterince açıklıyor zaten."

Bilgisayarın karşısındaki iskemlede oturuyordu, Ali'yle ben arkasında ayakta dikiliyorduk. Kriminoloğumuz oturduğu iskemleyle birlikte bize dönerken Ali de katıldı konuşmaya.

"Turgay Nacar bir patlamada ölmüştü, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam bir bombayı etkisiz hale getirirken... Belli ki adam bu işin uzmanıymış. Demek ki bombayı da o yerleştirdi arabaya..." Doğru yerden yakalamıştı. Bu saptamanın katil olamayacağıma dair bütün iyimserliğimi ortadan kaldırdığının farkında olmadan hevesle sürdürdü. "Şimdi sizi neden öldürmek istediklerini öğrenmemiz lazım..."

Birazcık aklı olan her polis Ali'nin bulduğu sonuca ulaşırdı zaten. Ama senaryo burada bitmiyordu, ardından başka bir varsayım hemen kendini dayatıyordu: Eğer aracımıza bombayı koyan Turgay Nacar ise, ben de bunu öğrenmişsem, onu öldürmek için son derece geçerli bir nedenim var demekti. Yani Turgay Nacar'ı öldürmüş olma ihtimalim

yeniden yükselmişti. Yüzümdeki bozgun ifadesini gören Zeynep, "Ama aynı raporda Turgay Nacar'ın Özel Harekât'ta görev yaptığı yazıyordu" diye karşı çıktı. "Söylendiği gibi patlamayı önlemeye çalışması için Bomba İmha ve İnceleme Birimleri'nde çalışması gerekmez mi?" Sanki sözlerinin doğru çıkmasını istercesine yüksek sesle yineledi. "Öyle değil mi?"

Sanırım Ali de fark etmişti içinde bulunduğumuz durumun kırılganlığını.

"Haklısın Zeynep, hem iskeletin Turgay Nacar'a ait olduğundan da emin değiliz daha."

Moralimi düzeltmek için öylesine konuşuyordu ama fena halde yanılıyordu. Smith Wesson'ımdan çıkan kurşunun dişlerine takıldığı iskelet bence Turgay Nacar'a aitti. Elimizde somut bir kanıt yoktu, henüz sağlam bir ipucuna da ulaşamamıştık ama olayların akışı, edindiğimiz bilgiler bunu gösteriyordu. Bence Ağva'daki meçhul maktul Turgay Nacar'dan başkası değildi. Yine de sormadan edemedim.

"Sahi Zeynepçim, DNA sonucu ne zaman geliyor?"

Oturduğu iskemleden kalktı.

"Gelmek üzeredir, sabah sorduğumda, öğleden sonra yollarız demişlerdi." Deri ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Bir daha arayayım isterseniz."

Sağ elimi usulca havaya kaldırdım.

"Gerek yok, nasıl olsa gelir." O anda başım döndü, sendeler gibi oldum. Uzanıp bilgisayar iskemlesine tutundum. Zeynep'in gözünden kaçmamıştı.

"İyi misiniz Başkomserim, oturmak ister misiniz?"

Gözlerim kararır gibi oldu, Ali'ye pencereyi gösterdim,

"Şunu açar mısın, aç da biraz hava girsin." Önümdeki iskemleye çöktüm. Gözlerimi açtığımda Zeynep'in uzattığı su bardağını gördüm.

"İçin Başkomserim, için iyi gelir."

Bardağı aldım, bir yudum içtim, midem bulanır gibi oldu. Beyin kanaması mı? Yok canım ne beyin kanaması, sadece uykusuzluk, biraz da açlık, daha da çok videoda gördüklerim.

Güzide, Aysun, evimiz. Sanki onlar hiç ölmemişler gibi, sanki hâlâ yaşıyorlarmış gibi. Bir de o alçaklar. Beni öldürmek için soğukkanlılıkla planlar kuran, incelikle düşünülmüş bir suikast hazırlayan o alçaklar. Henüz tam olarak kim olduklarını bilmesem de onlarla karşılaşmak. Hiçbir zaman bu kadar yaklaşmamıştım onlara. En azından böyle hatırlıyordum. Ne demek böyle hatırlıyordum, hakikat ortadaydı işte, ilk kez temas ediyordum onlarla. Hem de yıllar önce bıraktıkları iz üzerinden. Yine başım döner gibi oldu.

"Yiyecek bir şey var mı?" diye mırıldandım. "Kan şekerim düştü galiba, kraker, gofret, bir parça ekmek..."

"Sabahtan kalma yarım tostum var" diyerek çantasına seğirtti Zeynep. "Bir de çay söyleriz yanına..."

Tosttan iki ısırık aldıktan sonra geldim kendime, Ali'nin bir koşu getirdiği şekerli çayı da mideye indirince iyice toparladım. İkisi de hâlâ endişeli gözlerle beni izliyorlardı.

"Renginiz yerine geldi" diye mırıldandı Ali. "Doğru dürüst bir şeyler yemelisiniz. Sığınak'a gidelim mi? Şöyle sağlam bir hamburger...."

Sözünü kesti Zeynep.

"Hamburgerle filan olmaz Ali. Bence hastaneye gidelim Başkomserim. Gece başınızı çarptınız, bulantınız da vardır. Doktor bir görsün..."

Benim için didişen bu iki sevgiliye gülümseyerek baktım. Sonra pencereden ağır kokulu kriminoloji laboratuvarına dolan temiz havayı derin derin soludum.

"Bulantım filan yok Zeynepçim. Biraz sarsıldım hepsi bu. Ama geçti, şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum." Ciddi bir ifade takınarak oturduğum yerden ikisine baktım. "Zaman daralıyor, bu bilgileri daha fazla saklayamayız."

Kendinden emin bir tavırla mırıldandı Ali.

"Birkaç gün daha idare edebiliriz bence. Herkesin aklı dün gece size yapılan saldırıda. Kimse Ağva'da bulduğumuz cesetle ilgilenmiyor." Kriminoloğumuza çevirdi bakışlarını. "Öyle değil mi?"

Zeynep de yüzüne rahat bir ifade yerleştirdi.

"Kesinlikle öyle Başkomserim, zamanımız var, önce sizin sağlığınızı düşünmeliyiz. Güzel bir yemek yiyin, sonra iyi bir uyku çekin."

Oturduğum iskemleden kalktım.

"Tamam Zeynepçim, tamam, dinlenirim ama şimdi değil. Merak etme aç gezecek halim yok, giderken bir şeyler atıştırırız Ali'yle."

Kriminoloğumuz ısrar edecekti ama çalan telefonum izin vermedi. Evgenia arıyordu. Demek uyanmıştı, yoksa bir şey mi olmuştu, hemen açtım.

"Alo Evgenia, nasılsın?"

"İyiyim Nevzat..." Anlamıştı telaşımı. "İyiyim, iyiyim, merak etme."

Rahat bir nefes aldım.

"Güzeeel, ben de seni arayacaktım, önce davrandın"

"Aramışsın zaten, Fulya söyledi."

Sesi gayet sağlıklıydı ama yine de sordum.

"Nasılsın Evgeniacım? Ağrın, sancın bir şey var mı?"

"İyiyim Nevzatçım, gerçekten iyiyim. Biraz ağrı var başımda, çok uyumaktan olacak. Onun dışında gayet iyiyim. Asıl sen nasılsın? Sesin yorgun geliyor."

Bizimkilerin yanında yanıtlamak istemiyordum, açık pencereye doğru yürüdüm.

"İyiyim ben, hiçbir sorun yok." O sırada telefondan Azez'in neşeli çığlıklarını duydum. "Azez ne yapıyor? Sesi geliyor arkadan."

Belli belirsiz güldü Evgenia.

"Ne yapsın, her zamanki gibi koşturuyor ortalıkta. İşe gitmedim ya, havalara uçuyor sevinçten. Ama birazdan çıkacağım..."

Kapıda ekip arabası olmasına, Janti'nin kadınlara ve çocuklara saldırmazlar demesine rağmen içimi bir endişe kapladı.

"Bugün gitmesen olmaz mı? Evde dinlensen, Tatavla'dakiler nasıl olsa idare ederler. Başlarında İhsan var..."

"Tehlikede miyiz Nevzat?"

Gerçeği bilmek isteyen birinin kararlılığı vardı sesinde.

"Size yönelik bir risk olduğunu sanmıyorum. Ama temkinli olmakta yarar var. Ekip arabası kapıda değil mi?"

"Kapıda, kapıda... Az önce çay gönderdim, çok sevindiler. Sen bizi düşünme, gözleri üzerimizde. Tehlikede miyiz derken seni kastetmiştim. Bir kadınla bir çocuğa niye saldırsınlar? Senin kadar ben de tanırım bu adamları. Kurtuluş'un eski kulağı kesikleri çıkmazdı bizim meyhaneden. Çoğu babamın ahbabıydı. Aileye zarar vermezler. Ama seni rahat bırakmayacaklar." Bir süre sustu, benden yanıt gelmeyince açıkça sordu. "Yeniden saldıracaklar, değil mi Nevzat? Yarıda kalan işlerini tamamlamak isteyecekler."

Korku içinde yüzmeye başlamıştı sesi.

"Artık saldıracaklarını zannetmiyorum, en azından yakın bir zamanda yapmazlar. Çok fazla göz önündeler. Bir de bu adamlar yabancı, yani başlarına neler gelebileceğini tam kestiremezler. Ağırdan alacaklar, o zamana kadar da defterlerini düreriz. Çok fazla açıkları var. Bize saldırarak çizmeyi aştılar. Bu artık sadece benim değil, bütün teşkilatın meselesi. O yüzden..."

Telaşla kesti sözümü.

"Ben de onu düşünüyordum, senin gibi bir polis amirine saldırmayı nasıl göze alabiliyorlar? Üstelik adamlar yabancı diyorsun, bunu nasıl yapabilirler? Demek ki arkalarında güçlü birileri var."

Evgenia da anlamıştı vaziyeti ama onu daha fazla kaygılandırmanın anlamı yoktu.

"Yok, sanmıyorum. Bu işi tezgâhlayan adam biraz fevri biri. Düşünmeden hareket etti. Belli ki Türkiye'yi tanımıyor. Ama anladı baltayı taşa vurduğunu. Sen endişelenme. Yakında paketleriz zaten adamı. Bugün işe gitme derken, dinlen anlamında söyledim. Çok sarsıldın."

"Ben iyiyim Nevzat, işe gidersem kendimi daha iyi hissederim. Hem belki sen de uğrarsın..."

Hiç duraksamadan yanıtladım.

"Elbette uğrayacağım ama önce Balat'a gitmem lazım. Bazı evraklara bakmam gerekiyor. Ondan sonra gelirim."

"Tamam Nevzat, nasıl istersen. Ne olur kendine dikkat et. Bir süre bana uğramasan da olur. İnan, hiç alınmam, yeter ki bu meseleyi hallet. Yeter ki kurtul şu beladan. Sana bir şey olursa..."

Sesi titremeye başlamıştı.

"Bana hiçbir şey olmayacak Evgenia. Merak etme, en kısa sürede kurtulacağız bu sıkıntıdan. Hadi, dert etme artık. Şimdi kapatmam lazım. Akşam sendeyim." Onu iyice rahatlatmak için hemen ekledim. "Balık istiyorum, var mı deniz levreğin? Biraz da karides, şöyle sarımsaklı, mantarlı, ekmek banmalık."

"Hepsi var, yoksa da yaratırız" dedi sesine neşeli bir ifade vermeye çalışarak. "Yeter ki sen gel."

Evgenia'yla vedalaştıktan sonra önünde durduğum pencereye uzandım, yağmur yine yavaşlamış ama içerisini epeyce ıslatmıştı. Pencereyi kapatıp yeniden bizimkilerin yanına döndüm.

"Evet, hadi bakalım iş başına."

Bizim serdengeçti anında girdi havaya.

"Ne yapıyoruz Başkomserim? Nereye gidiyoruz?"

"Orkun Yolcu'nun karısına. Artık şu eski cinayet dosyasını açmamız lazım. Yıllar önce Turgay Nacar ile arkadaşı Halit Apak'ı sorguladığım dosyadan bahsediyorum. Orkun Yolcu adındaki işadamının, sevgilisi Ceylin Sunar'ı öldürdükten sonra intihar ettiği vaka. Bütün olayların başlangıcı bu vaka gibi görünüyor. Gerçekten de Orkun Yolcu cinnet mi geçirmişti, yoksa işin içinde bir çapanoğlu mu vardı anlamamız lazım. Zeynepçim, şu Orkun Yolcu'nun karısının telefonunu kaydetmiştin. Turgay Nacar'ın abisi Necmi vermişti."

Kriminoloğumuz da "Artık dinlenmelisiniz Başkomserim" filan demekten vazgeçmişti; sanırım işe yaramayacağını anlamıştı ya da soruşturmanın heyecanı onu da sarmıştı.

"Reyhan Hanım" diye mırıldandı kesin tavırla. "Reyhan Yolcu... Adresini de tespit ettim, oğlu Tekin'le birlikte ya-

şıyor. Kadın bir daha evlenmemiş. Ulus'ta lüks bir sitede oturuyorlar. Daire kendilerine ait. Başka mal mülk de var kadının üzerinde."

Kuşkuyla sordu Ali.

"Ölen kocadan mı kalmış?"

Az önce masaya bıraktığım bardakta kalan suyu da bir dikişte içtim.

"Belki de Reyhan Hanım anlatır" dedim hevesle. "Hadi Ali, gidip konuşalım artık şu kadınla. Sana gelince Zeynepçim, dosyadaki öteki şahıs, Turgay Nacar'ın diğer arkadaşı Halit Apak hakkında ayrıntılı bilgi istiyorum. Elinde her ne iş varsa bırak, önceliği bu adama ver. Özel Harekât'ta polismiş. Hâlâ meslekte mi, değilse ne iş yapıyor? Nerede oturuyor? Mali durumu nedir? Ne kadar çok şey öğrenirsen o kadar iyi olur. Zorlukla karşılaşırsan, istihbarattan bizim Necdet'i ara, selamımı söyle. Seni de, Ali'yi de tanıyor. Aksi adamdır, başlarda biraz homurdanır ama sonunda yardım eder."

Kahverengi gözleri inançla ışıldadı.

"Emredersiniz Başkomserim."

28

İnsan zayıf bir mahluk Nevzat Bey, gerçekle her zaman yüzleşemiyor

Lalezar Sitesi'nin içindeki Zambak Apartmanı'nın en üst katındaydı Reyhan Hanım'ın dairesi. Emniyetten çıktığımızdan beri adım adım bizi izleyen dört sivil korumamızı araçlarının içinde sitenin ağaçlıklı bahçesinde bırakarak girdik binaya. Sekizinci katta indik asansörden. Üçüncü çalışımızda açıldı dairenin kapısı. Temiz yüzlü bir genç belirdi karşımızda, kapıyı açmıştı ama cep telefonuyla konuşmayı sürdürüyordu; bizi görünce lafı ağzında kaldı.

"Bir dakika Berkun" dedi telefondakine. "Bir dakika bekle... Yok oğlum ya, kapatma, bekle sadece." Canı sıkılmıştı, kara gözlerini bana dikti. "Buyurun, kimi aramıştınız?"

Reyhan Hanım'ın oğlu olmalıydı.

"Merhaba Tekin, annenle görüşecektik" dedim samimi bir tavırla. "Bir saat kadar önce telefonla konuştuk, bizi bekliyor olması lazım."

Bakışları yumuşadı ama gülümsemedi.

"Polissiniz değil mi? Tamam, tamam, buyurun." Yana çekilerek içeri girmemize izin verdi. Eliyle aydınlık koridorun sonundaki açık kapıyı gösterdi. "Şöyle geçin, annem salonda." Yeniden telefona döndü. "Berkun ben seni arayacağım, uzun sürmez... Ya tamam kanka, tamam, arayacağım işte."

Telefonu kapatıp bize yol göstermek için önümüze düşmüştü ki, Reyhan Hanım olduğunu tahmin ettiğim bir kadın salonun kapısında göründü.

"Polisler geldi anne" diye seslendi Tekin sabırsızca. "Ben odama geçiyorum."

Kadın gülümsedi, onay vermek için elini usulca kaldırdı. Oğlan aceleyle telefonuna dokundu, elbette kankasını arıyordu. Sonra telefonu kulağına dayadı arkadaşıyla konuşarak yandaki kapıdan içeri girdi.

"Evet, polisler geldi. Yok kanka, bir şey yok. Annemle konuşmak istiyorlar. Eski bir dava mı neymiş...." Sesi giderek zayıfladı, sonra kayboldu.

Koridorun sonunda gülümseyerek bizi bekleyen Reyhan Hanım mavi bir kotun üzerine nar çiçeği bir bluz giymişti. Kızıla çalan sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, sanki burnu olağandan fazla kalkıktı, dudakları da fazla dolgun gibiydi. Muhtemelen bir estetik cerrahının neşteri değmişti yüzüne. Cerrahın pek başarılı olduğu söylenemezdi. Aslında hoş bir kadındı ama demek ki kendini böyle daha iyi hissediyordu. Merak dolu gözlerini yüzümüze dikerek elini uzattı.

"Merhaba Nevzat Bey, hoş geldiniz..."

Uzattığı eli usulca sıktım.

"Hoş bulduk, yardımcım Komiser Ali..."

Hoyrat bakışlarla etrafı süzen bizim yabaninin de elini sıktıktan sonra salonu gösterdi.

"Gelin, şöyle geçelim."

Reyhan Hanım önde biz arkada devasa bir salona girdik. Camları yer yer yağmur damlalarıyla lekelenen pencerelerden Beylerbeyi sırtlarından Kandilli tepelerine kadar Boğaz'ın karşı yakası olduğu gibi karşımızdaydı. Ali pencereye yaklaştı.

"Vay be, manzara muhteşemmiş."

Kalender bir tavırla söylendi ev sahibemiz.

"En üst katta olmanın avantajları. Hava açık olsa Topkapı Sarayı'na kadar görürdünüz. " Altın varaklı koltukları gösterdi. "Buyurun şöyle oturun."

Ali'yle yan yana duran iki koltuğa çöktük, aramızda sadece mavili beyazlı büyükçe bir Çin vazosu duruyordu. Reyhan Hanım da karşımızdaki geniş kanepeye tek başına oturdu. O zaman fark ettim solumuzdaki televizyonu. Ekranda iki

erkek ile bir kadın oturmuş bağıra çağıra tartışıyorlardı. Sunucu kadın tek tek konuşmaları için onları uyarıyor, sözleri işe yaramayınca düpedüz azarlamaya başlıyordu. Alttan geçen yazıda şöyle yazıyordu. "Cesedi gölden çıkartılan tır şoförü Hasan Bahtsız'ın karısı Nakiye Bahtsız, manavın oğluyla ilişkiye girdiğini itiraf etti. Acaba cinayeti manavın oğlu Yıldıray Kaçırmaz mı işledi?" Evet, üşenmeden son kelimesine kadar okudum yazıyı. Televizyona baktığımı görmüştü ev sahibemiz. Yanındaki uzaktan kumandayı aldı, televizyonu kapattı, sonra dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle bana döndü.

"Yakında mesleğinizi elinizden alacaklar Nevzat Bey. Devir televizyonda cinayet çözme devri..."

Bu yaptıkları vicdansızlık mı desem, insanların ekranlarda böyle rezil edilmesi hiç hoş değil mi desem, yoksa topluma ayna mı tutuyorlar desem, açıkçası ne söyleyeceğimi bilemedim. Neyse ki dalgalı saçlarını gri bir tülbentin altına saklamış, siyah tişörtlü, kahverengi etekli bir kadın salona girdi de bu eziyetten kurtardı beni.

"Ne içersiniz?" diye sordu ev sahibemiz nazik bir tavırla. "Taze çayımız var, Sultan yeni demlemişti."

Merkezden çıkınca Zeynep'in uyarısı ve Ali'nin ısrarıyla Sığınak Kafe'de bir şeyler atıştırmış, üstüne de çay içmiştik. Yardımcımla kısa bir bakışmadan sonra, "Teşekkür ederiz" dedim kibarca. "Belki daha sonra."

Üstelemedi ev sahibemiz.

"Tamam Sultan, ben de daha sonra içerim, sen çıkabilirsin. Kapıyı da kapat lütfen."

Kimsenin, özellikle de oğlunun konuşacaklarımızı duymasını istemiyordu.

"Beni hatırlamadınız mı Nevzat Bey?"

Hazırlıksız yakalanmıştım, çıkarken kapıyı kapatan Sultan'ın arkasından bakıyordum hâlâ.

"Ne dediniz Reyhan Hanım?"

Gözlerinin rengini şimdi fark ettim, maviydi, sakin bir deniz gibi huzurlu, baktıkça derinleşen bir mavi.

"Daha önce de gelmiştiniz. Hem de iki kere. Uzun uzun konuşmuştuk. Orkun'un ölümünden hemen sonra... Buraya değil, Şehremini'ndeki evimize. Hatırlamıyor musunuz?"

Demek doğruydu, marangoz Necmi de Reyhan'la görüşmüş olabileceğimi söylemişti.

"Özür dilerim, çok yoğun çalışıyoruz, biraz unutkanlık oluyor. Bazı şeyleri hatırlayamıyorum. Ama tanıdık geliyorsunuz."

Buruk bir parıltı geçti gözlerinden.

"İnsan değişiyor tabii. Az değil yedi yıl geçmiş üzerinden. Siz de değişmişsiniz, kötü yönde değil, sanki daha olgunlaşmışsınız. Bakışlarınız yumuşamış, ilk görüştüğümüzde daha serttiniz, daha kararlı. Biraz da yaşlanmışsınız tabii, şakaklarınız ağarmış. Yakışmış ama..."

Reyhan daha da uzatacaktı ki, kibarca müdahale ettim.

"Hatırlamadığım için tekrar özür dilerim, ne konuşmuştuk geldiğimde?"

Hiç ağırdan almadı, işi yokuşa sürmedi, hemen anlatmaya koyuldu.

"Orkun'u sordunuz. Düşmanı var mıydı? Onu kim öldürmek isteyebilirdi? Son zamanlarda birileriyle kavga etmiş miydi? Tabii niye ayrıldığımızı da sordunuz. Genç bir sevgili bulmasını nasıl karşılamıştım? Ona kızmış mıydım? Kavgalı mıydık?"

Reyhan'ın sesindeki manidar tonu fark edince mahcup oldum.

"Biliyorsunuz, cinayet şüphesi vardı..."

"Açıklamanıza gerek yok Nevzat Bey, elbette soracaktınız. Hiç rahatsız olmamıştım. Tanıdığım polislere hiç benzemiyordunuz. Mesela Orkun'dan daha düzgün konuşuyordunuz. Bu kadar netameli konuları değme diplomatlara taş çıkartacak bir nezaketle dile getirdiniz. Ama ben sert cevaplar verdim. Çünkü çok üzgündüm, çünkü kocamı yeni kaybetmiştim..."

Kocam lafına mı, neye bozulduysa aniden atıldı Ali.

"Kocanıza gerçekten de hiç kızmamış mıydınız? Orkun

Bey sizi terk etmiş, üstelik bir de çocuk var. Hiç öfkelenmediniz mi? Öldürüldüğünü duyunca, adalet yerini buldu filan diye geçmedi mi aklınızdan?"

İstifini bozmadı Reyhan, yüzünde telaşın ya da endişenin kırıntısı yoktu.

"Orkun beni terk etmedi Ali Komiser. Birlikte karar verdik ayrılmaya. Doğru dürüst bir evliliğimiz olmamıştı zaten. Biliyorsunuz Orkun polisti, hem de Özel Harekât'ta. Çok zor koşullarda görev yapıyordu. Güneydoğu'ya gidiyordu sık sık, belki başka ülkelere. Günlerce haber alamıyordum, gizli vazife diyordu. Haftalarca, aylarca görüşemiyorduk. Eve geldiğinde de gergin oluyordu. Hiç yoktan kavga çıkarıyordu. Çok münakaşa ettik, çok bağrıştık, çok öfkelendik, sinirden eşyaları kırdık ama fiziki şiddet hiç olmadı. Kötü bir insan değildi Orkun. Fakat yaşadıkları..." Sanki polis olduğumuzu şimdi hatırlamıştı. "Kime anlatıyorum, siz de işin içindesiniz. Siz de yaşıyorsunuz aynı şeyleri. Vakti, saati, dinlenmesi yok bu mesleğin. Bir anons geliyor, haydi vazife başına. İnsanı mahveden bir iş bu. Sadece sizi değil, ailenizi de. Hele bir de işin sıkıntılarını eve taşıyorsanız. Maalesef Orkun bunu sık yapardı. Eve geldiğinde polisliğinden sıyrılmayı başaramazdı. Belki ben de suçluydum. Belki yeterince anlayışlı davranamadım, yardım edemedim. Neyse işte, olan oldu sonunda, on yıllık evliliğimiz yıkıldı. Yani Orkun, Ceylin'le tanışmadan çok önce bizim evliliğimiz ölmüştü. Evet, yalana gerek yok, ikimiz elbirliğiyle öldürmüştük evliliğimizi ama gömmeye vaktimiz olmamıştı."

Sesine gizemli bir tını yerleştirerek mırıldandı Ali.

"Gömmeye vakit bulamadınız."

Sanki karşısında oğlu Tekin varmış gibi hiç üzerine alınmadı Reyhan.

"Mecazi anlamda diyorum. O yüzden Orkun'un başka bir kadınla ilişkisini öğrenince çok şaşırmadım. Üzüldüm tabii, insan etkileniyor. Ama ne yapabilirsin, elinden ne gelir. Şarkıdaki gibi: Gönül bu, sevmiş. Üstelik ben de eski duyguları taşımıyordum. Her gün kavga, her gün dövüş,

Tekin de kötü etkileniyordu. Sonuçta iki medeni insan gibi oturup konuştuk, ayrılmaya karar verdik."

İnanmayan gözlerle bakıyordu yardımcım, ben de onun gibi düşünüyordum.

"Galiba bir yanlış anlaşılma var Reyhan Hanım" diyerek kafamdaki çelişkiyi dile getirmek istedim. "Orkun'un eşyalarını kapıya koymuşsunuz. O da arkadaşı Turgay Nacar'ın marangoz dükkânına taşımış hepsini. Bu bilgi yanlış mı?"

"Taşıma kısmı doğru ama nedeni yanlış. Orkun'un eşyalarını kapıya koymadım, böyle bir terbiyesizliği asla yapmam. Kavgalı olsaydık bile yapmazdım. Ele güne karşı niye kendimi rezil edeyim? Kol kırılır yen içinde kalır. Şehremini'ndeki evimizden buraya taşınıyorduk. Orkun da başka bir yere geçecekti ama ev henüz hazır değildi, 'Benim eşyalarımı boş yere Ulus'a götürmeyin, Turgayların dükkânına koyalım, ben oradan alırım' demişti. İşin aslı bu."

Reyhan'ın müthiş bir tutarlılık içinde her sorumuza yanıt vermesi Ali'yi sinirlendiriyordu.

"Medeni bir şekilde ayrılmaya karar verdik dediniz ama boşanmamışsınız, sonunda da mal mülk size kalmış. Bu da mı yanlış bilgi?"

Ev sahibemiz, Ali'nin imasını duymazdan geldi ama hüzünlenmişti.

"Evet resmen boşanmadık, çünkü daha mahkemenin ilk celsesine gidemeden o felaket başımıza geldi. Korkunçtu, böyle bir şeyi hiç beklemiyorduk, yıkıldık tabii hepimiz. En çok da Tekin. Ama benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayrılmak için anlaşmıştık, dilekçeyi bile ortak vermiştik. Ne bende ne de Orkun'da öyle ayrılık stresi, boşanma travması vardı."

Gözlerini avından bir an bile ayırmayan yardımcım, söylenenleri kendi üslubunca tekrarladı.

"Yani Orkun Bey gönül ilişkilerini yoluna koymuştu. Siz de ona hiçbir zorluk çıkarmamıştınız. Hatta boşanmak için gönüllü olmuştunuz. Kısacası cinnet geçirmesi için bir nedeni yoktu. Öyle mi?"

Reyhan Hanım sinirlerini aldırmış gibiydi, son derece doğal bir tavırla gözlerini kırptı.

"Kesinlikle yoktu, elbette artık oğluyla yaşayamayacağı için biraz üzgündü. Çünkü Tekin'i alamayacaktı, çok da ısrar etmedi zaten; istediği zaman onu görebileceğini biliyordu. Üstelik Tekin de böyle her gün kavga edeceğimize ayrılmamızın daha doğru olacağına ikna olmuştu." Mavi gözlerini bana çevirdi. "O zaman da anlatmıştım bunları size. Orkun'un uğruna ailesinden vazgeçtiği o kadını vurması, sonra da kendini öldürmesi için hiçbir neden yoktu. Hadi kadın onu aldattı, Orkun da kıskançlığa kapıldı kadını vurdu diyelim, öyle olsa bile asla kendini öldürmezdi. Ölmekten korktuğu için değil, cesur bir adamdı kocam, gerçekten çok cesurdu, ayrıca Tekin'i yalnız bırakmazdı. Benimle arası bozulmuş olsa da oğlundan asla vazgeçmezdi."

Ama Orkun'un cinnet geçirecek kadar bunalmasının başka bir nedeni olabilirdi.

"Peki ekonomik durum?" diye araya girdim. "Orkun Bey, ticarete atılmış, para kazanabiliyor muydu? Üstelik artık iki evi geçindirmek zorundaydı. Yanılıyor muyum, en azından Tekin için nafaka ödemesi gerekmiyor muydu?"

Reyhan Hanım başını iki yana salladı, kızıl sarıya boyanmış bukleleri usulca kıpırdandı boşlukta.

"Para sorunu yoktu Orkun'un. Dediğiniz gibi beyaz eşya satmaya başlamıştı. Çok iyi para kazanıyordu. Bana karşı da çok cömertti. Nafaka konusunda ne istediysem iki katını verdi. Bize bu evi aldı, bana bir araba hediye etti. Sonra Suadiye'de Ceylin'e bir güzellik merkezi açmıştı, Sunar Estetik adında. İzmir'de, Ankara'da, Antalya'da da şubelerini açmaya hazırlanıyorlardı. Ceylin kendi markasını yaratıyordu. Hakkını yemeyeyim, becerikli bir kadındı, estetik işlerinden de çok iyi anlıyordu, ticari bir zekâsı vardı. Kendi markasının altında güzellik ürünleri çıkarmaya hazırlanıyorlardı. 'Para kazanmak istiyorsan kadına yatırım yap' demişti bir keresinde Orkun."

Reyhan Hanım sağ olsun, hiç sakınmadan ne biliyorsa

anlatıyordu yahut öyle bir görünüm vermek istiyordu ama bize daha kesin bilgiler lazımdı.

"Tamam da Reyhan Hanım, bu işlere başlamak için bile büyük sermaye gerekmez mi? Beyaz eşya ticaretinden bu kadar para kazanılıyor mu? Hem de birkaç yıl içinde. Yanılmıyorum değil mi, Orkun Bey sadece birkaç yıl beyaz eşya ticareti yapmıştı."

"Üç yıl" diye onayladı. "Üç yıl ticaretle uğraştı. Ticaretle uğraşan kimse bu kadar kısa sürede bu kadar para kazanamaz ama Orkun'un arkasında büyük bir destek vardı."

Şaşkınlıkla atıldım.

"Kimin desteği vardı? Yasadışı çetelerden mi bahsediyorsunuz? Onların kara paralarını mı aklıyordu? Polisken biriktirdi desek, mümkün değil, aldığımız maaş belli. Üstelik Orkun, emekli ikramiyesini bile alamamış, kendi istifa etmiş..."

"Orkun'un istifa ettiğini sanmıyorum."

Reyhan'ın dudaklarından dökülen bu cümle, derin bir sessizlik yarattı salonda. Yeniden hızını artıran yağmurun pencerelere çarpan damlalarının sesini bile duymaya başlamıştık. Hep olduğu gibi Ali benden önce toparlandı.

"Nasıl yani, Orkun meslekten ayrılmadı mı?" diye söylendi. "Hem polislik yapıyor hem de ticaretle mi uğraşıyordu?"

Ah çocuğum dercesine baktı Reyhan.

"Orkun meslekten hiç ayrılmamıştı. Gizli görevdeydi. Sen işadamı ol, bir beyaz eşya mağazası aç demişlerdi, o da bu emre uymuştu. Ama vazifesi nedir derseniz onu bilmiyorum."

Söylediklerinin tutarlı bir yanı yoktu ama o kadar kendinden emin konuşuyordu ki hemen karşı çıkmadım, anlamaya çalıştım.

"Bunu size Orkun mu söyledi?"

Küçük bir kahkaha koyuverdi.

"Ayol olur mu öyle Nevzat Bey? Gizli görev söylenir mi? Siz böyle bir görevde olsanız karınıza söyler misiniz?"

Söyleyemem, çünkü karım yedi yıl önce, muhtemelen sizin kocanızın öldürülme vakasını soruşturduğum için düzenlenen bir suikast sonucu katledildi diyemeyeceğim için, "Söylemem ama her polis yeterince ketum olmayabilir" diye yanıtladım. "Sizin o zamanlar içinde bulunduğunuz kırılgan vaziyeti de göz önüne alırsak, belki ağzından kaçırmış..."

Daha fazla yorum yapmama izin vermedi.

"Hayır, hayır, yanılıyorsunuz, Orkun öyle biri değildi. İşiyle ilgili en küçük bir bilgi bile vermezdi. Saatlerce, bazen günlerce gergin, endişeli, öfkeli, öylece oturur, kendini yer ama ağzından tek kelime çıkmazdı. 'Ya ne oldu, anlat biraz, içine atma böyle, belki rahatlarsın' dememe rağmen asla konuşmazdı. Bir defasında, 'Bilmek istemezsin, bana bunları sorma' dedi. Yok Nevzat Bey, ben Orkun'dan duymadım bunları, ancak hayatı polisken olduğu gibi devam ediyordu. Aynı gizli saklı konuşmalar, aynı stres, aynı gerginlik, sonra birden rahatlama, bir neşelere kapılma. Tıpkı aktif görevde olduğu zamanlardaki gibi..."

Kadıncağız ayrıntılarıyla her şeyi anlatırken benim kül yutmaz yardımcım yersiz bir çıkış yaptı.

"Yani polisliği sürdürdüğü iddianız sadece tahmine dayanıyor."

Yine bozulmadı Reyhan.

"On yıl birlikte yaşadığım bir adamdan söz ediyoruz. Artık Orkun'un ağzından çıkan kelimeden konunun nereye geleceğini biliyordum, en küçük bir davranışından ne yapmak istediğini anlıyordum. Evet, Orkun hâlâ polisliği sürdürüyor demem bir tahmine dayanıyor ama on yıl onunla yaşamış bir kadının tahminine." Mavi gözlerini yeniden bana çevirdi, gerilmeye başlamıştı. "Bütün bunları o zaman da anlatmıştım Nevzat Bey. Çok da ilginizi çekmişti. Hemen üstlerini sormuştunuz bana..."

Konu tam da istediğim kıvama gelmişti. Bir kez daha doğrulatmak gereğini hissettim.

"Üstleri derken Komiser yardımcısı Turgay Nacar'la Komiser Halit Apak'tan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet, onlardan... Ha, bir kişi daha vardı ama hiç karşılaşmamıştık. 'Amir Abi' diye hitap ediyorlardı."

İşte yine o gizemli isim: "Amir Abi." İlk Necmi bahsetmişti ondan, sonra Darko sorguda bana "Amir Abi" diye hitap etmişti. Rastlantı olabilirdi ama bu meseleyi açıklığa kavuşturmak gerekiyordu.

"Bu Amir Abi dediğiniz şahıs emniyet müdürü müymüş?"

Benim kadar önemsemedi Reyhan Hanım.

"O kadarını bilmiyorum, sorsam da Orkun anlatmazdı. Dediğim gibi hiç karşılaşmadık, zaten üst düzeydeki amirlerle hiç muhatap olmazdık... Durun, durun biri vardı. Bizimkiler Güneydoğu'ya ilk gittikleri zaman onlara amirlik yapmış bir adam. Adını hatırlamıyorum ama böyle çelik çerçeveli, koyu renk camlı gözlükleri vardı, soğuk, otoriter bir adamdı. Onunla karşılaştık, geçmiş zaman tam hatırlamıyorum, bir tören miydi neydi. Evet, evet Güneydoğu'da gösterdikleri üstün performans için bizimkilere berat verilmişti. Sonrasında polis evinde yemek yemiştik."

Çelik çerçeveli gözlükleri olan bir amir... Yoksa bizim Sabri'den mi bahsediyordu?

"Sigara da içiyor muydu bu amir?"

Yüzünü buruşturdu Reyhan.

"Hem de nasıl, sanki içmiyor da sigarayı emiyordu mübarek. Çok da iyi bir karısı vardı, adam ne kadar aksiyse kadın da o kadar tatlıydı."

Ali daha fazla dayanamadı.

"Sabri mi?" diye heyecanla atıldı. "Adı Sabri miydi bu amirin?"

Kararsız bir ifade belirdi kadının yüzünde.

"Adını hatırlamıyorum, çok zaman geçti. Orkun da, Turgay da sağdı o zamanlar. Bildiğiniz gibi Orkun'un ölümünden sonra Turgay da kayboldu."

Sabri meselesinin üzerinde durmamız gerekiyordu ama Reyhan'ın son söylediği daha ilginçti. Herkes Turgay için öldü derken, kadın kayboldu diyordu.

"Raporda patlamada öldüğü yazılmış..." diye mırıldandım.

Acı acı güldü.

"Anlattım ya, bunlar böyle ajan gibi filan çalışıyordu. Operasyon sırasında kendi adlarını bile söylemiyorlarmış. Böyle kuş isimleri falan takmışlar kendilerine." Sağ eliyle ağzını kapatarak güldü. "Tabii kanarya, bülbül, saka değil, Şahin, Atmaca, Kerkenez, Delice gibi isimler. Diyeceğim şu ki Nevzat Bey, raporlarda çok şey yazılır ama ne kadarı gerçektir Allah bilir."

Kuşkuya yer bırakmayacak şekilde sordum:

"Yoksa Turgay'ın öldüğüne inanmıyor musunuz?"

Bakımlı, tombul ellerini yana açtı.

"İnanıyorum, muhtemelen Turgay da öldü ama o patlamada değil. İnsan tehlikeli bir vazifeye çıkarken biricik kızıyla vedalaşmaz mı? Riskli bir göreve gidiyor, işin sonunda dönmemek bile var, bir sarılıp öpmez mi kızını? Sadece cep telefonundan bir mesaj yazmış. 'Acil görev çıktı ben gidiyorum, yakında seni haberdar ederim' diyor. Oysa Turgay, kızını bizim Orkun'un Tekin'i sevdiğinden daha çok severdi. Karısı öldükten sonra, o da benim gibi kimseyle evlenmedi. Kızının üvey anne elinde sersefil olmasını istemiyordu. Öyle bir babadan söz ediyoruz. Karısı öldükten sonra adam nikâh yüzüğünü bile çıkarmadı parmağından..."

Konuyu dağıtmak pahasına da olsa sormadan edemedim.

"Yüzük dediniz de, Turgay'ın böyle taşında tuğra olan bir yüzüğü var mıydı? Şöyle büyükçe bir yüzük." Yadırgamış gibi kısıldı gözleri. "Anladığım kadarıyla epeyce yakınmışsınız. Belki hatırlarsınız dedim."

Hiç duraksamadı.

"Hatırlamıyorum, alyansını biliyorum ama bahsettiğiniz gibi bir yüzüğü var mıydı, hatırlamıyorum." Birden sinirlenir gibi oldu. "Niye soruyorsunuz o yüzüğü? Çok mu önemli?"

"Önemli değil de... Yani öylesine..."

Kaşları çatıldı, mavi gözlerinden belli belirsiz bir ışık geçti, bizi karşıladığından beri takındığı o metin kadın rolünü artık oynayamıyordu.

"Nasıl öylesine Nevzat Bey?" diye patladı. "Belli ki bir

şeyler olmuş. Kesin bir şey olmuş. Aradan yedi yıl geçtikten sonra yeniden dikiliyorsunuz karşıma. Sanki olay dün olmuş gibi sorular soruyorsunuz. Üstelik bunların hepsini yanıtlamıştım. Evet, yedi yıl önce size bütün kuşkularımı anlatmıştım. Siz de kuşkularımı mantıklı bulmuştunuz. Bu işin peşini bırakmayacağınızı söylemiştiniz. Ama sonra kayboldunuz. Yerinize başka bir polis geldi. Mustafa adında bir komiser, anlattıklarımı doğru dürüst dinlemedi bile. Laf olsun diye bir iki soru sordu, o kadar. O zaman niye öyle apar topar gittiniz Nevzat Bey, şimdi niye geldiniz?"

Haklılığından emin olan birinin isyanı vardı sesinde.

"Rahatsızlandım" dedim olanca içtenliğimle. "Ciddi bir hastalığa yakalandım. Böylesi bir soruşturmayı yürütebilecek halde değildim. Bırakmak zorunda kaldım."

Hayır, inanmıyordu.

"Doğru söylüyorum, şu anlattıklarınızın hiçbirini hatırlamıyorum..."

Kafası karışır gibi oldu, oturduğu koltukta toparlandı.

"Peki şimdi niye geldiniz? Yeni bir bilgiye mi ulaştınız? Yoksa Orkun'un intihar etmediğini mi öğrendiniz? Onu öldüren kişiler suçlarını itiraf mı etti?"

Bütün kartları açmıştı Reyhan Hanım ama daha fazlası lazımdı.

"Kuşkulu dosyaları yeniden gözden geçiriyoruz. O yüzden buradayım. Yani kimsenin itiraf ettiği yok. Eşinizin ölümüyle ilgili henüz bir kanaat oluşmuş değil. Ama siz Orkun'un öldürüldüğüne inanıyorsunuz."

O da soruma soruyla karşılık verdi.

"Siz inanmıyor musunuz? Hepsini anlattım, Orkun'un Ceylin'i öldürmesi için bir neden yoktu, ben kocamı tanırım, kendini öldürmesi de imkânsızdı."

Deminden beri susan Ali araya girdi.

"Peki kim? Kocanızı kim öldürdü?"

Reyhan gergin bir ifadeyle sertçe baktı, hepsi o kadar.

"Arkadaşları mı?" diye üsteledi yardımcım. "Turgay'la Halit mi? Ya da şu amir abi dedikleri kişi mi?"

Öfkeyle çıkıştı kadın.

"Ne biçim bir soru bu? Turgay'ın öldüğünü konuştuk ya. Halit'in böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Amir abi denilen kişi kimdir, onu da bilmiyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Yani arkadaşları Orkun'u niye öldürsün?" Sesi titremeye başlamıştı. "Ne bileyim ben, polis olan sizsiniz. Üçü de çok iyi arkadaştı. Evet meslektaştan öte çok iyi dosttular. Bilhassa Turgay'la kardeş gibiydiler..." Daha fazla sürdüremedi, konuşsa ağlayacaktı.

Ağırdan alması için Ali'ye işaret ettim. Bir süre üçümüz de suskun kaldık, pencerelerde yağmurun sesi artıyordu.

"İçlerinden sadece Komiser Halit Apak sağ kaldı, değil mi?" diye yeniden açtım konuyu. "Ne yapıyor Halit Bey, görüşüyor musunuz?"

Biraz toparlanmıştı Reyhan ama başkalaşmıştı sanki.

"Hayır, görüşmüyoruz" dedi duygusuz bir sesle. "Eskiden de aram çok iyi değildi Halit'le. Biraz nobran bir adamdır. İkisinin de üstüydü ya, mesafe koyardı. Turgay'ı abi gibi severdim ama Halit hep uzak dururdu. Belki kadınlarla bir sorunu vardı. Hiç evlenmedi. Ne çoluk ne çocuk. Orkun'un ölümünden sonra da hiç aramadı zaten. En son Turgay'ın evinde taziyede gördüm. Yalandan bir nasılsın filan dedi o kadar. Duyduğuma göre daha sonra yaralanmış, malulen emekli olmuş. Bir kurye şirketi açmış İkitelli'de. Apak Kurye..." Mavi gözleri aklına takılan bir düşünceyle ağırlaşmış gibiydi. "Orkun'u arkadaşları mı öldürdü, bilmiyorum. Turgay Abi yapmaz o işi, istese de yapamaz. Yapmaması gerekir yani. Allah rahmet eylesin iyi bir insandı Turgay. Daha önce de söyledim, Orkun'u kardeşi gibi severdi. Ölümünden sonra da bunalıma girdi zaten. Nerdeyse her gün uğruyordu bize. 'Sen benim kız kardeşimsin, Tekin de yeğenim. Neye ihtiyacınız olursa, çekinmeyin bildirin, hemen hallederiz' derdi. Çok üzülmüştü, çok..."

Şeytan azapta gerek, Ali yapıştırdı soruyu.

"Turgay'la eşinizin ölümünü konuştunuz mu? Kuşkularınızı ona da söylediniz mi?"

Kadın şimdi bizimkini paylayacak diye düşündüm, yapmadı.

"Söyleyemedim" diye mırıldandı üzgün bir sesle. "Çok istedim, dilimin ucuna kadar geldi ama söyleyemedim." Bir an sustu, sonra bana bakarak yeniden başladı anlatmaya. "Korktum, Turgay'ın gözlerinde ihanetin izini görmekten korktum. Yanlış anlamayın, Turgay'ın kocamı öldürebileceğine inanmıyordum, hâlâ da inanmıyorum ama demek ki bir kuşku varmış içimde. O yüzden bu konuyu onunla konuşamadım. Evet, Orkun'u öldürmüş olabileceğini onun gözlerinde görmekten korktum. İnsan zayıf bir mahluk Nevzat Bey, korktuğu bir gerçekle yüzleşmek istemiyor."

29

Babamın böyle bir yüzüğü yoktu

Eyüp'teki marangozhaneye bugün uğramayı düşünmüyordum ama Reyhan Hanım'ın anlattıklarından sonra Necmi Nacar'la yeniden konuşmak şart olmuştu. Kadın açıkça kocasını Turgay'ın öldürmüş olabileceğini ima etmişti. Daha da önemlisi sağlam bir cinayet nedeni sunmuştu bize: Para. Çok büyük para. Hem de kaynağı belirsiz. Üç yıl gibi kısa bir sürede Orkun Yolcu'nun elde ettiği şu büyük servet... Bu öyle bir sermayeydi ki, adam karısına rahatlıkla Ulus gibi bir semtte lüks bir daire alabiliyor, kendisine Nişantaşı'nda bir AVM'de beyaz eşya mağazası açıyor, sevgilisine Suadiye'de devasa bir güzellik merkezi kuruyor, altlarındaki pahalı arabaları, henüz bilmediğimiz malı mülkü saymıyorum bile. Bunların içerisinde en dikkat çekici olanı şu güzellik merkeziydi. Kaynağı belirsiz parayı piyasaya sürmek için en iyi paravanlar bu güzellik merkezleri olabilirdi. Belki de polislikten arkadaşları ve üstleri Turgay Nacar ve Halit Apak'la birlikte yasadışı yollardan elde ettikleri parayı böylece piyasaya sürüyorlardı. İyi de sonra ne olmuştu? Ne olacak, Orkun ayrılmak üzere olduğu Reyhan'ı susturmak için lüks bir daire, pahalı bir araba aldı, belki sevgilisi Ceylin de har vurup harman savuruyordu. Ortak paralarının böyle heba edilmesi karşısında Turgay ile Halit küplere bindiler. Belki önce suç ortaklarını uyardılar, belki değil muhakkak uyarmışlardır. Ancak Orkun eski amirlerini pek iplememiş olacak ki, sonunda onu ortadan kaldırmaya karar verdiler,

sanki intihar etmiş gibi şakağından vurdular, aynı silahla Ceylin'i de öldürdüler. Polis oldukları için de bu işi kusursuz bir şekilde tezgâhladılar. Ancak dava bana geldi. Sahi nasıl dahil olmuştum bu davaya? Hatırlamıyordum, muhtemelen her zamanki gibi olmuştur, ihbar gelmiştir, Cinayet Büro'dan da beni yollamışlardır. Ben de hep yaptığım gibi olay yerine intikal ederek davaya müdahil olmuşumdur. Olayı çözdüğümüzde bütün bu ayrıntılar tek tek ortaya çıkacak nasıl olsa. Önemli olan, artık elimizde cinayet için sağlam bir nedenin olması. Bundan sonrasını tahmin etmek hiç de zor değil. Davayı benim takip ettiğimi öğrenen Turgay ile Halit önce soruşturmanın seyrini izlediler. Belki de onlara hiç bulaşmayacağımı, yazdıkları senaryonun beni ikna edeceğini sandılar. Gerçekten de onların kurdukları dekora kansaydım, düzenledikleri oyuna inansaydım bana hiç bulaşmayacaklardı. Ama öyle olmadı, her zamanki gibi izleri takip edip kanıtları değerlendirince zanlı olarak bu ikisi çıktı karşıma. Eee Başkomser Nevzat bu, kül yutar mı? Evet, kül yutmamıştım, böylece adım adım karımla kızımın ölümünü hazırlamıştım. Orkun gibi kirli bir polisin katillerini bulacağım diye karımla kızımı kurban etmiştim. Ah Nevzat, ah müthiş polis, ah zeki başkomser ah! Ne olurdu anlamasaydım, ne olurdu fark etmeseydim, ne olurdu Orkun Yolcu ile Ceylin Sunar cinayeti de aydınlanmadan kalsaydı? Ne olurdu?

"Şu sokak mı Başkomserim?" diyen Ali'nin sesiyle irkildim. Yağmur damlalarını çılgınca kovalayan sileceklerin arasından karşıdaki marangozun kapısını gösteriyordu. "Tabelasında Nacar yazan bir dükkân var, şurada." Hemen yanıt vermediğimi görünce, bana baktı. "Ne oldu Başkomserim? İyi misiniz?"

Derhal toparlanmam gerekiyordu, toparlandım.

"İyiyim, iyiyim Alicim... Evet, evet, dükkân orası. Bak şuraya, kapının önüne park edebilirsin."

Zuhurat Sokağı'nın lambaları yine yanmıyordu, sanki kalubeladan kalmış gibi sırtlarını birbirine dayayarak güçlükle ayakta duran evlerin pencerelerinden süzülen cılız ışıklar

yine yerdeki sularla dolu küçük çukurlarda yanıp sönüyordu. Bu defa peşimizde Darko'nun tuttuğu tetikçiler değil bizim sivil polisler vardı; gizlenmeye gerek duymadan birkaç metre öteden takip ediyorlardı bizi. Direksiyonu çevirerek marangoz atölyesinin önünde durdurdu aracı Ali. Araçtan inerken yine dükkânın kapısında karşıladı bizi Necmi ama bu defa merakla değil endişeyle bakıyordu koyu renk gözleri.

"Hoş geldiniz Başkomiserim" dedi nezaketi elden bırakmayarak. "Gelmeseydiniz ben sizi arayacaktım."

Heyecanla atıldım.

"Ne oldu? Bir şey mi öğrendiniz?"

Şaşkınlıkla baktı.

"Hayır, şu DNA meselesini merak ediyordum. Bir sonuç aldınız mı?"

Yağmur yüzümüze çarpıyordu, şemsiyemi açtım.

"Yok, o iş biraz sürer. Sabırlı olmak lazım." Konuyu uzatmamak için yardımcımı takdim ettim. "Komiser Ali'yle tanışın, o da bizimle çalışıyor."

Şemsiyenin altına girmektense yağmurun altında dimdik durmayı seçen bizim sokak şövalyesinin elini sıktı.

"Memnun oldum Ali Komiserim." Yana çekildi, buyurun içeri geçelim diyecekti ki, "Eve girsek" dedim yumuşak bir sesle. "Turgay Bey'in fotoğraflarına bakmamız lazım. Bir yüzük arıyoruz."

İrkildi, başını geriye doğru attı.

"Alyansını mı?"

Yağmur hızını artırıyordu.

"İçeri girsek" diye ısrar ettim apartmanın kapısını göstererek. "Biraz daha burada kalırsak fena ıslanacağız."

Daha fazla diretmedi.

"Tamam ama dükkânı kapatayım önce." Alışkanlıkla, elini cebine sokarak marangozhanenin kapısına yaklaştı. Çıkardığı anahtarı kilitte üç kez döndürdü. Sonra aceleyle yanımıza yaklaştı.

"Kusura bakmayın, beklettim. Buyurun, buyurun gidelim."

Onun bu uyumlu davranışını ödüllendirmek istedim.

"Alyans değil" diye açıkladım. "Üzerinde tuğra olan, iri taşlı bir yüzük arıyoruz. Kardeşinizin böyle bir yüzüğü var mıydı?"

Yağmura aldırmadan bir kez daha durdu.

"Zannetmem, yok hatırlamıyorum." Yeniden yürümeye başlarken adeta kendi kendine mırıldandı. "Bengi'ye sormak lazım. Belki unutmuşumdur ama Bengi hatırlar. İçeride zaten, az önce geldi okuldan..."

Sonunda kendimizi Nacar Apartmanı'na atabilmiştik. Ben şemsiyemi kapatırken, Necmi giriş katındaki bej rengi kapının ziline ardı ardına bastı.

"Geliyorum" diyen bir ses duyuldu kapının arkasından. Bezgin, bıkmış bir kadının sesi. "Geliyorum."

Ama kimse gelmedi. Sinirlenmeye başlamıştı Necmi. Yanında olmamıza aldırmadan söylendi.

"Gene kim bilir neyle uğraşıyor?"

Sertçe üç kez daha bastı zile, kapı yine açılmadı ama "Bengi, kızım, şu kapıya baksana" diye yeniden bağırdı kadın. "Bulaşıkları koyuyorum makineye."

Hafif bir gürültü oldu, ardından bir kilit sesi duyuldu. Nihayet aralanan kapıdan Bengi'nin masum yüzü göründü.

"Neredesiniz kızım ya" diye çıkıştı Necmi. "Ağaç olduk kapıda. Hadi ben neyse de misafirlerimiz var."

Bizi karşısında gören Bengi'nin yüzü düştü. Niye durmadan rahatsız ediyorduk ki onları?

"Merhaba Bengi" dedim ıslak yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak. "Nasılsın görüşmeyeli?"

Bakışlarını kaçırdı.

"İyiyim, hoş geldiniz" diye mırıldandı. Hepsi bu. Ne DNA sonuçlarını sordu ne de başka bir şey söyledi. Sırtını döndü, odasına yollanmaya hazırlanıyordu ki, "Bir dakika, bir dakika Bengi" diyerek durdurdu amcası. "Babanın fotoğrafları sendeydi, değil mi?"

Canı sıkılmıştı kızın.

"Bende, ne oldu ki?"

Artık üçümüz de içeri girmiştik, evin içi leylak kokuyordu.

"Lazım Bengicim, getirsene onları."

"Tamam ama hangilerini istiyorsunuz? İki albüm var."

Necmi sert bir bakış attı kıza.

"Hepsini kızım, iki albümü de getir işte."

"Tamam" dedi sıkıntıyla Bengi, bir kez daha odasına yöneliyordu ki yine izin vermedi amcası.

"Dur, dur, sana bir şey soracağım. Hatırlıyor musun, babanın iri taşlı bir yüzüğü var mıydı?"

Boş boş bakıyordu Bengi, belki zihnini açar diye cep telefonunu çıkardı Ali.

"Bak işte şöyle" diye kıza gösterdi. "Babanızın böyle bir yüzüğü var mıydı?"

Yadırgayan gözlerle süzdü Bengi saçlarından sular süzülen polisi. Aldırmadı Ali; bugüne kadar hiç duymadığım kadar nazik bir sesle, "Acele etmeyin, rahatça bakın" diye mırıldandı. "Babanız böyle bir yüzük takar mıydı?"

Kız önce üstünkörü, sonra ilgiyle baktı telefonun ekranına, gözlerini kırptı, alt dudağını çiğnedi.

"Hayır" dedi incelemesi bitince. "Hayır, babamın böyle bir yüzüğü yoktu. İki yüzük takardı aynı parmağına, hem anneminkini hem de kendi alyansını." Hüzünlü gözlerini Ali'ye çevirdi. "Babamın başka yüzüğü yoktu."

Kızın açıklaması Necmi'yi de rahatlatmıştı.

"Ben de öyle hatırlıyorum zaten."

"Muhtemelen öyledir" diyerek araya girdim. "Ama yine de şu eski fotoğrafları gözden geçirmekte yarar var."

Necmi her zamanki gibi uyumluydu.

"Tabii, tabii, nasıl isterseniz. Hadi Bengicim şu fotoğrafları getir de bakalım."

Nihayet kız odasına doğru yönelince, "Buyurun, şöyle geçelim" dedi ev sahibi. Soldaki yarı aralık kapıyı gösteriyordu. "Şemsiyenizi de ben alayım." Koridorun sonundaki odaya doğru seslendi. "Şükran, Şükran baksana, misafirlerimiz var."

Islak ceketlerimizden kurtulmuş, Şükran Hanım'ın getirdiği mis gibi leylak kokan havlularla kurulanmış olarak oturuyorduk ahşap mobilyalarla döşenmiş salonun hardal rengi

kanepesinde. Tıpkı Reyhan'ın evinde olduğu gibi devasa ekran bir televizyon vardı salonun baş köşesinde. Bu ülkede televizyonsuz bir hayat düşünülemez. Daha ilginci yine birileri ekranda cinayetler çözüyor, memleketin ücra köşelerindeki kasabalarda, köylerde ne tür ihanetler yaşandı, kim kiminle yattı, kim kimi öldürdü, kim kimden para çaldı, kim kimin mülküne kondu, bunları ortalığa döküyordu. Elbette adı sanı belirsiz, sıradan, küçük insanların sırlarıydı bunlar. Tuzu kuru olanların, toplumun kaymak tabakasından olanların, nasıl para kazandıkları, hangi siyasilerle içli dışlı oldukları, bu kadar kısa sürede nasıl Türkiye'nin en zenginleri arasına girdikleri asla konu edilmiyordu. Hatta onların çocuklarının, eşlerinin adlarının karıştığı bariz cinayetler bile sorgulanmıyordu.

"Şunu kapatır mısınız?" diye söylendi Ali. "Rezillik bu yahu. Bir de utanmadan altyazı geçiyor, 'Kocasını kayınpederiyle aldatan gelin ikiz doğurdu.' Bu kadar mı çürüdü bu toplum, bu kadar mı kepaze olduk ya..."

Necmi hemen uzaktan kumandayı aldı, televizyonu kapattı.

"Haklısınız Ali Komiserim, çok bozulduk, çok! Nereye varacak bu işin sonu bilmiyorum. Evde genç kızımız var, korkuyoruz valla, çok korkuyoruz."

Şimdi bizim Doğrucu Davut, çok korkuyorsunuz ama evde bu programları izlemekten de geri durmuyorsunuz diyecek zannettim, neyse ki demedi.

"Valla işiniz zor Necmi Bey" dedi sertçe. "Bu devirde çocuk büyütmek... Ne diyeyim, Allah yardımcınız olsun."

Ben sessizce oturmuş konuşmaları dinliyordum, üzerinden sular süzülen elbiselerimiz, ıslak ayakkabılarımızın yerlerde bıraktığı lekeler derken ev sahiplerine bu kadar zahmet verdiğimiz için kendimi mahcup hissediyordum. Bu da yetmezmiş gibi Turgay Nacar tam karşımdaki çerçeveden hüzünlü gözlerle bana bakıyordu. Belki hüzünle bakmıyordu da bana öyle geliyordu. "Suçluluk, çok yıkıcı bir duygudur Nevzat Bey" diyen Doktor Nevres'in sesi çınladı

kulaklarımda. Ne zaman kurmuştu bu cümleyi? Ne zaman olacak, ben hastanedeyken. Karımla kızımın ölümünden kendimi sorumlu tutmamam gerektiğini anlatmaya çalışırken. Belki de Doktor Nevres böyle bir şey söylememişti, konuşan sadece kendi vicdanımdı. Öldürdüğün adamın evinde, kanepesinde otur, öksüz bıraktığın kızına yakınlık göster, ağabeyiyle sohbet et. Dürüstlük mü bu? O yüzden gergin olmam doğaldı. Hadi ben neyse de, Ali de hiç sakin görünmüyordu. Televizyondaki programa tahammül edememesi de bu yüzdendi. Dizlerinin üzerindeki elleri huzursuzca kıpırdanıyor, çatılmış kaşlarının altındaki gözleri sadece Turgay Nacar'ın resmini değil, yaldızlı büyükçe bir çerçeveye yerleştirilmiş Arapça duayı, aynalı vitrindeki cam sürahiyi, nakışlı bardakları, yerdeki laciverdi bol Hereke halısını tek tek dolaşıyordu.

"Ne içersiniz?" diyen Şükran Hanım'ın sesiyle toparlandık. "Çay demlemek uzun sürer ama kahve yapabilirim."

Yorgun yüzüne hiç uymayan bir memnuniyet ifadesiyle bize bakıyordu. Kadın yerden göğe kadar haklıydı, üstelik benim bu evde herhangi bir ikramı kabul edebilecek halim yoktu. Ali'ye sorma gereğini bile duymadan elimi usulca kaldırdım.

"Çok teşekkür ederiz Şükran Hanım, sabahtan beri çok içtik. Sağ olun, zaten yeterince rahatsızlık verdik..."

"Ne rahatsızlığı Nevzat Bey" diye atıldı kocası. "Sizler Turgay'ın arkadaşlarısınız, bütün polisler bizim kardeşimizdir. Allah bizden Turgay'ı aldı ama sizleri verdi. Evimize gelmişsiniz bir şey içmeden hayatta bırakmam."

Baktım kurtuluş yok.

"Su, bir bardak su verirseniz, çok makbule geçer."

Ali de anlamıştı tedirginliğimi.

"Ben de su alayım."

Israrlı gözlerini bir süre yüzüme diken Necmi, sonunda razı oldu.

"Peki, madem öyle istiyorsunuz." Sanki kadın karşımızda dikilmiyormuş, sanki konuştuklarımızı duymuyormuş gibi karısına döndü. "O zaman ben de bir bardak su içerim."

Şükran Hanım memnun olmuştu, o kadar işin gücün arasında bir de vakitsiz kapıyı çalan misafirlere kahve yapmak kim bilir ne kadar zor geliyordu ona. Zavallı kadıncağız yorgun bedenini sürükleyerek çıktı odadan.

"Şu Halit" diye mırıldandım kadın ayrılınca. "Halit Apak..."

Minnettar bir gülümsemeyle aydınlandı Necmi'nin yüzü.

"Evet, Halit Komiser."

"Nasıldı Turgay'la araları? Birlikte görev yaptıklarını söylemiştiniz. Hatta şehit olduğu haberini de o vermiş size..."

Bakışları bir an kardeşinin duvardaki resmine takıldı.

"Evet, yıllarca birlikte çalıştılar" diyerek bana döndü. "Meslektaştan çok arkadaş gibiydiler. Belki Orkun kadar değil ama çok yakınlardı."

Sonunda Ali de katıldı muhabbete.

"Orkun'la daha mı yakındılar?"

Oturduğu koltukta hafifçe öne eğildi Necmi.

"Tabii, Orkun'la kardeş gibiydiler. Biz de öyleydik. Abi diye hitap ederdi Orkun bana. Nasıl söyleyeyim, Halit Komiser... Bak Halit Komiser diyorum çünkü Turgay da öyle hitap ederdi. Ama Orkun, bizim Orkun'du. Zaten Turgay 'Kerkenez' derdi ona. Biliyorsunuz Kerkenez, güya uyanık geçinen fakat ahmak olanlara söylenir. Hiç alınmazdı Orkun, aksine hürmet gösterirdi. Bizimki Kerkenez diyor ya, o da 'Delice' derdi Turgay'a. Böyle seslenirlerdi birbirlerine. Halit'e de 'Atmaca' derlerdi. Kendi aralarında konuşurken duydum kaç defa. Telsizde de öyle konuşuyorlarmış. Bilirsiniz, teröristler bunların frekansına girerse, kimliklerini gizlemek için filan..."

Lafı uzatıyordu.

"O zaman Orkun öldüğünde çok üzülmüştür Turgay" diyerek sadede gelmek istedim. "Anladığım kadarıyla Orkun'u koruyup kolluyormuş."

Hüzünlenmişti, iç geçirdi.

"Öyleydi, Allah ikisine de gani gani rahmet eylesin, birbirlerini korurlardı. Geçen anlattım ya, o çatışmada Orkun hayatını kurtarmıştı Turgay'ın. Canciğer kuzu sarmasıydılar.

Valla ne yalan söyleyeyim, Turgay'ın ağabeyi olarak Orkun'u kıskandığım bile olurdu. Orkun ölünce Turgay zor toparladı kendini. Yemeden içmeden kesildi, içine kapandı. Böyle suskunlaştı. Birkaç kez konuyu açmak istedim, beni tersledi. Belli ki ağır geliyordu konuşmak. Karısı öldüğünde bile bu kadar sarsılmamıştı. Yani Bengi'yi bu kadar sevdiğini bilmesem, isteyerek gitti o bombanın üstüne derdim. Ama öksüz kızını bir de yetim bırakmak istemezdi. Kızına tapardı."

Necmi anlatırken, bakışlarımı Turgay'ın resmine çevirdim. Hep öyle hüzünle bakıyordu. Orkun'un ölümüne mi üzülüyordu? Yoksa onu öldürdüğü için benim gibi suçluluk mu duyuyordu? Birden saçmaladığımı fark ettim, bu resim en az on yıllıktı, Orkun ölmeden çok önce çekilmişti. Keşke yedi yıl önce Turgay'ı sorguladığım andaki ruh halini hatırlayabilseydim diye geçirdim içimden, çok yararı olurdu.

"Peki Halit?" diye üsteledi yardımcım. "Komiser Halit de çok sarsıldı mı? Orkun'un ölümüne diyorum..."

Aslında soruyu çok açık bir şekilde duymuştu Necmi ama nedense tekrarlatmak gereği hissetti.

"Nasıl, anlamadım?"

"Halit de kardeşiniz kadar üzüldü mü Orkun'un ölümüne?"

Yine yanıt veremedi.

"Üzülmüştür herhalde. Üzülmez mi? Arkadaşı ölmüş, üzüldü tabii..."

Anlamaya çalışıyordu yardımcım.

"Ama hatırlamıyorsunuz..."

Kıvranmaya başlamıştı marangoz ustası.

"Yok, hatırlamamak değil de, Turgay'la Orkun'un muhabbeti başkaydı. Yani Halit Komiser iyi adamdı, düzgün adamdı ama onlar gibi sıkı fıkı değildi. O yüzden Turgay kadar etkilenmemiş olabilir..."

Niye Halit'i korumak istiyordu bu adam? Bizden sakladığı bir şey mi vardı?

"Halit Apak'la görüşüyor musunuz?" diye atıldım. "En son ne zaman konuştunuz?"

Yanlış yapmış bir çocuk gibi küçüldü karşımızda.

"Yüz yüze konuşmadık. Bir yıl kadar olmuştur son görüşmemiz. Telefonla aramıştım, Bengi için bir ricada bulunacaktım. Okulla ilgili..."

Yine uzatıyordu lakırdıyı.

"Telefonla ne zaman konuştunuz?" diye kestim.

Gözlerindeki telaş endişeye dönüştü ama artık kaçacak yeri kalmamıştı.

"Dün, dün konuştuk, sizden sonra... Öyle DNA filan alınınca çok merak ettim. Belli ki bir gelişme vardı, siz de açıklamadınız. Ben de Halit Komiseri aradım." Öfkeleneceğimizi, belki de azarlayacağımızı düşünüyor olacak ki gözlerini kısmış öylece bakıyordu yüzümüze. "Aramasa mıydım?"

Aramasa iyi olurdu ama haklıydı, ölümünde kuşkular olan kardeşiyle ilgili yeniden soruşturma başlatılmıştı, hem de yedi yıl önce evlerini ziyaret eden bir polis tarafından, üstelik kızından da DNA örneği alınmıştı.

"Hiçbir sakıncası yok" dedim rahatça geriye yaslanarak. "Gerekirse onunla da konuşuruz. Peki ne dedi Halit?"

Bir benim bir Ali'nin yüzüne baktı, gerçekten de kızmamış mıydık? Tam ikna olmasa da sorumu yanıtlamakta sakınca görmedi.

"Şaşırdı Halit Komiser. Niye böyle bir şeye gerek duymuşlar ki gibilerinden bir şey söyledi. Sonra... Sonra sizi sordu."

İşte bu ilginçti.

"Yani dün evinize gelen polisler kimdi diye mi sordu, yoksa doğrudan beni mi sordu? Yani adımla..."

Yanlış bir şeyler söyleyip ortalığı karıştırmak istemiyordu ev sahibi.

"Hadi ama Necmi Bey" diyerek sesimi yükselttim. "Daha dün konuştunuz, hatırlıyorsunuzdur ne söylediğini. Sizi sordu derken neyi kastediyorsunuz? Halit tam olarak bizi nasıl sordu?"

Yutkundu, bir daha yutkundu.

"İsminizle... Sizi isminizle sordu. Hatta söyledikten sonra emin olmak istedi. 'Yedi yıl önce Orkun'un davasına bakan

polis mi?' diye bir daha sordu. Ne yapayım, yalan söyleyecek halim yoktu. Evet dedim tabii..."

Yardımcım da ben de dikkat kesilmiştik, ikimizden birinin sormasına fırsat vermeden sürdürdü marangoz.

"Ben öyle deyince. 'Başkomiser Nevzat mı? Emin misin?' diye bir kere daha sordu. Hatta bu sefer ben şaşırdım, niye bu kadar soruyor diye. 'Evet, Başkomiser Nevzat' diye tekrarladım. O zaman 'İyi polistir Nevzat, tanırım. Boş yere gelmez, geldiğine göre bir gelişme vardır. Ben emekli oldum ama arkadaşlara bir sorarım, bir şeyler öğrenirsem sana da söylerim' dedi. Sonra kapattı. Şu ana kadar da aramadı." Yalvarırcasına yüzüme baktı. "Sahi Başkomiserim, neler oluyor, ne zaman söyleyeceksiniz bize olanları?"

Elindeki tepsiyle su dolu bardaklarımızı getiren Şükran böldü konuşmamızı.

"Necmi şu sehpayı çeksene ortaya" diyerek kocasına seslendi. "Tamam, işte oraya, altlıkları da koy, ıslak bardak iz bırakıyor. Evet, onlar işte. Buyurun efendim, afiyet olsun."

Hiç susamamıştım ama nezaket icabı uzanıp aldım sehpaya koyduğu bardağı, bir yudum içtim. Ali ona bile yeltenmedi, yeni bir soru sormanın hazırlığı içindeydi fakat kadının çıkmasını bekliyordu. Kadın kocasıyla göz göze geldi, muhtemelen bunun bir anlamı vardı. Necmi sıkıntı yok dercesine başını sağa yatırdı. Kadın yeniden kapıya yönelecekti ki, kucağında fotoğraf albümleriyle Bengi göründü. Yüzünde gergin bir ifade vardı, daha ziyade boş yere zaman harcamanın getirdiği bir öfke.

"Yok amcacım, bu fotoğrafların hiçbirinde babamın parmağında alyanstan başka yüzük yok." Demek ki o kadar da ilgisiz değildi. Merak edip hızla gözden geçirmişti fotoğrafları. Kucağında albümlerle yaklaşırken omuz silkerek tamamladı sözlerini. "Demiştim zaten babam başka yüzük takmazdı diye."

Oturduğu yerde kıpırdandı amcası.

"Olsun kızım, yine de getir, bir de misafirlerimiz baksın, belki gözünden kaçmıştır."

Saçmalık dercesine pürüzsüz yüzünü buruşturdu Bengi.

"Buyurun hepsi burada. Lacivert kapaklı olan albümde babamın arkadaşlarıyla olan fotoğrafları var, mavi olanda da aile fotoğraflarımız."

Albümleri önümüzdeki sehpaya, iki bardağın arasına bıraktı. Ben albümlerden lacivert kapaklıyı, Ali mavi olanını aldı. Albümün kapağını açarken, marangoz ustası, biricik yeğenine, "Tamam kızım, sen git dersine çalış artık. Bir şey olursa seslenirim..." dedi.

Şükran'la Bengi birlikte çıktılar odadan, Necmi de dayanamayıp yanıma gelmiş, ayakta dikilerek açtığım sayfalara bakmaya başlamıştı. Genç kız doğru söylüyordu, Turgay'ın ellerinin göründüğü bütün fotoğraflarda sadece alyans vardı. Başka bir yüzük göze çarpmıyordu, işin ilginci fotoğrafların hiçbirinde alyansını çıkarmamıştı, evet, bütün fotoğraflarda yüzük göze çarpıyordu. Her sayfada en az iki fotoğraf sergilenmişti, ne yazık ki albümün artık son sayfalarına gelmeme rağmen Bengi'yi yalanlayacak bir fotoğrafla karşılaşmamıştım. Ali'nin benden farkı yoktu. Yine de son sayfaya kadar kontrol etmeyi sürdürdük ama hayır, Turgay Nacar'ın parmağında söz konusu yüzüğün olduğu bir fotoğraf yoktu. Şu halde katil ya da katiller bilhassa bırakmışlardı yüzüğü olay yerine. Kurbanın benimle bağlantısını göstermek için. Hatta daha da fazlasını, Turgay Nacar'ı öldürme sebebimi açıklamak için. Adamın dişindeki kurşun benim silahımdan çıkmıştı, parmağındaki yüzükte evimin gizlice çekilmiş videosu vardı. Daha ne olsun? Bu kanıtları gören herhangi bir savcı kolayca benim Turgay Nacar'ı öldürdüğüm kanaatine varırdı. O zaman bu yüzüğü olay yerine benim bırakmış olmam imkânsızdı. Kendimi neden ele vereyim ki? Bu durumda benim katil olma ihtimalim zayıflıyordu. Üzerimden büyük bir ağırlık kalkar gibi oldu. Demek ki Turgay Nacar'ı ben öldürmemiştim ama birileri suçu benim üzerime yıkmak istiyordu. Çok sağlam bir tezgâh kurmuşlardı. Kurşun da video da ortadaydı, bu iki delil beni kolayca mahkûm ettirebilirdi. Ancak katil ya da katilleri bulursam bu işten kurtulabilirdim. Fakat kimdi onlar? Benden ne istiyorlardı? Aklıma Reyhan'ın bahsettiği "amir" geldi.

"Hatırlıyor musunuz?" diye sordum aradığımız fotoğrafı bulamayınca yeniden karşımıza geçip oturan Necmi'ye, "Çelik çerçeveli gözlüğü olan bir amirleri var mıydı Turgayların? Böyle çok sigara içen bir adam."

Yüzü canlanır gibi oldu.

"Evet, şu asık suratlı adam. Ağır tiryakiydi... Dur adını da çıkaracağım şimdi. Çok zaman oldu. "Sulhi miydi, Suphi miydi, Sururi miydi?"

Necmi'nin belleğini tazeledim:

"Sabri mi? Sabri Kırbaş..."

Oturduğu yerde heyecanla kıpırdadı.

"Sabri, evet Sabri'ydi adı, soyismini hatırlamıyorum. Çok önceydi..."

Ali de heyecanlanmıştı.

"Peki, Amir Abi diye birinden bahsediliyor. Bu Sabri, o adam olabilir mi?"

Biraz düşündü Necmi.

"Amir Abi lafını daha sonra duydum. Yani öyle olmalı... Emin değilim. Kaç yıl geçmiş aradan..."

"Üçünün de üstü müydü Sabri?" diye eşelemeye başladım. "Yani Turgay, Orkun ve Halit'le birlikte mi çalışıyordu?"

Gözlerini kıstı.

"Öyle olmalı, İstanbul'da değil ama Güneydoğu'da. Buraya geldiklerinde de görüşürlerdi. Bir keresinde atölyeye bile gelmişti. Hatta Sabri Amir'in oğluna tahta bir at yapmıştık. Hediye olarak."

Galiba Sabri'nin evinde görmüştüm o atı.

"Cihan'a mı?"

Gülümsedi, ne tuhaf, ne zaman çocuklardan bahsedilse gülümsüyordu Necmi.

"Evet, evet Cihan'a. Çok güzel bir çocuktu."

Ali adamın rahatlamasına izin vermedi.

"Ama Sabri'nin Amir Abi olduğundan emin değilsin..."

Necmi alt dudağını sarkıttı.

"Değilim Ali Komiserim, valla ne desem yalan olur."

30

İnsan, çocukları için her şeyi yapardı

"Amir Abi Sabri Müdür olabilir mi?"

Sokak lambalarının kırmızı ışıklarının yansıdığı ıslak kaldırımda yürürken hâlâ Ali'nin sorusu yankılanıyordu zihnimde. Yağmur yine hafiflemişti, sokağımın başına geldiğimizde artık dayanamamış, durmasını söylemiştim yardımcıma. İtiraz edecek olmuştu. "Yürümem lazım" demiştim kesin bir tavırla. "Yürümeye ihtiyacım var." Ses tonumdan ruh halimi anlamış olacak ki, ısrar etmemiş, hemen çekmişti aracı sağa. İçimde gitgide büyüyen bir sıkıntı vardı, yüreğime çöken bir ağırlık, daha da önemlisi düşünmem gerekiyordu. Yeniden her şeyi düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu halde arabadan inip öylece eve giremezdim. Olaylar o kadar hızlı gelişiyordu ki, ardı ardına yediği yumruklarla sersemleyen bir boksöre dönmüştüm. Kendimle baş başa kalmam, aklımı toparlamam lazımdı. Birkaç saat sonra Evgenia'yla buluşacaktım, Tatavla'ya gitmeden önce yaşananları yeniden gözden geçirmeliydim, düşüncelerimi sıraya koymalı, öyle ya da böyle bir sonuca ulaşmalıydım. Yoksa bir kez daha boşluğa yuvarlanacaktım, bir kez daha ne olduğunu bilemediğim olayların burgacında koşturmayı sürdürecektim.

Şemsiyemi açmadan, öylece yürümeye başladım çisentinin altında. Ali aracın içinde kalmıştı, eminim peşimizdeki sivil polislere talimatlar verecekti. "Nevzat Başkomserime

göz kulak olun, bir an bile evinin önünden ayrılmayın, bir tehlike sezerseniz hemen haber verin" diyecekti. Ama bunların hepsi boşunaydı. Eğer düşündüğümüz gibiyse, eğer bütün bunları Sabri tezgâhladıysa birkaç polisin beni koruması mümkün değildi. Yine geldik aynı soruya. "Sabri Müdür olabilir mi?" Bu tuzağı bana çocukluk arkadaşım kurmuş olabilir mi? Önce Reyhan'ın, sonra Necmi'nin söyledikleri kuşkularımı artırmıştı. Demek Turgay, Orkun ve Halit'le Güneydoğu'da birlikte görev yapmıştı. Aslında o kadar da tuhaf değildi, Sabri'nin bölgede görev yaptığını biliyordum. Belki biraz düşünsem, azıcık araştırsam, Turgay ve arkadaşlarıyla aynı dönemde görev yaptıklarını bile öğrenebilirdim. Hem ne vardı bunda? Hepimiz meslektaştık, aynı tarihlerde aynı yerlerde görev yapmış olabilirdik. Evet, soğukkanlı düşününce bunun bir rastlantı olabileceği ihtimali de göz ardı edilemezdi. Peki niye Turgay'ı tanıyorum dememişti? Dur, dur, saçmalıyorum. Sabri, Turgay Nacar'ın cesedini bulduğumuzu bilmiyordu ki? İskeletin kime ait olduğunu söylemedik ki. Müdürümüzün, Turgay'ın cesedini bulduğumuzdan haberi yoktu. Yok muydu? Turgay Nacar'a ait olduğunu söylemesek bile Ağva'da bir iskelet bulduğumuzu biliyordu. Ağva lafını duyunca ardı ardına kaç kez sordu olayı. Cesedi oraya kendisi gömdürdüyse, elbette kimden bahsettiğimizi de anlamıştı. İyi de o iskeletin Turgay Nacar'a ait olduğundan hâlâ emin değiliz. DNA raporu çıkmadı ki. Yoksa Sabri müdahale edip... Yok artık, bu kadarı da fazla, paranoyaya kapılmanın manası yok. Aksine, aklımı başıma toplamalıyım, en küçük bir ayrıntıyı dahi atlamamalı, en bariz kanıtları kuşkuyla değerlendirmeliyim. Peki baştan başlayalım o zaman. Sabri'yi de dahil edip yeniden yazalım şu meşum senaryoyu.

Evet, daha önce düşündüğüm gibi Turgay, Orkun ve Halit, Sabri'nin emrindeydiler. Görev sırasında büyük bir para geçti ellerine. Belki yüklü miktarda uyuşturucu buldular, belki döviz, belki altın... Paranın varlığından teşkilattakilerin haberi yoktu. 'El koysak ne olur?' dediler, 'Paylaşsak kimin

haberi olur?' Hayır, Sabri böyle düşünmez, asla düşünmez. Öteki üçünü bilmiyorum ama lise arkadaşım yapmaz, böyle biri değildir o. Peki nasıl bulaştı bu pisliğe o zaman? Belki şantaj yapmışlardır, belki korkutmuşlardır, belki oğullarını öldürürüz demişlerdir. Cihan ile Mete'yi... Ne tatlı çocuktur Cihan, benim Aysun'umdan iki yaş büyük. Mete de şekerdir, kıvır kıvır sarı saçlar, iri ela rengi gözler... Ne yazık ki otizm tanısı kondu çocuğa. Tamam işte, tedavi için çok para gerekir. Atla tedavi etmiyorlar mıydı Mete'yi? Ata bindirilerek yapılan tedavi rahatlatıyormuş otizimli çocukları. Bizzat Sabri anlatmıştı. Kim bilir ne kadar pahalıdır? Nasıl ödeyecek müdür maaşıyla o ücreti? İnsan çocukları için her şeyi yapardı. Korna sesiyle irkildim. Ali'ydi, arabayla yanımdan geçerken selam veriyordu. Gözlerindeki endişeyi aracın ıslak camından bile görebiliyordum. Gülümsedim, iyiyim gibilerden el bile salladım. Benim yüzümden helak olmuştu Zeynep'le ikisi. Kısa sürede kayboldu gitti ıslak sokağın öteki ucunda.

İnsan, çocukları için her şeyi yapar. Sabri'yi de böyle ele geçirmiş olabilirlerdi. Belki de Orkun'un öldürülme kararını da Sabri vermiştir. Yok, Sabri yapmaz, ötekiler zorlamıştır, bizimki de razı olmuştur. Belki sadece akıl vermiştir. Cinayet vakalarıyla haşır neşir olmuş her polis bu işin âlâsını bilir. Elbette bizim müdür de biliyordu. Bildiğini niye söylemesin suç ortaklarına? Öteki ikisi de, yani Turgay ile Halit, başarıyla uygulamıştır müdürlerinin emirlerini. Böylece biri cinayet, biri intihar olmak üzere iki cesetli bir vaka çıkıyor ortaya. Derken ben müdahil oluyorum olaya. İnceliyorum, dinliyorum, düşünüyorum ve intihar senaryosuna inanmıyorum. Elbette bunu da açıkça söylüyorum, söylemesem bile belli ediyorum. Teşkilatın yüz karası kirli polisler bunu anlayınca da hedefteki üçüncü kurban ben oluyorum... Hayır, hayır, Sabri benim öldürülmemi istemez. Güzide'ye, Aysun'a kıyamaz. İyi de bomba onlar için konulmadı ki? Beni ortadan kaldırmak istiyorlardı. Hayır, Sabri bunu da yapmaz, yapamaz. Vicdanlı adamdır, bu kadarını kaldırmaz.

Hadi kaldırdı diyelim, adamın hayattaki tek arkadaşı benim, bana kıyamaz... Öyle de, bu kadar rastlantı fazla değil mi? Olayın içinde olan üç kişiyi tanıyan Sabri, Turgay Nacar'ı öldüren silahıma en kolay ulaşan kişi yine Sabri, dahası belki de bana yaşananları unutturacak şok tedavisi uygulamasını onaylayan da Sabri. Ama bu üç tezin üçü de kolayca çürütülebilir. Orkun, Turgay ve Halit ile aynı bölgede görev yapmış olabilirlerdi, hatta onların amirleri bile olabilirdi ama bu kirli polislerin yasadışı faaliyetlerine bulaştığı anlamına gelmezdi. İkincisi, silahıma sadece Sabri değil Janti Cemal de kolayca ulaşabilirdi. Üçüncüsü, iyileşmem için başka çare yoksa Sabri ne yapsın? Üstelik Janti'yle İlhami'nin de olurunu almış. Bütün bunları gözden geçirince gereksiz yere paniklemiş olabileceğimi anladım. Bir rastlantıdan yola çıkarak Sabri'yi suçlamak haksızlık olurdu. Kuşkusuz, Sabri'nin Turgay, Orkun ve Halit'in amiri olması ilginçti ama sağlam bir kanıt sayılmazdı. Yine de bu meseleyi öğrenmem lazımdı. Turgay Nacar, Orkun Yolcu, hatta Ceylin Sunar ve davanın hayatta kalan tek kişisi Halit Apak'la aralarında ne türden bir ilişki olduğunu da açıklığa kavuşturmak zorundaydım. Ama nasıl? Benim tabancamdan çıkan kurşunun adamın beynini dağıttığını açıklamadan Turgay Nacar vakasını nasıl soracaktım? Bahtiyar'ın havlamasıyla sıyrıldım düşüncelerimden. Birbirinden çirkin binaların arasına sıkışmış iki katlı, cumbalı evimin girişindeki sundurmanın altında, ona yaptığım mukavva yatağında ayağa kalkmış beni selamlıyordu. Eğildim, başını okşadım.

"Ne haber Bahtiyar, nasılsın oğlum?"

Hüzünlü gözlerini yüzüme dikti, sonra ayaklarıma süründü. Aç mıydı yoksa, hayır; yiyeceği vardı, su kabı ise ağzına kadar doluydu. Eve gelmediğim zamanlar sağ olsun öğretmen Süreyya ilgileniyordu Bahtiyar'la. Demek ki özlemişti beni köftehor. Biz öyle oynaşırken birden dikkat kesildi mahallemizin bıçkın köpeği; bedeni gerildi, bakışları sertleşti, dişleri ortaya çıktı. Öfkeyle havlamaya başladı. Baktığı yöne dönünce, bizim sivil polislerin arabasının yaklaştığını gördüm.

"Tamam Bahtiyar, tamam. Yabancı değil onlar, bizden."

Araç yaklaşınca el salladım, dört meslektaşım da bize bakıyordu, sürücü koltuğundaki Yasin camı açtı.

"Ne kadar iri köpek Başkomserim, sizin mi?"

"Benim sayılır, aslında bütün mahallenin. Bahtiyar'ı herkes sever."

Arka koltukta oturan Seyfi de indirmişti camı, sessizce güldü.

"Bahtiyar ha... Valla bu varken bize ihtiyaç yok Başkomserim, kimseyi yaklaştırmaz yanınıza."

Sakince konuştuğumuzu görünce rahatlamıştı Bahtiyar, birkaç kez daha havladıktan sonra geçti tedirginliği, yine sürtünmeye başladı ayaklarıma.

"Tamam, tamam Bahtiyar, hadi oğlum, hadi sen geç yat yerine."

Hiç ikiletmeden kıvrıldı mukavvanın içindeki şiltesine. Ben de araçtaki meslektaşlarıma döndüm.

"Karnınız aç mı çocuklar?"

"Daha erken Başkomserim" dedi Seyfi kalender bir tavırla. "Belki daha sonra."

"İyi o zaman." Elimle sokağın aşağısını gösterdim. "Orada bizim Tevfik'in kıraathanesi var. Selamımı söyleyin, çay, kahve ne isterseniz ikram eder. Tuvalet ihtiyacınızı filan da karşılarsınız. Beni dert etmeyin, uzak değil, öksürsem duyarsınız."

Bu defa karşı çıkmadılar, kapıdan içeri girmemi bekledikten sonra araçlarını Tevfik'in ekmek teknesine doğru sürdüler.

Evime girip ışığı yakınca tuhaf bir duyguya kapıldım. Sanki yedi yıl önce değil de dün gece içeri girmişler, çamurlu ayaklarıyla yerdeki halılara basmışlar, basamaklardan hoyratça çıkmışlar, kirli elleriyle ahşap pencerelerimizin perdelerine dokunmuşlar, kızımın yaptığı duvardaki resme bakmışlar, dolapları açmışlar, özel eşyalarımızı karıştırmışlardı. Sonra da dolabımdan beylik silahımı alıp... Kendimi çok kötü hissettim; bir tür âcizlik duygusu, ihanete uğrama-

nın getirdiği derin bir keder, sanki hâlâ hastanedeymişim gibi büyük bir çaresizlik. O bembeyaz boşluğa düşmenin, o ağır anlamsızlığa savrulmanın hemen öncesinde hissettiğim türden bir çaresizlik. Ne oluyordu, yoksa yeniden... Hayır, çok kısa sürdü bu duygu, ardından delice bir öfke duydum, kör bir nefret, bir intikam duygusu. Yumruklarım kendiliğinden sıkıldı, boğazım kurumaya, bedenim hiddetle titremeye başladı. Bunu yapan alçakları bulmalıydım, onları tek tek mutlaka bulmalı ve... Ve tıpkı Turgay Nacar'a yaptığım gibi kafalarına birer kurşun... Yine saçmalıyordum, o hasta halimle Turgay Nacar'ı nasıl öldürmüş olabilirdim? Doktor Nevres, Kıymet Hemşire, Janti, hatta Sabri bile bunu yapmamın imkânsız olduğunu söylemediler mi? Söylediler ama bütün bunlar adamın kafatasını parçalayan kurşunun benim Smith Wesson'ımdan atıldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Daha da kötüsü bu vakada Turgay Nacar'ın dişlerinin arasındaki o çekirdekten daha somut bir delil yoktu. Ama bilinenleri böyle tekrarlamanın da bir yararı yoktu. Bir şeyler yapmalıydım. Saçlarımdan belli belirsiz yüzüme yayılan ıslaklığa aldırmadan salonun ortasına kadar yürüdüm, yeşil avizenin altına gelince durdum. Sanki önemli bir ipucu bulacakmış gibi eşyalara bakmaya başladım. Gerçekten de olayın bütün sırrı burada saklıydı. Yedi yıl önce yine böyle yağmurlu bir akşamda, böyle hava kararmışken... Birden heyecanlandım. Belki de o anı yeniden yaşamalıydım. Belki de o anı yeniden yaşarsam, unuttuklarımı da hatırlardım. "Hastalık yoktur, hasta vardır Nevzat Bey" demişti Doktor Nevres. Hatta şok tedavilerindeki unutkanlığın geçici olabileceğini, bir gün aniden her şeyi hatırlayabileceğimi de eklememiş miydi? Evet, belki de o gün işte bu andı.

Hızla üzerimdeki pardösüyü çıkardım, perdeleri çektim, çalışma mekânı olarak kullandığım odaya geçtim. Etrafa bakındım, bir eksiklik vardı. Neydi? Buldum, ev bu kadar aydınlık değildi, çünkü salonun ışıkları kapalıydı. Hızla çıktım, lambaları söndürdüm. Evet, işte böyleydi. Dışarıdan yansıyan ışıklarla belli belirsiz aydınlanıyordu içerisi. Ye-

niden küçük odaya, masamın başına döndüm. Burası daha aydınlık olmalıydı, çünkü bir şey arıyordum. Geçen gece rüyamda gördüğüm gibi telaşla masamın çekmecelerini karıştırıyordum. Ayakkabılarım ayağımda, resmi üniformam üzerimdeydi. Resmi üniformam mı? Çünkü o akşam, bana yılın en başarılı polisi beratını vereceklerdi. O yüzden böyle giyinmiştim. Güzide ile Aysun da çok şıktı. Ödül törenine gideceklerini zannediyorlardı, oysa ölümlerine... Yok, yok şimdi olmaz, duygusallığa kapılmanın zamanı değildi. Hiçbir yararı yoktu bunun. Aklım başımda, zihnim diri olmalıydı. Evet, evet, Güzide ile Aysun arabanın içinde bekliyorlardı, demek ki önceden çıkmışlardı dışarı. Ben bir şeyi almak için geride kalmıştım. Anahtarı vermişimdir onlara, "siz binin, ben geliyorum" demişimdir. Aysun almıştır anahtarı. Kız çocuğu olmasına rağmen bayılırdı arabalara. "Baba bana ne zaman öğreteceksin araba kullanmayı?" Hiçbir zaman kızım, hiçbir zaman Aysuncum... Hayır, hayır, yapma Nevzat. Şimdi yas değil, hakikati bulma zamanı. Evet, bu odaya girmiş olmayım, evet, masama gelip çekmeceleri açmaya başlamış olmalıyım. Çünkü aradığım bu masadaydı. Bu masada mıydı? Bilmiyorum ama buna inanmak zorundayım. O yüzden sanki yedi yıl önce o meşum akşamda bulamadığım şeyi şimdi bulacakmış gibi masanın üzerini incelemeye başladım. Emlak vergisiyle ilgili birtakım evraklar, boş bir kalemlik, gümüş bir mektup açacağı, yarıda bıraktığım bir roman. Hepsi bu. Yılmadım tabii, çekmeceleri açmaya başladım tek tek. Annemden kalma altın uçlu bir dolmakalem, mürekkep şişesi, boş bir şarjör, Janti Cemal'in armağanı kehribar bir tespih, deri kaplı küçük bir not defteri, altın kol düğmeleri, lacivert bir zippo çakmak, siyah bir zımba, kahverengi gözlük kabı, ta çocukluğumdan kalma mavi bir misket... Böyle ıvır zıvır. Hayır, bunları arıyor olamazdım, başka bir şey olmalıydı, önemli bir şey. Belki bir belge, belki de dosya, belki çözmek üzere olduğum bir cinayet vakasının dosyası. Hangi cinayet? Hangisi olacak, Orkun Yolcu'nun, sevgilisi Ceylin Sunar'ı öldürdükten sonra intihar ettiği olay. Turgay Na-

car ile Halit Apak'ı sorguladığım dosya. Hayatımı sonsuza kadar değiştirecek olan o kanlı vaka. Öyle miydi gerçekten, o dosyayı almak için mi geride kalmıştım? Bilmiyorum. Ne bu alacakaranlık ev, ne bu masa, ne açtığım çekmeceler ne de gördüğüm eşyalar en küçük bir ipucu veriyordu bana.

Az önce büyük bir hevesle, sanki bütün düğümü çözecekmişim gibi başladığım araştırmanın heyecanı kısa sürede sönüp gitmişti. Derin bir hayal kırıklığıyla kalakalmıştım bu küçük odada. Hiçbir yararı yoktu, belleğimi kaplayan o beyaz sis açılmıyordu bir türlü. O anda gözlerim kararır gibi oldu, sendeledim, bir ürperti geçti sırtımdan. Üşüyordum, o zaman fark ettim saçlarımın, üstümün başımın hâlâ ıslak olduğunu. Üzerimi değiştirmeliydim, hasta olmanın sırası değildi. Yorgun bedenimi sürükleyerek ayrıldım odadan, yaşlı basamakları gıcırdatarak üst kata çıktım. Banyoya girdim, havluyla saçlarımı, yüzümü kuruladım. Belki de bir duş alsam iyi olacaktı ama o gücü kendimde bulamadım. Sanki birdenbire çökmüştüm. Aynadaki adamın bitkin, gergin, çaresiz yüzüne bakarken bir kez daha ürperdim, başım döner gibi oldu. Düşmemek için lavabonun mermerine tutundum. Aslında normaldi, dün geceden beri dünyanın macerası geçmişti başımızdan, kafam karışıktı, uykusuzdum, yorgundum, biraz dinlensem iyi olacaktı. Evgenia da beni bekliyordu. Ama uyumam gerekiyordu, biraz uyusam kendime gelirdim. Yatak odasına geçtim, silahımı komodinin üzerine bıraktım, ıslak giysilerimi çıkardım, yatağa uzanırken onlarla göz göze geldim. Güzide ile Aysun hep aynı çerçeveden, yüzlerinde hep aynı keder, hep aynı çaresizlikle bana bakıyorlardı, sanki şimdi biraz da endişe vardı gözlerinde. Biraz değil epeyce. Ya da bana öyle geliyordu. Üzülmeyin dercesine gülümsedim onlara ya da gülümsediğimi zannettim, çünkü artık takatim kalmamıştı, sadece bir ses duydum, başımı yastığa koyarken, "Yeter Nevzatçım" diyordu merhametle. "Yeter, artık dinlenmen lazım. Uyu, hadi biraz uyu."

31

Öldürmenin de, ölmenin de bir şerefi var

Yağmur durmuş, aysız, kapkaranlık bir gece... Sıcak, nemli, nefes kesen bir sıcak. Baygın, ağır bir koku var durgun havada. Çürümüş yasemin mi, kurumuş zambak mı, bozulmuş portakal çiçeği mi, yoksa erimiş yosun mu, belli değil. Su sesi duyuyorum, yakınlarda bir ırmak olmalı. Seyrek ağaçların altından geçiyorum, hepsi yapraklarını dökmüş çoktan. Yürüdüğüm toprağın sıcaklığını hissediyorum ayaklarımda. Her adımda biraz daha gömülüyor ayakkabılarım zemine. Aldırmadan yürüyorum. Sağ elimde bir şey tutuyorum. Ağır bir alet. Ne olduğunu çok iyi biliyorum; bir silah, beylik tabancam, Smith Wesson. Ama nedense sakinim, tıpkı bu dingin gece gibi. Ne kalbimde bir çarpıntı, ne nabzımda bir artış ne de bedenimde bir telaş. Ne yapacağını bilen, dahası yapacağı işin doğruluğundan emin olan birinin huzuru var içimde. İşte o anda görüyorum adamı, o baş döndürücü kokunun iyice yoğunlaştığı, karanlığın iyice koyulaştığı yerde, devasa bir ağacın dibinde oturmuş sıcak toprağa bakıyor. Çöküк omuzları arasındaki iri başı öne doğru düşmüş. İrkiliyorum, yoksa ölmüş mü? Hayır, gecenin sessizliğinde belli belirsiz soluk alışını duyuyorum. O beni görmüyor, elimde silahımla adım adım yaklaştığımın farkında değil. Gözlerinde bir bağ mı var? Çünkü kurbanların gözleri kapatılır, elleri de bağlanır. Hayır, yaklaşınca anlıyorum, gözleri açık, elleri de serbest. Ama adamın tümüyle teslim olmuş bir hali

var. Vazgeçmiş, kendini bırakmış, hakkında verilen cezayı uysalca bekleyen bir suçlu gibi. Belki bu cezayı bir kurtuluş umudu olarak görüyor. Neden olmasın? "Ruhun kurtuluşu acı çekmekten geçer." Kim söylemişti bunu? Hatırlamıyorum, önemi de yok zaten. Ama şundan eminim, bu aysız gecede, bu uğursuz arazide ruhu kurtarılacak kişi ben değilim. Belki de bunu bilmenin dinginliği var yüreğimde. Yapmam gerekeni yapacak olmanın verdiği büyük rahatlık. Devasa ağacın altında oturan adam, hem benden hem de içimdeki bu büyük rahatlıktan habersiz, kendiyle baş başa, kim bilir hangi düşüncelere dalmış öylece oturuyor. Aramızda birkaç adım kalmışken bir ses duyuluyor karanlıkta. Gecenin içinde gitgide büyüyen uğultu bize kadar ulaşıyor. Bir köpek... Bir köpek canı yanarcasına havlıyor. Adam bir an irkiliyor, başını kaldırıyor, beni görüyor. Sanki bekliyormuş gibi beni görünce şaşırmıyor.

"Nevzat" diyor sadece acıklı bir sesle. "Nevzat, demek sonunda geldin."

Sesi tanıdık, yüzü de bana dönük ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

"Geldim" diyorum yaklaşırken. "Biraz uzun sürdü ama geldim."

Gülümsemeye çalışıyor, beceremiyor.

"Bir sigara versene, bir sigara iyi giderdi."

Ben sigarayı çoktan bıraktım. Öyle olduğunu bildiğim halde tabancamı sol elime geçirip sağ elimi ceketimin cebine sokuyorum. Gerçekten de bir paket var, bir sigara paketi. Kafam karışıyor, fakat düşünmenin anlamı yok. Paketi çıkartıp adama uzatıyorum, yüzüme bakmadan bir tane alıyor, dudaklarına yerleştiriyor. O istemeden elimi yeniden cebime sokuyorum, lacivert Zippo çakmağımı çıkarıp yakıyorum. Çakmağın alevi çelik çerçeveli, koyu camlı gözlüklerinde yansıyor ama başını kaldırıp yüzüme bakmıyor. Derin bir nefes çekiyor sigarasından, hayattaki tek zevki buymuş da elinden alınmasından korkuyormuş gibi bir süre tutkuyla içinde saklıyor dumanı. Sonra salıveriyor, sıcak gecenin

karanlığında külrengi duman büklüm büklüm yükselirken yüzüme bakıyor.

"Kusura bakma Nevzat, mecburdum..."

Bir şey söylemiyorum. Artık konuşmanın ne anlamı var ki? Tabancamı yeniden sağ elime alıyorum, tartıyorum. Adam sigarasından derin bir nefes daha çekiyor. İşte o anda yeniden duyuluyor köpeğin sesi. Daha güçlü, daha gür, daha ısrarlı. Sanki hemen şurada, ağaçların arkasından havlıyor. Ama aldırmıyorum, adamın da umurunda değil zaten.

"İnsan, çocukları için her şeyi yapar Nevzat" diye mırıldanıyor ciğerlerindeki külrengi dumanı bir kez daha karanlığa doğru savururken. "İnsan çocukları için insanlıktan çıkar."

Sesi kahır içinde. Aynı zamanda derin bir boş vermişlik var. Bu hayatta hiçbir şeye şaşırmaması gerektiğini, sadece başkalarının değil kendi yaptığı kötülüklerle de öğrenmiş bir adamın kalenderliğiyle ağırlaşıyor sesi.

"O yüzden yaptım, işte hepsi o yüzdendi."

Yalvarmıyor, merhamet dilenmiyor, korkmuyor. Aksine, yapmam gerekeni yapmamı istiyor. Hem de bir an önce. Ama konuşmadan da duramıyor. Anlatmak, açıklamak, anlaşılmak ihtiyacı var. Ancak havlama sesi yine engel oluyor. Şimdi çok daha yakınımızdan, sanki birkaç adım arkamızdan geliyor köpeğin sesi. Hayvan adeta kendini parçalıyor. Ne adam ne de ben dönüp bakıyoruz geriye. Sanki neler olduğunu biliyormuşuz gibi sakiniz. Yaşadıklarımızdan daha berbat ne olabilir ki dercesine öylece duruyoruz karanlığın ortasında.

Sigarasından bir nefes daha çekiyor adam, kırmızı bir parıltı karanlıkta ateş böceği gibi yanıp sönüyor. İnce bir çıtırtı kopuyor üstümüzde, kuru bir yaprak süzülerek omzuma çarpıp yere düşüyor. Adam ayaklarının dibindeki yaprağa şöyle bir bakıyor, küçümser gibi değil, öylesine, üstünkörü. Sonra yeniden sigarasına dönüyor. Sigara bittiğinde her şeyin biteceğini biliyor ama hiç ağırdan almıyor, her zaman nasıl içiyorsa öyle keyifle, tadını çıkararak tutkuyla emiyor

izmariti. Ben sigaranın bitmesini istemiyorum, tuhaf bir zevk alıyorum bu andan. Bu nemli, bu karanlık, bu kötü kokulu gece, bu tekinsiz arazi, bu sıcak toprak, iri gövdeli ağacın dibine çökmüş bu adamın yılgın hali hoşuma gidiyor. Hoşuma gitmek değil de bir tür doyum, bir tür mana, bir tür tamamlanmışlık duygusu. Fakat aklımı kurcalayan bir mesele var. Bu adam başının arkasından vurulmamış mıydı? Benim Smith Wesson'ın kurşununu dişlerinin arasında bulmamış mıydık? Öyle olmuştu, kafatasının arkasında kocaman bir delik vardı. Ama belki de birazdan ayağa fırlayacak, koşmaya başlayacak, ben de peşine düşeceğim. Ağaçların altında ölümcül bir kovalamaca yaşanacak. Derken ayağı tökezleyecek, işte tam o anda ben de tetiğe basacağım... Fakat adamın hiç de öyle kaçacak gibi bir hali yok. Aksine artık bu işin sona ermesini bekliyor sanki. Bu vicdan azabını çekmekten bıkmış, bu sırrı taşımaktan yorulmuş, artık bitsin istiyor. Artık sonsuz bir huzur istiyor. Belki benim şu anki rahatlığımı özlüyor, yüzüme yansıyan bu tatlı rahatlığa gıpta ediyor. Tükenmekte olan sigarasından son nefesi çekmeden önce, "Vakit geldi" diyor. Sesi kederli değil, hatta bir parça alaycı. "Vakit geldi Nevzat, artık uzatmanın âlemi yok."

Aslında sonsuza kadar uzatabilirim bu anı ama insan kurbanına saygı duymalı. Öldürmenin de, ölmenin de bir şerefi var.

"Haklısın" diyorum silahımın namlusunu alnına yaklaştırırken. "Haklısın, uzatmanın âlemi yok." Minnetle bakıyor adam. Artık ben de hazırım, sıkıca kavrıyorum tabancamın kabzasını ancak tam tetiğe basacakken köpek yeniden başlıyor havlamaya. Ama nasıl bir havlama, sanki dur, yapma, at elinden o silahı, basma tetiğe dercesine, sanki uyan, uyan artık, aç gözünü dercesine. Aldırmıyorum köpeğin havlamalarına, usulca dokunuyorum tetiğin ucuna. Beynimin içinde patlıyor silah, bir kurşun kafatasımı delip geçiyor, dişlerime takılıyor. Dehşet içinde açıyorum gözümü. Ama ne o karanlık arazi var, ne nemli bir sıcağın içinde yüzen o gece ne de ayaklarımın dibinde oturan o tuhaf adam;

evimdeydim, yatağımda, kan ter içinde uyanmıştım. Sokak lambasının ışığı vuruyordu içeriye. Başımdaki ağrı artmış, beynim zonklamaya başlamıştı. Elimi başıma götürürken havlamayı yeniden duydum. Rüyada değil miydi o? Hayır, sokakta bir köpek gerçekten de havlıyordu. Eskisinden daha güçlü, daha sık, daha ısrarlı. Adeta kıyameti koparıyordu. Ben bu sesi tanıyordum. Bahtiyar, bizim Bahtiyar'dı bu. Ayağa kalktım, ne oldu bu çocuğa diye pencereye yönelirken başka bir ses çalındı kulaklarıma. Bahtiyar'ın havlaması kadar güçlü değil ama kesinlikle evin içinden gelen bir gürültü. Emin olamadım, dinledim. Evet, işte aynı gürültü, o anda fark ettim, basamaklar gıcırdıyordu. Biri temkinli adımlarla merdivenlerden çıkıyordu. Evgenia mı? Evgenia niye böyle hırsız gibi dolaşsın evin içinde? Beni uyandırmamak için. Uyuduğumu nereden biliyor? Kapıdaki polisler söylemiştir. Saçma, kapıdaki polisler uyuduğumu nereden bilecek? Hem Evgenia'nın burada ne işi var akşamın bu ilk saatlerinde? Üstelik Bahtiyar niye böyle çılgın gibi havlıyor? Yok, bu işte bir terslik vardı. Sessiz ve hızlı adımlarla komodine yöneldim. Silahımı aldım, mümkün olduğunca yavaş hareket ederek, namluya kurşun sürdüm. Olduğum yerde durdum, yine dışarısını dinledim. Davetsiz misafirim de aynı benim gibi yavaş hareket etmeye çalışıyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın ahşap basamaklar onun en küçük kıpırdayışında bile inlemeyi sürdürüyordu. Parmaklarımın ucunda yatak odasının yarı aralık kapısına doğru süzüldüm. Kapının arkasına gelince silahımı iki elimin arasına alarak durdum. Çağrılmayan misafir de durmuş olmalıydı, basamakların inlemesi kesilmişti. Belki o da benim yürüdüğümü fark etmişti. Eğer öyleyse tabancasını doğrultmuş, başımı uzatmamı bekliyordu. Bu fırsatı ona vermeyecektim. Bir süre öylece kaldım. Silahlı bir çatışmada uyulması gereken ilk kural soğukkanlı olmaktır. Elbette iyi bir nişancı olmak, elinizdeki tabancanın ateş gücü de önemlidir ama tetiğe basacağınız anı bilmeniz gerekir. Biraz erken ya da geç davranmak ölümcül olabilir. Merdivenlerdeki şahıs da bunları biliyor olmalı

ki, olduğu yerde durmuştu, hiç kıpırdamıyordu. Evin içine derin bir sessizlik çökmüştü, havlamayı sürdüren Bahtiyar'ın sesi şimdi daha gür geliyordu. Merdivenlerdeki şahıs daha fazla bekleyemezdi. Çünkü birazdan bütün mahalle sokağa dökülürdü. Meçhul misafirim harekete geçmek zorundaydı. Geçti de, basamaklar yeniden gıcırdamaya başladı, sanki adımları biraz daha hızlanmıştı. Demek ki sabırsızlanıyordu, bu iyiydi işte. Kapıyı biraz daha araladım. Oradaydı işte, önce yüzünü gördüm, bir kar maskesiyle kaplıydı, elinde otomatik bir tabanca vardı, gözünü merdivenin karşısındaki odaya dikmiş, burnumu çıkartırsam, kurşun yağdırmaya hazırlanıyordu. Kapıyı azıcık daha iteledim, silahımı meçhul şahsın üzerine doğrultmuştum ki, işte o anda fark etti beni. Hızla başını bana doğru çevirdi.

"At silahını" diye bağırdım. "At silahını."

Elbette atmadı, namluyu bana doğrultacak oldu ama kazanma ihtimali yoktu, silahımı iki kez ateşledim. Geriye doğru kaykılırken ardı ardına bastı tetiğe, sonra büyük bir gürültüyle basamaklardan düşmeye başladı. O anda hissettim sağ kulağımı yalayıp geçen sıcaklığı. Biri daha vardı. Aşağıda başka biri silahını doğrultmuş üzerime ateş ediyordu. Kendimi yere atarken sesin geldiği yöne doğru ben de bastım kurşunu. Adam karşılık vermeyi sürdürdü. En az bir şarjör kurşun boşaltıp bulunduğum yöne. Ama beni vurması imkânsızdı. Nitekim ateş kesildi, silahımı uzattım, görmeden dört el ateş ettim aşağıya. Karşılık vermedi, yoksa onu da mı vurmuştum? Zannetmiyorum, böyle görmeden etmeden hedefi tuttturmam olanaksızdı. Belki de öyle sanmamı istiyordu, aptal gibi tırabzanların arasından başımı uzatmamı bekliyordu. Hiç kıpırdamadan öylece kaldım. Avantajlı olan bendim. Geçen her dakika onun aleyhine işliyordu. Silah seslerini duyan Bahtiyar yeri göğü birbirine katıyordu. Komşuların kapıma üşüşmesi an meselesiydi. Yattığım yerden onu göremiyordum ama ikinci tetikçinin başladıkları işi bitirebilmesi için yukarı çıkması şarttı. Fakat bu hareket, şu anda ayaklarının dibinde yatan arkadaşıyla

aynı kaderi paylaşmak anlamına geliyordu. Fazla seçeneği yoktu, kaçacaktı. Zihnimden bunlar geçerken, alt katta bir koşuşturma oldu, dış kapı telaşla açıldı, biri hızla uzaklaştı. Düşündüğüm gibiydi, adam kaçıyordu. Temkinli bir şekilde doğruldum, alt kata baktım, merdivenlerin dibinde hareketsiz yatan kar maskeli tetikçiden başka kimseyi göremedim. O anda aklıma gelen ihtimalle büyük bir korkuya kapıldım, kulağım Bahtiyar'ın sesinde, hızla yatak odasına seğirttim. Telaşla pencereyi açtım, silahımı doğrulttum, tetiğe basacaktım ki, bedeni bir yay gibi gerilmiş karanlığa doğru havlamayı sürdüren Bahtiyar'ı gördüm. İçime su serpildi, derin bir nefes aldım. "İyi ki saldırmadın herife" diye geçirdim içimden. "İyi ki temkinli davrandın." Eğer üzerine atlasaydı, adamın onu öldürmesi işten bile değildi. Gözlerimi kısarak tabancamı sokağın öteki ucuna çevirdim ama çok geçti, tetikçim ortalıkta görünmüyordu. Karanlığa ateş etmenin manası yoktu. Penceremin önünde öylece durarak, meçhul şahsın arnavutkaldırımlarında uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Sonra döndüm, aceleyle merdivenlerden indim. Sanki basamakların gıcırtısı biraz daha artmış, adeta gürültüye dönüşmüş gibiydi. Vurduğum adam merdivenin dibinde, sırtüstü yatıyordu. Siyah bir spor ayakkabı, aynı renk kot bir pantolon, gri bir gömlek ve kahverengi bir deri ceket giymişti. Göğsünde büyüyen kan lekesi gömleğinin rengini koyulaştırıyordu. Ama bu ölmüş olduğu anlamına gelmiyordu. Temkinli gözlerle bir süre izledim. Ne bedeninde, ne giysilerinde bir hareket vardı. Yine de tabancamın namlusunu üzerinden ayırmadan yaklaştım. Gövdesinden ahşap zemine yayılan kan gölü otomatik tabancasının düştüğü yere kadar ulaşıyordu. Ayağımla silahı uzaklaştırdım. Eğildim, sol elimle boynuna dokundum, nabzı atmıyordu. Doğruldum, evimin girişine yöneldim, daha şimdiden sokakta birikmeye başlayan meraklı yüzlerden kurtulmak için kapıyı usulca kapattım. Elektrik düğmesine uzandım, büyük bir merakla parıldadı yeşil etekli avize. Bakışlarım kapının yanındaki dolaba kaydı, aradığım oradaydı. Uzandım,

Hasibe Kadın'ın tozları silmek için kullandığı bez parçasını aldım. Yerde yatan cesede yaklaştım. Kar maskesini alt kenarından tutarak adamın yüzünden çıkardım. Sık kırçıl saçları geniş alnının ortasına kadar uzanıyordu, ince kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözleri sanki öldüğüne inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla yeşil avizeye takılıp kalmıştı, burnunun kanatları insanı rahatsız edecek kadar büyük ve karanlıktı, ince dudaklarının üzeri gür bir bıyıkla kaplıydı. Ben bu adamla nerede karşılaşmıştım? Sanki bir yerlerden hatırlar gibiydim ama çıkaramıyordum. Uzandım, yine Hasibe Kadının toz beziyle adamın deri ceketinin iç cebine soktum elimi. Aradığım oradaydı, ceketiyle aynı renkte deri bir cüzdan. Cüzdanı aldım, içindeki kartları tek tek çıkardım. Kredi kartları, özel sigorta kartları, silah ruhsatı kartı derken fotoğraflı kimliğini buldum. Yazılar o kadar küçüktü ki adamın ismini okuyamıyordum. Yaklaştırdım olmadı, biraz uzaklaştırdım, şimdi harfleri daha iyi seçebiliyordum Önce H harfini gördüm sonra A, ardından öteki harfler. Ve isim tamamlandı gözlerimin önünde. Halit Apak. Yanlış mı okudum diyerek yeniden baktım. Hayır, az önce vurduğum adam, yedi yıl önce Turgay Nacar'la birlikte sorguladığım komiser Halit Apak'tan başkası değildi.

32

Memleketin cılkı çıkmış, siz ne diyorsunuz?

"Neler oluyor Nevzat?"

Sabri'ydi soran, sırtını evimin kapısına vermiş, Olay Yeri İnceleme'nin çektiği koruma bandının bir adım gerisinden yerdeki cesede bakıyordu. Birlikte fotoğraf çektirdiği adamı tanımıyor olması bir yana, iki gündür ardı ardına saldırıya uğramış bir meslektaşına bu soruyu sorması bile tuhaftı. Sanki tetikçileri ben kiralamışım da kendime suikast düzenlettirmişim gibi bana soruyordu neler olduğunu. Yine de bunlar, müdürümüzü şüpheli durumuna sokmuyordu. Çünkü geçmişte de olmuştu Sabri'nin böyle abuk sabuk davranışları. Belki de "Nereden çıktı ardı ardına bu saldırılar, nereden geldi bu belalar başımıza?" demek istiyor, üstlerine nasıl hesap vereceğini düşünüyordu. Aynı polis amirine bu kadar kısa sürede bu kadar çok saldırı yapılması sık karşılaşılan bir vaka değildi. Gerçi memleketin son on yılda geldiği bu vaziyet de öyle sık karşılaşan bir durum değildi ya. Neyse, belki de ben böyle düşünmek istiyordum. Belki de Sabri'nin, bu olaydaki maktullerle ilgili hâlâ makul ve mantıklı bir açıklama yapacağını, okul arkadaşımın bu kanlı olaylarla alakasının olmadığının ortaya çıkacağını umuyordum. O yüzden, iskeletin dişlerindeki kurşunun benim tabancama ait olduğunu öğrendiğimden beri büründüğüm rolü oynamayı sürdürdüm.

"Anlaşılan Darko bu işin peşini bırakmayacak Müdürüm. Baksana, yirmi dört saatte iki saldırı. Belli ki çok kinlenmiş bize..."

Mantıklı bulmuştu sözlerimi, senaryoyu geliştirmeye başladı.

"Demek ki sadece Fayrap Kardeşler'i kiralamamış, başka tetikçilerle de anlaşmış. Ama bu kez kurtaramayacak kıçını. Anlayacak alçak adam, Türk polisine saldırmanın ne demek olduğunu? Ekipler varmıştır bile villasına. Az sonra gelir gözaltı haberi." Samimi görünüyordu, titreyen parmaklarıyla yıllar önce birlikte çalıştığı komiserin cesedini gösterdi. "Sahi kimmiş bu adam? Neyin nesiymiş?"

Hiç tanımıyormuş gibi bakıyordu maktule.

"Ha Nevzat, kimliğini tespit edebildik mi?"

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Gerçekten tanımamış olabilir miydi? Niye olmasın? Uzun zamandır görüşmemiş olabilirlerdi. Belki Halit'in görünümü çok değişmişti. Sabırlı olmak lazımdı. Şaşkınlığımı, gerginliğimi, içimde anbean büyüyen öfkemi gizleyerek açıkladım.

"Şahsın adı Halit Apak." Durdum ne diyecek diye bekledim, en ufak bir tepki vermeyince yineledim. "Komiser Halit Apak."

Hiç oralı olmadı; sanki bu ismi ilk kez duyuyordu.

"Polis yani öyle mi? Allah Allah, bir polis nasıl yapar bunu ya? Hem de kendi meslektaşına... Bir de komisermiş herif... Cezasını bulmuş gerçi." Canı sıkılmış gibi alt dudağını sarkıttı. "Tanıyor muydun bu herifi? Yani daha önce diyorum."

Pişkinliğin bu kadarı da fazlaydı, işte o zaman inanmaya başladım çocukluk arkadaşımın da bu tezgâhın içinde olduğuna. Başladım diyorum, çünkü hâlâ emin değildim bizim sümsük Sabri'nin böyle korkunç, böyle çetrefil bir işe bulaşacağına. Hep kendi çıkarını düşünürdü, tamam ama bu kadarını yapabilir miydi? "Ah, şu senin aptalca iyimserliğin Nevzat." Böyle derdi rahmetli annem. "İnsanlara bu kadar güvenmen başına çok iş açacak." Açmıştı zaten, hem de defalarca ama bir türlü akıllanmıyordum işte. Her şey apaçık ortayken bile hâlâ toz kondurmamaya çalışıyordum Sabri'ye. Artık bu aptalca iyi niyetten kurtulmalı, gerçekçi davranmalıydım. Vaziyet ortadaydı. Demek ki yıllar önce

ölüm kararımı alan da, aracıma bombayı koyma emrini veren de şu anda karşımda sorumlu müdür pozları kesen Sabri'den başkası değildi. Turgay Nacar bir nedenle su koyuverince onu ortadan kaldırmayı tezgâhlayan da, cinayeti işlemesi için evimin anahtarını Halit Apak'a veren de oydu. Şu anda kanıyla evimin zeminini kirleten sabık komiser, Smith Wesson'ımı almış, suç ortağı Turgay Nacar'ı öldürmüş, hatta delil olsun diye adamın parmağına içinde evimin videosu olan o yüzüğü takmıştı. Ceset bulunursa, hem kurşundan hem de yüzüğün içindeki SD karttan yola çıkarak cinayet zanlısı olarak beni göstereceklerdi. Halit, Turgay Nacar'ı öldürdükten sonra anahtarı Sabri'ye iade etmiş olmalıydı. Çünkü Janti Cemal istediğinde, Sabri hiç tereddüt etmeden vermişti anahtarı. O arada belki de bir kopyasını çıkarmıştı. Tabii ya, bu akşam Halit yine o anahtarla girmişti içeri. "Kapı zorlanmamış, anahtarla ya da maymuncukla girmişler içeri" dememiş miydi Komiser Şefik az önce. Evet, hiç kuşku yok, yıllar önce karımı kızımı katleden adamı bu kez beni öldürmeye yollamıştı Sabri. Şimdi de karşıma geçmiş, bu adamı tanıyor musun diye soruyordu. Bir an boğazına sarılmak, yaptıklarının hesabını sormak geçti içimden. Elbette yapmadım, aklımın emrine uydum, aptalı oynamayı sürdürdüm.

"Hayır, tanımıyorum, Özel Harekât'tanmış. Emekli olmuş zaten. Ama adamdaki cesarete bak, beni öldürmeye cüzdanında gerçek kimliğiyle geliyor. Başına bir şey gelmeyeceğinden o kadar emin yani. " Birden durdum. "Size de tanıdık gelmedi, değil mi?"

İrkildi, gergin bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Niye tanıdık gelsin?"

Çok da önemli değilmiş gibi omuz silktim.

"Güneydoğu'da görev yapmış. Siz de orada bulunmuştunuz ya. Hani dedim, belki oradan tanıyabilirsiniz..."

Hemen karşı çıkmadı, hatta söylediğim ihtimali düşünmeye değer bulmuş gibi emniyet bandına yaklaştı. Ama ahşap zemini santim santim tarayan Olay Yeri İnceleme'nin şefi engel oluyordu cesedi görmesine.

"Şefik, çekilsene şöyle ya" diye uyardı hiç de nazik olmayan bir sesle. "Şu adamın suratını bir göreyim."

"Pardon, pardon müdürüm, buyurun" diyerek telaşla çekildi Şefik. Ama bu defa iri gövdesiyle Olay Yeri İnceleme'nin polislerden Yalım girdi müdürle Halit Apak'ın arasına. "Yalım, Yalım, kenara geçsene. Bırak, bırak biraz çalışmayı. Sabri Müdürüm, maktulü görmek istiyor."

Genç polis de aradan çekilince, Sabri'nin görüş alanı açıldı. Nedense gözlüklerini çıkardı, gözlerini kısarak maktule bakmaya başladı. Hiç acele etmeden, her bir ayrıntıyı görmek istercesine uzun uzun inceledi Halit'in sararmaya başlayan yüzünü, sonra hiç tepki vermeden mırıldandı.

"Yok Nevzat, yok, ben de tanımıyorum. Hiç görmedim, gördüysem de hatırlamıyorum. Yoldan çıkmış bir polis işte. Nasıl yapıyorlar bu işi valla, anlamıyorum. Üç kuruş için insan şerefini satar mı?"

Bir de utanmadan ahlak dersi veriyordu. Koyu renk gözlüklerini taktıktan sonra, bana döndü.

"Sahi Nevzat, o telaş içinde sormayı unuttum, sen nasılsın, yaran beren yok değil mi?"

Yine o samimi arkadaş tavrına bürünmüştü.

"Teşekkür ederim Sabri, gayet iyiyim, hiçbir şeyim yok ama biraz geç kalsam, kurşunu yiyecektim alnımın ortasına. Şakağımı yaladı geçti valla." Çalışmayı bırakmış merakla bizi dinleyen Olay Yeri İnceleme'nin komiserine üst katı gösterdim "Yukarıda birkaç çekirdek olmalı Şefik, merdivenin sağ çaprazındaki duvarda. Kapıya saplanmış da olabilirler, adam dört el ateş etti."

Sanki bir felaketle karşılaşmış gibi acıyla yüzünü buruşturdu.

"Merak etmeyin, buluruz çekirdekleri. Siz kendinize dikkat edin. Dün gece öyle, bu akşam böyle, nedir bu ya? Aman Başkomserim, ne olur dikkat edin. Bak valla, ucuz atlatmışsınız. Allah korumuş sizi."

Muzip bir gülümseme geçti yüzümden.

"Allah korudu ama bu vazifeyi bizim Bahtiyar'a vermiş

anlaşılan. Bir de bu hayvancıkları katledelim diyorlar. Eğer Bahtiyar havlayarak ortalığı ayağa kaldırmasaydı, Başkomiserin bu akşam sizlere ömür..."

"O ne biçim laf Nevzat!" diye kesti Sabri. "Ağzından yel alsın ya. Dur bakalım, daha yapacak çok işimiz var bu dünyada."

Sahiden sinirlenmiş gibiydi. Bütün bedeninin belli belirsiz titrediğini fark ettim. "Bu geri zekâlı da başaramadı seni öldürmeyi, şimdi yeni bir plan kurmak gerekli" diyecek hali yoktu. Elbette cinayet büronun has elemanı, okuldan arkadaşı Nevzat için üzülmüş gibi görünecekti.

"Yalnız evin hali fena Başkomserim" diye homurdandı Şefik. "İşimiz bittikten sonra sağlam temizlik ister. Belki boya badana..."

Sabri birden sinirlendi.

"Onu mu düşünüyorsun şimdi Şefik? Cana geleceğine mala gelsin, Nevzat sağ salim kurtuldu ya, hiçbirinin önemi yok. İstanbul'un en iyi ustalarını bulur, evi eski haline getiririz."

Yanılıyordu Sabri, bu ev hiçbir zaman eski haline gelmezdi. Yedi yıl önce patlayan o bomba bu evde bir şeyleri sonsuza kadar değiştirmişti. Yedi yıl önce o bomba patladığında daha da büyük bir yıkım olmuştu binada. Patlamanın şiddetinden bütün camlar parçalanmış, duvarlarda çatlaklar oluşmuş, cumbanın ahşabı kırılmış, alçılar yere saçılmıştı. O zaman sadece boya değil, gerçekten sağlam bir tamir gerekiyordu. Sadece camları taktırabilmiştim ilk günlerde, sonra hastalık, hastane derken bir yılı bulmuştu tamiratın yapılması. Bir yıl sonra bütün duvarlar sıvanmış, ahşaplar onarılmış, her yer boyanmıştı. Patlamadan önceki gibi olmuştu ev ama asla eski haline dönmemişti, hiçbir zaman da dönmeyecekti. Aklımdan bunlar geçerken bakışlarım yeniden evimin ortasında cansız yatan adama kaydı. Rastlantı sonucu yolumun kesiştiği bu alçaklar hayatımı mahvetmişlerdi. O yüzden şimdi kanlar içinde yatan bu cesede bakarken ne bir vicdan azabı, ne merhamet ne de suçluluk duyuyordum.

"Öyle değil mi Nevzat?" diye omzuma dokundu Sabri. Kederlendiğimi zannediyordu ama ben öfkeden delirecek haldeydim.

"Öyle, öyle. Tek derdimiz bu olsun, toparlarız."

Müdür yerine tanıdık bir ses karşılık verdi.

"Ama önce şu Darko'nun defterini dürmemiz lazım." Başımı çevirince Ali'yi gördüm. Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı. "Bu sabah bırakmayacaktık o herifi Başkomserim. Ne o herifi ne de avukatını. İkisini birden tıkacaktık içeri. Bak bakalım bunu yapacak cesareti bulabiliyorlar mıydı?"

Sabri de katıldı öfkeli adamlar korosuna.

"Gene bulamayacaklar Ali, o iş tamam. Şu anda paketliyor herifi bizimkiler. Birazdan gelir kelepçeli fotoğrafları."

O anda gördü Ali yerdeki maktulü. İlgiyle bakmaya başladı, bu kötüydü işte. Eğer yerde yatan cesedin Halit Apak'a ait olduğunu fark eder de Sabri'nin yanında açıklarsa bir çuval incir berbat olurdu.

"Sahi Ali ya, şu bizim korumalar neredeymiş?" diye konuyu değiştirmek istedim. "Konuştun mu onlarla?"

Yeniden bana çevirdi sıkıntılı bakışlarını.

"Konuştum Başkomserim, konuştum ama o iş epeyce karışık. Komiser yardımcısı Yasin 'Anons geldi, öyle ayrıldık' diyor."

"Ne anonsu ya?" diye çıkıştı Sabri. "Onların vazifesi burada beklemekti. Nasıl giderler? Anons geldi ne demek?"

Ellerini sıkıntıyla yana açtı Ali.

"Valla ben de aynısını söyledim müdürüm. Hatta daha ağır konuştum ama anons onların koduyla gelmiş. 'Acil, merkeze dönün, görevi başka ekip devralacak' denmiş. Yasin itiraz edecek olmuş, 'Çağrıya uyun, merkezde bekleniyorsunuz' denilmiş. Öteki üçü de doğruladı Yasin'i. Hatta aralarında vazifeyi devralacak ekibi bekleyelim tartışması olmuş ama sonunda emre uymazsak başımız belaya girer diyerek merkeze intikal etmişler. Tabii, merkeze gidince böyle bir anonsun geçilmediği anlaşılmış. Yahut inkâr edilmiş"

Çok tuhaf bir şey duymuş gibi bakıyordu Sabri.

"İnkâr edilmiş ne demek?" diye gürledi. "Nasıl inkâr edebilirler."

Hiç sözünü sakınmadı Ali.

"Valla orasını bilmiyorum müdürüm? Araya birileri girmiş, ekibi uzaklaştırmış olabilir." Bir an sustu. "Ya da Yasin'in ekip yalan söylüyor. Ben çok iyi tanımıyorum bu elemanları, belki siz tanıyorsunuzdur."

Ortalık iyice gerilmeye başlamıştı.

"Ben nereden tanıyayım Ali? O kadar çok insan var ki elimizde, her birini tek tek nasıl bileyim? Koruma Şube'den istedik, göndermişler işte." Gereksiz yere gerginleştiğini anlamış olacak ki sakinleşmeye çalıştı. "Ama saçma, çok saçma. Niye yalan söylesin ki o çocuklar? Öyle değil mi Nevzat, bu Darko denen rezilin herkesi satın alacak hali yok ya. Belki bir yanlış anlaşılma olmuştur."

Yanlış anlaşılma filan yoktu, bizi tuzağa düşüreceklerdi, fakat beceremezmişlerdi, olay bundan ibaretti. Sabri de farkındaydı bunun. Ama şu anda bunu yüzüne vurmak işime gelmezdi. O yüzden suyuna gittim.

"Mümkün tabii, bazen oluyor böyle yanlışlıklar."

"Nasıl mümkün Başkomserim?" diye atıldı bizim Ali. "Belli ki işin içinde tezgâh var. Darko kafaya koymuş, sizi öldürmeden durmayacak. Bizden de birilerini angaje etmiş. Tıpkı sabahki şerefsiz avukat gibi, ya parayla satın almış ya da kaset filan, şantaj montaj, neyse işte. Evet, müdürüm niye öyle bakıyorsunuz? Ne filmler dönüyor lüks otellerde, havuzlu villalarda. Bir ay önce haberlerde çıktı. Çakalın biri, beş yıldızlı otelinde milletvekillerine, kanun adamlarına eskort kızlarla parti düzenleyip hepsini filme almış. Ondan sonra pis işlerini yaptıracak. Memleketin cılkı çıkmış, siz ne diyorsunuz? Daha geçen gün Kuştepe'deki baskın sonrası Bâki komiserim anlattı, Mersin Limanı'nda sağlam adam bulmakta zorlanıyoruz diye. Zan altında kalmamak için alnına kamera takıp öyle gidiyormuş operasyona."

Dinledikçe suratı düşüyordu Sabri'nin, sonunda dayanamadı.

"Burası Mersin değil Ali, burası İstanbul. Burada olmaz öyle şey evladım. Bizim teşkilatımızda barınamaz öyle adamlar." Böyle söylüyordu ama gözleri onu yalanlamak istermişçesine yerde yatan emekli komiser Halit Apak'a kaymıştı. "Tabii çürük elmalar olabilir ama er ya da geç temizleriz onları..."

Eyvah, Ali'nin de bakışları yine maktule kaymıştı.

"Müdürümüz haklı Alicim" diyerek yardımcımın koluna girdim. "Kirli polisler her zaman çıkabilir. Neyse, gel, şu şahsa bir de sen göz at bakalım." Manidar bir şekilde ardı ardına iki kere sıktım kolunu. Göz göze geldik, işin içinde bir iş olduğunu anlamıştı. "Tahmin edeceğin gibi tetikçimiz bu şahıs. Emekli polismiş, Özel Harekât'ta komiserlik yapmış. Müdürümüz tanımıyor, ben de ismini ilk kez duyuyorum. Halit... Komiser Halit Apak. Hatırlıyor musun böyle birini?"

Gizli mesajımı almış olmalıydı, düşünür gibi yaptı.

"Halit, Halit... Ahlak Büro'da Halit adında bir komiser vardı..."

"Alakası yok" diye araya girdi Sabri. "Ahlak Büro'daki komiserin soyismi Kaynakçı... Halit Kaynakçı. Çok temiz çocuktur, çok da iyi bir polis. Halen de görev başında, emekli filan değil."

Yine de maktule yakından bakmaktan vazgeçmedi Ali, sonra başını geriye attı.

"Yok, ben de tanımıyorum, benim bildiğim tek Halit, Ahlak Büro'daki komiser, başka Halit bilmiyorum."

Tam içim rahatlamışken çalmaya başladı telefonum; arayan kriminoloğumuzdu. En son neyi araştırıyordu bu kız? Hatırlamaya çalışarak açtım.

"Alo Zeynepçim buyur..."

"Çok geçmiş olsun Başkomserim, nasılsınız? Ali iyi olduğunuzu söyledi ama..."

Sesi endişe yüklüydü.

"İyiyim Zeynepçim, merak etme gayet iyiyim. Sen ne yaptın? Var mı bir gelişme?"

Kısa bir sessizliğin ardından ciddi bir sesle açıkladı.

"Aslında var Başkomserim, DNA sonuçları geldi."

Sabri'nin bizi duyabileceğini düşünerek birkaç adım ilerledim.

"Evet Zeynepçim..."

İç çekişini duydum.

"Sonuçlar geldi Başkomserim" diye yineledi üzgün bir sesle. "Pozitif çıkmış... Bengi'nin DNA'sı iskeletin DNA'sıyla uyuşuyor. Ağva'da bulduğumuz iskelet Turgay Nacar'a aitmiş."

33

Sanki cenaze evi gibi olmuştu meyhane

Tatavla'nın bulunduğu sokak karanlığa bürünmüştü. Yağmur bile öfkesini yitirmiş, sanki bir şeylerden çekinir gibi belli belirsiz çiseliyordu. Dar sokak boyunca karşılıklı sıralanan evlerde ışıklar kapanmış, mahalleli uykuya çekilmişti. Ali aracı meyhanenin girişine çekerken saate baktım, gecenin biriydi. Geç kalmıştım, çok geç. Gelmeden önce ardı ardına iki kez aramıştı Evgenia. Gergindi, endişe içindeydi, ben de onun için kaygılanıyordum. Sesini duyduğuma sevinmiştim, korumaların sokakta olduğunu duyunca rahatlamıştım. Olanı biteni anlatmıştım Evgenia'ya, bunu hak ediyordu. Gerçeği saklamam onu korumazdı. Tehlikenin ciddi olduğunu bilmesi, karşımızdaki adamların ne kadar acımasız olduğunu anlaması gerekiyordu. Belki böylece fikrini değiştirir, Azez'le birlikte bir süreliğine Atina'ya gider, bu kanlı entrika çözülene kadar orada kalırdı. Saldırıyı duyunca, bir "Ah" çıkmıştı ağzından. "Ah Nevzat, iyisin değil mi?" İyi olduğumu öğrenince rahatlamıştı. "Bu adamlar bu işin peşini bırakmayacak" diye mırıldanmıştı sonra. "Bu adamlar kötülüğün ta kendisi. Nasıl kurtulacağız bu beladan?"

Ne söylesem onu ikna etmeye yetmezdi. Üstelik telefonda konuşulacak bir mesele değildi bu. Yine de ona güven vermem gerekiyordu.

"Bize hiçbir şey yapamayacaklar Evgeniacım. Çok yakında ele geçireceğiz hepsini. İnan bana, hepsini içeri tıkacağız."

Böyle söylüyordum ama gerçek farklıydı, daha Darko'yu bile yakalayamamıştık; Sabri'nin söylediği gibi Sarıyer'deki villasına gerçekten de büyük bir operasyon yapılmış ama adam bulunamamıştı. Hem kendisi hem ailesi evde yoktu. Belki de Türkiye'yi terk etmişti. Belki de tümüyle kurtulmuştuk bu uyuşturucu baronundan ama ben Halit Apak'ı üzerime salanın Darko olduğundan bile emin değildim. Gerçi saldırının ardından böyle sırra kadem basması şüpheyi onun üzerine çekiyordu ama bu herifin bu kadar gözü kara olabileceğini düşünmüyordum. Bunu yapabilmesi için gerçekten de arkasının çok sağlam olması gerekiyordu. Yahut aklını yitirmiş olmalıydı. Henüz bu soruların yanıtını bulamamış olmama rağmen gene de Evgenia'yı teskin etmeyi sürdürmüştüm.

"Bak bir haftaya kalmaz, bu meseleyi hallederiz. Bir hafta sonra hepsini adalete teslim etmiş oluruz."

Zavallı sevgilim, böyle bol keseden umut dağıtan sözlerimi sessizce dinlemişti. Bana inanmak istiyordu fakat iki gün ardı ardına gelen saldırılar, bu kesintisiz şiddet, gözünü korkutmuştu.

"Öyle olacak, değil mi Nevzat?" demişti cılız bir sesle. "Sana bir şey yapamayacaklar, değil mi? Bize bir şey yapamayacaklar?"

Güzide'nin bunları söylemeye bile fırsatı olmamıştı, çünkü ne o ne de ben tehlikenin farkındaydık. Olsaydım, olsaydık, o patlama hiçbir zaman gerçekleşmezdi. Ama şimdi tehlikenin farkındaydım; Evgenia'ya da Azez'e de zarar gelmesine izin vermeyecektim.

"Saçınızın teline bile dokunamayacaklar" demiştim kararlılıkla. "Bugüne kadar neyi söyledim de yapmadım? Bu meseleyi de halledeceğiz ama dikkat etmek lazım tabii. Savcı Ayten'i bekliyorum. İfademi verir vermez çıkıp geleceğim. Oturur konuşuruz, ne yapmamız gerektiğine karar veririz."

Sanki aklımdakileri okurmuş gibi anında itiraz etmişti.

"Ben bir yere gitmem Nevzat, aklından böyle bir şey geçiyorsa unut. Seni bırakıp Atina'ya filan gitmem. Öyle bir şey yok. Anca beraber kanca beraber."

En çok korktuğum da buydu işte. Benim yumuşak başlı Evgenia'm kolay kolay hayır demez ama derse de kimse onu kararından döndüremezdi. İstanbul'da kalması tehlikeliydi, hem de çok tehlikeli. Ancak şu anda onu ikna edemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

"Tamam, tamam, ben Yunanistan'a mı git dedim? Gelince oturur konuşuruz, ne yapacaksak birlikte karar veririz. Ben birazdan geleceğim zaten."

Böyle söylememe rağmen bir türlü çıkamamıştım yola. Önce Savcı Ayten ifademi almıştı, hepimiz gibi o da böyle bir saldırı beklemiyordu. Epeyce şaşkındı, uyuşturucu tacirinin bu kadar cüretkâr olması onun da kafasını karıştırmıştı. "Kendinize dikkat edin Nevzat Bey" demişti ifadem bitince. "Darko Samartiç bu meseleyi kan davasına çevirmiş görünüyor. Elinden geleni ardına koymayacaktır. Bakın adam, emekli de olsa emniyet mensuplarını istediği gibi kullanıyor. Belki bilhassa bir emniyet mensubunu yolladı, sizi, kendi adamlarınıza öldürtürüm demek için. Her halükârda çok dikkat etmelisiniz. Korumaları artırırız, başka bir talebiniz olursa söylemekten çekinmeyin."

Ayten Hanım gerçekten de kaygılanıyordu benim için, üstelik hiç de haksız sayılmazdı. Benim aklım ise Evgenia'daydı. Korumalar sokaktaydı, üstelik Zeynep'i de Tatavla'ya yollamıştım ama içim rahat değildi. Halit Apak'ın silah kuşanıp beni öldürmek için bizzat evime gelmesi, Darko Samartiç'in kayıplara karışması perde arkasında büyük bir planın tezgâhlandığını gösteriyordu. Bu tezgâhı düzenleyenlerin tam olarak kim olduğunu bilmesem de hiçbirimizin güvende olmadığını çok iyi biliyordum. Hemen Evgenia'nın ve Azez'in yanında olmalıydım, onların yüzünü görmeli, seslerini duymalıydım. O yüzden Tatavla'nın huzur içinde yüzen sokağına girdiğimizde rahatlamış değildim.

Aracımız meyhanenin önünde durunca, ilerdeki ekip bizi tanımıştı, selektör yaparak selam verdiler. Böyle tetik durmaları yüreğime biraz su serpti. Bu akşam benim evin orada yaşanan rezaletten sonra anlaşılan Koruma Büro alarma

geçmişti. Arabadan önce ben indim. Bizim arabayı izleyen korumalar da araçlarını on metre kadar geriye park etmişlerdi. Sonra da Ali indi arabadan ama meyhaneye yönelmedi, önümüzdeki ekip otosunu gösterdi.

"Şu çocuklarla bir konuşayım, şüpheli bir durum var mı anlayalım?"

Belki benim de konuşmam gerekirdi ama önleyemediğim bir telaş, bir endişe vardı içimde. Sanki bir felaket olmuş, sanki Evgenia ile Azez'in başına kötü bir olay gelmiş gibi bir an önce onları görmek istiyordum. Saçma bir duyguydu ama böyle düşünmekten kendimi alamıyordum. "Aşırı kaygı iyi değil Nevzat Bey, anksiyete majör depresyonu yeniden tetikleyebilir." Tetiklerse tetiklesin diye susturdum belleğimin kim bilir hangi köşesinden bana seslenen Doktor Nevres'i, aceleyle dış kapıya yürüdüm. Dar koridoru geçerken bir şeyin eksikliğini hissettim. Neydi eksik olan? Birden anladım, Tatavla'ya her gelişimde bir şarkı çalardı. Müzeyyen Senar, Zeki Müren, Safiye Ayla gibi sanatçıların muhteşem sesleri karşılardı kapıda beni, oysa şimdi tek bir melodi bile duyulmuyordu. Sanki cenaze evi gibi olmuştu canım meyhane. Vaktin geç olmasının da etkisi vardı elbette, Evgenia komşularını rahatsız etmemeye özen gösterirdi ama asıl başımıza gelenler tadını kaçırmış olmalıydı sevgilimin. Yeniden o endişe çöreklenir gibi oldu göğsüme, kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı, nefes almakta zorlanır gibi oldum. Hayır, bu duyguya teslim olmayacaktım, adımlarımı hızlandırarak girdim meyhaneden içeriye. Öyle apar topar dalınca, birden başgarson İhsan dikildi karşıma. Bedeni yay gibi gerilmiş, her türlü kavgaya hazırdı.

"Buyurun?" Beni tanıyınca, gevşedi. "Ah, siz miydiniz Nevzat Bey, tanıyamadım, kusura bakmayın. Hoş geldiniz."

Aferin diye geçirdim içimden, iyi dost böyle günde belli olur. Usulca vurdum omzuna.

"Hoş bulduk İhsan. Nerede bizimkiler?"

Yanıtlamasına gerek kalmadan gördüm; Evgenia ile Zeynep pencere kenarındaki bir masada oturmuş sohbet

ediyorlardı. Azez yoktu ama buralarda bir yerlerde olmalıydı. Gözlerim boş masalarda kızımı ararken Evgenia'nın sesi duyuldu.

"Nevzat, ah Nevzat" diyerek ayaklandı. Sanki günlerdir görüşmemişiz gibi kollarını açarak yaklaştı. Sımsıkı sarıldık. Bir süre öylece kaldık, bedeninin sarsılışından ağladığını hissediyordum. Bir an sadece Evgenia'ya değil aynı anda Güzide'ye, Aysun'a ve Azez'e sarıldığımı hissettim. Kendimi tutmasam ben de hüngür hüngür ağlayacaktım ama yapmadım. Şu sıra zayıflığa, duygusallığa, dağılmaya hakkım yoktu. Kaybettiklerimin hesabını sormak, korumam gereken insanları hayatta tutmak zorundaydım. Yorulmak, yılmak, teslim olmak yoktu. Usulca çözüldüm Evgenia'dan, buğulanan gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları sildim elimle. Islak gözlerine birer öpücük kondurdum.

"Her şey yoluna girecek Evgenia. Boş yere üzme kendini."

Nasıl üzülmeyeyim, dün akşam ikimize, bu akşam sana saldırdılar, ölüm etrafımızda kol geziyor, demedi, çaresizce gülümsemeye çalıştı.

"Sen öyle diyorsan her şey yoluna girer" dedi burnunu çekerek. "Ama kaygılanıyor tabii insan..."

"Kaygılanma, hepsi geçecek. Sahi Azez nerede?"

Yine gözleri nemlendi.

"İçerde uyuyor, Fulya'yla bırakamadım bu gece. Yanımızda olsun istedim. Benim odamda küçük bir yatak yaptık, erkenden uyudu zaten." Üzüldüğümü anlamıştı. "Merak etme, iyi, çok iyi. Hatta burada kaldığı için çok mutlu oldu."

Biliyordum, bazı akşamlar, Azez eve gitmek istemez, annesinin yanında kalmak isterdi ama Evgenia'nın sözleri yeterli gelmedi.

"Kızı bir görseydim, iyi olurdu."

Hemen elimden tuttu.

"Tabii gel, birlikte bakalım."

Küçük odaya yönelirken, içeri girdiğimden beri ayakta dikilmekte olan kriminoloğumuza seslendim.

"Otur Zeynepçim, otur, öyle ayakta durma, Ali de gelmek üzeredir zaten."

Yorgun bir gülümsemeyle aydınlandı güzel yüzü, usulca çöktü iskemlesine. Küçük odada rahat bir yatak hazırlamıştı Evgenia kızımıza. Her zamanki gibi oyuncak ayısı Mişa yine yanındaydı ve uyurken yerinde duramadığından yine savurup atmıştı battaniyeyi üzerinden.

"Nasıl da deli yatıyor bu çocuk?" diye söylendi Evgenia. Bu akşam kim bilir kaçıncı kez yaptığı gibi eğilip battaniyeyi düzeltecekti ki, koluna dokundum.

"Bırak, ben yaparım."

Dizimin üzerine çöktüm, sessizce uyuyan Azez'in yanağına bir öpücük kondurdum. Gülümsedi, sonra anlaşılmayan bir şeyler söyleyerek sola döndü. Yüzüne dökülen saçlarını yana çektim. "Mutlu görünüyor" diye mırıldandım.

"Mutlu, çok mutlu. Umarım hiçbir şey bozmaz mutluluğunu."

Evgenia ayakta durmuş sevecen gözlerle bizi süzüyordu ama sesindeki huzursuzluk hissedilmeyecek gibi değildi.

Battaniyeyi üzerine örtüp doğrulurken karşılık verdim.

"Hiçbir şey bozamayacak mutluluğunu." Evgenia'nın gözlerine baktım. "Buna izin vermeyeceğim. Hiçbirimizin kılına zarar veremeyecekler."

Evgenia yine kederlenmişti, onu bu ruh halinden kurtarmalıydım.

"Artık beni sevmiyorsun galiba" dedim sitem yüklü bir sesle.

Yeşil gözleri iri iri açıldı.

"O nasıl söz Nevzat? Niye, ne oldu ki?"

İyice abartarak söylendim:

"Daha ne olsun, eskiden kapıdan adımımı atar atmaz, karnın aç mı derdin, şimdi ne soruyorsun, ne ediyorsun?"

Kıpkırmızı oldu yüzü.

"Ah Nevzat çok özür dilerim, akıl mı kaldı bende. Sabahtan beri bir şey yemedin değil mi? Hadi gel, içeri geçelim, hemen bir şeyler hazırlayayım sana."

Omuzlarından tuttum, sevgiyle sarstım.

"Dur, dur ya, o kadar acıkmadım. Daha doğrusu buraya gelene kadar açlık hissetmiyordum ama sizi görünce rahatladım, açlığım aklıma düştü."

Yeniden hareketlendi.

"Çok iyi olmuş." Küçük odadan dışarı doğru yürürken tamamladı cümlesini. "Şimdi şahane bir sofra kurarım ben sana..."

Ona ayak uydurmaya çalışırken, "Ama rakı yok" diye uyardım. "Bu mesele çözülene kadar içmek yok. Kafamın dinç olması gerekiyor. Bir süre hepimiz uyanık olmalıyız."

Evgenia yanıt vermeye hazırlanırken çalmaya başladı telefonum. İlhami arıyordu. Gecenin bir yarısı aradığına göre önemli olabilirdi. Evgenia mutfağa geçiyorum diyerek uzaklaşırken ben de telefonu açıp salona yöneldim.

"Alo İlhami..."

"Nevzat, nasılsın kardeşim? Bir şeyin yok değil mi?"

Tok sesi telaş içindeydi.

"Yok İlhami, bu defa da atlattık, bir şeyim yok, gayet iyiyim."

Niye böyle söylüyordum ki, hiç de iyi değildim aslında. Ama İlhami sözüme inanmıştı bile.

"Geç aradığım için kusura bakma, az önce duydum, yine saldırmış puştlar ha? Bu nasıl iştir ya? İki akşam ardı ardına..."

İlhami konuşurken onun bana gerçekten de yardım edebileceğini anladım. Üstelik yardım teklifi de ondan gelmişti. Eğer bütün bu olup bitenlerin arkasında Sabri varsa, onun ipliğini İlhami sayesinde pazara çıkarabilirdim.

"Öyle oldu işte. Şu Darko denen it, sandığımızdan daha gözü kara çıktı."

Anında itiraz etti.

"Yok be Nevzat, yok be kardeşim, Darko'da öyle bir yürek yok. Birilerinin taşeronluğunu yapıyor bu orospu evladı. Yanlış anlama, tetikçileri kiralayan Darko değildir demek istemiyorum ama onun da ipleri birilerinin elinde. Kendi başına Türk polisine saldırmayı göze alamaz bu sünnetsiz piç."

Böyle imalı konuşmalar değil gerçek lazımdı bana.

"Kim peki? Kim Darko'yu bana saldırtan?"

Hemen yanıtlayamadı tabii.

"Valla benim duyduğum kadarıyla tek kişi değil, Darko'nun dizginleri birkaç kişinin elinde. Zaman zaman değişiyor bunlar, oturtmuşlar bunu kucaklarına istedikleri gibi zıplatıyorlar. Darko da onları kullanıyor tabii. Al gülüm ver gülüm hesabı. Bak, kanıtla dersen, elimde belge yok ama bilgi var, olaylara tanık olan polislerin anlattıkları var. İstersen onlarla da konuştururum seni. Ama Sabri'ye dikkat et derim. Adamı sevmediğim için söylemiyorum, bilirsin, kimseye iftira atmam. Bu Sabri birkaç hayat sürüyor, adamın yüzünde bir sürü maske var."

Söyledikleri benim ulaştığım sonucu destekler nitelikteydi ama daha fazla malumat gerekiyordu.

"Sabri niye beni öldürtmek istesin?" diye kestim sözünü. "Adama bir zararım yok ki. Üstelik çocukluk arkadaşım."

Yine sessizlik oldu.

"Onu ben de çözemedim, o yüzden kesin konuşmuyorum. Geçmişte aranızda bir husumet, bir çekememezlik oldu mu? Çocukken bile olabilir. Sabri unutmaz, deve kini vardır adamda. Hemen de dikilmez karşına, sabırla uygun anı bekler."

Doğruydu, Sabri birinden nefret ederse mertçe çıkmazdı karşısına, hasmının zayıf düşeceği anı kollardı. Ama bana karşı hiç böyle davranmamıştı. Çünkü tekerine taş koymamıştım. Daha doğrusu öyle olduğunu zannediyordum. Ta ki Orkun Yolcu cinayetinin soruşturmasını üstlenene kadar. Eğer Orkun'u kimlerin öldürdüğünü bulmuş olsaydım, belki Sabri ve ekibi hapse girecekti. İşte bu yüzden bana tezgâh kuruyordu eski arkadaşım. Üstelik kin duyduğu filan yoktu. Son derece bilinçli olarak, kirli hayatını sürdürebilmek için beni ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Fakat bunları İlhami'ye anlatmadım.

"Yok, öyle bir olay olmadı" dedim kesin bir tavırla. "Ne ben Sabri'ye ne de o bana bir yanlış yaptı. Bir kez bile kavga etmedik."

"Belki de yanılıyorum. Belki de Sabri değildir ama korkulu rüya görmektense uyanık olmakta fayda var. Ardı ar-

dına iki saldırı. Belli ki organize edilmiş bir suikast ile karşı karşıyayız. Böyle sinsi bir tezgâhta en yakındakinden bile kuşku duyacaksın... İstersen şöyle yapalım Nevzat, ben biraz araştırma yapayım, Sabri dışındaki ihtimalleri gözden geçireyim, teşkilattaki çocuklardan bilgi alayım, yarın bir daha konuşalım. Olur mu?"

İstediğim tam da buydu.

"Çok teşekkür ederim, çok makbule geçer. Karanlıkta koşuyoruz İlhami, ne yolu görebiliyorum, ne etrafımdakileri. Yardımın çok işime yarar."

"Ne demek Nevzat ya, sana değil de kime yardım edeceğiz. Teşkilatta para için, mevki için, konum için yırtınan çok adam var, asıl senin gibi polisler kıymetli. Senin gibi insanlar sayesinde gerçek manasını buluyor bu meslek. Gerçek polis sensin Nevzat, ötekiler devlet memuru."

Utanmıştım, üstelik biraz abartıyordu.

"Sen de o iyi polislerden biriydin müdürüm" demek gereğini hissettim. "Sizin gibi polislerden de pek kalmadı artık."

İç çekişini telefonun bu ucundan duydum.

"O kadar da değil Nevzat. Dur bakalım, biz ölmedik daha... Öyle kolay değil bu şehirde polis avlamak. Bu işin arkasında kim varsa, burnundan fitil fitil getirmezsek yazıklar olsun bize. Palavra sıkmıyorum Nevzat, düzgün insanlar var teşkilatta. Sesleri çok çıkmıyor ama namuslu adamlar, gerçek polisler. Destek olurlar bize. Yeter ki suyun başında kim var bir anlayalım, yeter ki neler olup bittiğini bir öğrenelim. Sen biraz müsaade et bana, yarın konuşuruz. Mutlaka arayacağım. Hadi, yorgunsundur, daha fazla tutmayayım seni. Hadi, iyi akşamlar."

İnanç dolu, umut doluydu sesi. Gerçekten yardım edebilir miydi, bilmiyordum ama bu konuşma iyi gelmişti bana.

"Teşekkür ederim İlhami" dedim minnet dolu bir ifadeyle. "Çok sağ ol, iyi akşamlar..."

34

Darko seninle görüşmek istiyor

Fatih Camii'nden Adalar'a kadar uzanan geniş bir alanı gösteren siyah beyaz İstanbul fotoğrafının altındaki masada oturuyorduk. Boş meyhanedeki hüzün bize de bulaşmıştı; birbirimize itiraf etmesek de endişe, gerginlik, çaresizlik ele geçirmişti hepimizi. Şarkıların söylendiği, şen kahkahaların çınladığı, dost sohbetlerinin yapıldığı Tatavla'ya hiç yakışmıyordu bu keder. Evimin salonunda kanlar içinde yatan Halit geldi gözlerimin önüne, bir zamanlar karım ve kızımla neşeli sabah kahvaltıları yaptığımız, yorgun geçen bir günün ardından hep birlikte yemekler yediğimiz mahrem mekânımızda yatan yabancı bir ölü. Bu görüntü de hiç yakışmıyordu bir zamanlar mutlulukla yaşadığımız evime. "Gittiğin her yere ölümü götürüyorsun Nevzat." Öyle yapıyordum gerçekten, böyle olmasını istemesem bile, sonu hep ölümle bitiyordu. Üç gündür kaç kişiyi vurmuştuk, kaç kişi canından olmuştu. Biliyorum, ben onları vurmasaydım, onlar... Durduk yere kimseyi öldürmedim ama bu kadar ölüm fazla değil miydi? Ne yapalım, mesleğimiz bu deyip geçiştiremezdim. Ne yapıyordum ben gerçekten? Karımı, kızımı kaybetmiştim, şimdi de bu masada oturan herkesi, içerde olan bitenden habersiz uyuyan Azez'i riske atmıştım. Benim yüzümden herkes tehlike altındaydı. Değer miydi buna? Neden bırakmıyordum ki bu mesleği, neden yeter artık deyip, Evgenia ile Azez'i de alıp gitmiyordum bu-

ralardan. İyi de nasıl yapacaktım bunu? Hem yapsam bile beni kendi halime koyacaklar mıydı bakalım? Her yanım kuşatılmış gibiydi, büyük bir entrikanın içine düşmüştüm, tuzak üstüne tuzak kuruyorlardı bana. Öyle elimi kolumu sallayarak gitmeme izin verirler miydi? İzin verseler bile, karımla kızımın katillerine bu kadar yaklaşmışken, onları adalete teslim etmeden gidebilir miydim? Yeni, huzurlu bir hayata başlayabilir miydim? Hayır, hiç öyle kaçma hayalleri filan kurmamalıydım, bu kanlı tezgâhı açığa çıkarmadan, karımla kızımın katilleriyle hesaplaşmadan rahat yoktu bana. Masada oturan Evgenia, Zeynep ve Ali'ye baktım, onları kurtarmanın yolu da katilleri bulmaktan geçiyordu.

"Yani bu saldırının Darko'yla alakası yok mu?" diyen Zeynep'in sesiyle toparlandım. Yorgunluktan süzülmüş gözleri hayretle açılmıştı. "Peki, o zaman kim var bu işin arkasında?"

Evgenia'nın bir çırpıda hazırladığı köftelerin ancak iki tanesini yiyebilmiş, mevsim salatasından da bir iki çatal almış, öylece bırakmıştım. Uyanmaya başlayan açlığım hızla sona ermişti. Evgenia'nın ısrarlarına rağmen bir lokma bile fazladan atamamıştım ağzıma. Ama çay iyi gelmişti, sıcak kırmızı sıvıyı tadını çıkartarak içerken bir yandan da olanı biteni anlatmıştım. Eksik kalanını da Ali tamamlamıştı. Duydukları karşısında en az Evgenia kadar şaşkınlığa kapılan kriminoloğumuz bir süre düşündükten sonra tam da sorulması gerekeni soruyordu işte: "Kim var bu işin arkasında?"

Önündeki boşalmış çay bardağını eliyle itekleyen Ali, kötü bir hükmü bildirir gibi öfkeyle yanıtladı.

"Sabri Müdür, başka kim olacak? Adam açıkça yalan söylüyor. Orkun Yolcu, Turgay Nacar ve Halit Apak'la birlikte görev yaptıkları, Reyhan Hanım'ın ve Necmi'nin söyledikleriyle kesinleşmesine rağmen Halit'i tanımadığını iddia ediyor. Suçlu olmasa niye reddetsin?"

Üçümüz de susuyorduk, Ali söylediklerinin doğruluğundan emin olmanın verdiği kararlılıkla sesini yükselterek sürdürüyordu iddialarını.

"Belki ilk saldırı da onun yönlendirmesiyle olmuştur. Dün geceki saldırıdan söz ediyorum. Niye öyle bakıyorsunuz yüzüme? Fayrap Kardeşler'i de o kiralamış olamaz mı? Düğünde olacağınızı biliyordu. Düğün salonundan ayrıldığınız zamanı Fayrap Kardeşler'e bildiren de Sabri olabilir. Ya da bu işi Darko'ya havale eden bizzat odur. Sırp'ı kollayan polis şefi niye Sabri olmasın? Önce işi Darko'ya havale etti, başarısız olunca da çok güvendiği Halit Apak'ı devreye soktu. Darko'nun çoluk çocuğunu toplayıp birdenbire ortadan kaybolması da manidar değil mi? Kim haber verdi Sarıyer'deki villasının basılacağını?"

Daha önce benim de ulaştığım mantıksal sonuçları dile getiriyordu ama kılı kırk yaran zeki kriminoloğumuz ikna olmamıştı.

"İyi de Sabri Müdür, Ağva'da bulduğumuz cesedin Turgay Nacar'a ait olduğunu bilmiyordu ki. Maktulün Turgay Nacar olma ihtimalinden bile söz etmedik ona." Bakışlarını bana çevirdi; kestane rengi gözler sanki canlanmış gibiydi. "Öyle değil mi Başkomserim? Sabri Müdür Ağva'daki kurbanın öldürüldüğünü bile bilmiyordu."

Sağ elimin parmaklarını usulca masaya vurdum.

"Öldürüldüğünü bilmiyordu ama Ağva'da bir iskelet bulduğumuzu ikinci gün söylemiştim. Çok ilgisini çekmişti. İki kere sordu. Ardı ardına iki kere... Öyle değil mi Ali, yanlış mı hatırlıyorum..."

Gergin bir tavırla onayladı yardımcım.

"Doğru hatırlıyorsunuz Başkomserim. Siz Savcı Ayten Hanım'la konuşuyordunuz. Ama Sabri Müdür Ağva lafını duyunca heyecanlandı. 'Ağva'da mı?' diye araya girdi. Sonra mesele kapanır gibi oldu, ama ayrılırken yeniden Ağva konusunu açtı. Yine geçiştirmeye çalıştık ama vazgeçmedi, ayrıntıları öğrenmek istedi. 'İskelet buldunuz ama öldürüldüğünden emin değilsiniz öyle mi?' diyerek ağzımızı yokladı. Emin değiliz deyince rahatlar gibi oldu."

Lafa yeniden karıştım.

"Ama rahatlamamış. Öyle ya, sen birini öldürüp Ağva'ya

gömsen, yıllar sonra orada bir iskeletin bulunduğunu öğrensen, üstünkörü bir açıklamayla rahatlar mısın?" Kriminoloğumuza döndüm. "Evet, ne iskeletin öldürülmüş olduğunu söyledik ne de kafatasındaki delikten bahsettik Zeynepçim ama bu işi Sabri yaptırdıysa bunları zaten biliyordu. Nasıl ki biz onu kandırmaya çalışıyorsak, o da aynısını bize yapıyordu..."

"Sabri Müdür'le bu meseleyi tam olarak ne zaman konuştunuz?" diye sözümü kesti Zeynep. "İlk saldırıdan hemen önce, değil mi?"

Hemen hatırlayamadım.

"Galiba öğleden sonraydı... Evet, evet, üçümüz Sığınak Kafe'de konuşmuştuk ya... İşte ondan sonra. Dur, dur, kronolojik olarak gidelim. İskeleti salı sabahı bulmuştuk, Sabri'yle bu konuyu çarşamba günü konuştuk. Düğün gecesinin öncesinde. Saat 3 suları filan olmalı. Belki biraz daha erken..."

Oturduğu iskemlede kıpırdandı kriminoloğumuz.

"Yani ilk saldırıdan on saat kadar önce... Yanlış hesaplamadım değil mi?" Kimseden itiraz gelmeyince sürdürdü. "Bu kadar kısa bir sürede böyle bir saldırı organize etmek mümkün mü? Her an eyleme hazır bekleyen bir tetikçi grubu olacak, onlara olası kurbanı tanıtacaksın, bulunacağı yeri göstereceksin, güzergâhı bildireceksin, üstelik tetikçiler bir çöp kamyonu çalacak... Böyle bir organizasyon için on saatlik bir süre yeterli olur mu?"

Her fırsatta Zeynep'e karşı çıkmaktan, onunla didişmekten zevk alan Ali bile hak verdi bu sefer.

"Olmaz, yani çok zor. Tamam, belki ilk saldırıyı Darko düzenlemişti ama bu akşamki suikastta Sabri'nin parmağı olması kuvvetle muhtemel. Belki ilk saldırıdan da haberi vardı ama organizasyonunu yapmış olması zor görünüyor."

Bugün kriminoloğumuza verdiğim görev geldi aklıma.

"Peki, Necdet'le görüşebildin mi Zeynep? İstihbarattan Komiser Necdet'i arayacaktın. Turgay Nacar hakkında bilgi alacaktın..."

Yüzünü buruşturdu.

"Necdet Komiser'in telefonu kapalıydı. Büroya gittim, izinli olduğunu söylediler."

Bu kötüydü işte, Turgay Nacar hakkında öğreneceklerimizin artık önemi kalmamıştı ama şaibeli müdürümüzün Halit Apak ve arkadaşlarıyla ilişkisini anlatabilirdi.

"Tamam, yarın ben de denerim, belki Sabri'yi ele geçirmemizi sağlayacak ipuçları verir bize."

Deminden beri anlatılanları hayretler içerisinde dinleyen Evgenia, "İnanamıyorum Nevzat" diye isyan etti. "Sabri nasıl yapar bunu? Kaç defa buraya geldi, masamıza oturdu, Azez'le tanıştı, biz evine gittik, yemeğini yedik, çocuklarıyla oynadık. Üstelik senin liseden arkadaşın, anneni, babanı tanıyor, kim bilir kaç kez evinize gelmiş, insan nasıl yapabilir bunu?"

Bir an iyimser yanım ağır bastı. Yoksa yanılıyor muyduk? Gerçekten bütün bu pis işleri bizim Sabri yapmış olabilir miydi? Bu kadar sinsice, bu kadar acımasız, bu kadar alçakça davranmış olabilir miydi? Mesleğe başladığım ilk yıllarda olsa kararsızlığa düşerdim, büyük ihtimalle karşı çıkar, "Olmaz, benim çocukluk arkadaşım asla böyle bir namussuzluk yapmaz" derdim. Demekle de kalmaz, onu sonuna kadar savunurdum. Ama bunca yıldır baktığım cinayet vakaları, insan denen mahlukun her türlü vahşeti, her türlü kötülüğü, her türlü alçaklığı yapabilme kudretine sahip olduğunu göstermişti bana. Evet, insan için dibin de dibi vardı. Söz konusu olan kötülükse, sonsuz bir esneme yeteneğine sahiptik, sınırları alabildiğine genişletebilir, derinleştirebilir, büyütebilirdik. O yüzden insan yapar Evgeniacım, tam da bize göre bir iştir bu, sadece hayvanları, bitkileri, toprağı, suyu, gökyüzünü değil en yakınındaki dostlarını da yok ederek yaşar insan diyebilirdim ama moralleri daha fazla bozmanın şu anda hiçbir yararı yoktu.

"Nedenlerini öğreneceğiz Evgenia" dedim sükûnetimi koruyarak. "Ama öncelikle bu işin arkasında Sabri'nin olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Kanıtlayamazsak bu ithamla-

rın hiçbir önemi yok." Yardımcılarıma çevirdim bakışlarımı. "Müdürümüzün zayıf karnı, Güneydoğu'da yaptığı vazife. Ne olmuşsa orada olmuş. Orkun Yolcu, Turgay Nacar ve Halit Apak'la orada karşılaşıyor. Hepsini yoldan çıkaracak parayı da muhtemelen orada buluyorlar. Yahut birileri veriyor. Neyse işte. Şu andan itibaren bu dosyaya yoğunlaşmamız lazım. Orkun Yolcu, Ceylin Sunar, Turgay Nacar, Halit Apak ve en önemlisi bizim Sabri hakkında her türlü bilgiye ulaşmak zorundayız. Bu ekipten sağ kalan tek kişi Sabri ama yedi yıl önce Turgay'ı öldüren muhtemelen Halit'ti. Tek başına değildi, belki Sabri de yanındaydı, yahut Halit'in kendi elemanları vardı. Bu gece Halit'in yanındaki adam da bulaşmış olabilir bu cinayetlere. Alicim, sen şu benim evden kaçan adama yoğunlaş. O adamı bulursak, önemli bir ipucu yakalayabiliriz."

Lafı ağzımda koydu bizim aceleci polis.

"Çalışmaya başladık zaten Başkomserim, bizim çocuklar MOBESE başındalar, ayrıca sizin sokaktaki bütün kamera kayıtlarını da inceleyeceğiz. Merak etmeyin, sabaha kalmaz bir sonuca ulaşmış oluruz."

"Güzel" dedim ellerimi masanın üzerinde kavuşturarak. "Bir şey daha istiyorum senden. Hani Turgay Nacar'ın öldüğü söylenen patlama var ya. Yedi yıl önceki patlamadan bahsediyorum. Turgay'la birlikte dört polisin daha şehit olduğunu söylüyorlardı. Onların aileleriyle konuşmanı istiyorum. Şehit polislerin amirlerini tanıyorlar mıymış, ölüm haberini kim vermiş, ne kadar çok şey öğrenirsen o kadar iyi." Bizi ilgiyle dinleyen kriminoloğumuza döndüm. "Halit Apak'ın bir kurye şirketi varmış Zeynepçim. Apak Kurye. Sen de bu şirketi mercek altına al. Bakalım ne taşıyormuş sabık meslektaşımız. Uyuşturucu ticareti yapıyor olabilirler. Belki Darko'yla da bağlantısı vardır şirketin."

Zeynep akıllı telefonundan şirketi bulmuştu bile.

"İkitelli'deymiş merkezleri. Yarın her şeyi öğrenmiş oluruz Başkomserim."

Minnetle baktım bu iki çocuğa.

"Çok teşekkür ederim arkadaşlar. Aslında bunları yapmak zorunda değilsiniz, üstelik dünden beri uykusuzsunuz. Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ben iyiyim Başkomserim" diye gülümsedi Zeynep. "Gerekirse birkaç gece daha uykusuz kalabilirim." Utangaç bir ifade belirmişti yüzünde. "Aslında çok rahatladığımı söyleyebilirim. Kusura bakmayın Başkomserim, şu mermiyi bulduğumuzda, bir an Turgay Nacar'ı sizin öldürmüş olabileceğinizi düşünmüştüm. Çok rahatsız etmişti beni bu düşünce. Gerçek böyleyse ne yapmalıyım diye kıvranıyordum. Çok kötü hissediyordum kendimi ama şimdi iyiyim. Uykusuzluğun, yorgunluğun hiçbir önemi yok. Ama size özür borçluyum."

Anlayışla süzdüm güzel kızımızı.

"Öyle düşünmekte haklıydın Zeynep. Bu akşama kadar ben bile katil olabileceğime inanıyordum. Eğer Sabri hakkında yanılıyorsak, yine kendimden kuşkulanabilirim. Çünkü yedi yıl önce belleğimin silindiği o günlerde neler yaptığımı bilmiyorum. O dönem hâlâ karanlık. Akıl yürüterek bir sonuca ulaşmaya çalışıyoruz. O nedenle bana özür borcun yok, benim size teşekkür borcum var."

"Ne borcu Başkomserim ya! Biz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Ben hiçbir zaman sizin katil olacağınıza inanmadım. Katil olacağınıza değil de yanlış bir şey yapacağınıza inanmadım. Yine de inanmam. Herifi vurmuşsanız da doğruyu yapmışsınızdır. Kimse kusura bakmasın... Neyse, zaten gerçek ortaya çıktı, şimdi çok hızlı olmamız gerekiyor. Farkında mısınız, karşımızdaki herifler cin taifesi. Hem kanun adamı, hem mafya. Hem suçu biliyorlar, hem yasayı. Şeytana pabucunu ters giydirir bunlar. Üstelik hâlâ neler olup bittiğini tam olarak bilmiyoruz. Yani adamlar bizden önde. Oysa bizim hep bir adım önde olmamız lazım. Başka türlü bu heriflerle başa çıkamayız."

Doğru söylüyordu, eğer düşündüğümüz gibi Sabri bu işin içindeyse, ilk fırsatta bana işten el çektirebilirdi. Böylece elimi kolumu bağlayabilir, teşkilatın olanaklarından yarar-

lanmamı engellerdi. Hatta delil sakladıkları gerekçesiyle yardımcılarımı da suçlayabilirdi. O yüzden elimizi çabuk tutmalıydık. Zamana karşı bir yarıştı bu, hızlı olan kazanacaktı.

"Peki siz ne yapacaksınız Evgenia Hanım?" Zeynep'ti soran. "Siz de, Azez de tehdit altındasınız. Acaba..."

Evgenia'nın kaşları çatıldı, o çok iyi tanıdığım cesur ifade belirdi gözlerinde.

"Beni düşünmeyin, ben başımın çaresine bakarım. Hem korumalar da var."

Bu meseleyi hiç konuşmamış olmamıza rağmen bir kez daha "Acaba" dedi Zeynep çekingen bir tavırla. "Daha güvenli bir yere mi?"

Uzlaşmaz bir tavırla itiraz etti sevgilim.

"Nevzat'ın yanından daha güvenli bir yer yok. Lütfen ısrar etmeyin, burada kalacağım." Bakışları Azez'in yattığı yöne kaydı. "Kızımıza gelince, böyle yaşamaya alışmalı. Çünkü bizim hayatımız bu."

Hayır sitem yoktu sesinde, olacakları göze almış bir kadının cesareti vardı sadece.

Sağduyulu kriminoloğumuz yaklaşan tehlikeyi görüyor, Evgenia ile Azez'in başına gelebileceklere vicdanı razı olmuyordu.

"Anlıyorum ama ikiniz için de daha iyisi..."

Evgenia bir dakika dercesine sağ elinin işaretparmağını yukarı kaldırdı, sonra iskemlenin arkasına astığı deri çantasına uzandı. Çantayı masanın üzerine koyup fermuarını açtı, içinden krom kaplama 6.35'lik colt bir tabanca çıkardı.

"Babamın hediyesi, ruhsatı da var." Yardımcılarımın yüzlerindeki şaşkınlığı görünce açıkladı. "Merak etmeyin, çok da iyi kullanırım. Bir zamanlar caddenin üzerinde poligon vardı, sahibi eski bir kabadayıydı, babamın arkadaşı. Abonesi olmuştum poligonun, her attığımı vururdum. Biraz paslanmışımdır ama hâlâ kendimi koruyabilirim."

Biliyordum hikâyesini, 6-7 Eylül Olayları'nda tacize, tecavüze uğrayan kadınları görmüş olan babası, kızının da başına böyle bir olay gelmesin diye almıştı silahı Evgenia'ya,

18. yaş günü hediyesi olarak. Karşımızdaki profesyonel katillere karşı ne kadar etkili olurdu bilmiyorum ama Evgenia'ya kendini iyi hissettiriyordu. Bu da yeterliydi. Sevgilimin gözlerindeki kararlığı gören Zeynep daha fazla ısrar etmedi. Ali ise takdirle bakıyordu, hatta övgü dolu bir şeyler söyleyecekti ki araya girdim.

"Evdeki Glock'u da unutma Evgenia" dedim bu konuda onu desteklediğimi göstermek için. "Gardıropta, çekmecenin arkasındaki gizli bölmede. İhtiyaç duyarsan onu da kullanabilirsin. Bakma iri göründüğüne, o kadar ağır değildir."

Minnetle ışıdı yeşil gözleri.

"Biliyorum Nevzat, hiç merak etme, ihtiyaç duyarsam bir an bile duraksamam..." Bir şeyler daha söyleyecekti ama dijital bir ses duyuldu; birimizin telefonuna mesaj gelmişti. Herkes birbirine bakarken, "Sana geldi Nevzatçım" diye uyardı Evgenia. "Senin telefonunun sesi."

Telefonumu cebimden çıkardım. Tuhaf, Janti Cemal mesaj göndermişti. Niye tuhaf olsun, uyumuşsam gece yarısı arayarak rahatsız etmek istemiyordu, o yüzden mesaj atmıştı. Janti yazısını okuyan Ali elini telaşla başına vurdu.

"Cemal Abi'yi aramayı unuttum."

Gereksiz duyarlılık gösteriyordu. Mesajı açmadan önce omuz silktim.

"Aramak zorunda değilsin Alicim, şu anda idare edebiliyoruz, ihtiyaç duyduğumuzda, çaresiz kaldığımızda ararsın Janti'yi. Daha önce aramana gerek yok." Telefonun ekranına dokundum, mesaj açıldı. İri puntolu harflerle şunlar yazıyordu. "Çok önemli Nevzat, alttaki numaradan beni arar mısın? Ama kendi telefonunla arama lütfen." Hoppalla bu da ne demekti şimdi? Alttaki telefon numarasına baktım, tanımıyordum. Hem hangi telefondan arayacaktım diye düşünürken, mutfakta bizim gitmemizi bekleyen İhsan'ı hatırladım.

"Bir saniye geliyorum" diyerek kalktım, aceleyle mutfağa geçtim. İhsan bir iskemleye oturmuş, başını tezgâha dayamış tatlı tatlı kestiriyordu.

"İhsan, İhsan, telefonunu kullanabilir miyim?"

İrkilerek uyandı.

"Hıı, ne? Ne dediniz Nevzat Bey..."

"Telefonunu diyorum, telefonunu kullanabilir miyim?"

Sorgusuz sualsiz uzattı telefonunu. Aldım, Janti'nin mesajındaki numarayı tuşladım. Karşıdan bizim eski zaman kabadayısının sesi duyuldu.

"Alo Nevzat, nasılsın, iyi misin? Gene saldırmış puştlar ha..."

"Öyle oldu Cemal ama sıkıntı yok. Yine atlattık vartayı. Hayrola, nedir bu başka telefon saçmalığı..."

Böyle azarladığımda bir kahkaha koyuverirdi ama bu kez yapmadı.

"Valla hayrına şerrine sen karar vereceksin. Darko seninle görüşmek istiyor."

İşte gerçek sürpriz buydu.

"Beni öldürmeye çalışan Darko mu?" diye çıkıştım. "Adam kafayı mı yemiş?"

"Dedim ya Nevzat, kararı sen vereceksin. Elçiye zeval olmaz. Ben sana mesajı vermekle yükümlüyüm. Haberi bizim Korhan getirdi. Dişlek Korhan... Yeniyetme kopillerden biri ama dürüst çocuktur. Rahmetli abisi elimde büyüdü, Korhan da bana karşı çok saygılıdır. Şu ana kadar da bir yanlışını görmedim. Neyse işte, yarım saat önce uykudan kaldırdı beni. Darko'nun seninle konuşmak istediğini söyledi. Bu akşamki saldırıyla ilgili çok mühim şeyler biliyormuş. Ama telefonda anlatamazmış, yüz yüze görüşelim diyormuş. Görüşme yerini biz seçeceğiz. Fakat tutuklanmama garantisi istiyor. Bu garantiyi de benim vermem gerek, tabii senin müsaadenle. Yoksa görüşme olmaz, diyor. Biliyorsun ben sözümü yere düşürmem. Görüşmeyi kabul edersen Darko'nun gitmesini de kabul edeceksin."

Janti anlatmaya başladığından beri Darko'nun niyetini anlamaya çalışıyordum. Bu beklenmedik buluşma talebi az önce masada konuştuğumuz gibi Darko'nun üzerine yıkılmak istenen suçtan kurtulma isteği miydi, yoksa son iki saldırıda başarısız olan uyuşturucu baronunun beni ortadan

kaldırmak için yapacağı üçüncü suikastın hazırlığı mıydı? Eğer bu görüşme talebi, Sabri hakkındaki şüphelerim oluşmadan gelseydi dinlemeye bile gerek duymadan reddederdim. Ama şimdi durum farklıydı. Darko'nun söyleyecekleri bu düğümün çözümünde işimize yarayabilirdi. Elbette bu uyuşturucu tacirine güvenmenin çok riskli olduğunun farkındaydım. Bu işin arkasındakiler onu da kullanıyor olabilirlerdi. Üstelik adamın çok sevdiği yeğenini öldürmüştük.

"Ha, ne diyorsun Nevzat?" diye üsteledi Janti. "İstersen reddedeyim. Korhan'a itimadım sonsuz ama Darko denen heriften her türlü kahpeliği beklerim. İstersen, boş yere tehlikeye atmayalım kendimizi?"

Yılların verdiği tecrübe ile aklın yolunu tutmamı öneriyordu. Ama Darko gerçekten de samimi bir itirafta bulunacaksa, böyle bir fırsatı kaçıramazdım. Belki de bu süreçte bizi bir adım öne geçirecek olan Darko'nun anlatacaklarıydı. Aklıma değil ama mesleki önsezime uydum.

"Peki Janti, kabul ediyorum. Darko'yla buluşalım. Ama elimizi çabuk tutmamız lazım. En geç üç saat içinde görüşmeliyiz. Böylece pusu ihtimalini azaltırız. Darko'yla buluşma yerini sen seçeceksin ama onlara söylemeyeceksin. Sırp'ı arabanla bizzat sen getireceksin. Yanına sadece bir kişi alabilir, mesela şu senin Dişlek Korhan'ı... Her ikisi de silahsız olacak. Ben de Ali'yle geleceğim. Takip edilme ihtimaline karşı tedbirli olman lazım. Bir yerden sonra aracı değiştirmelisin. Başka bir araba sürücüsüyle sizi beklemeli. Ne dersin, üç saat içinde bütün bunları yapabilir misin?"

Hiç beklemeden yanıtladı.

"Sen istersen yaparım Nevzat. Merak etme, kaç kere gördük biz bu filmi, kaç kere oynadık, kaç kere çektik." Sesine bir heyecan, bir coşku gelmiş gibiydi. "Ama şartımı unutma. Görüşmeden sonra Darko gidecek. Ne anlatırsa anlatsın, ne olursa olsun onu tutuklamayacaksın. Benim bir itibarım var. Söz vermelisin."

Ben de hiç tereddüt etmedim.

"Elbette Cemal, söz, görüşmeden sonra Darko gidecek."

35

Uyuşturucu işinin başında sizin olduğunuzu ima ettiler

Yağmur hep aynı sessizlik içerisinde ama kararlılıkla çiseliyor, uzaklarda, denizin üzerinde bir yerlerde kızılımsı bir ışık gitgide büyüyordu. Birkaç saate kalmaz gün ışımaya başlardı. Sarıyer sırtlarında inşaatı yarıda kalmış yedi sekiz apartmanlık bir sitenin ilk binasının ikinci katındaki pis kokulu alacakaranlık bir salonda bekliyorduk. Ali başına taktığı askeri gece dürbünüyle, ben çıplak gözlerle tepeden kıvrılarak inen yolu gözlüyorduk. Farları karanlığı yalayarak geçen tek tük araçlar gözümüze çarpıyordu ıslak yolda ama Janti'nin arabası bir türlü görünmüyordu. "Bizim Rasim'in evi, daha tamamlanmadı ama özellikle seçtim burayı, sakin, kimse görmez. Bir saldırı olursa kolayca kaçılabilir" demişti Janti ikinci telefon konuşmamızda. Doğru yapmıştı, Darko gibi adamlara güven olmazdı. Çatışma çıkarsa köşeye sıkışmamak, bir çıkış yolu bulmak önemliydi.

Tatavla'yı kapatıp çıktıktan sonra Ali, Zeynep'i aracına alarak yanımızdan ayrılmıştı. Biz de Evgenia'nın evine gelmiş, sokağa konuşlanan koruma ekibine iyi geceler dileyip içeri girmiştik. Ama planımız başkaydı; Ali Ergenekon Caddesi'ne çıkınca kriminoloğumuzu bir taksiye bindirecek, sonra Evgenia'nın evinin alt sokağına gelecekti. Böylece ben hem Azez'i yatağına yatıracak hem de Evgenia ile vedalaşacak zamanı bulacaktım. Öyle de yapmıştım. Yatağına

usulca bıraktığım Azez onu öptüğümün farkına bile varmadı, yine bir şeyler mırıldanarak kıvrılıp uyumuştu. Evgenia ise beni şaşırtacak kadar metin davranmıştı. Cesur bir kadın olduğunu biliyordum ama bu kadar sakin, bu kadar dirayetli olabileceği aklıma gelmezdi. Sanırım olayın vahametini görmüş, bunun hepimiz için bir ölüm kalım meselesi olduğunu anlamıştı. Sadece ayrılırken gözlerini yüzüme dikmiş, uzun uzun baktıktan sonra, "Lütfen hayatta kal Nevzat" demişti. "Lütfen kendini öldürtme." Artık ağlamıyordu, tuhaf bir kararlılıkla bakıyordu yüzüme. Sımsıkı sarıldıktan sonra ayrılmıştık. Bodrumda küf kokan kömürlüğün arka bahçeye açılan kapısından çıkıp alt sokağa inmiştim. Ali'yi aracının içinde sabırsızlıkla beni beklerken bulmuştum. Janti bir saat öncesinden bildirmişti randevu yerini. "Her ihtimale karşı siz erken giderseniz daha iyi olur" diye eklemeyi de unutmamıştı. Böylece merkeze uğrayıp gerekli teçhizatı alacak zamanımız olmuştu.

İnşaata geldiğimizde in cin top oynuyordu. Darko'larla buluşacağımız kata çıkınca, elimizdeki iki Kalaşnikof'u kalasların arasına saklamış, tabancalarımızın da namlularına mermileri sürüp horozları düşürdükten sonra belimize sokmuştuk. Darko'yu yakalamak gibi bir niyetimiz yoktu. Öncelikle Janti'ye söz vermiştim ama zaten uyuşturucu baronunu yakalamak da hiç işimize gelmezdi. Eğer hâlâ beni öldürtmeyi planlıyorsa, tetikçilere siparişi çoktan vermiş olmalıydı. O gözaltındayken öldürülürsem, yakayı çok daha kolay sıyırırdı. Öte yandan gerçekten samimiyse, yani bu buluşmada bize anlatacakları varsa, gözaltında asla konuşmazdı. Çünkü söylediklerinin kayda geçmesini istemiyordu. O yüzden böyle gizli saklı buluşmak istemişti. Belki de kendisine tuzak kurulduğunu düşünüyordu, elbette o bize tuzak kurmuyorsa. Gece dürbünüyle yolu izlemeye çalışan Ali'nin gerginliğine bakılırsa, sanırım yardımcım da ikircim içindeydi. Hatta benim daha rahat olduğum bile söylenebilirdi, çünkü arada Janti vardı. Ona güvenim sonsuzdu, bugüne kadar ne beni ne de başka bir

arkadaşını sattığına tanık olmuştum; ne satması, şüpheli bir davranışını bile görmemiştim. Öyle miydi gerçekten? Ben majör depresyonun etkisiyle adeta bitkisel bir hayat yaşarken evimin anahtarını alıp rahatlıkla içeri girip çıkan oydu. Sabri'den sonra silahıma ulaşabilecek tek kişi de oydu. Ama silahımı Janti'nin aldığını gösteren hiçbir kanıta rastlamadık. Ayrıca Turgay Nacar'ı öldürmek için de bir nedeni yoktu. Yani bildiğimiz kadarıyla yoktu ama eski kabadayıların da yeniyetme mafya liderleri gibi hep bir açıkları olurdu. Belki Turgay Nacar'ın öldürülmesiyle hiçbir alakası yoktu Janti'nin ama ya büyük bir açığı varsa? Sabri de bu açığı öğrenip, Janti'ye karşı kullandıysa? Saçma, çocukluk arkadaşım günahı kadar hoşlanmıyordu orta yaşlılık dönemi arkadaşımdan. Her defasında azarlayıp duruyordu adamı. Yok canım, boş kuruntuydu bunlar. Janti yapmazdı öyle şeyler. Etrafımdaki herkesten böyle kuşkulanırsam çevremde bir tek dostum bile kalmayacaktı.

"Geliyorlar Başkomserim" diye müjdeyi verdi Ali. "Gümüş renk demiştiniz değil mi, plakası 121'le bitiyor."

Yola baktım, işte oradaydı, çıplak gözle de arabayı görebiliyordum.

"Evet Alicim, gümüş Volvo sedan, plaka da doğru."

Siteye yaklaşan araç yavaşlamaya başlamıştı.

"Önde iki kişi oturuyor Başkomserim, kim olduklarını çıkaramadım. Arka koltukta da iki kişi var."

Kararlaştırdığımız gibiydi, sürücü, Janti, Darko ve adamı.

"Arkalarından gelen bir araba yok" diye sözlü raporunu sürdürdü Ali. Birden durdu, ayakları üzerinde kıpırdadı. "Bu da ne, siyah bir cip... Siyah bir cip iniyor yukarıdan."

Ben de görmüştüm cipi, yoksa geçen gün Zeynep'le beni izleyen araç mıydı? İkimiz de gözlerimizi dikmiş ilgiyle şüpheli taşıtı izliyorduk. Siyah cip sanki bir yere yetişecekmiş gibi hızla iniyordu yokuştan ama bizim binaya yaklaşınca durmadı, yavaşlamadı bile, uçarcasına geçti gitti. Janti'nin Volvo'sunu artık göremiyorduk, bulunduğumuz binaya doğru sapmış olmalıydı. Ali'yi balkonda bırakıp öndeki odalar-

dan birine geçtim, henüz düzenlenmemiş bahçeye baktım. İşte oradaydı, bizim aracın yanına park etmişlerdi Volvo'yu. Arabanın kapıları açıldı. Önce sol ön kapıda kocaman gövdesiyle Mülayim göründü, ardından, sağ ön kapı açıldı ve bir çam yarması indi arabadan. Janti'nin bahsettiği Dişlek Korhan olmalıydı. İkisi de telaşla arka kapılara yöneldiler. Aynı anda açtılar kapıları ve bizim eski kabadayıyla uyuşturucu taciri aynı anda ayak bastı ıslak zemine. Janti çok rahat görünüyordu ama Darko için aynı şeyi söylemek zordu; iri gövdesi sanki birileri üzerine saldıracakmış gibi gergindi. Etrafa baktılar, ağarmakta olan günü dinlediler, sonra Janti tamamlanmamış merdivenin basamaklarını gösterip bir şeyler söyledi. Darko bir an durakladı, sonra tek kelime etmeden merdivenlere yöneldi, bizim eski kurt da peşinden. İki insan azmanı birkaç adım geriden izliyorlardı onları.

Merdivenin başında durdum, basamaklara bakarak gelmelerini bekledim. Cep telefonlarının ışığıyla aydınlattıkları binada temkinli adımlarla tırmanıyorlardı yukarı doğru. Kimse konuşmuyor, ayak sesleri her an biraz daha yaklaşıyordu. Basamakların sona erdiği yerde dikildiğimi gören Darko irkilir gibi oldu. Ne olmuştu buna böyle, geçen günkü sorguda kaya gibi sapasağlam duran adam nasıl böyle pimpirikli bir hale gelmişti? Az sonra gerçekleştireceği saldırının gerginliği mi, yoksa köşeye sıkışmış olmanın verdiği endişe mi? Çok geçmeden anlayacaktık.

"Merhaba Darko" dedim elimi uzatarak. "Nasılsınız görüşmeyeli?"

Sesimdeki manidar tınıyı anlamamıştı, karanlıkta beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Yanıma gelerek hevesle elimi sıktı.

"Merhaba Nevzat Bey. Daha iyi günlerim olmuştu ama bunu da atlatacağız. Umarım siz iyisinizdir diyeceğim ama değilsiniz... İki akşam ardı ardına olanlardan sonra biraz zor..."

Sanki önemsemiyormuş gibi başımı salladım.

"Konuşacağız Darko, hepsini konuşacağız" diyerek iki basamak gerisinden gelen Janti'ye baktım. "Ne oldu ih-

tiyar, nefes nefese kalmışsın? Bırak diyorum şu sigarayı, dinlemiyorsun."

Hemen karşılık veremedi arkadaşım, yanıma geldiğinde hâlâ kehiliyordu.

"Bırakacağım valla, namusum üzerine söylüyorum bırakacağım bu mereti. Bu ne yahu, altı üstü iki kat merdiven çıktık. Şu halime bak."

"Bırakmalısın zaten, kaç kere söyledim sana" diye fırçamı çektikten sonra inşaat halindeki daireyi işaret ettim. "Kusura bakmayın, daha konforlu bir yerde ağırlamak isterdim sizi ama..."

Alay ettiğimi yine anlamadı Darko.

"Önemli değil, önemli olan buluşmamız." Bunu söylerken karanlığa alışan gözleriyle etrafı süzüyordu. Burnunun üstünde gece dürbünüyle köşede dikilen Ali'yi görünce yine irkilir gibi oldu.

"Ali Komiserim, siz de buradasınız demek. Merhaba..."

Bizim hayta anında girdi havaya.

"Kambersiz düğün olur mu Darko?"

Anlamamıştı Darko.

"Düğün yok ki, konuşacağız sadece..."

Küçük bir kahkaha koyuverdi yardımcım.

"Yok be Darko, düğün filan yok, lafın gelişi diyorum. Seni yeniden göreceğim için heyecanlandım. Biliyorsun geçen günkü muhabbetimiz yarıda kalmıştı. Senin o Şadan Zurnacı gelip içine etmişti konuşmamızın."

"Şadan Zurnacı değil, Harmancı..." diye düzeltti Darko büyük bir ciddiyetle. "Yok avukat gelmeyecek, bu Şadan Bey'in çözebileceği bir mesele değil."

Bizim hayta, eğlencesine konuyu sündürüyordu.

"Gelmesin zaten, öyle yavşaklarla ne işin var Darko? Bak böyle adam gibi gel, anlat derdini. Biz de yardımcı olalım sana."

Karşılık vermedi Darko, gölgeli bakışlarını bana dikti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim Nevzat Bey..." Hevesle başlamıştı konuşmaya ama Ali araya girdi.

"Bir dakika, bir dakika Darko. Başkomserim bu tarafa gelmelisiniz. Bulunduğunuz yer uygun değil. Açık hedefsiniz. Karşı inşaatların pencereleri olduğu gibi sizi görüyor. Salona gelin, şu duvarın arkası gayet güvenli."

Haklıydı, etrafımız içinde kimlerin olduğunu bilmediğimiz karanlık binalarla kaplıydı. Ali'nin bizi çağırdığı uzun duvarının önünde sadece geniş bir pencere vardı, aşağıda ise bir koruluk bulunuyordu. Açı o kadar tersti ki, koruluktan birinin bizi vurması mümkün değildi.

Hâlâ nefes almakta zorlanan Janti yeniden adım atacak olmanın verdiği sıkıntıyla homurdandı.

"Her türlü tertibatı almıştık ama hadi dediğin gibi olsun Ali Kardeş, gelelim bakalım yanına."

Uzun duvara doğru yürürken Mülayim'in aramızda olmadığını fark ettim; bu buluşmaya aracılık eden Korhan birkaç adım geriden bizi izlerken Janti'nin koruması ortalıkta yoktu. Bakındığımı gören kıdemli arkadaşım yanıma yaklaştı.

"Oğlanı alt katta bıraktım, konuşulanları duymasının bir faydası yok." Durdu, kolumu tuttu. "İstersen ben de gideyim..."

Benim için bu kadar tehlikeyi göze alan birinin olanı biteni öğrenmeye de hakkı vardı. Üstelik bizi nelerin beklediğini bilmiyordum, bu süreçte Janti en çok güvenebileceğim dostlarımdan biriydi.

"Olur mu öyle şey Cemal, senin de duymanı istiyorum Darko'nun söyleyeceklerini."

Mutlu olmuştu, dostça sıktı kolumu. Birlikte duvara yürüdük, Ali yeniden karanlık köşesine çekilmişti. Boş salonda ağır bir küf kokusu vardı, arada bir yön değiştiren rüzgâr, yağmur damlalarının serinliğini bize kadar ulaştırıyordu. Darko üşümüş gibi deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çektikten sonra anlatmaya başladı.

"Bize tuzak kuruyorlar Nevzat Bey. Sadece bana değil, size de... İnanın abartmıyorum, beni bitirmeye karar verdiler, bunu da size yıkacaklar. Belki de ikimizi birden ortadan kaldırıp birbirlerini öldürdüler diyecekler."

Gerçekten böyle bir tuzak var mıydı, yoksa beni mi kışkırtıyordu?

"Nereden varıyorsunuz bu kanıya?" diye sordum.

"Nereden varacağım" diye söylendi. "Bu akşamki saldırıyla benim hiçbir alakam yok. Ama birkaç saat sonra evim basılıyor..."

Konuşurken sesi titriyordu, korku ne rezil şeydi, insanı kepazeye çeviriyordu.

"Yavaş, yavaş, acele etmeyin" diye uyardım. "Tek tek ilerleyeyim. Şimdi bu akşam bana saldıran adamı, Halit Apak'ı tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Alacakaranlıkta gözleri ışıldar gibi oldu.

"Onu demek istemedim, Halit'i tanıyorum, hem de çok iyi tanıyorum ama onu ben kiralamadım... Önce birlikte çalışıyorduk. Ama sonra düşman olduk. Kaç kere tehdit etti beni. Kaç kere ihbar etti. Kuştepe'deki baskını yaptıran da o. Daha doğrusu patronu. Bunlar büyük bir çete. Uyuşturucu işini tümüyle ellerine geçirmek istiyorlar. Emniyette bağlantıları var, mahkemede adamları var, çok güçlü siyasi tanıdıkları var."

Kendini kaptırmış gidiyordu.

"Kim?" diye bir kez daha durdurdum. "Kim bu Halit'in patronu? Emniyetteki bağlantıları kimler?"

Sıkıntıyla çenesini kaşıdı.

"Adını bilmiyorum ama 'Amir Abi' diyorlar. Bence emniyetteki bağlantıları işte bu Amir Abi" diye sürdürdü Darko. "Mesela Halit kendi kimliğini gizlemiyordu ama 'Amir Abi'nin gerçek adını asla ağzına almıyordu. Çünkü bence 'Amir Abi' hâlâ aktif görevdeydi. Ondan bahsederken 'Şahin' de diyorlardı, fakat asla gerçek ismini kullanmıyorlardı."

Şahin lakabını ilk olarak Reyhan'dan duymuştum. Orkun ve arkadaşları operasyon sırasında gerçek isimlerini gizlemek için birbirlerine kuş isimleriyle hitap ediyorlarmış. Şahin, Atmaca, Delice, Kerkenez diye sıralamıştı dul kadın. Necmi de bahsetmişti bu lakaplardan. Orkun'a Kerkenez, Turgay'a

Delice, Halit'e Atmaca diye hitap ederlermiş, Şahin de bizim Sabri olmalıydı.

"Şahin adını ben de duydum" diyerek konuşmaya katıldı Janti. Nefesi normale dönmüştü. "Fino Ziya vardı Beyoğlu'nda, sosyete torbacısı. Cihangir'de sanatçı taifesine, Etiler'de zengin dullara, Suadiye'de galericilere kokain satardı. Bir gün çok kötü dövmüşlerdi bu Fino'yu, façası fena dağılmıştı. 'Ne oldu?' diye sormuştum. 'Şahin'in adamları dövdü abi' demişti. Sadece Fino'yu değil bir sürü torbacıyı dayaktan geçirdiler, ikisini bacaklarından vurdular, bazılarını ihbar ettiler. Piyasadaki eski torbacıları temizleyince de Şahin'in torbacılarını yerleştirdiler her yere. Bu, herhalde aynı Şahin'dir."

Hevesle onayladı Darko.

"Kesinlikle o. Şahin veya daha çok kullandıkları lakabıyla Amir Abi... Kuştepe'deki depoyu ihbar edenler de onlardı işte. Amaçları beni orada infaz etmekti."

Hayretler içinde kalmıştım.

"Yani Kuştepe'deki deponun size ait olduğunu kabul ediyorsunuz."

Bir zamanlar sırf eğlence olsun diye rakiplerinin dişlerini kerpetenle çekerek işkence eden bu psikopat, süt dökmüş kediye dönmüştü. Karşımda eğilip bükülüyordu.

"Artık yalan söylemenin faydası yok. Depo benimdi Nevzat Bey, içindeki mallar da benimdi. Ben bunlara belli bir yüzde ödüyordum. Onlar da bana kolaylık sağlıyorlardı. Ama yüzdeyi artırmak istediler, ben de kendi bağlantılarımı kurmuştum, onlara ihtiyacımın kalmadığını düşündüm. Para bütün kapıları açıyor, ben de bazı etkili adamları yanıma çekmiştim. Yani İstanbul'a ilk geldiğim zamandaki gibi güçsüz değildim. İstedikleri yüzdeyi kabul etmedim. Onun üzerine, bütün servetime çökmek istediler. Bana bu tezgâhı kurdular. Beni piyasadan silmek istiyorlar, beni ortadan kaldırıp neyim varsa hepsini almak istiyorlar. Kuştepe'deki ihbarı da onun için yaptılar. Teşkilattaki bağlantılarını da kullanarak bastılar depoyu. Bizim çocuklar da toy, gelen

polislere, yani sizlere ateş açınca olanlar oldu... Amir Abi ve çetesi amaçlarına ulaştılar..."

Yeğeni Jovan'ı vurduğumuzu unutmuş görünüyordu, neredeyse adamları bize ateş açtığı için özür dileyecekti.

"Peki Fayrap Kardeşler, onları da Amir Abi mi tuttu?"

Başı önüne düştü, alçak bir sesle adeta mırıldanır gibi itiraf etti.

"Yok, onları ben kiraladım. Çünkü sizin..."

"Amir Abi olduğumu düşündünüz" diye tamamladım. "O yüzden sorguda bana Amir Abi diye hitap ettiniz."

"Öyle düşündüm" dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Amir Abi, Başkomiser Nevzat'tan başka kim olabilirdi? Çünkü emniyette en çok sevilen yöneticilerden birisiniz, eliniz kolunuz her yere ulaşabiliyor. Kaynaklarım da beni yanlış yönlendirdiler..." Hangi sözcüğü seçeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. "Eşinizle kızınız... Eşinizle kızınızın ölümünün bir uyuşturucu pazarlığı anlaşmazlığından kaynaklandığını anlattılar. Uyuşturucu işinin başında sizin olduğunuzu ima ettiler."

Olduğum yerde öylece kalmıştım, gözümün önünde neler olup bitmişti de farkına varmamıştım.

"Lütfen kusura bakmayın Nevzat Bey, bunlar benim düşüncelerim değil, bana anlatılanları söylüyorum. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen bu bilgileri bana ulaştıran da Amir Abi'nin elemanlarıydı. Beni manipüle etmek istiyorlardı. Çok da inandırıcı konuşuyorlardı. Ama bu akşamki saldırıyı duyunca çok şaşırdım, ardından evimi basacakları bilgisi gelince anladım gerçeği. Siz Amir Abi olamazdınız, tıpkı benim gibi bir kurbandınız. Üstelik benden daha ağır bedel ödeyen bir kurban. Artık anlamışsınızdır, muhtemelen ailenizi öldürten de bu Amir Abi denen alçaktır."

Derin bir of çekti deminden beri konuşmaları dinleyen Janti. Galiba o da anlamıştı Amir Abi denen adamın Sabri olabileceğini. Elini hırsla ceketinin cebine soktu, sigara paketini çıkarırken dertli dertli söylendi:

"İçmeyeyim şu mereti diyorum, diyorum da bu kadar kahpeliğe nasıl dayanır insan?"

Bir dal çekti paketinden, dudaklarına yerleştirirken ben yeniden Darko'ya döndüm.

"Peki nereden öğrendiniz bütün bunları? Bu akşam evinize baskın yapılacağını kim söyledi size? Yahut geçen gece Faryap Kardeşler nasıl öğrendi bizim geçeceğimiz güzergâhı?"

Cümlemi tamamladığım anda Janti çakmağı çaktı, alacakaranlık salon aydınlanıverdi, sanki bunu bekliyormuş gibi o anda bir cayırtı koptu. Elimi tabancama atarken, "Yere yatın! Yere yatın" diye bağırdım. Ali'yle ikimizin dışında herkes bir anda yere uzandı. Az önce yardımcımın bahsettiği yönden ateş ediliyordu. Eğer salona geçmemiş olsaydık, hepimizin vurulması işten bile değildi. Aynı anda korudan da ateş edilmeye başlandı. Aşağıdan gelen mermiler gürültüyle salonun tavanına saplanıyor, çimento parçaları dağılarak üzerimize yağıyordu. Silahlardan çıkan seslere ve mermilerin yaptığı tahribata bakılırsa uzun menzilli tüfekler kullanıyorlardı. Sayabildiğim kadarıyla dört farklı tüfek ateş ediyordu. Ali'nin karanlıktan ok gibi fırladığını gördüm.

"Tahtaların arasında Başkomserim" diye bağırdı. "Kalaşnikoflar tahtaların arasında."

Hızla oraya yöneldim ama bizim çevik silahşor benden önce ulaşmıştı. Elini kalasların arasına sokup sakladığı tüfeklerden birini çıkardı, iki yedek şarjörüyle birlikte uzattı. Smith Wesson'ımı belime yerleştirdim.

Kalaşnikof'u aldım, şarjörlerini ceplerime koydum.

Tüfeği sımsıkı tutarak duvar boyunca ilerledim. Janti, Darko ve Dişlek Korhan uzandıkları yerde kımıldamadan öylece yatıyorlardı. Bir an Janti'ye tabancamı vereyim o da katılsın çatışmaya diye düşündüm ama içimden bir ses "Sakın yapma" dedi. Hem benim 9 mm'lik Smith Wesson'ımın uzun menzilli tüfeklere karşı ne şansı olabilirdi ki. Aşağıya, korudakilere ateş açmanın da bir manası yoktu, çünkü oradan bizi vurabilmeleri imkânsızdı ama arka taraftaki ateşe

karşılık vermeliydik. Eğer silahla karşı koymazsak bulunduğumuz yere kadar gelmeyi deneyeceklerdi. Duvarın bitimine ulaştığımda durdum, silah seslerinden çatışmaya girdiğimiz şahısların niyetlerini anlamaya çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm. O anda bitiverdi Ali ensemde.

"Geldim Başkomserim, beni koruyun, şu kolonun arkasına atlayacağım. Oradan öteki odaya geçersem atış için elverişli bir pozisyon bulabilirim, böylece adamları gafil avlayabiliriz."

Söyledikleri mantıklıydı ama mesele, vurulmadan gösterdiği kolona ulaşabilmesiydi.

"Anlaştık ama komutumu bekle" diye fısıldadım. "Acele etme, bak ikisi de aynı anda ateş ediyor, muhtemelen aynı anda bitecek mermileri, birazdan şarjör değiştirmek zorunda kalacaklar. İşte o anda geçeriz harekete."

Nefesimizi tutarak saniyeleri saymaya başladık, birkaç dakika sonra ateş kesildi.

"Hazır ol Ali!" diye seslendim. "Ben tetiğe bastıktan sonra fırla."

Hızla duvarın arkasından çıkıp karşıdaki pencerelere ateş etmeye başladım. Tetiğe ilk bastığım anda fırlamıştı yardımcım, göz açıp kapayıncaya kadar da kolonun arkasına attı kendini. Ben de ateşi kesmeden koşturarak merdivenlerin solundaki odaya yöneldim. Koşarken ayağım bir çuvala takıldı, az kalsın yere yuvarlanacaktım ama son anda toparlanıp kendimi odaya attım. Pencerenin kenarına konuşlanmıştım ki, karşıdaki inşaattan ateş yeniden başladı. Yağmur gibi kurşun yağıyordu; hallaç pamuğu gibi atılıyordu sığındığım oda. Duvarlardan kopan çimento kırıklarından, sıva parçalarından korunmak için diz çöktüm, başımı kollarımın arasına aldım. Bir yandan da "Hadi Ali, hadi evladım, indir artık şunları" diye söyleniyordum. Çok beklememe gerek kalmadı, Ali'nin Kalaşnikof'u seri halde konuşmaya başladı, üçüncü atıştan sonra karşıdaki tüfeklerden biri sustu. Bizim keskin nişancı, adamlardan birini vurmuştu. Öteki hâlâ ateş etmeye devam ediyordu ama artık hedefteki ben değildim.

Usulca boşluğun kenarından başımı çıkardım. Ağır ağır açılmaya başlayan karanlığın içinde, karşıdaki inşaatın üçüncü katındaki geniş pencereden Ali'nin üzerine kurşun yağdıran tüfeğin namlu alevini gördüm. Ali de karşılık veriyordu ama artık eskisi kadar seri değildi. Acele etmeliydim, üstelik boş atma şansım yoktu. Kalaşnikof'un namlusunu pencerenin kenarına dayadım, sanki tüfeği ilk kez elime alıyormuş gibi, sanki ilk kez ateş edecekmiş gibi derin bir nefes aldım, namlu alevinin azıcık yukarısını hedefledim, göz, gez, arpacık derken bastım tetiğe. Kurşunlar ardı ardına boşaldı, dipçikle birlikte omzum, omzumla birlikte bütün bedenim sarsılmaya başlamıştı. Artık karşıdan ateş edilmediğini anladığımda bütün şarjörü bitirmiştim. Adamı vurmuş muydum yoksa o da az önce benim yaptığım gibi duvarın arkasına mı saklanmıştı? Beklemek gerekiyordu, duvarın arkasına sindim, gözlerimi dört açtım. Kısa bir sessizliğin ardından, yeniden başladı mermi cayırtıları. Adamları vuramamışız diye hayıflanacakken fark ettim, sesler arkadan geliyordu. Korudaki nişancılar hâlâ anlamsız yere mermi yakarak arkadaki salonun tavan sıvalarını döküyorlardı.

"Başkomserim, Başkomserim" diyen Ali'nin sesiyle toparlandım. Sürünerek odanın girişine yöneldim. Kafamı uzatınca gördüm onu, yeniden kolonun arkasına gelmişti. Yüzüne monte edilmiş gece dürbünüyle tuhaf bir yaratık gibi duruyordu kötü kokan inşaatın içinde.

"Evet, Ali... Nedir durum?"

Sesimi duyduğuna sevinmişti, zafer coşkusuyla seslendi.

"Karşıdaki iki hedef de etkisiz hale getirildi. Sıra şu korudaki lavuklarda."

Sağ elinde tuttuğu tüfekle aşağıyı gösteriyordu.

"Bekle Alicim, biraz daha bekle."

Birkaç dakika öylece kaldık ama yardımcım haklıydı, karşıdaki inşaattan çıt çıkmıyordu, silahlar sanki sonsuza kadar susmuş gibiydi.

"Tamam Ali, tamam, artık harekete geçebiliriz" diyerek doğruldum. "Ama salonu kullanamayız, burnumuzu uzatır

uzatmaz yapıştırırlar kurşunu. Koruyu gören başka bir pencere bulmak lazım."

Başıyla arkada bir yerleri işaret etti.

"Öyle bir yer var Başkomserim, içeride, büyük bir oda. Orası uygun."

Alacakaranlıkta uçuşan hayaletler gibi sessizce geçtik pencereleri koruya bakan büyük odaya. Bu taraftaki çatışma sona erince korudakiler de afallamış olmalılardı ki artık ateş etmiyorlardı. Sanırım durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Bu kısa sükûnet anında büyük odadaki iki küçük pencerenin yanına ulaştık. O anda basamaklarda gürültüler duyuldu, merdivenlerden mi saldırıyorlardı? İkimiz birden odanın kapısına yöneldik yeniden, neredeyse tetiklere asılacaktık ki, Darko ile Korhan'ın apar topar merdivenlerden indiklerini gördük. Ali de peşlerinden gidecek oldu, durdurdum.

"Bırak gitsinler. Önce şu korudakileri halledelim."

Yeniden pencerelere döndük, aşağıdaki tetikçiler muhtemelen ağaçların arkasına bir yerlere gizlenmişlerdi. Onların ortaya çıkmasını sağlamalıydık, bakışlarım yerdeki beyaz torbaya takıldı, yarısına kadar alçı doluydu.

"Şunu aşağıya atalım Ali" diye fısıldadım. "Eminim ateş edeceklerdir. Böylece açığa çıkarlar..."

Ali'nin eğilip torbayı almasını bekledim, yapmadı, anladığım kadarıyla kendisi ateş etmek istiyordu. Benim de kararsız kaldığımı görünce, "Bende gece dürbünü var" dedi makul bir sesle. "Torbayı siz atarsanız..." İşte o anda duyduk gürültüyü. Aşağıda aceleyle birileri koşuşturuyordu, bir aracın kapıları açılıp kapandı, ardından bir motor gürültüsü duyuldu.

"Kaçıyorlar" diye bağırdım. "Kaçıyorlar..."

Temkinliliği elden bırakmadan aceleyle pencereye yaklaştık, aşağıdaki ıslak yolda siyah bir cip hızla uzaklaşıyordu. Arkalarından ateş etmeye başladık ama boşuna; meçhul cip, ıslak yolda çoktan kaybolmuştu.

36

Gerçek suç insanın ruhunu lekelerdi

Bilgisayarın ekranından meydan okuyan bir ifadeyle yüzümüze bakıyordu adam; kalın kaşlarının altında iyice koyulaşan gözlerindeki o alaycı ifade, sabıka dosyası için çekilmiş bu berbat fotoğraftan bile belli oluyordu. Eğer Sarıyer'de vurduğumuz tetikçilerin yüzlerine dikkatle bakmasaydım, onlardan biri olduğunu anlamam mümkün olmazdı. Ama adamın fırça gibi sık saçlarının başladığı yerde, alnının ortasını sağ kaşına kadar kesen derin bir yara izi vardı. Bıçağı kim salladıysa kafatasına kadar çizmiş olmalıydı. Bu yara izi, bu sabah camsız pencerenin hemen gerisine sırtüstü düşmüş olmasına rağmen otomatik tüfeğini hâlâ elinde sımsıkı tutan tetikçinin alnındakiyle birebir aynıydı.

"Fikret Armutçu, 37 yaşında, ikameti Florya" diye bilgi vermeye başladı Zeynep. Her zamanki gibi bilgisayar iskemlesinde oturuyordu, Ali'yle ben hemen arkasında ayakta durmuş, gözlerimiz ekranda merakla onu dinliyorduk. "Uyuşturucu kaçakçılığından iki kere tutuklanmış. İlki Mersin Limanı'nda, ikincisi Dilovası'nda, her iki davadan da hüküm giymiş, yatmış çıkmış, ayrıca silahlı çete kurmaktan hakkında dava açılmış ama yeterli kanıt bulunamadığı için beraat etmiş. Üç kere silahlı çatışmaya katılmaktan, iki kere adam yaralamaktan mahkemeye çıkmış, yine salıverilmiş." Sustu, bilgisayarın faresine dokundu. Ekranda başka bir adamın yüzü belirdi. Yamru yumru kafası usturayla kazın-

mış, iri, çok iri yeşil gözleri yüzüne kadınsı bir ifade veren daha genç bir adam. Sarıyer'de vurduğumuz ikinci tetikçi. Tıpkı Fikret Armutçu gibi o da yandaki pencerenin gerisine düşmüştü, bacaklarının arasında otomatik bir tüfek, başının arkasında gece dürbünü ve göğsünün ortasında kıpkırmızı çiçek gibi açılmış kocaman bir yara vardı. "Nusret Damarlı, 26 yaşında, ikameti Merter" diye sürdürdü kriminoloğumuz: "Beş yıl önce Bakırköy'de Mohsen Mohabbi adındaki İranlı bir uyuşturucu kaçakçısının öldürülmesi olayına karışmış, bir yıl kadar yatmış, sonra serbest kalmış. Üç yıl önce Bodrum Yalıkavak Marina'da bir yatta ele geçirilen yüklü miktardaki eroinle ilgili gözaltına alınmış ama mahkeme serbest bırakmış. Bir yıl önce ise yine Yalıkavak Marina yakınlarında bir kişinin öldüğü, üç kişinin yaralandığı çatışmaya adı karışmış, gözaltına alınmış ama oradan da yırtmayı başarmış." Yeniden fareye dokundu. "Asıl ilginç olanı ise bu kayıtlar... Bakın Başkomiserim, bu görüntüler dün akşam Balat'taki MOBESE'lerden, dükkânların güvenlik kameralarından elde edildi." Görüntülerde yine siyah cip başroldeydi. Balat'ta bizim sokağın girişine park ediyordu. Sürücü koltuğunda, bu sabaha karşı Sarıyer'de çatışmada vurulan yeşil gözlü, kel olan ikinci tetikçi, yani Nusret Damarlı oturuyordu. Arkada iki kişi daha vardı ama kameranın açısından görülmüyordu. Görüntü değişti, başka bir kameranın kayıtları ekranda akmaya başladı. Cipi park ettikleri yerin karşısındaki Haliç Kafe'nin güvenlik kamerası olmalıydı bu. Rahmetli Remzi Abi'nin oğlu Kağan'nın işlettiği kafe. Kafenin ışığı cipin içini biraz olsun aydınlatıyordu. Arkadakilerden önce Halit Apak'ı seçtim, ardından Fikret Armutçu'nun sert yüzü göründü. Aralarında duran koyu renk bir çantadan bir şeyler aldılar, sanırım otomatik silahlardı. Ceketlerinin altına yerleştirdiler. Halit yeniden elini çantaya soktu, bir şeyler çıkardı, tekini Fikret'e uzattı, başlarına geçirince kar maskesi olduğunu anladım. Ardından bir şeyler konuştular, sürücü koltuğundaki Nusret de katıldı muhabbete, sonra Halit Apak ile Fikret Armutçu araçtan indiler. Görüntü değişti, başka

bir kamerada iki tetikçinin mümkün olduğu kadar gölgede kalarak hızlı adımlarla evime doğru yaklaştığını gördüm. Derken kayboldular, sadece Kapalıçarşı'da kuyumculuk yapan pimpirikli Caner'in evinin önünden geçerken yakalandılar kameraya. Bir sonraki görüntü yine Caner'in kamerasıyla kaydedilmiş olmalıydı, çünkü aynı açıydı. Ama bu kez kar maskeli adamlardan biri panik içinde gerisingeriye koşuyordu. Bu Fikret Armutçu olmalıydı, ben Halit Apak'ı vurduktan sonra canını kurtarmak için hızla uzaklaşıyordu olay mahallinden. Son görüntüler yine Haliç Kafe'nin kamerasındandı, kar maskeli tetikçi, sürücünün yanındaki koltuğa kendini güç bela atıyor, telaş içinde maskesini çıkartırken heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Sürücü de panikliyor, siyah cipi hızla hareket ettiriyordu.

"Muhteşem organizasyon" diye hayranlıkla mırıldandı Ali. "Üstelik çok da hızlılar. Aradan on saat bile geçmeden ardı ardına iki saldırı düzenledi herifler."

Zeynep bakışlarını ekrandan ayırmadan karşı çıktı.

"O kadar da değil Ali. Sadece kararlı ve cesurlar ama başarılı değiller." Bilgisayar iskemlesini bize döndürdü. "Baksana, her iki saldırıyı da ellerine yüzlerine bulaştırdılar."

"Acele etmeleri yüzünden" diye açıkladım. "Biraz daha sabırlı olsalardı, başarabilirlerdi. Tabii Bahtiyar'ın rolünü unutmayalım. Adamlar bir sokak köpeğini dikkate almamanın cezasını çektiler, çünkü aceleleri vardı, bir an önce bu işi bitirmek istiyorlardı."

Zeynep'in kaşları çatılır gibi oldu, pürüzsüz alnı kırıştı, işin içinden çıkamamış gibiydi.

"Niçin bu kadar acele ediyorlar Başkomserim? Nedir bu telaşın sebebi?"

Benim yerime Ali yanıtladı.

"Ne olacak, gerçeğin ortaya çıkmasından korkuyorlar. Onlar da bizim gibi zamana karşı yarışıyorlar. Hızlı olanın kazanacağını biliyorlar."

Haklıydı ama onları paniğe uğratan asıl gelişme hiç beklemedikleri bir anda Turgay Nacar'ın iskeletinin ortaya

çıkmasıydı. Belli ki bu konuyu kapanmış sayıyorlardı. Aradan yedi yıl geçmişti, ben hiçbir şey hatırlamıyordum. Eğer yağmurun azizliği sonucu Ağva'daki iskelet toprak üstüne çıkmasaydı, arkadaşlarının kanı pahasına elde ettikleri bu şahane hayatlarını en küçük bir vicdan azabı bile duymadan sürdüreceklerdi. Ancak Turgay Nacar'ın ruhunu çoktan teslim ederek bir kemik yığınına dönüşmüş bedeni onların kâbusu olacak gelişmeler zincirini başlatmıştı. Yedi yıl önce, işledikleri cinayeti çözmemi engellemek için beni öldürmek isteyenler, şimdi yarıda kalan işlerini tamamlamaya çalışıyorlardı.

"Doğru Alicim, hızlı olan kazanacak" diye onayladım yardımcımı. "Hızlı ve akıllı olan. Dün akşamki saldırıların başarısız olması bize avantaj kazandırdı. Artık düşmanlarımızın bir adım önündeyiz. Ama yeterli değil, tetikçilerin arkasındaki asıl adamı yakalamamız lazım. 'Amir Abi' ya da 'Şahin' denen kirli polisi."

Her zamanki dobralığıyla atıldı Ali.

"Yani Sabri Müdürü."

Zeynep kararsız görünüyordu.

"Bence bunu dile getirmesek iyi olur."

Her an patlamaya hazır bizim deli fişek "Niyeymiş o?" diye gürledi. "Bütün bilgiler, bütün bulgular Sabri'yi gösteriyor. Belli ki 'Amir Abi' denen herif o. Niye dile getirmeyelim?"

Kriminoloğumuzun yanıtı her zamanki gibi mantıklı ve ayrıntılıydı.

"Çünkü elimizde yeterince delil yok. Oysa Sabri Müdür'ün elinde bizi bu davadan alabilecek kadar çok delil var. Hiç öyle bakma Alicim, ondan bilgi sakladık, Turgay Nacar'ın kafasındaki kurşunun balistik sonuçlarını söylemedik, maktulün başkomiserimizle bağlantısını da gizledik. Eğer Sabri Müdür bunları öğrenirse hem Başkomserimizi hem de bizi görevden alabilir. Delilleri kararttığımız ve davayı yanlı yönlendirdiğimiz için hakkımızda soruşturma bile başlatabilir. Kusura bakmayın ama size katılmıyorum Başkomserim,

bence adamlar hâlâ bizden önde. Eğer bu işin arkasında gerçekten de Sabri Müdür varsa, pek yakında bu delilleri bize karşı kullanacaktır. Çünkü olan bitenin farkındadır."

Doğru söylüyordu, eğer aradığımız kişi Sabri'yse her şeyin fakındaydı. Ağva'daki iskeleti bulduğumuzu öğrendiği andan itibaren sinsice bizi gözlüyordu. Şu ana kadar Ağva'daki davayı açığa çıkarmamasının nedeni adını bu işe karıştırmamak içindi. Şaka değil, bir zamanlar Özel Harekât'ta çalışmış üç polisin bulaştığı bir dava vardı ortalıkta. Dosya açılırsa, Sabri'nin de bu adamlarla çalıştığı açığa çıkabilirdi, o yüzden şimdilik davaya müdahale etmemeyi seçmişti. Eğer işler umduğu gibi gitseydi, yani saldırılardan hiç değilse biri başarıya ulaşsaydı, yani beni ortadan kaldırabilseydi, o zaman dosyanın kapalı kalmasına razı olacak, hatta bizzat kendisi müdahale ederek bu davayı sümen altı edecekti. Ama olmamıştı işte... Artık Zeynep'in dile getirdiği senaryoyu yürürlüğe koyabilir miydi emin değildim. Çünkü hâlâ kendisinin açığa çıkma ihtimali vardı.

"Henüz değil" diye karşılık verdim kriminoloğumuza. "Bence Turgay Nacar dosyasının açılması Amir Abi'nin işine gelmez. Daha önceki üç saldırıda yaptığı gibi yasadışı yollarla bu meseleyi kapatmayı deneyecek. Yani beni öldürmek için tetikçi yollamaya devam edecek..."

Ali huzursuzca kıpırdandı olduğu yerde.

"Üç saldırı mı? Kurtuluş Caddesi'ndeki saldırıyı da o mu tertipledi diyorsunuz? Ama Darko, 'Tetikçileri ben yolladım' demedi mi?"

Manidar bir ifadeyle baktım yardımcıma.

"Bu sabah olanlardan sonra Darko'nun sözlerine ne kadar güvenebiliriz?"

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi Zeynep de aklını kurcalayan meseleyi dile getirdi.

"Sahi, bu sabaha karşı Darko ile buluşacağınız mekânı nasıl öğrendiler Başkomserim? Cemal Bey ne diyor bu işe?"

Sarıyer'den merkeze gelene kadar bu konuyu konuşmuştuk Ali'yle ama bir sonuca ulaşamamıştık. Belki kriminolo-

ğumuz daha sağlıklı bir tahlil yapar diye ona da anlatmaya başladım.

"Janti şaşkındı Zeynepçim, çok şaşkın hem de, yerin dibine geçecek kadar utanmıştı. 'Yahu, nasıl bir iş bu Nevzat' deyip duruyordu. Bir ara elini başına vurdu. 'Ulan yoksa bu Darko mu oyuna getirdi bizi? Korhan denen oğlan kelek mi attı bize?' Ardından omuz silkti. 'Nasıl yapacak yahu, imkânsız. Darko'yla Korhan'ı Balmumcu'dan aldık, donlarına kadar aradık, ne bir silah ne de cep telefonu vardı üzerlerinde. Yola çıkınca da takip eden birileri var mı anlamak için Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne vurduk. Gecenin bir yarısı, sokaklar bomboş, peşimize düşen bir araç olsa fark edeceğiz. Yok şüpheli hiçbir araba görmedik, herkes kendi yoluna gidiyordu. Kavacık'tan döndük, köprüyü tersine geçtik, Galatasaray Stadı'nın oraya kadar gittik. Orada bizi bekleyen Mülayim'in kullandığı Volvo'ya bindik. Sarıyer'e gelirken de elli kere arkamızı kontrol ettik. Şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu. Valla yoktu Nevzat, yoksa gelir miydim buraya? Fakat bu Darko puştunun çatışmanın ortasında kayıplara karışmasına ne demeli? Korkudan kaçmıştır yavşak, demek ki o dev cüssesinin altında bir tavşan yüreği taşıyormuş.' Aynen böyle söyledi Zeynepçim ama benim de aklıma takılan başka bir mesele var." Yüzünde gergin bir ifadeyle anlattıklarımı dinleyen Ali'ye döndüm. "Bunu seninle de konuşmadık. Mülayim, alt katta kalmıştı, niye tetikçilere ateş etmedi? Hatırlarsan, her şey olup bittikten sonra çıktı ortaya. Korktu desem, öyle biri değildir Mülayim, babası kadar sevdiği Janti için ölümü göze alır. O telaş içinde Janti'ye de soramadık. Ne diyorsun Ali, Mülayim niye silahını ateşlemedi?"

Ali işin içinden çıkamadığında hep yaptığı gibi yine sağ eliyle saçlarını karıştırdı.

"Bilemedim Başkomserim, yanlış anlamayın ama Cemal Abi'nin davranışları da bir tuhaftı. Çatışma sırasında diyorum. Ne bileyim, ben ondan bana da bir silah verin, ben de karşılık vereyim filan demesini beklerdim. Öyle pıstı kaldı

yerde. Bildiğim kadarıyla Cemal Abi mangal yürekli bir adam, niye öyle yaptı anlamadım? Sanki bu işe bulaşmak istemiyor gibiydi. Mülayim de o sebepten silahına davranmamış olabilir. Bence Cemal Abi'ye açıkça sormak lazım. Niye böyle yaptınız diye. Anlayalım kim düşman kim dost?"

Kafam karışıyordu, Sabri'den sonra Cemal de mi bu entrikanın içindeydi? Yoksa bunların hepsi bir araya gelmeyecek olayların buluşmasıyla zihnimizde oluşan sanrının bizi sürüklediği yanlış düşünceler miydi?

"Peki gerçekten de Darko'yla adamı nereye gitti?" Yine Zeynep'ti bu can alıcı soruyu soran. "Cemal Bey'in Volvo'suyla geldiklerine göre, onları olay yerinden kaçıracak bir araçlarının olmaması lazım. Nasıl birdenbire kayboldular öyle?"

Ağır ağır başımı öne salladım.

"İşte asıl mesele bu Zeynepçim, birdenbire nereye kayboldu bu adam biz de anlamadık. O arbedenin ortasında kurşunlar hâlâ havada vızır vızır uçarken nasıl sırra kadem bastı bilemiyoruz? Ne dersin Alicim, sence de tuhaf değil mi?"

İhanete uğramış birinin hayal kırıklığıyla yüzü gerilmişti yardımcımın.

"Galiba tuzağa düştük Başkomiserim" diye tısladı dişlerinin arasından. "Galiba bizi oyuna getirdiler. Ama bence Darko yalnız değil. Amir Abi'den bahsetmiyorum, o zaten perde arkasındaki adam. Günahını almayayım ama Cemal Abi de işin içinde olabilir. Darko'nun sizinle buluşmak için onu seçmesi de garip değil mi? Ayrıca bu kadar hızlı bir şekilde buluşmayı ayarlaması. Davranışlarındaki tutarsızlıklar. Bilemiyorum, belki isteyerek yapmamıştır, belki mecbur kalmıştır, belki onu da kandırdılar, bilmiyorum ama bir şekilde Cemal Abi bu işin içinde olabilir."

Hâlâ emin değildim, bana o kadar iyiliği dokunmuş, en zor zamanlarımda yanımda olmuş bir insan, bu kadar kolay saf değiştiremezdi. Ama unutmamam gerekirdi ki, sonuçta Janti yeraltı dünyasının adamıydı, her ne kadar ben bu işleri bıraktım dese de geçmişi onu bırakmazdı. Suç elimizin

kiri değildi ki yıkayınca temizlensin. Suç ama gerçek suç insanın ruhunu lekelerdi, düşüncelerini ele geçirir, davranışlarını yönlendirirdi. Öyle tövbe ettim, pişman oldum, artık bıraktım demekle kurtulamazdınız. Hayır, bu kadar basit değildi. Üstelik Janti adamlarını yeniden toplamaya başlamıştı. Kendi ağzıyla söylemedi mi? 'Yaşadığım sürece beni rahat bırakmayacaklar. Kıran kırana bir mücadele bu. Kendimi savunmam gerekiyor' demedi mi? Ama bütün bunlara rağmen, nedense Janti Cemal'i suçlamak içimden gelmiyordu. Sabah yaşananlara, tutarsız davranışlarına, şüpheli hareketlerine rağmen böyle bir ihanetin içinde olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Belki de bizi takip ettiler" diyerek başka bir varsayımda bulundum. "İkimizin de cep telefonu yanımızdaydı. Üstelik ikisi de açıktı. Teşkilattaki satın alınmış memurlardan birileri konumumuzu tespit edip tetikçilere bildirmiş olabilir. Öyle değil mi? Benim evimin önündeki korumaları nasıl çektirdilerse, aynı adamlar bu takip işini de gerçekleştirmiş olabilir."

"Hangi takip işiymiş o?" Başımızı çevirince çelik çerçeveli koyu renkli camlarının arkasına sakladığı gözlerini bize dikmiş Sabri'yle karşılaştık. Gergin adımlarla yaklaşırken sorusunu yineledi. "Ne takibinden söz ediyorsunuz?"

"Benim eve saldıran tetikçilerden söz ediyoruz" diyerek konuyu değiştirdim. "MOBESE'lerden ve şahsi güvenlik kameralarından şahsı tespit ettik. Bu sabah Sarıyer'de ölü ele geçirdiğimiz iki şahıstan biri. Şahsın adı Fikret Arnutçu, birçok suça bulaşmış, ikinci şahıs ise Nusret Damarlı. İkisinin de uyuşturucu şebekeleriyle ilişkisi var. Tabii akla hemen Darko geliyor."

Biraz yatışır gibi olmuştu.

"Evet, evet, elbette Darko'yla bağlantıları vardır" dedi adeta coşkuyla. "Başka kiminle olacak, o uyuşturucu tacirinin marifetleri bunlar. Zaten kayboldu herif. Baksana, Sarıyer'deki çatışmada da ele geçiremediniz. İhbarı haber aldı tabii. Kendi kaçtı, adamlarını bıraktı."

Öyle bildirmiştik raporumuzda: "Darko hakkında ihbar geldi, o yüzden Sarıyer'e intikal ettik ama ateş altında kaldık, kendimizi korumak için müsademeye girdik." Janti Cemal'den ise hiç bahsetmemiştik. Yalan üstüne yalan söylüyorduk. Bakalım nereye kadar sürdürebilecektik bunu? Neyse ki, konuyu eşelememişti Sabri. Ama içi rahat etmediğinden böyle aniden aşağıya inmişti. Bizi hazırlıksız yakalamak, sakladığımız bir şey varsa öğrenmek için. Şimdi de neler olup bittiğini anlamak amacıyla bizi konuşturmak istiyordu.

Yanımıza yaklaşınca bir of çekti. "Nasıl bir kumpasa düştük Nevzat? Yahu biz cinayet büroyuz, narkotikle ne alakamız var? Valla narkotikçiler bizim kadar uğraşmıyor bu işle." Köşeye sıkışmış bir adamın çaresizliği hissediliyordu sesinde. "Nereden bulaştık bu işe? Keşke gitmeseydiniz şu Kuştepe'deki çatışmaya? Ne Darko'ymuş arkadaş. Kaç gündür hayatı zindan etti bize." Şikâyet etmekte aşırıya kaçtığını anlamış olacak ki duraksadı. "Hayır, başınıza bir iş gelecek diye korkuyorum. Sen o kadar faili meçhul cinayet çöz, eli kanlı katillerle, psikopatlarla uğraş, sonra gel uyuşturucu çetelerinin..."

Bu kadar timsah gözyaşları dökmesine daha fazla katlanamadım.

"Önemli değil müdürüm, bizi dert etmeyin, biz kanun adamıyız sonuçta, katil ya da uyuşturucu kaçakçısı ne fark eder, kim suçluysa yakasına yapışırız."

Sahtekârlığı iyice abarttı, sağ elini omzuma koydu.

"Öyle tabii Nevzat, öyle tabii, canlarına okuyacağız hepsinin ama destekçileri fazla. Biraz uzun süreceğe benziyor bu mesele. Gözünüzü seveyim, kendinize dikkat edin. Üç kuruşluk tetikçilerin kurbanı olmayın." Yeniden duraksadı, gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kırptı. "Anlamadığım, bu Halit Apak denen adamın bu işlere bulaşmış olması. Dosyasına baktım, adam acayip işler yapmış Güneydoğu'da. Raporlara geçmeyen gizli vazifeleri de var. Yani o kadar güvenmişiz adama. Peki bir kahraman nasıl oluyor da böyle

kanlı, kirli işlere bulaşıyor. Orada ahlakı bozuldu desem, biz de orada görev yaptık kardeşim, namusumuzla gittik, namusumuzla döndük. Biz de risk aldık, biz de çatışmalara katıldık, biz de tehlike atlattık. İnsan adını, şerefini niye kirletir ya."

"Para için." Ali'nin yanıtı netti, saygı gereği müdürüm bile dememişti, diyememişti. Sesi, kırgın, küskün ve nefret doluydu. "Para için."

İrkilir gibi oldu Sabri, sonra sakinleşti.

"Öyle Ali, ne yazık ki öyle evladım. Ama değer mi? Üç kuruş için insan onurunu satar mı? Yazık, çok yazık..."

İçimde kabaran tiksinti duygusunu gizlemeye çalışarak yüzüme yerleştirdiğim vazifesine bağlı polis ifadesiyle Sabri'yi dinliyordum. Zeynep de rolünü gayet güzel oynuyordu, gelgelelim haksızlığa dayanamayan Ali'nin gözlerinde gizleyemediği bir öfke anbean büyüyordu. Elbette kendini tutacak, Amir Abi olduğunu düşündüğümüz müdürümüzün eline koz vermeyecekti, ne kadar deli dolu olursa olsun böyle bir sorumsuzluk yapmayacak kadar zekiydi. Sabri ahlak üzerine söylevini sürdürüyor, artan suçlardan dert yanıyor, toplumun bozulmasından dem vuruyor, insanlardan şikâyet ediyor ama kendi sözlerine kendi de inanmıyor olacak ki sesi giderek cılızlaşıyor, zayıflıyordu. Onun sesi söndükçe dışarıdaki rüzgâr hiddetleniyor, sanki yaklaşmakta olan bir felaketi haber vermek istercesine yağmur damlalarını büyük bir gürültüyle laboratuvarın camlarına çarpıyordu.

37

Yırtıcı Kuşlar Çetesi

Erken gelmiştim; sadece iki masa doluydu ama çok sürmez, birazdan tıklım tıklım dolardı restoran. Açıkçası İlhami'nin burayı biliyor olmasına biraz şaşırmıştım. Bizim polisler pek gelmez böyle yerlere. Abartmadan söyleyebilirim ki, İstanbul'un en güzel manzarasını buradan izleyebilirsiniz. Haliç'in bir ucundan Adalar'a kadar bütün şehir cömertçe gözlerinizin önüne serilir. Gerçi şu anda ne kasvetli gökyüzünün altında maviliğini tümüyle kaybetmiş gibi duran bu tatsız denizin ne de inatla yağmayı sürdüren yağmurun ıslattığı asık yüzlü binaların bir cazibesi vardı. Işığını yitiren şehir sanki tüm çekiciliğini kaybetmiş gibiydi. Zaten benim de manzara seyredecek halim yoktu. "Sana şahane bir balık yedireceğim" demişti İlhami ama sabah mideme indirdiğim poğaçayla durmama rağmen karnım hiç acıkmamıştı. Beni ilgilendiren İlhami'nin anlatacaklarıydı. İki saat önce aramış, "Buluşmamız lazım Nevzat, galiba meseleyi çözdük" demişti. "Meseleyi çözdük" oldukça iddialı bir sözdü, gerçi başına "galiba"yı da ekleyerek yanılma ihtimalini de göz önünde bulundurmuştu ama her durumda sözleri umut vericiydi. Üstelik sabahtan beri aramama rağmen istihbarattan Necdet'e de ulaşamamıştım. Zeynep'in söylediği gibi telefonları kapalıydı, birlikte çalıştıkları Şadi'yi aramıştım; Necdet'in izinli olduğunu söylemişti. Muhtemelen bir vazife için sahaya inmişti. "Konu acilse ben yardımcı olayım" demişti Şadi. Ama ona güvenemezdim. "Yok be Şadi, rakı

ısmarlayacaktım, ne zamandır görüşmedik, özledim keratayı" diyerek geçiştirdim. Artık tek bilgi kaynağım İlhami'ydi. Sadece bilgi kaynağım değil, bu belayı savuşturmamda bana yardım edebilecek üç beş kişiden de biriydi. Düşmanımın düşmanı dostumdur gibi kolaycılıklara inanmam ama bu durumda pek seçme şansım yoktu. Restoranın kapısına baktım, bizim eski müdür hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Yeniden hızlanan rüzgârın hiddetle camlara çarptığı yağmur damlalarının arasından Balat'taki evimi seçmeye çalıştım. Tam olarak göremiyordum ama oralarda bir yerlerdeydi. Demir Kilise'nin arkasındaki kırmızı kiremitli binaların arasında bir yerde. Tuhaf bir duygu doldu içime. Kederden çok kahreden bir duygu. Babadan kalan evimde, belki de benim en mahrem mekânımda bir ceset yatıyordu. Benim vurduğum bir ceset. Hâlâ orada mıydı? Hayır, Halit Apak'ın cesedini çoktan kaldırmışlardı ama yerdeki kan lekesi anbean kararark ahşap zemini kirletmeyi sürdürüyordu. "Eve iş götürmemeniz gerekir Nevzat Bey. Mesleki sorunlarla evdeki meseleleri karıştırmamalısınız. Çünkü depresyon kafa karışıklığını sever. Bu sebepten eve iş götürmemelisiniz." Ben götürmemiştim ki, kendisi gelmişti, haber bile vermeden, sezdirmeden, sinsice, hem de sadece dün akşam değil yedi yıl önce de gelmişti. Yedi yıl önce korkunç bir patlamayla karımı ve kızımı almıştı. Bu da yetmezmiş gibi şimdi Evgenia ile Azez'i de istiyordu. Yok, onları istemiyordu aslında, sadece beni istiyordu. Bütün derdi benimleydi, öyle ya da böyle bu defa kimseyi alamayacaktı, bu defa kesinlikle eve iş götürmeyecektim. O işi kaynağında kurutacak, başladığı yerde bitirecektim. Ali'nin telefonuyla bölündü düşüncelerim.

"Alo Başkomserim, bana Sabri Müdür'ün fotoğrafı lazım."

Neden bahsediyordu bu çocuk?

"Niye Alicim, ne oldu ki?"

"Şu şehit polislerin yakınlarıyla görüşecektim ya, Turgay Nacar'la birlikte patlamada öldüğü söylenen dört polisin yakınları... Hani siz söylemiştiniz. Onlara Sabri Müdür'ü soracaktık."

Doğru söylüyordu ama olaylar üst üste geliyordu ki bazen aldığımız kararları, verdiğim görevleri bile unutuyordum.

"Evet, buldun mu yakınlarını?"

"Sadece bir şahıs var İstanbul'da yaşayan. Mürşit Yılmaz'ın babası Ekber Yılmaz. Çatalca'nın bir köyünde yaşıyormuş. Ötekiler daha da uzakta: Ankara'da, Sivas'ta, Çorum'da. Ulaşırız da zaman alır. Bu Ekber Yılmaz'ın yaşadığı köyü tam tespit edemedik. Adamın doğru dürüst ikamet kaydı yok. Bütün ekibi seferber ettim, çok sürmez buluruz ama Sabri Müdür'ün düzgün bir fotoğrafı lazım adama göstermek için, isimden tanıyamaz. Hem belki de gerçek ismini de söylememiştir. İnternete filan baktım, müdürün tek bir fotoğrafı yok."

Olmaz tabii, pis işlere bulaşanlar, özellikle kirli kanun adamları gölgede kalmayı severler. Çünkü ışık, hakikati ortaya çıkartır. Ama nereden bulacaktık Sabri'nin fotoğrafını? Kendisinden isteyemeyeceğimize göre, yahut gizlice fotoğrafını çekemeyeceğimize göre... Ekrem'in düğünü düştü aklıma. Tabii ya, Zeynep bol bol fotoğrafını çekmişti masadakilerin.

"Zeynep'te olmalı" diye atıldım. "Ekrem'in düğününde çekmişti. Bir tanesini çok iyi hatırlıyorum, Sabri, Zekiye Hanım, İlhami, sen, ben, Evgenia, hepimiz vardık. Çektikten sonra bana da göstermişti. Güzel fotoğraftı, hepimiz çok net çıkmıştık. Hatta Sabri 'Ben kötü çıkarım, bu çok güzel olmuş, şunu bana da yollayın' demişti. İşte o fotoğraf işine yarar."

"Tamam Başkomserim, bu çok iyi oldu, hemen alırım Zeynep'ten... Siz ne yapıyorsunuz? Bir sıkıntı yok değil mi?"

Böyle sorunca anladım, aslında beni merak ettiği için aramıştı, fotoğraf işin bahanesiydi.

"İyiyim Alicim, iyiyim, merak etme, İlhami'yle buluşacağız. Sabri'yi araştıracaktı. Teşkilat içinde yani..."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bu İlhami'ye güvenebilir miyiz Başkomserim? Hakkında soruşturma açılmış, hüküm giymiş, biraz tuhaf bir adam yani..."

Elbette bu konuyu ben de düşünmüştüm ama yapılan suçlamaların hiçbiri kanıtlanamamıştı. Bir usulsüzlüğüne, yolsuzluğuna, kanunsuzluğuna da tanık olmamıştım. Üstelik sıkışmış durumdaydık, bu durumda ona güvenmekten başka çarem de yoktu. Yine de Ali'yi rahatlatmak istemedim.

"Temkinli olmakta fayda var ama şu ana kadar şüpheli bir davranışını görmedim. Üstelik yardım etmek için yanıp tutuşuyor. Neyse Alicim, dikkatli olacağız, sütten ağzımız yandı bir kere, artık yoğurdu üfleyerek yiyeceğiz. Ha, şeyi soracaktım sana. Bizim emektar nerede? Tamir ettirmek lazım arabayı. Teşkilatın araçlarını kullanıp duruyorum."

"Unuttum Başkomserim ya" diye söylendi. "Kusura bakmayın, teknik ekibe bırakmıştım, GPS cihazı filan var mı diye kontrol edeceklerdi. Onun sonucunu da almadık. Bugün ilgilenir, size haber veririm."

Elektronik takip meselesini ben de atlamıştım, halbuki çok önemliydi, Fayrap Kardeşler Kurtuluş Caddesi'nde elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı Evgenia'yla beni.

"Aman o mesele önemli" diye uyardım. "Bizi nasıl izlediklerini öğrenirsek, bundan sonra peşimize düşmelerini engelleriz."

"Kimmiş o peşinize düşenler?" Başımı kaldırınca sağ tarafımda dikilen İlhami'yi gördüm. Arkasında simsiyah giyinmiş iki koruma el pençe divan duruyordu. "Kim o? Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu samimi bir tavırla.

"Ali'yle konuşuyorum, düğünde tanışmıştınız ya..."

Sımsıcak bir gülümseme yayıldı ablak yüzüne.

"Şu senin delikanlı ha, çok selam söyle."

Telefona döndüm.

"İlhami Müdür'ün selamı var."

"Benden de selam söyleyin" dedi muzır bir sesle. "Aslında siz bilirsiniz, söylemeseniz de olur yani..."

Uzatmanın âlemi yoktu.

"Tamam Alicim, hadi kolay gelsin. Bir gelişme olursa mutlaka haber ver." Telefonu kapatırken, "Onun da sana selamı var" dedim karşımdaki iskemleye çöken İlhami'ye.

"Anladığım kadarıyla o da seni çok sevmiş. Halbuki düğün salonunda ilk gördüğünde pek haz etmemişti."

Kocaman bir kahkaha patlattı.

"Niye ya? Neyimizi sevmemiş?"

Ben de güldüm.

"Boş ver, Ali'nin işine akıl sır ermez ama sonra kanı ısındı sana. Seninle buluştuğumu öğrenince rahatladı. Benim için kaygılanıyor."

Birden ciddileşti İlhami, hâlâ arkasında dikilen iki korumaya döndü.

"Girişteki masada oturan iki sivil var ya, Başkomiserimin elemanları onlar. Siz de yanlarına çökün, güzelce karnınızı doyurun. Çekinmeyin, canınız ne isterse söyleyin. Bira filan yok ama, bana ayık lazımsınız." Sesi babacan çıkıyordu, sevgiyle bakıyordu adamlarına. Korumalar yüzlerinde minnettar bir gülümsemeyle uzaklaşırken, "Haksız değil" diyerek yeniden bana döndü. "Ali diyorum, kaygılanmakta haklı. Tezgâh büyük Nevzat. Olayın detayları ortaya çıktıkça benim bile kanım dondu." Sanki birileri bizi izliyormuş gibi etrafına bakındı. "Sabri Güneydoğu'da görev yaparken sen yanında mıydın?"

İçimde büyüyen merakı bastırarak sorusunu yanıtladım.

"Hayır, yanında değildim, ben de Güneydoğu'da görev yaptım ama Şanlıurfa'daydım."

Küçümseyen bir parıltı geçti kehribar gözlerinden.

"Şanslıymışsın, Urfa cennet sayılır. Hele şehirdeysen... Ben sınırdan söz ediyorum, her tarafı tuzaklarla dolu, mayınla döşeli o cehennem çukurundan. Her türden terör örgütünün yuvalandığı tekinsiz topraklardan."

Sesindeki kibir hissedilmeyecek gibi değildi. Eskiden de vardı İlhami'nin böyle halleri, kendisi de orada vazife yaptı ya, köpürtür de köpürtürdü artık. Belki de haklıydı, orada yaşananlar gerçekten korkunçtu, gösterdikleri cesaretin hatırlanmasını istemesi normaldi. O yüzden aldırmadım, hatta biraz da alttan aldım.

"Evet, Urfa'nın içindeydim, üstelik hep Cinayet Büro'da

çalıştım. Ancak olağanüstü durumlarda Terörle Mücadele'ye destek verirdik."

Dudak büktü.

"Destekten değil, bizzat ateşin içinde olmaktan bahsediyorum. Mayın tarlalarından, bilmem hangi tepeye saklanmış attığını sektirmeyen nişancılardan, bubi tuzaklarından. Huzurlu bir ölümü mumla aradığımız zamanlardan." Duraksadı, konunun dağıldığını fark etmişti. "Neyse, Sabri de o şartlarda görev yaptı işte. Sabri ve meslektaşları..."

Meslektaşları sözcüğünü üzerine basarak söylemiş, sonra sanki anlatması çok zor bir konuya gelmiş gibi birden susmuştu.

"Travma mı geçirmişler?" diye atıldım. "Yaşadıkları psikolojilerini mi bozmuş?"

Ne kadar da safsın dercesine baktı yüzüme.

"Kusura bakma ama Sabri'yi gerçekten de hiç tanımamışsın Nevzat. Okuldan arkadaşın filan ama adam hakkında hiçbir fikrin yok. Ne travması yahu, ne psikoloji bozukluğu, onları senin benim gibiler yaşar. Sabri taş kalplinin tekidir. Vicdan, merhamet, şefkat, bu hislerin zerresi yoktur onda. O yüzden yükseliyor zaten. Neden sen hâlâ başkomisersin, neden müdür olamadın, çünkü yanlışa yanlış dedin, karşı çıktın, itiraz ettin. Yani fincancı katırlarını ürküttün. Beni niye görevden aldılar, aynı sebepten, senin gibi olduğum için. Ama bak Sabri'ye, ha bire yükseliyor, yakında İstanbul teşkilatının başına, sonra da ülkenin başına geçerse şaşırma. Yani Sabri travma filan yaşamamış, aksine krizi fırsata çeviren bir patron gibi bu cehennemden zengin bir polis amiri olarak dönmeyi başarmış. Sadece kendi değil, birlikte görev yaptığı arkadaşları da..."

"Halit Apak, Turgay Nacar, Orkun Yolcu..." diye sıraladım. "Arkadaşları da bunlar mı?"

Oturduğu iskemlede heyecanla kıpırdadı.

"Müthiş, müthiş, sen gerçekten de çok iyi bir polissin Nevzat. Olayı çözmüşsün bile."

Hiçbir şey çözdüğüm yoktu, bunların hepsi kanıtlanması

gereken ihtimallerdi ama galiba o kör karanlık aydınlanmaya başlamıştı.

"Halit Apak, Turgay Nacar, Orkun Yolcu" diye yineledim. "Bunlar gerçekten de Sabri'yle birlikte mi görev yapmışlar? Ama resmi kayıtlarda Sabri'nin ismi geçmiyor. En üst rütbede Halit Apak var..."

Yine o ukala tavrını takındı.

"Neden acaba?"

Aslında böyle oyunları kaldıracak halde değildim ama yine de sabık müdürümüze uydum.

"Gizli vazife mi?"

Kel kafasını usulca öne doğru salladı.

"Gizli vazife yahut 'Karanlıkta Yürüyüş'... Yani asla kayıtlara geçmeyecek imha eylemi. Bu eylemi gerçekleştiren time Hayalet Akıncıları diyorlar. Çünkü vazife genellikle takip edilen teröristlerin üstlendiği sınır ötesinde icra edilir. Yani başka bir devletin içinde. Operasyon asla resmi olarak kabul edilmez. Hayalet Akıncıları asla gerçek isimlerini kullanmazlar. Bora, Poyraz, Tayfun, Kasırga gibi fırtına isimleri; Kurt, Arslan, Kaplan, Pars gibi vahşi hayvanlar..."

Sözcükler kendiliğinden döküldü ağzımdan.

"Şahin, Atmaca, Kerkenez, Delice gibi yırtıcı kuşlar..."

Bir kez daha hayranlıkla baktı.

"Atmaca, Halit Apak; Delice, Turgay Nacar; Kerkenez, Orkun Yolcu ve tabii Şahin, bizim Sabri..."

Hatırlatmak gereğini duydum.

"Amir Abi ismini de kullanıyor."

Sağ elini usulca masaya vurdu.

"Aynen öyle kardeşim, Amir Abi lakabı da var. Şahin ismini operasyonlar sırasında, Amir Abi lakabını ise iş konuşmalarında kullanıyormuş. İş görüşmesi dediğim uyuşturucu satışı..."

İnanılır gibi değildi, en küçük bir usulsüzlük karşısında bile tüyleri diken diken olan Sabri, nasıl olur da böyle bir batağa düşerdi? Bunu nasıl yapardı? Yoksa yanlış bir iz üzerinde miydik? Fakat işte her şey ortadaydı; benim bulgularımla İlhami'nin sözleri birebir örtüşüyordu.

"Kaynağımın aktardığına göre baştan uyuşturucu işine girmemişler" diye önemli bir ayrıntıyı hatırlattı İlhami. "Yüklüce bir paradan söz ediliyor. Suriye sınırında bir operasyonda nakit para ele geçirmişler. Milyon dolarlar olmalı, çok para. Bunların ahlakını bozacak kadar çok para. Aralarında anlaşıp parayı teşkilata bildirmiyorlar. Tabii sorumluluk Sabri'de. Karşı çıksa, böyle rezillik olmaz dese, parayı teslim edecekler, sıkıntı da kalmayacak. Ama yapmıyor, para onu da baştan çıkarıyor. Belki de ihtiyacı var..."

Aklıma Mete geldi, canım, güzel çocuk.

"Evet, Sabri'nin paraya ihtiyacı var, çok paraya. Oğlu Mete için, çocuk otizmli..."

İlhami'nin yüzünde merhamete benzer bir ifade belirdi.

"Demek ki o yüzden yaptı. Yazık, üzüldüm ama hepimizin ne dertleri var? Her yıl kaç polis intihar ediyor? Onların canı yok mu? Onların çoluk çocuğu yok mu? Her mazereti olan suç işlemeye başlarsa... Neyse işte, öyle ya da böyle bulaşmışlar pisliğe." Merakla yüzüme baktı. "Peki seninle alakaları ne bunların?" Yanıt vermemi beklemeden kendi tahminini söyledi: "Darko yüzünden mi?"

Bunu atlattığımı, artık rahatça konuştuğumu sanıyordum, atlatamamışım, boğazımda bir şeyler düğümlendi.

"Onlar..." dedim kendimi zorlayarak. "Onlar, karımla kızımı öldürdüler İlhami."

Sarı gözleri iri iri açıldı, kocaman ağzı aralandı.

"Ne? Sen ne diyorsun Nevzat? O bombayı bunlar mı koymuş?"

Hemen yanıtlayamadım, konuşursam kendimi tutamayacağımdan korktum. İlhami telaşla garsonlara baktı. "Su, oğlum, su getirsenize buraya." Talimat verdikten sonra uzandı, dostça elimi sıktı.

"Alçaklar" diye söylendi. "Şerefsiz alçaklar..." Gözleri yüzümde bir süre öylece kaldı. "Peki niye? Niye yaptılar bunu?"

Boğazımda düğümlenen yumru açılır gibi oldu.

"Cinayeti aydınlatacağım için, foyalarını ortaya çıkaracağım için."

Boş boş bakıyordu.

"Orkun Yolcu ile Ceylin Sunar cinayetinden bahsediyorum. Sevgilisini vurduktan sonra adamın kendini öldürmüş gibi yaptıkları mizansen... Senin dönemindeydi, unutmuşsun. Aslında ben de unutmuştum. O zamanlar Turgay Nacar ile Halit Apak'ı sorgulamışım. Muhtemelen cinayeti aydınlatmak üzereydim. O yüzden arabama bomba koydular. Ama benim yerime..."

Kaşları öfkeyle çatıldı, burun delikleri açıldı kapandı.

"Alçaklar" diye kükredi bir daha. "Şerefsiz alçaklar."

Elindeki tepside bir büyük şişe su ve iki bardakla yaklaşan garson duraksadı. Masada heyecanlı bir konuşma varken bölmüş olmaktan korkuyordu. Ama onu fark eden İlhami, eliyle işaret etti.

"Getir evladım, getir..."

Garson hızla yaklaştı, tepsiyi masaya koydu, bardakları doldurdu. Ama gitmedi, sanırım yemek siparişini vermemizi bekliyordu. İlhami kaş altından baktı adama.

"Daha sonra evladım, daha sonra..."

Garson uzaklaşırken, bardağı bana uzattı.

"İçsene şundan, iyi gelir..."

İyi geleceği filan yoktu, kırmamak için iki yudum aldım. Bardağı masaya koydum.

"Peki, bu Darko meselesi ne?" diye sordu İlhami. Sanırım geçmişle bugün arasında bağlantı kuramamıştı. "Niye bu dallamayı musallat ettiler başına?"

Bu vakanın en karışık kısmını soruyordu. Darko da bu işin içinde miydi, yoksa o da benim gibi bir kurban mıydı, ben de bilmiyordum.

"Sabri tarafından kullanılıyor olabilir" diye bir girizgâh yaptım. "Emin değilim ama Darko'dan belli bir yüzde aldığını tahmin ediyorum. İlişkileri var yani. Hani yukarılarda birileri Darko'yu koruyor demiştin ya, onlar bu Yırtıcı Kuşlar Çetesi olabilir. Sanırım uyuşturucu tacirine bir tür güvenlik sağlıyorlardı. Türkiye'deki evrak işlerini filan hallediyorlardı. Vatandaşlık meselesinden bahsediyorum.

Mesela Sırbistan Darko'yu istemiş ama Türk vatandaşı olduğu gerekçesiyle iade edilmemiş. Darko da bu hizmetin bedelini beni ortadan kaldırarak ödemek istemiş olabilir. Ya da Amir Abi, doğrudan 'Bizim için Başkomiser Nevzat'ı ortadan kaldıracaksın' demiş olabilir. Çünkü ben dosyayı yeniden açınca hepsi panikledi."

Kırışık alnı kat kat oldu.

"Dosyayı yeniden mi açtın?"

Söylememin sakıncası yoktu.

"Evet, Turgay Nacar'ın cesedini bulduk. Bu da çok enteresan bir mesele. Resmi raporlara göre Turgay Nacar yedi yıl önce yine Suriye sınır bölgesinde meydana gelen bir patlamada dört kişiyle birlikte parçalanarak ölmüş. Oysa iskeletini Ağva'da bulduk."

Hayretten ağzı açık kalmıştı İlhami'nin.

"Suriye'de öldü denilen adamın cesedi Ağva'da mı çıktı? Bu nasıl bir saçmalık?"

Dirseklerimi masanın üzerine dayayarak açıklamaya çalıştım.

"Saçmalık değil, akıllıca kurulmuş bir tezgâh. Aslında kimse fark etmeyebilirdi." Başımla pencereden süzülen yağmur sularını gösterdim. "Ama rahmet bozdu her şeyi, Ağva'daki sel Turgay Nacar'ın cesedini bir hediye gibi asfalt yolun üzerine serdi. İlahi adalet midir, yoksa püsküllü bela mıdır anlamadım ama olay yine benim kucağıma düştü. Tıpkı yedi yıl önce Orkun Yolcu cinayetine ilk benim gitmem gibi."

İlhami artık dünyayı unutmuş, bakışlarını yüzüme dikmiş, kulaklarını dört açmış, ağzımdan dökülecek sözcükleri bekliyordu, anlamayınca da hemen araya giriyordu.

"Ceset gerçekten de parçalanmış mı?" Doğru ifade edemediğini düşünmüş olacak ki "Yani Turgay Nacar bir patlamada mı ölmüş?" diye ekledi.

"Hayır tabii, adamlarını kendileri öldürdüler, başından vurarak."

Merakla kesti sözümü.

"Başından vurulduğunu nereden biliyoruz?"

Kendimi kaptırmıştım, Turgay Nacar'ın dişlerine takılan kurşunun benim silahımdan atıldığına kadar bütün ayrıntıları anlatacaktım ki, içimden bir ses "Yapma" diye fısıldadı. "Yapma Nevzat, tamam, İlhami iyi adam, güzel adam, sana da yardım ediyor ama ne kadar tanıyorsun? Yapma, sakın yapma." İçimdeki sesi dinledim.

"Dişlerine takılmış bir çekirdek vardı, 9 mm'lik bir mermi çekirdeği. Henüz kimin silahından atıldığını tespit edemedik. Muhtemelen kaydı olmayan bir tabancadır. Cinayetin uzmanı olmuş adamlar kendi silahlarını kullanacak değiller ya..."

Gözlerinden kuşkulu bir ifade geçer gibi oldu, belki de bana öyle geldi.

"Vay be" dedi şaşkınlıkla bir kez daha. "Vay be, Yırtıcı Kuşlar Çetesi ha. Teşkilat içinde paralel yapı kurmuş herifler. Bu kahpenin dölü Sabri iyi gizlemiş kendini... Tabii bana bilgi veren polisler yeni, mazisini bilmiyorlar bu puştun."

Artık sorma sırası bendeydi.

"Peki Sabri'nin bugünü için ne anlatıyorlar? Neler yapıyormuş bu çete? Kimlerden oluşuyormuş?"

Suratını buruşturarak sıkıntıyla ofladı.

"Sabri'nin baron olduğunu anlatıyorlar... Bak baron diyorum, uyuşturucu tacirlerine kolaylık sağlayan kirli müdür değil, bildiğin uyuşturucu baronu olduğunu söylüyorlar. Tabii böyle olunca cinayetten gaspa, mekân basmadan adam kaçırmaya kadar her türlü suçu işliyorlar. Darko gibi onlarca adam var emirlerinde. Biliyorsun, eskiden Balkanlar bizim suç örgütlerinin sığındıkları yer olurdu, şimdi Türkiye Avrupa'daki suçluların arka bahçesi oldu. Çoğu vatandaşlık aldı, çetelerini buradan yönetiyorlar, kara paralarını aklıyorlar. Hatta burada birbirlerini öldürüyorlar. Bu kadar rahatlar yani. Çünkü onları kollayanlar var. Çünkü hepsi bizim Sabri'ye muhtaç, çünkü suyun başını o tutmuş. Suçu da, suçluyu da, sahayı da bildiği için kusursuz çalışıyor. Muhteşem bir organizasyon kurmuş. İnan abartmıyorum Nevzat. Mesela şu saldırı meselesi... Sana yapılan saldırılardan bahsediyo-

rum. Ardı ardına operasyon çekiyorlar sana. Böyle bir şey olabilir mi? Ama birkaç tane vurucu timleri var. Adamların tetikçileri bile mobil, emir geldikten birkaç saat sonra hazırlar. Bu kadar hızlılar. Tabii içeriden de destek alıyorlar. Emekli polisler, hâlâ teşkilatta olanlar ve eskiden beri yeraltında yaşayan eli kanlı katiller."

Durum sandığımdan da ümitsiz görünüyordu, ne yalan söyleyeyim, İlhami'den daha güzel haberler alacağımı ummuştum. Ama öyle çıkmamıştı. Halimi anlamıştı insan sarrafı polis.

"Dur yahu" diye azarladı. "Dur, hemen yüzün düşmesin öyle. Tamam vaziyet pek parlak değil ama neler atlattık biz. Bostan korkuluğu değiliz ya burada. Sana söyledim, tertemiz çocuklar var teşkilatta... Paraya, makama, kariyere zerre miskal değer vermeyen namuslu polisler. Hiçbiri memnun değil gidişattan. Onlar yanımızda ama şimdilik ortaya çıkmaya çekiniyorlar. Elimizde kanıtlar olursa, hepsinin desteğini alırız. Bildiklerini savcıya da anlatırlar, hâkime de. Bize somut kanıtlar lazım Nevzat, savcının, mahkemenin reddedemeyeceği somut kanıtlar." Uzandı, inançla elime dokundu. "Ve bulacağız o kanıtları. Ben düğmeye bastım, bizim çocuklar, çetenin işlerini mercek altına aldılar bile. Merak etme, anasını sikeceğiz bu Sabri'nin, öyle ya da böyle teşkilatı bu namussuzlardan arındıracağız. Başka çaremiz yok. Bütün ilişkilerimizi, bütün bağlantılarımızı harekete geçirip o alçağı yakalayacağız. Senin de ilişkilerin güçlü, Başkomser Nevzat ismi bütün kapıları açar. Güçlerimizi birleştirdik mi tamam. Ama koordineli çalışmalıyız, çok koordineli, hep irtibatta kalmalıyız, en küçük bir gelişmeyi bile birbirimize söylemeliyiz. O zaman canına okuruz bu pezevenklerin, o zaman biter bu iş." Rahatlamış gibi iskemlesinde geriye yaslandı, sanırım artık yemek vakti geldi demek istiyordu. Ama benim moralimin hâlâ düzelmediğini fark etmiş olacak ki, doğrudan gözlerimin içine bakarak kararlılıkla şöyle dedi: "Biz bu işi çözeriz Nevzat, biz bu herifleri bitiririz. Hele senle ben el ele verdik mi, kimse duramaz karşımızda. Ama çabuk olmalıyız, çok çabuk, çünkü bu puştlar şu dışarıdaki fırtına gibi süratli ve acımasız."

38

Bu adam, vazife başında olan biri değil

Güçlükle zapt ettiğim siyah şemsiyem artık hiçbir işe yaramıyordu; Haliç üzerinden esen yağmur yüklü rüzgâr, öfkeyle savuruyordu beni. Sadece, araçların ardı ardına dizildiği dar asfalt yol değil, üzerinde yürüdüğüm engebeli kaldırımlar da sularla kaplanmıştı. Yine o dejavu duygusu uyandı içimde. Dejavu filan değildi, daha dün geçmiştim buradan. Daha dün Janti'ye uğramıştım. Hayat o kadar hızlanmıştı ki, sanki bir gün içinde bir haftalık olay yaşıyor gibiydik. Hazzopulo Pasajı'na girerken iç çamaşırlarıma kadar ıslanmıştım. Olsun, şimdi ocakçı Yunus'un tavşankanı çayından iki yudum aldım mı ısınırdım. Isınırdım ısınmasına da bir tedirginlik hissediyordum. Eskiden şu köşeyi dönüp bu tarihi pasaja girdim mi, Ahir Zaman Kıraathanesi'nin kırmızı yazılı ahşap tabelasını gördüm mü, dostluğa, arkadaşlığa, insanlığa dair bir şeyler kıpırdardı içimde. Janti'nin güler yüzüyle karşılaşmak, kıraathanede hatırımın sayılacak olması, sanki kendi evimdeymişim gibi sıcak bir duygu oluştururdu. Ama şimdi, sokakta kalmış bir kedi gibi tepeden tırnağa ıslanmışken bile, Ahir Zaman Kıraathanesi'ne kapağı atacak olmak o kadar rahatlık vermiyordu bana.

İhanetin en kötü yanı, sadık insanlara duyduğumuz güveni de yok etmesidir. Kurunun yanında yaş da yanar meselesinden çok daha trajik, çok daha yıkıcı bir durumdu bu. Bütün hayatınızı karartır, sizi paranoyak yapardı. Gerçi bu

meselede paranoyakça davrandığımı hiç düşünmüyordum, daha dün gece az kalsın canımızdan oluyorduk. Ali, orada durmayın diye uyarmasaydı, Janti'nin ayarladığı buluşma ölümümüzle sonuçlanacaktı. Hal böyleyken, kuşkularımı içi boş bir paranoya diye geçiştirmek en azından aymazlık olurdu. Janti'yi hâlâ sadık bir dost olarak görebilir miydim? Bütün bu olanlardan sonra ona hâlâ güvenebilir miydim? İyi de o da yanımızdaydı. Eğer o merdivenin başından ayrılmasaydık, benim gibi o da atış menzilinin içinde olmayacak mıydı? Hatta Darko ile şu Dişlek Korhan da aynı riski taşımıyorlar mıydı? Sadece insan azmanı Mülayim tehlikeden uzaktı aşağıda, bir de Ali. Aslına bakarsak Mülayim bile güvende sayılmazdı, iki tetikçi gözlerindeki gece dürbünüyle onu da kolayca vurabilirlerdi. İyi de aramızdaki herkes pırüpaksa, tetikçiler nasıl bulmuşlardı bizi? Hem de ilk saldırının üzerinden on saat bile geçmeden. Belli ki bir çapanoğlu vardı bu işin içinde. Mesele bunu kimin yaptığını bulmaktı. O zamana kadar Janti de, adamları da şüpheli listesinde yer almaya devam edecekti.

Kıraathaneden içeri girince eski arkadaşımla Mülayim'i heyecanla bir şeyler konuşurken yakaladım. Çay ocağının önündeki masaya çökmüşlerdi, Mülayim'in iri gövdesi patronunun karşısında sanki ufalmış gibiydi. Janti heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Yok, azarlamıyordu, sanki bir durumu analiz eder gibiydi ama sinirlenmişti, çok sinirlenmişti. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki ne beni ne de peşi sıra gelen iki korumamı fark ettiler. Önce ocakçı Yunus gördü beni, nedense telaşlandı, selam vermeyi bile akıl edemeden başını uzatıp patronuna bir şeyler söyledi. O zaman baktı Janti; beni görür görmez de telaşla ayağa kalktı.

"Vay Nevzat, ne güzel bir sürpriz, niye söylemedin geleceğini?"

Gülümsedim ama yavan, tatsız, ışıksız bir gülümsemeydi bu.

"Yemeğe gelmiştim, uğramadan geçmeyeyim dedim."

Alınganlık bürüdü yüzünü.

"Beyoğlu'na yemeğe geliyorsun ama bizim haberimiz olmuyor..."

Sesi sitem yüklüydü ve gözlerinde mahcubiyetle karışık bir endişe vardı.

"Yemek dediğime bakma, soruşturmayla ilgili bir görüşme."

Gözlerindeki endişe meraka dönüştü.

"Bir şey öğrenebildin mi bari?" Anlatmak için pek hevesli olmadığımı anlayınca geri adım attı. "Yani vakanın çözümü için diyorum..."

Çay ocağında tatlı tatlı fokurdayan çaydanlığa baktım.

"Yahu Cemal, insan sıcak bir çay verelim der, baksana sucuk gibi ıslandım."

Sağ eliyle başına vurdu.

"Kusura bakma Nevzat, öyle seni karşımda görünce unuttum adabımuaşereti."

Yalandan şikâyeti sürdürdüm.

"Valla bilmem artık, dün de yine böyle ayakta bekletmiştin."

Eli ayağı birbirine dolandı.

"Gel yahu, gel Nevzat, Mülayim ne dikiliyorsun öyle? Alsana oğlum Başkomserimin şemsiyesini, pardösüsünü..." Anında aldı Mülayim şemsiyemi, ben ıslak pardösümü çıkarana kadar da saygıyla bekledi. Janti'nin talimatları bitmiyordu. "Hah, onu da aldın mı? İçeri götür, şu sizin odaya, elektrikli sobayı yak, başına da birini dik, kuruyana kadar beklesin. Nevzat Başkomserim gidene kadar kibrit gibi olacak ona göre. Hadi hadi, bak daha dikiliyor karşımda."

Mülayim bir çocuk gibi gülümseyerek uzaklaştı.

"Buraya oturalım Nevzat" diyerek yeniden bana döndü Janti. "Burası güzel, sıcak oluyor, benim oda serin."

Sahiden de tatlı bir sıcaklık yayılıyordu çay ocağından. İskemleye yerleşirken Janti yeniden bağırmaya başladı.

"Yunus, Yunus, lan neredesin oğlum?"

Anında başını uzattı ocakçı.

"Yettim Abi, buyur?"

Ters ters baktı Janti.

"Nerede oğlum bizim çaylar?"

Ocakçı, sigaradan bozulmuş çatlak sesiyle neşeyle bağırdı.

"Hemen Abi, şimdi geliyor tavşankanı çaylaaar."

İkimiz de güldük Yunus'un fırıldaklığına, bir an tıpkı eskisi gibi olduk, kuşkunun dostluğumuzu gölgelemediği zamanlardaki gibi. Ama çok sürmedi.

"Darko'yla mı alakalıydı?" diye yokladı Janti. "Şu yemek diyorum, Sırp'ı mı araştırıyordun?"

Nasıl da birden girmişti konuya. Janti'nin tarzı değildi bu; hiç acele etmez, her zaman kırk düşünür bir söylerdi.

"Niye öyle dedin Cemal? Niye Darko'yla ilgili olsun?"

Masanın üzerinden bana doğru eğildi.

"Darko'dan haber alamıyorum. Ne Darko'dan ne de koruması Dişlek Korhan'dan. Sanki yer yarıldı da içine girdiler. Yarım saatte bir telefonu çaldırıyorum, kimse açmıyor. Korhan'ın Ukraynalı bir sevgilisi var, Polya... Polya'yı da aradım. Dün geceden beri görmediğini söyledi. 'Sabah kahvaltıda buluşuruz demiş' gelmemiş. Sesi çok tedirgindi, onun da telefonlarına cevap vermiyormuş. O yüzden sordum; buluşman Darko'yla mı alakalı diye."

Uzatmasına izin vermedim.

"Yok, onunla alakalı değil. Sahi Cemal, sence Darko'yla Korhan nasıl kaçtılar inşaattan? Onlar çıkarken adamlar hâlâ aşağıdaydı. Korudaki tetikçilerden bahsediyorum. Ama hiç çekinmeden aşağı indiler. Nasıl uzaklaştılar çatışma bölgesinden?"

Mavi gözleri ağırlaştı.

"Ben de onu düşünüyorum Nevzat, acaba korudaki tetikçiler mi kaçırdı?" Sözlerini yadırgadığımı fark etti. "Olamaz mı? Amir Abi denen adam Darko'nun peşinde. Ortalıkta çok büyük para var diyorlar. Uyuşturucudan gelen acayip bir para. Piyasaya sürülmemiş milyon dolarlar. Sırp'ın parayı bankaya götürecek hali yok, önce aklaması lazım. Nereye sakladığı da belli değil. O yüzden onu sağ ele geçirmek isterler. Konuşturmak, paranın yerini öğrenmek için. Niye

olmasın Nevzat? Çatışma anını hatırla, bu ikisi merdivenlerden indiler, karanlıkta çaktırmadan kaçmaya çalıştılar. Sonra birden kayboldular. Tetikçilerin kucağına düştülerse. Adamlar ikisini de cipe atıp..."

Bu senaryo Cemal'i aklıyordu, hem Cemal'i hem de Darko ile Korhan'ı. Onlar da kurban olduklarına göre, buluşma yerindeki tuzağı başkaları düzenlemiş olmalıydı. Ama bu ihtimale inanmak çok zordu, çünkü aradaki zaman çok kısaydı.

"Mümkün değil" dedim kesin bir tavırla. "Darko ile Korhan merdivenlerden indikten birkaç dakika sonra tetikçiler cipleriyle kaçtılar. O sürede bu ikisini etkisiz hale getirmeleri, yahut silahla tehdit ederek cipe bindirmeleri imkânsız."

Masanın üzerinde ellerini yana açtı.

"Ne bileyim Nevzat? Sana da çok mahcup olduk. Bir izah yolu bulmaya çalışıyorum ama işin içinden çıkamıyorum. Doluya koyuyorum almıyor, boşa koyuyorum dolmuyor. Nasıl bir dümendir anlamadım."

Gerçekten de çaresiz bir hali vardı ama unutmamam gerekirdi ki karşımdaki adam, daha ben mesleğe başlamadan yeraltı âlemine girmiş, en kanlı, en pis işlerden geçerek bugünlere gelmişti. Kim bilir kaç kez polis sorgusuna girmiş ve dayaktı, hakaretti, mahpusluktu, hepsini görmüştü. 'Yatmadığım cezaevi kalmadı şu canına yandığımın memleketinde' diye övünmez miydi? Janti'ye güvenmek saflık olurdu. Tamam, belki şu anda onu suçlu saymak mantıklı değildi ama şu Darko meselesi aydınlığa kavuşuncaya kadar eski arkadaşım hakkında daha temkinli olmalıydım. Ondan işkillendiğimi bilmesine gerek yoktu, ancak aklımdakileri sormadan da duramazdım.

"Sahi ya Cemal, şu inşaattaki çatışmada, Mülayim neden silahına sarılmadı? Neden tetikçilere ateş etmedi? Konuştunuz mu bu konuyu?"

Alınacağını düşündüm, ondan ve adamından şüphelendiğim için bozulacağını sandım.

"Konuştuk tabii" dedi samimi bir sesle, sonra da etrafına bakındı. "Ama dur çağıralım da Mülayim kendisi anlatsın."

O anda Yunus elindeki tepsinin üstünde dört ince belli bardakta dumanı tüten, tavşankanı çaylarımızla çıktı ocaktan.

"Eveeet, buyurun Başkomiserim. Şekersiz içiyordunuz değil mi?"

Gülümsedim ocakçıya.

"Şekersiz içiyorum Yunus, sağ olasın."

Çayı önüme çekerken Janti dalgın bir tavırla, "Şu Mülayim'i çağırsana evladım" diye homurdandı. "Küçük odaya gitmişti."

Ayağına çabuk Yunus, rüzgârını bize bırakarak önce koruma polislerimin çayını verip ardından Mülayim'i bulacağı odaya doğru seğirtti. Arkasından bakarken çayımdan ilk yudumu aldım, iyi gelmişti; demi, rengi, lezzeti yerindeydi, ikinci yudum daha çok hoşuma gitti. Janti çay bardağına dokunmamıştı bile, aklı bir konuya takılmış gibi dalgınlaşmıştı.

"Şu Şahin'i düşünüyorum" dedi birden. "Ya da Amir Abi denilen hergeleyi, ne zıkkımsa işte. Sence kim bu deyyus?"

Çayına hâlâ dokunmuyordu. Tümüyle anlattığı konuya yoğunlaşmıştı.

Elimdeki bardağı masaya bıraktım.

"Çok düşündüm bu meseleyi, hem de çok ama bir sonuca varamadım. Koca teşkilat, onlarca müdür var, amir var. Namuslusu var, namussuzu var. Delil, tanık olmadan bulmak zor. Öyle sadece şüpheyle kimseyi suçlayamayız ki."

Sanki söylediklerimi duymamış gibi, "Bence vazife başında biri değil bu adam" dedi gizemli bir sesle. "Aktif bir polis müdürü, böyle kapsamlı bir çeteyi yönetemez. İstese de yapamaz, çünkü vakti olmaz. Bence bu Amir Abi, emekli olmuş biri. Emekli olmuş ama teşkilatta itibarı büyük olan, sevilen sayılan bir müdür."

Gözlerimi kısmış, lafı nereye getireceğini bekliyordum.

"Bu sabah Zeynel Abi'ye gittim. Bilirsin, Terzi Zeynel. Haftada bir uğrarım, sohbet ederiz. Çok yaşlandı Zeynel Abi, hasta, çok hasta, artık dışarı çıkamıyor ama aklı yerinde. Maşallah, cin gibi. Seni beni cebinden çıkartır. Bu

âlemde hepimizden önce o vardı. Çok görmüş geçirmiş bir abimiz, çok da okur. Sor, Abdülhamit devri kabadayılarına kadar, bu şehirde ne olmuş ne bitmiş hepsini anlatsın sana. Neyse işte, isim filan vermeden bizim vaziyeti anlattım. Böyle bir adam var, 'Çok sevdiğim bir ahbabıma tuzak kurmuş, ne dersin, kimdir bu adam?' diye sordum. Çok düşünmedi. 'Bu adam vazife başında olan biri değil' dedi kati bir tavırla. 'Vazife başında olan adamın yapacağı yolsuzluk, çalacağı para, velhasıl yiyeceği haram sınırlıdır. Rüşvet alır, yüzde alır, pay alır. Lakin anlattığın adam, orayı çoktan geçmiş. Olduğu gibi piyasayı kapatmış. Uyuşturucu tacirleri onu değil, bu adam uyuşturucu tacirlerini kullanıyor. Ha, belki onun da üstünde başkaları vardır ama en azından İstanbul bu adamın avuçlarının içinde. Artık eski rabıtam kalmadı, o sebepten kim olduğunu söyleyemem, lakin emekli olmuş bir amir arayacaksın. Teşkilatta hâlâ kuvvetli bağları olan eski bir polis.' Aynen böyle söyledi. Aklın yolu bir Nevzat, Amir Abi'yi dışarıda aramamız gerek. Emekli olmuş ama teşkilatta hâlâ nüfuz sahibi olan biri. Başka türlüsü olamaz."

Bu varsayım, Sabri'yi olduğu gibi temize çıkartıyordu. Daha önce aklıma gelen ihtimal yeniden canlandı zihnimde: Yoksa Janti pek de hoşlanmadığı Sabri için mi çalışıyordu? Başka biri bunu bana söylese hayatta inanmazdım. Ama silahıma ulaşabilecek iki kişiden biri Janti'ydi, üstelik bunu ancak Sabri'den aldığı anahtarla yapabilirdi, bu sabaha karşı tuzağa dönüşen buluşmayı ayarlayan da oydu, şimdi de müdürümü temize çıkartacak bir varsayımı bana kabul ettirmeye çalışıyordu. Bu kadar olgunun bir araya gelmesi bir rastlantı olabilir miydi?

"Ne diyorsun Nevzat, var mı aklına gelen biri?" diye açıkça sordu Janti. Ne düşündüğümü mü öğrenmek istiyordu yoksa... Yoksa... İlhami'yi mi kastediyordu? Tabii ya, deminden beri adını söylemeden emekli müdürümüzü tarif ediyordu. Anlattığı Amir Abi profili nerdeyse İlhami'yle bire bir aynıydı. Bu işe hiçbir dahli olmamış, bana yardım

etmek için can atan, üstelik Sabri'nin düşmanı olan emekli müdürümü suçluyordu. Daha doğrusu Amir Abi'nin nasıl biri olabileceğini detaylarıyla anlatarak 'Ama bu İlhami!' dememi bekliyordu. Böylece beni iyice yalnızlaştıracaklar, tek başıma bırakacaklar, sonra da...

"Ne diyorsun Nevzat?" diye üsteledi. "Var mı böyle emekli olmuş bir polis müdürü ya da amiri?"

Söylediklerinin beni fazla heyecanlandırmadığını göstermek için sakince çay bardağıma uzandım.

"Bildiğim biri yok ama bakarız. Araştırmakta fayda var."

Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bence bunun üzerine gitmeliyiz, Amir Abi'yi bulmadan sana rahat yok."

Dinginliğimi koruyarak çayımdan kallavi bir yudum aldım. Sıcak sıvı tatlı bir his bırakarak boğazımdan aşağı akarken Mülayim birden peyda oldu önümüzde.

"Buyur Abi, beni çağırtmışsın."

Saygıyla Janti'ye bakıyordu.

"Gel Mülayim, gel otur şöyle. Nevzat Başkomser'in sana soracakları var."

Koyu renk gözlerini masum bir ifadeyle yüzüme dikerek çöktü iskemleye.

"Şeyi merak ediyorum Mülayim" dedim çay bardağını masaya koyarken. "Geceki çatışmada niye silah kullanmadın, neden adamlara ateş etmedin?" Bön bön bakıyordu. "Adamlar çatır çatır kurşun yağdırıyordu üzerimize, sen niye karşılık vermedin?"

Fersiz gözleri canlandı.

"Bekliyordum Başkomserim, adamların inşaata yaklaşmasını bekliyordum. Benim silahım 9 mm'lik Browning, adamların ellerinde tüfekler var. Aramızdaki mesafeyi gördünüz, hiç kısa değil. Ben ateş etsem adamları vurmam çok zor. Zaten hava da karanlık, doğru dürüst seçemiyorum bile. En iyisi dedim, kendimi belli etmeyeyim, böyle sessizce bekleyeyim burada, adamlar yaklaştıklarında gafil avlarım hepsini. Öyle değil mi? Böylece sizi de korumuş olurdum."

Sustu, gözlerini kırptı. "Yanlış mı yaptım yoksa? Ateş etsem daha mı iyiydi?"

Savunması mantıklıydı, uzatmanın âlemi yoktu.

"Yok, doğru olanı yapmışsın Mülayim." Rahatladı genç irisi ama Janti daha çok mutlu olmuştu. "Şu Darko'yla Korhan" diyerek konuyu değiştirdim. "Onların aşağı indiklerini gördün mü?"

Kafasını hızlı hızlı öne salladı Mülayim.

"Gördüm, hatta 'Durun, adamlar dışarıda, nereye gidiyorsunuz?' diye ikaz ettim. Duydular ama cevap vermediler. Yola atladılar, sonra da kayboldular."

Hiç duraksamadan anlatıyordu.

"Peki, cipin sesini duydun mu? Ya da başka bir araç da olabilir, böyle bir ses hatırlıyor musun?"

"Duydum tabii Başkomserim, duymaz mıyım? Çatışma çıktıktan sonra zaten yoldan araba geçmedi. Darko'yla Korhan yola atladıktan biraz sonra duydum araç sesini. Evet, cip olmalı, güçlü bir motoru vardı, çok beklemedi zaten, hemen basıp gitti..."

Sence Darko'yla adamını onlar mı götürdü diyecektim ama çalmaya başlayan telefonum izin vermedi. Baktım, Sabri arıyordu; açtım.

"Evet müdürüm, buyurun!"

"Hemen merkeze gel Nevzat. Derhal, elinde her ne iş varsa bırak, hemen merkeze gel."

Sesi öfkeyle titriyordu.

"Ne oluyor Sabri?" diyecek oldum, "Sana ne diyorsam onu yap" diye azarladı. "Hadi bekliyorum seni. Derhal merkeze gel."

Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Janti ile Mülayim de duymuş, gözlerini yüzüme dikmiş merakla bakıyorlardı.

"Tamam" dedim onların yanında tartışmamak için. "Tamam, en geç bir saate kadar oradayım."

39

Şu hayattaki tek arkadaşım sensin Nevzat

"Sen ne yaptığını zannediyorsun Nevzat?"

Daha kapıdan içeri adımımı atar atmaz azarlamaya başlamıştı Sabri. Ama onun çatlak sesinden önce ağır bir sigara kokusu karşılamıştı beni. Dumana boğulmuş odada, çılgın gibi bağıran arkadaşımı iyi görebilmek için gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. İşte oradaydı, devasa masasının arkasında; bu kadar öfkeli, bu kadar kızgın olmasına rağmen nedense pek bir hazin göründü gözüme. Okul günlerimiz geldi aklıma, o zaman da haylaz sınıf arkadaşlarının tacizinden kurtulmak için böyle saklardı cılız gövdesini tahta sıranın arkasına. Çaresiz, bezgin, sesini çıkarmadan öylece pusar kalırdı. Ta ki ben sınıfa girip yaramaz çocukların ağzının payını verinceye kadar. Aradan yıllar geçti, artık o benim ağzımın payını veriyordu ama aramızda değişen tek şey bu değildi. Çok daha önemli bir değişiklik vardı; o zamanlar masum bir çocuk olan Sabri, şimdi eli kanlı bir çete reisine dönüşmüştü.

"Nasıl kararırsın delilleri Nevzat?" diye böğürüyordu. "Sen kimsin ki soruşturmayı erteliyorsun?"

Aslında hiçbir sürpriz yoktu. Aksine, tam düşündüğüm gibiydi; saldırılar, suikastlar sonuç vermeyince, beni ortadan kaldırmak için resmi otoritesini kullanmaya karar vermişti. Artık yasal yollarla bağlayacaktı elimi kolumu. Beni silahsız hale getirecek, tetikçilerin önüne atacaktı. O anda daha önce

fark etmediğim bir şey kafama dank etti. Hem de gözümün önündeki bir şey. Kurallara bağlı olmakla övünen, her işi kitabına göre yapmaya çalışan, altındaki imza belirgin değil diye soruşturmaları geri göndermekten bile çekinmeyen bir polis amiri, nasıl olur da yasak olmasına rağmen odasında böyle fosur fosur sigara içerdi. Önemsizmiş gibi görünen bu kural ihlali, aslında Sabri'nin kişiliği hakkında önemli bir ipucu veriyordu. İşime gelmediğinde ne kural dinlerim ne de yasa diyordu. Çete meselesi de böyle başlamış olmalıydı; milyonlarca doları görünce, insanlık haysiyetini de, polislik şerefini de unutuvermişti. Belki de bir defadan bir şey olmaz diye kandırmıştı kendini, belki de öteki arkadaşları aklını çelmişti ama para hızla ele geçirmiş olmalıydı ruhunu. O açgözlülükle hep daha fazlasını, hep daha çoğunu istemeye başlamıştı. Kimse de engel olmayınca, çete kuracak kadar yozlaşmıştı işte.

"Sana söylüyorum Nevzat, niye cevap vermiyorsun?" diye höykürdü yeniden. "Söylesene be adam, neyin peşindesin?"

Sanki sorularını duymamış gibi, sanki öfkesinin farkında değilmişim gibi sağ elimi havada savurarak, odanın ortasına çöreklenmiş sigara dumanlarını kovmaya çalıştım.

"Az iç şu mereti be Sabri" diye homurdanarak pencereye yöneldim. "Şu hale bak ya, göz gözü görmüyor. Her geldiğimizde burasını böyle buluyoruz. Bak söylemedi deme, böyle giderse kanser olacaksın."

Benden böyle bir tepki beklemeyen şaibeli arkadaşım ne diyeceğini bilemeden öylece kalakalmıştı. Ne yapmaya çalışıyordum? Hiç umursamadan, yüzüne bile bakmadan pencereye yöneldim. Kulpu çevirip pencerenin tek kanadını kendime çektim, nemle yüklü temiz hava, adalet için savaşan bir ordunun cesur askerleri gibi hızla daldı odaya. Sonra hiçbir şey olmamış gibi sakince döndüm, ağır adımlarla masaya doğru yürüdüm. Sabri hâlâ şaşkınlıkla beni izliyordu. Yalancı bir öfkeyle başımı sallayarak masanın üstünde ağzına kadar izmaritle dolu küllüğü gösterdim. "Gerçekten bu ne

Sabri ya? Ne oluyor yani bu kadar içince? Bütün meseleler çözülüyor mu? Sıkıntılar ortadan kalkıyor mu? Böyle mi rahatlıyorsun yani? Zayıflık değil mi bu yaptığın?"

Zayıflık lafını duyunca şaşkınlığından sıyrıldı, derin bir nefretle bakarak işaretparmağını yüzüme doğru salladı.

"Bana bak Nevzat, bırak bu mavalları, ne bok yediğini çok iyi biliyorum. Olayı gargaraya getirme. Yaptığın aleni suç. Anasını sikmişsin lan soruşturmanın..."

Tanıştığımızdan beri ilk kez bu kadar ağzını bozuyordu. Müdür olduktan sonra da benim açıkça hatalı olduğum durumlarda bile hep temkinli davranır, hep saygılı bir dille uyarırdı. Bir zamanlar kanadımın altında titreyen arkadaşımın şimdi karşımda böyle edepsizleşmesine yine sinirlenmedim, sabırlı olmalıydım, daha vakti vardı; içimde bir bıçak gibi biledığim nefretimi olgun bir adamın kalender gülümseyişinin ardına gizleyerek masaya iyice yaklaştım.

"Küfürlü konuşmak sana yakışmıyor Sabri" dedim nezaketi elden bırakmadan. "Sinkaflı laflar ağzına uymuyor. Sen küfür nedir bilmezsin ki. Hatırlasana, okulda çocuklar sana neler söylerdi de dilin dönüp karşılık veremezdin. Bırak küfrü, ağzından tek bir kötü söz bile çıkmazdı, tek bir sert laf etmezdin."

İğneleyici sözlerim hedefini bulmuştu, şimdi çıldıracak, iyice sinirlenecek, yağıp gürleyecek diye bekledim ama yapmadı.

"Bırak bu numaraları Nevzat" dedi sesini kontrol etmeyi başararak. "Onların hepsi tarihe karıştı. Artık karşında Sümsük Sabri yok. Maziyi bahane ederek kendini kurtaramazsın. Sen ne haltlar karıştırıyorsun, önce onu anlat."

Karşısındaki koltuğa rahatça yayıldım, bacak bacak üstüne attım.

"Ne yapıyormuşum?"

İşte şimdi olmuştu: Sakinliğim, kayıtsızlığım, alaycılığım bu defa bardağı taşırmıştı. Hastalıklı suratı kıpkırmızı kesildi, alnının ortasındaki yeşil damar bir nabız gibi atmaya başladı.

"Ne mi yapıyormuşsun? Daha ne yapacaksın ulan? Delili gizlemişsin, aranan suçlularla görüşmüşsün, soruşturmayı kendi başına yürütmüşsün. Daha ne yapacaksın? Ağzımıza sıçmışsın. Biz de sana kefil oluyoruz burada. Kendini yaktığın yetmezmiş gibi bir de beni yakacaksın. Puflama öyle karşımda. Bulduğunuz iskeletten senin kurşunun çıkmış. Evet, şifreyi çözüp Zeynep'in bilgisayarına girdik. O çok bilmiş kızla zıpır Ali de yataklık yapmışlar sana..."

En korktuğum şey buydu, yardımcılarımın Ali'yle Zeynep'in başının belaya girmesi.

"O çocukların hiçbir suçu yok" diye itiraz ettim. "Amirleri olarak ben engel oldum bilgi vermelerine. Sorumlusu benim, onları karıştırma bu işe."

Zayıf yanımı keşfetmişti ya, hemen kanırtmaya başladı.

"Nasıl karıştırmayayım, ortalıkta bir cinayet var! Adamın ağzından senin Smith Wesson'ından atılan kurşun çıkıyor."

Artık bu kadarı yeterdi.

"Senin koruman altında olması gereken Smith Wesson'ımdan atılan kurşun" diye hatırlattım. "Bilmezmiş gibi bakma öyle suratıma. Yedi sene öncesinden bahsediyorum. Yedi sene öncesinden ama senin asla unutamayacağın bir meseleden." Artık alay etmekten vazgeçmiştim. Artık kartları açmanın zamanı gelmişti. "Evet, yedi sene önce kendimde değildim. Delilikle aramda incecik bir sınır kalmıştı. İnsanlıktan çıkmış, bir bitkiye dönüşmüştüm. Çok iyi biliyorsun o dönem neler yaşadığımı. O şartlarda bırak birini öldürmeyi, tek başıma sokağa çıkacak mecalim yoktu, evde yalnız başıma bile kalamıyordum, çoğunlukla hastanedeydim. Ama ben hastanedeyken de silahlarımın bulunduğu evimin anahtarı sendeydi... Evet, bana şok tedavisi uygulanmalı diyen de sendin. Hatta belki fikrimi bile sormamıştın. Hiçbir şey hatırlamıyorum ki. Zaten amaç da buydu, hiçbir şey hatırlamamam. Böylece cinayetlerini örtbas edecektin."

Hayretler içinde dinliyordu beni; alt çenesi nerdeyse göğsüne kadar düşmüş, ağzının derinliklerindeki küçük dili görünecek hale gelmişti.

"Ne? Ne diyorsun sen be?" diye toparlandı sonunda. "İşlediğin cinayeti benim üzerime yıkarak kurtulamazsın bu işten. Yok öyle yağma, deliller ortada, benim bu vakayla hiçbir alakam yok, iskeletten çıkan kurşun senin..."

Sağ elimi sertçe havaya kaldırdım.

"Dur, dur! Öncelikle iskelet değil Turgay Nacar. Senin mesai arkadaşın. Evet, hiç öyle şaşırmış gibi bakma suratıma. Senin Güneydoğu'da birlikte çalıştığın adamlardan biri... Orkun Yolcu ile Halit Apak da var."

Beklemediği bir yerden vurmuştum, karşılık bile veremedi.

"Hadi Orkun Yolcu'yu hatırlamadın diyelim, hadi Turgay Nacar'ı da unuttun ama daha iki gün önce Halit Apak'ı evimin zemininde cansız yatarken gördün. Evet, ismiyle cismiyle, emekli polis kimliğiyle adamını gördün ama tanımıyorum dedin. Sana hatırlatmak istedim. 'Güneydoğu'da görev yapmış. Sen de orada bulunmuştun' dedim, hiç oralı olmadın. Neden? Asıl sen söyle, neden yalan söyledin, neden bu bilgileri gizledin benden?"

Ardı ardına yutkundu, titreyen elleriyle masanın üzerindeki pakete uzandı ama sonra vazgeçti.

"Gizli görev" diye mırıldandı elini çekerek. "Gizli görevdi. O yüzden tanıdığımı söylemedim. Niye söyleyeyim, niye kuralları çiğneyeyim? Birlikte görev yaptığımız adam kötü yola saptıysa, çürük elma olduysa benim ne suçum var? Bir zamanlar vazife verdiğimiz her kirli polis..."

"Polis değil polisler" diye düzelttim. "Ne hikmetse senin birlikte gizli görev yaptığın polislerin üçü de pis işlere bulaşmış. Ve sen hiç tepki vermedin. Onlarla ilk karşılaştığımızda da sesini çıkarmadın, şimdi de konuşmuyorsun." Karşı çıkacak gibi oldu. "Bir dakika, bir dakika, sözümü bitirmeme izin ver. Yedi yıl önce Turgay Nacar ile Halit Apak, eski meslektaşları ve pis işlerini birlikte yaptıkları Orkun Yolcu'yu öldürdüler. Sadece onu değil, sevgilisi Ceylin Sunar'ı da katlettiler. Sonra da kadını Orkun öldürmüş, ardından da intihar etmiş gibi gösterdiler. Bunların hepsini gördün,

çünkü davaya ben bakıyordum, sen benim amirimdin. Beni uyarabilirdin ama uyarmadın, adamlar hakkında bilgi verebilirdin ama vermedin."

Suçlu olduğunu bilen birinin ezikliği içinde kekelemeye başladı.

"Adam... Adamların katil olduğu bile belli değildi. Hâlâ belli değil. Gizli görev yaptığım insanları nasıl ifşa edebilirdim? Üstelik benim yanımdayken yanlış davranışlarına hiç tanık olmadım. Verilen vazifeyi yerine getirmeye çalışan cesur adamlardı. Tamam, Orkun biraz disiplinsizdi, biraz savruktu ama o kadar. Zaten sonrasında istifa etmiş, ticarete atılmış, benim bildiğim bu. Ticaret yapmak suç değil ki."

Gözümün içine baka baka yalan söylüyordu, ben de onun gözünün içine baka baka gerçekleri dile getirdim.

"O ticaret Güneydoğu'da yasadışı yollarla elde ettikleri parayla yapılıyordu. Muhtemelen uyuşturucu parası. Çok büyük miktarda dolar. Orkun işte o dolarları aklıyordu. Haberin yok muydu bundan?"

İlk kez duyuyormuş gibi bakıyordu.

"Hayır, nereden olacak? Haberim olsaydı canlarına okurdum. Bizimki özel görevdi. Çok sürmedi zaten. Ama benimle çalışırken öyle para filan bulunmadı. Bulunsaydı mutlaka haberim olurdu. Bana niye soruyorsun bunları ya? Benim bu kirli polislerle ne alakam var?"

Bir de utanmadan çıkışıyordu, daha fazla kendimi tutamadım.

"Çok alakan var!" diye bağırdım. "Onlar benim karımla kızımı öldürdüler. Aptal numarası yapma, evet senin adamların Güzide ile Aysun'umu katlettiler. Sinsice arabama koydukları bir bombayla paramparça ettiler onları..."

Farkına bile varmadan ayağa fırlamıştım, Sabri'nin oturduğu iskemlede geriye doğru kaykıldığını fark ettim. Gözlerindeki korku gözlüklerinin koyu renk camlarının ardından bile belli oluyordu. Okuldaki o ezik çocuğa dönüşmüştü yeniden.

"Düğünümüze geldin" diye sürdürdüm öfkeyle. "Kızı-

mın doğduğunu gördün, büyüdüğünü gördün. Tıpkı benim senin düğününe geldiğim gibi. Tıpkı senin oğullarının, Cihan'la Mete'nin doğduğunu, büyüdüğünü gördüğüm gibi. Senin ailen için ben hayatımı feda ederdim. Çocukların için canımı ortaya koyardım. Sen nasıl yapabildin bu alçaklığı Sabri? Sen nasıl bir insansın? Nasıl izin verdin arabama bomba konulmasına?"

Paniklemişti, eli ayağı titriyordu, telaşla söylendi.

"Ben, ben yapmadım Nevzat. Yanılıyorsun, olanların benimle hiçbir ilgisi yok. Güzide kız kardeşim gibiydi, Aysun kızım gibiydi, nasıl yapabilirim böyle bir şeyi? Nasıl düşünürsün böyle bir şey yapabileceğimi?"

Olduğum yerde öylece kaldım, bir süre sonra yaklaştım, ellerimi masanın kenarına koyarak eğildim.

"Gerçekten yapmadın mı?"

Omuzlarını silkti, omuzlarıyla birlikte bütün bedeni sarsıldı.

"Hayır, yapmadım, yapmadım tabii. Ne onlara ne de sana zarar verebilirim ben. Yapmam, şu hayattaki tek arkadaşım sensin Nevzat? Nasıl yapabilirim bunu?"

Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordum ama yine de onu sınamak istedim.

"O zaman bana izin ver, bu meseleyi çözeyim. Güzide ile Aysun'un katillerini bulmak üzereyim. Bana bir hafta karışma, sadece bir hafta beni görmezden gel. Bu düğümü çözeyim, hepimiz rahatlayalım. Ölmüş karımın ve kızımın hatırına..."

Suratı karıştı, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Yapamam Nevzat" dedi yılgın bir sesle. "Emir yukarıdan geldi. Biri seni ihbar etmiş. Turgay Nacar'ın dişlerine takılan kurşundan bu sabaha karşı Sarıyer'de Darko'yla buluşmanıza kadar hepsini bildirmişler. Yapamam Nevzat, doğrudan emniyet müdürü ilgileniyor bu işle, bizzat kendisi aradı, bu işi kapatamam."

Tam beklediğim yanıttı; sinirli sinirli gülmeye başladım.

"Gülme Nevzat, çok ciddiyim, tutuklanmanı istiyorlar. Ama ben karşı çıktım, Güzide ile Aysun'un ölümünü anlattım. Turgay Nacar'ın ölümü sırasında kendinde olmadığını söyledim. 'Doktor raporları, hastane belgeleri var' dedim. Şükür tutuklamaktan vazgeçtiler. Ama..."

"Ama beni görevden el çektirdiler" diye tamamladım. "Böylece sen de istediğine kavuştun."

Yeniden celallendi.

"Ne diyorsun sen ya? Niye görevden alınmanı isteyeyim senin?"

Artık saklayacak bir şey kalmamıştı, nefretle baktım çocukluk arkadaşımın renkten renge giren yüzüne.

"Niçin olacak, daha kolay öldürmek için. Tetikçilerinin bir türlü başaramadığı işi tamamlamak için.."

"Çıldırmışsın sen!" diye parladı. "Kafayı yemişsin. Bence bir doktora görün. Yahut git bir tatil yap. Fırsat bu fırsat, Evgenia ile şu küçük kızı da al yanına..."

Nefretle gözlerinin içine bakarak dişlerimin arasından tısladım.

"O kızın adı Azez. Bak, seni uyarıyorum Sabri, eğer Evgenia'nın ya da Azez'in saçının teline zarar gelirse, sana bu dünyayı zindan ederim. Öyle böyle değil, kapı kapı dolaşır, hayırlı bir ölüm dilenecek hale gelirsin. Ben kimseyi tehdit etmem ama yapacağım dersem yaparım. Tillahın gelse engel olamaz bana. Feriştahın gelse elimden alamaz seni." Smith Wesson'ımı çıkardım, masanın üzerine bıraktım. "Rozetimi soruyorsan, nereye koyduğumu hatırlamıyorum ama evin anahtarı zaten sende vardır, gönder adamlarını bulsunlar."

Ağzını açtı, bir şeyler diyecek oldu, dinlemedim, arkamı dönüp yürüdüm, açık pencereden içeri dolan nemli rüzgâr pis kokulu odayı temizlemeye devam ediyordu.

40

Boş hayallere kapılmanın manası yoktu

Merkezden ayrılırken tuhaf duygular içindeydim. Görevden el çektirilmek ilk kez karşılaştığım bir durum değildi. Daha önce de amirlerimle anlaşamamış, müdürlerimle bozuşmuş, bu yüzden tam üç kere meslekten uzaklaştırılmıştım. Ama her defasında da hak yerini bulmuş, beni yollayan müdürlerimden birinin usulsüzlük yaptığı ortaya çıkmış, diğeri kovulmuş, öteki tenzili rütbe yapılarak ücra bir ilimize gönderilmişti; yani içlerinden sadece biri görevinde kalabilmişti. Ama bu kez durum çok farklıydı. Yapılan sadece bir görevden alma işlemi değildi, beni kurtların önüne atma operasyonuydu. Tenezzül edip sormamıştım ama eminim bütün korumaları da çekeceklerdi. Birden yapayalnız hissettim kendimi. Janti, Janti'yi arasam? Daha iki saat önce şüpheyle baktığım adamdan mı yardım isteyecektim? Olmazdı. Evgenia aklıma geldi, onlar da korumasız kalacaktı. Hemen Kurtuluş'a gitmeliydim. Glock tabancam da onun evindeydi. Önce arasa mıydım acaba? Paniğe kapılırdı. Sabah konuştuğumuzda bile çok gerilmişti. Akşamki çatışmadan sağ salim çıktığımı duyunca ağlamaya başlamıştı. Şimdi telefonda açıklamak zor olacaktı. En iyisi evde yüz yüze konuşmaktı. Ama durumu Ali ve Zeynep'e anlatmam şarttı, anladığım kadarıyla olanlardan haberleri yoktu. Olsaydı mutlaka ararlardı. Zaten ikisini de yerlerinde bulamamıştım. Galiba Sabri'yi fazla küçümsemiştim, küçümseme değil de bütün bu olan bitene

rağmen, eski arkadaşımın bu kadar alçak biri olabileceğine inanamamıştım. "Hâlâ saf bir çocuk var bu Nevzat'ın yüreğinde." Yok, anneciğim, eskidendi o, çok eskiden, oğlunuzun o saf duyguları uzun zaman önce paramparça oldu, yumuşak kalbi taş gibi katılaştı. Artık öldürdüğü adamlar için suçluluk bile duymuyor. Dünya o kadar kötü bir yer oldu ki maziyi özlüyor, bu nedenle geçmiş dostlukları abartıyor, eski arkadaşının yaptıklarını kabul etmekte zorlanıyor. Ama şimdi pişmanlıklarla kaybedecek zamanım yoktu. Merkezin önünden geçmekte olan bir taksiye atladım. Polis olduğumu düşünmese asla durmayacak olan kaytan bıyıklı taksi şoförüne "Kurtuluş'a gidiyoruz" dedim emir verir gibi. "Acelem var, hemen orada olmam lazım."

Bu kadar sert konuştuğuma göre mühim biri olmalıydım, çekindiğinden dilinin altındakini söze dökemiyordu.

"Çevre yolundan Çağlayan'a çıkayım mı?" diyebildi sonunda. "Yanlış anlamayın, yolu uzatmıyorum, Abide-i Hürriyet tıkalı. Bu yağmurda bir girdik mi çıkamayız. Ama Piyalepaşa'dan aşağıya vurduk mu..."

Doğru mu söylüyordu, beni mi kazıklamaya çalışıyordu, çok da umurumda değildi.

"Tamam, tamam, beni Kurtuluş'a yetiştir de nereden götürürsen götür."

Rahatlayan şoför vites değiştirip bastı gaza.

Ben de telefonu çıkardım, Zeynep'in numarasına dokundum. İlk çalışında açtı kriminoloğumuz.

"Alo Başkomserim, buyurun."

"Sabri mermi meselesini öğrenmiş Zeynepçim. Siber Suçlar Bürosu'ndan adam getirtmiş, şifreni kırıp bilgisayarına girmiş..."

"Ne, ne diyorsunuz Başkomserim?"

"Önemli değil, biliyorduk zaten bunu yapacağını. Bütün sorumluluğu ben aldım. Savunma yaparken sen de öyle söyleyeceksin. 'Başkomser Nevzat bizim amirimizdir, soruşturmanın sağlığı açısından kimseye bu bilgileri vermeyeceksiniz dedi, biz de emre uyduk' diyeceksin."

"Ama Başkomserim..." diye karşı çıkacak oldu.

"Aması filan yok Zeynep" diye susturdum. "Tartışılacak bir konu değil bu. Anlamıyor musun, sizi de görevden alırlarsa işimiz daha da zorlaşır. İfadenizin böyle olması lazım. Bu, hepimizin yararına..."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Şey Başkomserim, Ali'yle konuştunuz mu?"

Bizim deli bozuğun önerimi kabul etmeyeceğini düşünüyordu, haksız da sayılmazdı.

"Senden sonra onu da arayacağım. Ama kurşunun balistik raporunu bildirmediğin için öncelikle seni sıkıştıracaklar. Çekirdeğin karşılaştırmasını senin bilgisayarında buldular. Dikkatli olman lazım."

Zeki kızımız anladı durumu.

"Emredersiniz Başkomserim, o şekilde konuşurum. Peki size ne olacak?"

Sesime güvenli bir tını yerleştirdim.

"Hiçbir şey olmayacak, bu vartayı da atlatacağız. Senin elinde ne iş var?"

Hiç duraksamadı.

"Apak Kurye'yi araştırıyorum. Bakalım bizim müdürle bir ilişkisi çıkacak mı? Bir bilgiye ulaşırsam, sizi haberdar ederim."

Telefonu kapatınca şoförün dikiz aynasından bana baktığını fark ettim, göz göze gelince hemen önüne döndü. Sesim, davranışlarım, bakışım epeyce korkutucu görünüyor olmalıydı. Böylesi iyiydi, bir de bu meraklı herife hikâye anlatacak halim yoktu. Ali'yi aradım. Ardı ardına çaldı, sonra kesildi. Bir daha denedim, yine aynı sonuç. Neden açmıyordu telefonunu bu çocuk? Başına bir iş gelmesin? Zeynep'e mi sorsaydım acaba? Yok, biraz beklemekte fayda vardı. Belki açacak halde değildi. Telefonumu pardösümün cebine koyacakken asıl konuşmam gereken kişiyi hatırladım. İlhami, evet bana yardım edecek kişi eski müdürümüzdü. Görevden alındığımı ona bildirmeliydim. Bu kez İlhami'nin numarasını aradım. Tuhaftır, o da yanıt vermiyordu. Ne

olmuştu bu insanlara böyle! Aramayı durdurmuştum ki çalmaya başladı telefonum; Ali'ydi.

"Alo Başkomserim, kusura bakmayın cevap veremedim, Teknik Büro'dan bilgi alıyordum. Hem sizin emektara hem de dün gece benim kullandığım araca GPS takmışlar."

Emin olmak istedim.

"Her iki aracı da mı izliyorlarmış?"

"Doğrudur, her iki araca da takip cihazı takmışlar. Hem de en gelişmiş olanlarından. Adamlar adım adım izlemiş bizi."

İçim ferahlar gibi oldu.

"Yani Janti masum mu?" diye mırıldandım kendi kendime. "Tuzağı kurduran bizzat...."

"Sabri Müdür'müş" diye tamamladı hattın öteki ucundan. "Muhtemelen düğün gecesi sizin emektara GPS'yi taktıran da oydu. Böylece Fayrap Kardeşler geçeceğiniz güzergâhı öğrendiler. Ama..."

"Ama..." diye üsteledim...

"Darko'yla adamının ortadan kaybolması yine de şüpheli. Sizce de öyle değil mi? Darko'yu bize getiren de Cemal Abi..."

Janti hakkında konuştuğu için alınacağımı düşünüyordu.

"Bilmiyorum Alicim, bilmiyorum ama haksız da sayılmazsın. Artık bizim için her şey, herkes şüpheli."

Dikiz aynasından şoföre baktım, dinlemiyor gibi görünüyordu ama konuştuklarımızı duyduğunu biliyordum. Yapacak bir şey yoktu, sözlerimi sürdürdüm. "Peki söktün mü cihazları araçlardan?"

Adeta coşkulu bir sesle açıkladı.

"Bırakır mıyım hiç? Belki parmakizi buluruz diye ikisini de delil poşetine attım. Ama eminim şimdi sizin kullandığınız araçta da..."

"Artık emniyetin aracını kullanmıyorum Alicim... Müdür görevden el çektirdi."

Kısa bir sessizliğin ardından patladı.

"Vay şerefsiz vay! Demek sonunda yaptı yapacağını. O

zaman Amir Abi denen puşt kesin bizim müdürmüş. Yoksa niye görevden alsın sizi?"

Sorusu mantıklıydı.

"Öyle görünüyor Alicim, muhtemelen Sabri var bu işlerin arkasında..."

"O zaman canına okurum ben bu şerefsizin. Gidip yakasına..."

"Sakın ha!" diye uyardım. "Sakın ha, siz bana teşkilatta lazımsınız. Zeynep'le de konuştum, benim oradaki gözüm kulağım olacaksınız. Ancak böyle baş edebiliriz bu adamlarla. Anladın mı Ali, fevri davranmak yok, bak bütün planlarımız bozulur."

Güçlükle de olsa razı oldu galiba. Galiba diyorum çünkü Ali'ydi bu, sağı solu belli olmazdı. Bir kez daha üsteledim.

"Anladın mı Ali? Anlaştık değil mi?"

"Tamam, tamam Başkomserim" diye tekrarladı mekanik bir sesle. "Anladım, fevri davranış yok."

"Hah şöyle, bak, öfkeyle kalkan zararla oturur. Soğukkanlılığımızı korursak önünde sonunda biz kazanırız. Ama daha seri olmamız gerek. Artık her dakikanın önemi var. Şu şehit babasının adresini buldun mu? Hani Çatalca'da bir köyde yaşıyor demiştin."

"Üzerindeyiz, çocuklar araştırıyorlar. Birkaç saate kalmaz sonuç alırız. Alırız da siz yalnız kaldınız Başkomserim. Şimdi korumaları filan da çekmişlerdir. Acaba diyorum şu adamla konuşmaya başkasını yollasam da ben yanınıza mı gelsem?"

"Kesinlikle olmaz, o adamla sen konuşmalısın. Elimizdeki en somut ipucu bu. Başkasına güvenemem. Mutlaka sen gitmelisin adamın yanına."

Kararlılığım işe yaramıştı.

"Peki, öyle diyorsanız. Köyü öğrenir öğrenmez çıkacağım yola. Konuştuktan sonra da ararım sizi."

"Çok iyi olur. Zeynep'le de konuş. Ona anlattım ne söyleyeceğinizi. Ağızbirliği yapın, vereceğiniz ifade tutarlı olsun."

"Anlaşıldı, hemen ararım... Kendinize dikkat edin Başkomserim, çok dikkat edin. Şeytana pabucunu ters giydirir bu adamlar."

Sesi endişe yüklüydü.

"Boş versene Alicim, ateş olsalar cirmi kadar yer yakarlar. Hadi sana kolay gelsin."

Telefonu kapatınca şoförün bakışlarını yeniden üzerimde hissettim. Başımı kaldırdım, dikiz aynasında gözlerimiz karşılaştı. Meraktan ölmek üzeriydi, hatta bir an cesaretlenir gibi oldu, dudaklarını kıpırdattı, azıcık geç kalsam konuya girecekti.

"Daha çok var mı?" diye homurdandım. "Ne kadar kaldı Kurtuluş'a?"

Hevesi kursağında kaldı, çenesiyle Çağlayan'dan aşağı inen ıslak asfaltı gösterdi.

"Merak etmeyin amirim, beş dakikaya ordayız."

Anında amirim olmuştuk, belki de kendini operasyonun bir parçası gibi hissetmeye başlamıştı. Ülkem insanı böyleydi işte, hiç üstüne vazife değilken birden atlayıverirdi belanın ortasına. Gülümseyerek başımı cama çevirdim. Süzülen yağmur sularından dışarısı görünmüyordu ama kimin umurunda, niyetim caddeyi seyretmek değil, meraklı şoförün muhabbetinden kaçınmaktı.

Pörtlek gözlü şoför söylediği gibi beş dakikada yetiştirmişti beni Evgenia'nın sokağına. Ödül olarak yüklü bir bahşiş bıraktım. "Kolay gelsin amirim" diye seslendi arkamdan. "Yüce rabbim işinizi rastgetirsin." Dileğinde samimiydi, "Bekle, bir yere baskına gideceğiz" desem, muhtemelen mutlu olurdu. Taksiden inince gözlerim sokağı taradı. Tam tahmin ettiğim gibi ekip arabası filan yoktu. Kendimi tutamadım "Allah belanı versin Sabri" diye söylendim sokağın ortasında. "Allah bin türlü belanı versin." Ama eski arkadaşıma bela okuyarak çözülmezdi bu mesele, adımlarımı hızlandırarak yağmurun altında eve doğru yürüdüm. Apartman kapısını anahtarımla açtım, aceleyle birer ikişer tırmandım merdivenleri. Evgenia'nın dairesinin olduğu üçüncü kata

geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Beni böyle görmesini istemiyordum, sırtımı merdivenin tırabzanına dayadım, soluk alışverişimin normale dönmesini bekledim. Bakışlarım, hırsız girmesin diye geçen sene yaptırdığımız çelik kapıya takıldı; aralıktı. Yanılıyor muydum? Sessizce kapıya yaklaştım. Yanılmamıştım, kalın kapı aralıktı. Olabilirdi, belki dışarı çıkmak üzereydiler. Böyle anlarda bazen Azez ağırdan alıyor, dışarı çıkmaları epey sürüyordu. Sağ elimle usulca ittim, sessizce açıldı kapı. Antrede kimse yoktu. Durdum, içerisini dinledim. Sadece buzdolabının sesi duyuluyordu, bir de pencerelere çarpan yağmur damlaları. Usulca içeri süzüldüm. Portmantonun aynasında kendi gergin yüzüme bakarak bir kez daha dinledim. Ne Evgenia'nın yumuşak sesi ne Azez'in neşeli çığlıkları... Evde kimse yok gibiydi. Kapıyı kapattım, "Evgenia" diye bağırdım. "Evgenia... Evgenia neredesiniz?"

Kimse yanıt vermiyordu. Aceleyle salona geçtim, boştu, Azez'in odasına girdim. Burada da kimseyi bulamadım, ama okula giderken bile yanından ayırmadığı Mişa yerde, yatağın sol bacağının dibinde sırtüstü yatıyordu. "Eyvah" dedim içimden. "Eyvah!" Eğilip aldım oyuncak ayıyı; iri boncuk gözleri olanı biteni anlayamamış gibi şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Mişa'yı elimden bırakmadan yatak odasına geçtim, içerisi lavantayla karışık Evgenia kokuyordu ama kendisi yoktu. Çantasını gördüm, fermuarı açılmış bir şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Çantayı aldım, ters çevirdim, kimlik ve kredi kartlarının olduğu deri cüzdan, küçük bir tarak, ruj, bir tükenmezkalem, o çok sevdiğim parfüm, Tatavla'nın olduğunu sandığım anahtarlar düştü yorganın üzerine ama dün gece gösterdiği Colt tabancanın yerinde yeller esiyordu. Endişem korkuya dönüştü. "Sakin ol" diye telkinde bulundum kendime. "Sakin ol Nevzat!" Öyle ya, hemen kötü şeyler düşünmemek gerekiyordu. Belki de Azez bir şey istemişti, belki hemen aşağıdaki caddeye alışverişe çıkmışlardı. Çıkarken de silahı yanına almıştı. Bu havada mı? Hem bir yere gidecek olsalar Evgenia sokakta

korumaların bulunmadığını fark etmez miydi? Fark edince bana haber vermez miydi? Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim, dizlerim belli belirsiz titremeye başlamıştı. "Sabri bu alçaklığı yapar mıydı?" Neden bahsediyordum ben, adam arabama bomba koydurtmuştu, karımla kızımı öldürtmüştü, elbette yapardı.

Telaşla oturma odasına koşturdum, boştu, banyoya geçtim, ikisi de yoktu, mutfağa girdim, orada da kimseyi bulamadım ama tezgâhın üzerinde Evgenia'nın telefonu duruyordu. O an bütün ümitlerimi kaybettim. Evgenia telefonunu almadan dışarı çıkmazdı. Bunu asla yapmazdı. Pişmanlıkla söylendim: "Onları yalnız bırakmayacaktım. Dinlemeyecektim Evgenia'yı, ısrar edecektim, gerekirse kendi ellerimle götürecektim Atina'ya." Ama artık geçti, çok geç. Nasıl bu kadar aymaz olabilmiştim, nasıl bu kadar lakayt davranabilmiştim. Elim ayağım tutulmuş, takatim kesilmiş gibi öylece kaldım mutfağın ortasında. Hayır, teslim olamazdım, hayır, onları böyle bırakamazdım, bir şeyler yapmalıydım. Panik içinde fırladım balkona; sanki az önce kaçırılmışlar gibi, sanki onları görebilecekmişim gibi sokağa baktım. Yağmurdan kurtulmak için yan komşunun sundurmasına sığınan iri bir tekir kediden başka bir şey göremedim, bir de suları sıçratarak geçen beyaz bir Doblo. Yeniden içeri girdim, düşünmeye çabalıyordum. Düşünmek denemezdi buna, aklıma üşüşen fikirleri sıraya koymaya çalışıyordum. "Yanılıyor olabilir miyim?" diye mırıldandım. Olabilirdim elbette, neden en kötüsünü düşünüyordum ki? Belki de, evet belki de üst kattaki Figen Hanım'a çıkmışlardır. Yapmadıkları şey değildi ki. Çok iyi anlaşırlardı Figen Hanım'la. Kadın doğma büyüme Kurtuluşlu'ydu. Azez'i de çok severdi... Kızımız da bayılırdı ona. Evet, Figen Hanım'a bakmalıydım. Umutla çıktım kapıdan, bir çırpıda merdivenleri tırmandım, ardı ardına kapının ziline bastım. Kimse açmadı, bir daha bastım, bir daha. Hayır, Figen Hanım evde yoktu. Demek buraya gelmemişlerdi. Ama yitirmedim umudumu. Belki de alt kata inmişlerdi. Madam Raşel'e. Olamaz mı? Onunla

da iyi anlaşırlardı. Paldır küldür merdivenlerden inmeye başladım. Soluk soluğa dokundum Madam Raşel'in ziline. İkinci çalışında açıldı kapı. Yaşlı kadının sevimli yüzü göründü aralıktan.

"Evgenia" dedim telaşla. "Evgenia'yı gördünüz mü?"

Önce şaşırdı, sonra umarsızca açıkladı.

"Dün... Dünden beri görmedim. Hayrola Nevzat Bey, ne oldu? Kötü bir şey mi var?"

Boğazım kurumuştu, konuşmakta güçlük çekiyordum.

"Bir ses, gürültü filan duydunuz mu? Yukarıdan diyorum..."

Endişeli gözleri kısıldı.

"Yukarıdan değil de, bir iki saat kadar önce, kapımın önündeki posta kutularının orada bir ses duydum. Sanki biri böyle bir şey attı. Ağır bir şey. Belki çocuklar yapmıştır."

Kaybedecek zaman yoktu.

"Tamam, sağ olun Madam Raşel" diyerek posta kutularına yöneldim. Üstü açık dört teneke kutu yan yana duruyordu duvarda asılı. İkisi boştu ama üçüncüsünde Evgenia'nın 6.35'lik colt tabancasının krom kaplaması belli belirsiz parıldıyordu. Demek evden çıkarken Evgenia'nın silahını da buraya atmışlardı. Tabancayı görünce bütün ümitlerim söndü. Gerçek ortadaydı işte; boş hayallere kapılmanın manası yoktu. Evgenia ile Azez'i kaçırmışlardı. Hem de gündüz gözüyle, hem de şehrin göbeğinden alıp götürmüşlerdi. Belki de bizzat korumalar kaçırmıştı.

"Ne olmuş Nevzat Bey, çocukların marifeti değil miymiş?" diyen bir sesle irkildim. Başımı çevirince, kapısının aralığından hâlâ beni izleyen Madam Raşel'i gördüm. Kadıncağızı daha fazla endişelendirmenin anlamı yoktu.

Gülümsemeye çalışarak yaklaştım.

"Haklıymışsınız Madam Raşel, çocuklar taş atmışlar içine. Korkacak bir şey yok, hadi, siz de girin evinize."

Raşel Hanım evine girerken, ben de posta kutusuna yöneldim, tabancayı aldım, sonra aceleyle merdivenlerden yukarıya çıktım. İçeriye girdim, kapıyı kapattım, hızla yatak

odasına geçtim, gardırobu açtım, alttaki çekmeceyi çıkardım, uzandım, arkasına sakladığım kutuyu buldum. Benim Glock bir el havlusuna sarılı olarak kutunun içinde duruyordu. Silahı aldım, namluya mermiyi sürüp horozunu düşürdüm, belime soktum. Artık bu işi bitirmeli, Sabri'nin cezasını vermeliydim. Hem de bizzat kendi makamında... Öfkeyle bunları düşünürken, duvardaki fotoğraftan bana bakan Evgenia ile Azez'i gördüm. Tıpkı Güzide ile Aysun gibi iri gözlerini yüzüme dikmiş, "Ne yapıyorsun Nevzat?" diyorlardı. Ne yapıyordum sahi ben? Mesele Sabri'yi öldürmek değil ki, mesele Evgenia ile Azez'i kurtarmaktı. Ya onları da kaybedersem? Bu ihtimali düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Oysa henüz her şey bitmiş sayılmazdı, onları kurtarabilirdim, onları geri alabilirdim. Gerekirse pazarlık yapardım, Sabri'nin derdi benimleydi. Hatta belki Güzide ile Aysun'un ölümüne neden olduğu için vicdan azabı bile duyuyor olabilirdi. Ne kadar kötü olursa olsun her insanın içinde biraz merhamet, bir parça iyilik yok muydu? Belki o da Evgenia ile Azez'e zarar vermek istemiyordu. Niye zarar vermek istesin ki, istedikleri bendim. Beni ele geçirmek için onları kaçırmıştı. Oturup konuşmalıydım Sabri'yle. Düşman gibi değil, çok eski bir arkadaş gibi, hatta kadim bir dost gibi. Gerekirse bırakırım her şeyi, Evgenia ile Azez'i alır, çeker giderdim buralardan. Ne halleri varsa görsünler, tek kahramanı ben miyim bu teşkilatın? Yeter ki Evgenia ile Azez'i sağ salim alayım ellerinden. Ama önce sakin olmalıydım, korkunun benliğimi ele geçirmesine izin vermemeliydim. Yeniden Evgenia ile Azez'in fotoğraflarına baktım. "Sizi kurtaracağım" diye söylendim. "Ne pahasına olursa olsun, sizi kurtaracağım." O sırada çaldı telefonum. Arayan İlhami'ydi. Başka hiçbir telefon beni bu kadar sevindiremezdi.

"Alo İlhami" diye açtım. "Ben de seni arayacaktım."

"Aramışsın zaten, bir toplantıdaydım, duymadım. Bizim çocuklarla..."

Daha fazla uzatmasına izin vermedim.

"Evgenia ile Azez'i... Evgenia ile Azez'i kaçırdılar."

"Ne, ne diyorsun Nevzat?"

"Evet, ikisini de kaçırmışlar. Kurtuluş'taki evden."

"Peki korumalar, korumalar yok muymuş?"

"Sabri hepsini çekmiş olmalı, beni de görevden aldılar."

"Vay orospu çocuğu" diye kükredi. "Bu kadarını beklemezdim doğrusu. Sandığımdan daha namussuzmuş bu herif."

"Öyleymiş" diye onayladım. "Belki de şu korumalar kaçırdı. Hepsi Sabri'nin emrinde değil mi? Kim namuslu, kim kirli bilmiyoruz ki."

Bir an düşündükten sonra, "Umarım öyledir" diye atıldı. "Eğer öyleyse şanslı sayılırız. Hiç değilse kimin peşine düşeceğimizi biliriz. Hepsinin şeceresini öğreniriz o korumaların. Valla umarım öyledir Nevzat, umarım korumalar kaçırmıştır. Sen neredesin şimdi?"

"Nerede olacağım, Kurtuluş'tayım. Evgenia'nın evinde. Acaba diyorum doğrudan Sabri'yi mi arasam?"

"Sakın ha, zaten bunu yapmanı bekliyor. O zaman istediği gibi oynatır seni avucunda. Sakın yapma! Şimdilik Kurtuluş'ta kal, benden haber bekle. Merak etme Nevzat, kurtaracağız onları, inan bana kurtaracağız. Bana birkaç saat izin ver, izlerini bulayım. En kısa zamanda sana dönerim. Tamam mı? Anlaştık mı?"

Nasıl da umutlu konuşuyordu.

"Teşekkür ederim İlhami ama acele etmemiz lazım."

"Farkındayım Nevzat, farkındayım kardeşim, şu dakikadan itibaren sadece bu meseleyle uğraşıyorum. Kim varsa çevremde hepsini de seferber edeceğim. Ama senden ricam, sakın kimseyle konuşma."

Şaşkınlıkla söylendim.

"Niye? Ali'yle Zeynep'i arayacaktım."

"Sakın yapma."

İsteği garip gelmişti bana.

"Ali'yle Zeynep'in çok yardımı dokunurdu bize... Zaten konuya da vâkıflar..."

İnatla karşı durdu.

"Anlamıyor musun Nevzat? O çocuklarla olmaz. Güvenmediğim için değil. Daha sağlam bir ekip lazım bize. Uzman birileri. Elimde böyle bir tim var. Eğer Zeynep, Ali ya da senin şu Janti bu işe girerse çuvallarız. Karşımızdakiler profesyonel adamlar. İşi asla şansa bırakmazlar. Sabri teşkilatın her türlü olanağını kullanmaktan çekinmeyecek. Üstelik sen artık resmi olarak polis değilsin. Kılı kırk yarmamız gerek Nevzat. Yoksa anında indirirler seni. Diyorum sana, elimde böyle bir tim var. Çok sağlam bir ekip. Kuzey Irak'ta, Suriye'de, Libya'da sayısız operasyona katıldılar. Ama onları açığa çıkaramam. Sadece sen bileceksin onların varlığını. Ne Ali, ne Zeynep ne de Janti Cemal. Başka kimse bilmeyecek. Kusura bakma ama ne o çocukları ne de kendimi riske atabilirim. Kimseye haber vermeyeceğiz Nevzat. Bu meseleyi halletmenin tek yolu bu. Daha önce yaptık, yine yaparız. Evgenia'yı da, Azez'i de kurtarırız. Sonra da o Sabri puştunun defterini düreriz. Yeter ki güven bana. Seni yarı yolda bırakmam. Ama artık kapatmam lazım. Zaman daralıyor. Bekle beni, çok sürmez, birkaç saate döneceğim. Ha, dur, Kurtuluş'taki adresi bilmiyorum, konum at, hazırlıklar tamamlanınca seni oradan alacağım. Hadi şimdilik Allah'a emanet ol."

41

Evgenia ile Azez'i kurtarmak zorundaydım

Balat'a yağmur yağıyordu; yıllardır, aylardır, haftalardır, günlerdir, bıkmadan, usanmadan, yılmadan Balat'a yağmur yağıyordu. Ne zaman başladığını hatırlamıyorum, ne zaman duracağını da bilmiyorum, artık merak da etmiyorum. Hep aynı odadayım, hep aynı alacakaranlığın içinde. Masanın başında dikilmiş, aceleyle çekmecelere bakıyorum. Ayakkabılarım ayağımda, resmi üniformam üzerimde, aradığımı bulur bulmaz çıkacağım. Onlar dışarıda, yağmurun altında ıslanan arabanın içindeler. Sessizce, sakince, sabırla beni bekliyorlar. Başlarına geleceklerden haberleri yok. Ben olacakları biliyorum ama yine de bu Allah'ın belası çekmeceleri açıp kapamayı sürdürüyor, bu odadan çıkamıyorum. Çekmecenin içindeki altın uçlu dolmakaleme dokunuyorum, mürekkep şişesini az öteye itekliyorum, mektup açacağının altındaki kâğıtlara bakıyorum, renkli ataşları öne doğru çekiyor, metal zımbayı masanın üzerine koyuyorum. Işıklar vuruyor pencereye, uzaklarda ardı ardına şimşekler çakıyor, bir yerlere yıldırımlar düşüyor, külrengi gökyüzü parça parça bölünüyor. Umurumda bile değil, arayışımı sürdürüyorum. Cama çarpan damlaların sinir bozucu tıpırtıları, duvardaki saatin tik takları, anbean hızlanan kalbimin atışları dolduruyor odayı. Ama aradığımı bulamıyorum. Bakışlarımı masaya çeviriyorum. Köşede kâğıt yığınları, evin emlak vergileriyle ilgili birtakım evraklar, yarıda bı-

raktığım bir roman, hepsi öylece duruyor. Ellerim romana uzanıyor. İspanyol polislerini anlatan bir roman: *Karar Gecesi*. Romanı kaldırınca resmi bir evrak beliriyor gözlerimin önünde. İçinde dört sayfa var. Rapor gibi bir şey. Alacakaranlıkta yazıları sökemiyorum. Kâğıtları alıp pencerenin kenarına yaklaşıyorum. Sokak lambasının ışığı yazıları okumama yetmiyor ama fotoğrafı görür görmez tanıyorum: Turgay Nacar; geniş bir alın, genç olmasına rağmen seyrekleşmiş saçlar, koyu renk gözlerinde masum bir ifade, irice burnunun altındaki dudaklarını süsleyen sarkık bir bıyık. Altta üç sayfa daha var, hepsinin üzerinde fotoğraflar. Hepsi tanıdık simalar, ikinci sayfanın başında Orkun Yolcu'nun fotoğrafı, üçüncüde Halit Apak ve son sayfayı çevirirken öfkeyle mırıldanıyorum: "Sabri, şimdi o aşağılık arkadaşımın fotoğrafıyla karşılaşacağım." Ama hayır, son sayfadaki fotoğrafın üzeri karalanmış, simsiyah, zift karası bir kalem Sabri'nin yüzünü tanınmaz hale getirmiş. Sabri mi? Emin miyim o olduğundan? Elbette Sabri, başka kim olacak? O yüzden karalamış fotoğrafını zaten, tanınmasın, kimse bilmesin diye. İyi ama evraktaki yazılar duruyor, fotoğraftaki suratını gizlese ne olur, marifetleri burada yazıyor. Sayfayı alıp yüzüme yaklaştırıyorum. Tuhaf, kâğıt yüzüme yaklaşır yaklaşmaz yazılar silinmeye başlıyor. Sanki sokaktaki yağmur cümlelerin üzerine yağıyormuş gibi, harfler beyaz kâğıtta siyah çizgiler bırakarak akmaya başlıyor. Islak kâğıtta okunacak tek bir satır, tek bir sözcük, tek bir harf bile kalmıyor ama üzeri zift karası mürekkeple kapatılmış fotoğrafkadim bir leke gibi öylece duruyor. O anda fark ediyorum kâğıtları tutan elimin ıslandığını. Başımı kaldırıyorum, gerçekten de üzerime yağmur yağıyor, elimdeki raporun sayfalarını silen damlalar, şimdi saçlarımdan yüzüme akıyor. Şaşkınlıkla etrafıma bakınıyorum, odada değil, kapının önündeyim. Ne zaman, nasıl geldim hatırlamıyorum ama buradayım işte. Şaşkınlık içinde dikilmiş, birkaç metre ötedeki arabama bakıyorum. Arabanın içindeki Güzide ile Aysun'a. Onları görünce zihnimdeki şaş-

kınlık, ürkütücü bir telaşa bırakıyor yerini. Karımla kızımın olacaklardan haberi yok, sakince el sallıyorlar bana. Yüzlerinde sevinç, dudaklarında tatlı bir gülümseme. Aysun pencereyi açmış, siyah saçları rüzgârda uçuşuyor. Siyah saçları mı? Aysun'umun saçları siyah değil ki, kumral. O anda fark ediyorum, araçtakiler Güzide ile Aysun değil, Evgenia ile Azez. Çılgınca bir panik ele geçiriyor bedenimi, elim ayağım birbirine dolanıyor, onlara doğru koşmak, ikisini de arabadan çıkarmak istiyorum, yapamıyorum. Ayaklarım sanki kalın çivilerle ıslak zemine tutturulmuş gibi; ne kadar çabalarsam çabalayayım, nafile, kıpırdatamıyorum. Bağırmak istiyorum, "Çıkın, çabuk çıkın o arabadan" diye haykırmak istiyorum, olmuyor, sanki dudaklarım çelik ipliklerle birbirine dikilmiş gibi, oynatamıyorum. Ama kaderime razı olmayacağım, karımla kızımı kaybettim, Evgenia ile Azez'i kaybetmeyeceğim. Bütün irademi topluyorum, ayaklarımı parçalamak pahasına, dudaklarımı yırtmak pahasına bütün gücümle ileri atılıyor, olanca nefesimle bağırıyorum. Bir kez daha kafatasımın içinde yankılanan kendi sesim uyandırdı beni. Sesim öylesine tiz, öylesine güçlü, öylesine sarsıcıydı ki, yatağımın, odamın, sokağın, bütün kentin titrediğini hissettim. Nefes nefese doğruldum yatağımda. Yatağımda mı? Hayır, kendi yatağımda değildim, oturma odasındaki koltukta öylece dalmış gitmiştim. Günlerin heyecanı, yorgunluğu, bitkinliği de diyebilirdim ama hiçbiri haklı çıkarmazdı beni; Evgenia ile Azez onların elindeyken uyumak utanç vericiydi. Bedenimin gösterdiği bu zayıflığı bilinçaltım bile kabul etmemiş olacak ki, rüya yoluyla uyarmıştı beni. Evet, rüyadaki şu rapor... Sahi o raporda Turgay Nacar'ın, Orkun Yolcu'nun ve Halit Apak'ın fotoğraflarını net bir şekilde görürken neden Sabri'nin yüzü o zift siyahlıkla kapatılmıştı? Yoksa bu işlerin arkasında çocukluk arkadaşımın olduğuna inanmıyor muydum? Bu kadar ipucundan, bu kadar bariz olaydan sonra... Orasını bilmiyordum ama Doktor Nevres'in söylediği gibi, eğer bilinçaltımız bize rüyalarla mesaj veriyorsa, Sabri'nin Amir

Abi olması ihtimali konusunda şüphelerim var demekti. Sahi, dalıp gitmeden önce ne düşünüyordum? Sabri'yi mi? Yok, Zeynep ile Ali'yi. Onları değil, onlara neden haber vermemem gerektiğini... Hayatta en güvendiğim iki insana neden Evgenia ile Azez'in kaçırıldığını söyleyemeyeceğimi... Çünkü İlhami operasyonunun tehlikeye gireceğini söylemişti. Sadece Zeynep ile Ali'ye değil, Janti'ye de haber vermemi istemiyordu. O konuda haklı olabilirdi, çünkü Janti son buluşmada Darko'yla birlikte... Hayır, o mesele aydınlığa kavuşmuştu, Janti ihanet etmemişti. Ali anlattı ya, Janti'nin değil bizim aracımıza koyulan GPS'yi izleyerek bulmuşlardı Sarıyer'deki inşaatı. Demek ki Darko da doğruyu söylüyordu. İşte bundan hiç emin değildim, o uyuşturucu baronu işin içinde olabilirdi. Ama Janti'nin masum olduğu kesinleşmişti. Zaten bir türlü inanamamıştım eski dostumun beni satacağına. Gelgelelim İlhami onu da istemiyordu. Hem de kesin bir tavırla. Janti'nin sözlerini hatırladım. "Bence vazife başında biri değil bu adam. Aktif bir polis müdürü böyle kapsamlı bir çeteyi yönetemez. İstese de yapamaz, çünkü vakti olmaz. Bence bu Amir Abi, emekli olmuş biri. Emekli olmuş ama teşkilatta itibarı büyük olan, sevilen sayılan biri." Böyle demişti sislerin arkasındaki adam için. Nerdeyse adını vermeden İlhami'yi işaret etmişti. Ben bu ihtimalin üzerinde durmamıştım bile, aksine Janti'nin hedef şaşırtmak için özellikle İlhami'yi zan altında bırakacak tahminlerde bulunduğunu düşünmüştüm. Çünkü ondan şüpheleniyor, Sabri tarafından angaje edildiğini sanıyordum. Artık sanmıyor muydum? Cemal temize çıkmıştı işte, niye şüphelenecektim ki? Üstelik sadece Cemal değil, yeraltı âleminin piri sayılan Terzi Zeynel de aynı yönde görüş belirtmişti. Onun çizdiği profil de İlhami'ye uyuyordu. İşin ilginci Cemal'in İlhami'den haberi olmaması, onunla görüştüğümü bilmemesiydi. İlhami... Sahi, gerçekte kimdi bu İlhami? Ne kadar tanıyordum onu? Ne biliyordum hakkında? Herkesin bildiği kadarını. Hiçbir kötülüğünü görmedim. Bana zarar vermemiş olması onu iyi bir adam yapar mıydı?

Ama herkes seviyordu onu. Teşkilatta efsane bir isimdi. Bunu nasıl başarıyordu peki? Artık vazife başında değilken bile bu kadar polisin takdirini nasıl kazanıyordu? Bugüne kadar bunları hiç düşünmemiştim. Çünkü düşünmemi gerektirecek bir durum olmamıştı. İlhami'nin sıra dışı bir adam olduğu muhakkaktı. Sıra dışı bir adam ve sıra dışı bir polis. Kendini kurallarla bağlamıyor, doğru bildiğini yapıyor, vicdanının sesini dinliyordu. Vicdanının sesini mi dinliyordu, yoksa kendine bağlı paralel bir polis kuvvetiyle bir çete kurmaya mı çalışıyordu? Yok, haksızlık etmeyelim şimdi, çete filan yoktu. Aralarında husumet bulunan Sabri bile bu kadarını iddia etmemişti. Sadece kendi otoritesini kırmasına tepki göstermiş, teşkilatta emir komuta zincirini bozduğunu rapor etmişti. Yukarıdakiler de Sabri'yi haklı bulmuşlardı, böylece İlhami görevden uzaklaştırılmıştı, aynı nedenle başka bir şikâyet üzerine ceza almış, hapis bile yatmıştı. Fakat bütün bunlara rağmen, İlhami'nin teşkilat üzerindeki etkisi hiçbir zaman azalmamıştı. Aksine, daha da artmıştı. Belki de bu etkiyi daha da güçlendirmek için ayrılmıştı teşkilattan. Olabilirdi ama kural dışı olmak her zaman kanun dışı olmak anlamına gelmiyordu. Ne demişti geçen konuştuğumuzda İlhami: "Teşkilatta para için, mevki için, konum için yırtınan çok adam var, asıl senin gibi polisler kıymetli. Senin gibi insanlar sayesinde gerçek manasını buluyor bu meslek. Gerçek polis sensin Nevzat, ötekiler devlet memuru." Elbette benden bahsederken kendini de kastediyordu. Teşkilattan ayrılmış olsa bile mesleği hâlâ sürdürdüğüne inanıyor, vazife başındaki pek çok polis şefinden daha başarılı olduğunu düşünüyordu. Teşkilattakiler vazifelerini layıkıyla yerine getirmeyince bir boşluk doğmuştu. İlhami işte bu boşluğu dolduruyordu. Yaptığı doğru muydu? Değildi, fakat şu anda bunu tartışacak halim yoktu. Bir an önce Evgenia ile Azez'i kurtarmak zorundaydım. Peki ya hatalıysam, ya büyük bir yanlış yapıyorsam... Çalmaya başlayan telefonumun sesiyle yarıda kaldı düşüncelerim. Ekranda, bilmediğim bir numara göründü.

"Alo " diye açtım. "Alo buyurun, ben Başkomser Nevzat."

"Merhaba Nevzat, beni dikkatli dinle."

Selamsız sabahsız girmişti söze. Cümlenin sonuna doğru ses tanıdık gelmeye başlamıştı ama telefonda bir cızırtı vardı, hemen çıkaramamıştım.

"Olanlar için kusura bakma" diye sürdürdü. "İşin buraya varmasını istemezdim..."

Bu çatlak ses, bu üşengeç konuşma, bu ekabir tavır, heyecanla atıldım.

"Sabri, Sabri sen misin?"

"Benim, tahmin ettiğin gibi Evgenia ile Azez yanımda."

"Onlara bir şey yaparsan, zarar verirsen..." diye bağırmaya başladım.

"Dur, dur, celallenme hemen" diye kesti. "İkisi de gayet iyi, hayatlarından memnunlar."

Heyecanla atıldım.

"Yanındalar mı, konuşabilir miyim?"

"Konuşamazsın ama videolarını gönderirim sana. Merak etme iyiler. Ama..."

"Onlara zarar verme" diye kestim sözünü. "Senin derdin benimle, lütfen onlara zarar verme."

"Öyle bir niyetim yok. Tabii beni mecbur bırakmazsan." Sesi boğuk geliyordu. "Şimdi iyi dinle. Kimseye bundan bahsetmeyeceksin. Ne Ali'ye, ne Zeynep'e, ne Janti'ye ne de İlhami'ye. Bilhassa İlhami'ye. Bak uyarıyorum, o adam işgüzardır. Bir çılgınlık yapar, hepiniz canınızdan olursunuz. Şaka yapmıyorum Nevzat, sakın söylediklerim dışında bir şey yapma. Benim talimatlarımı bekle, telefonunu da yanından ayırma. Çocuklarımın başı üzerine yemin ediyorum, bak Cihan'ın ve Mete'nin başı için diyorum, söylediklerimi yerine getirirsen, Evgenia ile Azez'i bırakırım. Aksi takdirde..."

Sanki o anda silahını çıkarmış Evgenia ile Azez'in başına dayamış gibi dehşete düştüm.

"Onların tırnağına zarar verirsen, seni..."

"Hiçbir şey yapamazsın Nevzat" diye kesti sözümü. "Ak-

lını başına topla, tehditle filan olmaz bu işler. Sakin ol ve telefonumu bekle.

"Dur, dur!" diyecek oldum ama çoktan kapatmıştı. Öylece kaldım olduğum yerde. Aslında sürpriz yoktu söylediklerinde ama suçunu ilk kez itiraf ediyordu Sabri. Artık hainin kim olduğu açığa çıkmıştı, tehdidi bizzat onun ağzından duymuş, kuracağı tuzağı sezmiş, tehlikeyi bütün ayrıntılarıyla görmeye başlamıştım. Tedirginlik içinde ayağa fırladım, sanki dışarıdan birileri beni izliyormuş gibi telaşla pencereye yaklaştım. Camdan dışarıya baktım, akşam olmuştu; binaların ışıkları yanmış, sokak hareketlenmiş, mahalleli işten eve dönmeye başlamıştı. Ama ıslak yolda ne şüphe uyandıracak bir araç, ne evlerin sundurmalarına sığınmış karanlık şahıslar vardı. Nerede kaldı bu İlhami diye geçti zihnimden, niye bu kadar gecikti. Böyle düşünürken telefonuma gelen mesaj sesiyle irkildim. Sabri az önce aradığı telefondan bir video yollamıştı. Aceleyle bastım üzerine, bir yuvarlak birkaç saniye döndü ekranda, ardından görüntüler aktı. Önce Azez'i gördüm, elinde kalem, bir kâğıdın üzerine resim çiziyordu. Başı öne eğik olduğu için yüzünü göremiyordum ama korkmuş gibi bir hali yoktu. Sonra görüntü genişledi, ekranda Evgenia belirdi. Metin görünüyordu ama kalitesiz görüntüye rağmen yüzündeki kaygı fark edilmeyecek gibi değildi. Gözlerinde soru dolu bir ifadeyle alt dudağını ısırıyor, sakin görünmeye çalışarak kızımıza bir şeyler anlatıyordu. Birden kesildi video; hepsi bu kadardı. Bir kez daha izlemeye başladım. Bulundukları yer bir evin odasıydı, duvarda elle çizilmiş hayvan resimleri vardı, yerde parlak renkli bir kilim; sanki bir çocuk odasıydı. Arkada kırmızı bir oyuncak araba görür gibi oldum. Bu, doğum gününde Cihan'a aldığım iki kapılı spor araba olmasın? Görüntüyü durdurdum, dikkatle baktım, hayır, kırmızı araba dört kapılı bir Mercedes'ti. Videoyu yeniden başlattım, köşede bir yatak olduğunu fark ettim, tümü görünmüyordu ama iki ayağı sol taraftan ekrana girmişti. Burası kesinlikle bir çocuk odasıydı. Belki de Mete'nin odası. Sabri kendi evine götürmüş olabilir miydi Evgenia ile

Azez'i? Çok saçma, böyle bir aptallığı asla yapmazdı. Ancak ya Zekiye çocukları alıp şehir dışına gittiyse? Sabri, Evgenia ile Azez'i saklayacak yer bulamadıysa? Zayıf ihtimaldi ama hayatta olmaz dediğim birçok şeyin gerçekleştiğini görmüş biri olarak hemen vazgeçmedim bu düşünceden. Çocukların odalarını hatırlamaya çalıştım. Gözümün önünde hiçbir şey canlanmadı. Videoyu bir kez daha başlattım. Ağır ağır hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan büyük bir dikkatle yeniden izledim. Fakat ne Cihan'a, ne Mete'ye, ne Zekiye'ye ne de eski arkadaşıma dair herhangi bir iz gördüm. Hayır, burası Sabri'nin evi değildi. Ama zihnimi kurcalayan asıl soru hâlâ ortalıkta duruyordu. Ben şimdi ne yapacaktım? İlhami'yle konuştuklarımıza sadık mı kalacaktım, yoksa Sabri'nin talimatlarını mı bekleyecektim? Yıllarca beni, koca teşkilatı kandırmış bir adama güvenebilir miydim? Çocuklarının üzerine yemin etmişti, Mete'yle Cihan'ı çok severdi ama gözünü kırpmadan arkadaşlarını öldüren bir adamın yeminine ne kadar güvenebilirdim? Hem güvensem bile onun emirlerine uyarak, hiç karşı koymadan, kendi ayaklarımla ölüme mi gidecektim? Ama talimatlarına uymazsam, Evgenia ile Azez'i tehlikeye atmış olacaktım. Hiç suçu günahı olmayan iki masumu. Hayatta en çok sevdiğim iki insanı. Güzide ile Aysun'dan sonra onları da kaybedemezdim. Fakat onları kaybetmemenin yolu Sabri'nin talimatlarına uymaktan mı geçiyordu, işte bundan hiç emin değildim. Odanın ortasına gelince durdum. Evgenia olsa ne yapmamı önerirdi acaba? Neyi önerecek, kesinlikle Sabri'ye güvenme derdi. Adım gibi eminim bundan. Akıllı kadındır Evgenia, hem cesur hem de serinkanlı. Öyle kolay kolay paniğe kapılmaz. "Mücadele et Nevzat" derdi yeşil gözlerini yüzüme dikerek. "Mücadele et, sakın teslim olma." Azez'i kaybetme pahasına mı? Beni seviyordu, biliyordum, beni kaybetmemek için her şeyi göze alırdı ama Azez... Evet, eminim Azez'i kaybetme pahasına da böyle derdi, çünkü o da Sabri'ye güvenmezdi. "Seni ele geçirdikten sonra bizi serbest bırakacaklarının garantisi var mı?" Yoktu, hepimizin kaderi daha önce karımla kızımın

ölmesine neden olan bu aşağılık herifin elindeydi. Ona asla güvenemezdim. Kafayı karıştırmanın âlemi yoktu. Plana sadık kalmalı, İlhami'yle konuştuklarımıza uygun davranmalıydım, lakin nerede kalmıştı bu adam? Vakit hızla ilerliyordu. Geçen her dakika Evgenia ile Azez ölüme biraz daha yaklaşıyordu. Bir operasyona kalkışacaksak, Sabri aramadan önce yapmalıydık bunu. Telefonumu çıkardım, fihristten İlhami'nin adını buldum, tam arayacakken durdum. Ya beni dinliyorlarsa? Dinliyorlarsa mı, mutlaka dinliyorlardır; aracımıza GPS taktıran adamlar telefonumu mu dinlemeyecekler! O zaman İlhami'yle atacağımız her adımdan haberleri var demekti. Sabri "Bilhassa İlhami'ye söyleme" diye boşuna uyarmamıştı beni. Bu telefonu kullanamazdım. Evgenia'nın telefonu geldi aklıma. Odadan çıktım, mutfağa girdim, orada tezgâhın üstünde duruyordu; aldım, İlhami'nin numarasını tuşladım. İnşallah bilmediği bir numara diye açmamazlık etmez diye dua ediyordum ki İlhami'nin tok sesi duyuldu:

"Alo buyurun? Kimi aradınız?"

"Benim İlhami, ben Nevzat. Az önce Sabri aradı. Evgenia ile Azez elinde. Kimseye haber vermememi söyledi. Bilhassa sana. Çok kararlı geliyordu sesi. 'Talimatlarımı bekle' dedi. Her an arayabilir. Elimizi çabuk tutmamız lazım."

Sürdürmeme izin vermedi.

"Anlaşıldı Nevzat. Sen aşağıya in, birkaç dakikaya kapının önünde olacağız. Seni oradan alırız. Hadi çabuk ol, arabada konuşuruz detayları."

Sesinde ne yaptığını bilen bir adamın sükûneti vardı. Hemen toparlandım, üzerime çöken ağırlık sanki biraz kalkar gibi oldu.

"Tamam İlhami, tamam. Hemen iniyorum."

İstediğim buydu; sonunda harekete geçiyorduk işte.

42

Unutmak iyileştirmez, unutmak öldürür

Denizden yukarı doğru kıvrılarak uzanan dar caddeye tırmanıyordu İlhami'nin lacivert BMW'si. Şu son model makam arabalarından biri. İlhami ile ben arka koltuktaydık, önde iri yarı sürücünün yanında ondan daha kalıplı bir koruma oturuyordu. Trafik korkunçtu, karanlıkta kırmızı stop lambaları bir yanıp bir sönüyor, bir türlü çıkamıyorduk bu taşıt cehenneminden. Araba çok konforluydu, oturduğum koltuk rahattı ama ben diken üzerindeydim. Aklımdan sürekli kötü ihtimaller geçiyordu. Ya biz oraya gidene kadar Evgenia ile Azez'e zarar verirlerse? Gerçi Sabri onlara bir şey olmayacak demişti ama onun verdiği güvenceden ne olur? Hadi Sabri sözünü tuttu diyelim, ya Evgenia, kızımızı da yanına alarak kaçmayı dener de işgüzar adamlardan biri tetiğe basarsa? Benim böyle içim içime sığmazken, İlhami sanki Sarıyer'de balık yemeğe gidiyormuşuz gibi rahattı. Tecrübeli adam, bu tür olaylara alışkın diyeceğim ama ben de defalarca çatışmalara girmiş, rehine kurtarma operasyonlarında bulunmuştum, ancak buna rağmen bir türlü sakin olamıyordum. İlhami'yi eleştirmiyordum, aksine böylesi kriz anlarında bu kadar soğukkanlı davranabilmenin bir polis için çok kıymetli bir özellik olduğunun farkındaydım. Yine de itiraf etmeliyim ki, ben böyle kaygı içindeyken onun bu kadar kayıtsız olması canımı sıkıyordu. Biliyorum, adama haksızlık ediyordum, üstelik İlhami olayların başından beri

hep böyleydi. Sinirlendiği, Sabri'ye kızdığı, küfrettiği anlar olmuştu ama bu süreç boyunca kendini hiç kaybetmemişti. Az önce Sabri'yle yaptığım telefon konuşmasını naklederken de beni sakince dinlemiş, gerektiğinde mantıklı sorular sormuş, anlattıklarım bitince de "Korkuyor puşt" diye mırıldanmıştı. "Korkuyor ama kendini kaybetmedi." Sesinde belli belirsiz bir hayranlık sezmiştim. "Sabri beni şaşırtmaya devam ediyor Nevzat. Sandığımdan çok daha akıllıymış, çok daha cesur. Valla bu kadarını beklemezdim." Bakışlarını ıslak yoldan ayırıp bana çevirmişti. "Evgenia ile Azez'i nerede saklıyor biliyor musun?"

Heyecanla atılmıştım.

"Nerede? Tespit ettik mi yerlerini?"

Telaşım umurunda bile değildi, doğal bir tavırla açıklamıştı.

"Sarıyer'de, Darko'nun villasında..."

"Ne?" diye söylenmiştim. "Nasıl Darko'nun villasında! Orası suç mahalli değil mi?"

Sessizce gülmüştü.

"İyi ya, oradan daha güvenli bir yer mi var? Kapısı mühürlü, etrafı polis bantlarıyla çevrili. Hangi babayiğit girmek ister oraya? Valla helal olsun Sabri'ye, bu kadarını ben bile düşünemezdim. Üstelik evin sahibi de içeride..."

Hayretler içinde mırıldanmıştım.

"Darko'dan mı bahsediyorsun? O da mı villada?"

Küçümseyen bir ifade belirmişti alacakaranlıkta kahverengiye dönüşen kehribar gözlerinde.

"Hâlâ anlamadın mı Nevzat, arkasında Sabri olmasa Darko tek başına sıçmaya bile gidemez. Adam pis işlerinde hem emrindeki kirli polisleri hem de yabancı uyuşturucu baronlarını kullanıyor. Evet, sadece Darko'yu değil, ona ihtiyacı olan birçok çete reisini parmağında oynatıyor. Olayın mahkeme ayağı var, siyasi ayağı var. Yoldan çıkmış hâkimler, savcılar, paraya tamah etmiş parti yöneticileri, milletvekilleri, hatta kimi bakanlar. Darko içlerindeki en önemsiz eleman."

Janti son görüşmemizde Darko ve koruması Korhan'dan haber alamadığını söylemişti. Korhan'ın sevgilisi de bilmiyordu nerede olduğunu. Demek ki o sırada Evgenia ile Azez'i kaçırmakla meşguldüler. Yahut kaçırma işine hiç bulaşmadılar, onları villada bekliyorlardı. Bu ihtimal endişemi iyice artırmıştı. Adamın çok sevdiği yeğenini öldürmüştük, Darko intikam almak için Evgenia ile Azez'e zarar vermek isteyebilirdi.

"Emin miyiz?" diye sormuştum sabık emniyet müdürüne. "Evgenia ile Azez'in o villada olduğundan emin miyiz?"

Yine o güvenli yüz ifadesini takınmış, vakar bir tavırla açıklamıştı.

"Bizzat içerdeki adamlardan biri söyledi." Uzanıp dizlerimin üzerindeki elime dostça vurmuştu. "Sabri şeytanın teki olabilir ama biz de az değiliz Nevzatçım. Bakma aramızdan çıkan Sabri gibi haysiyetsizlere, polisler vefalı insanlardır. Bizim de az emeğimiz geçmedi meslektaşlarımıza. Hem unutma, o amirken ben müdürdüm. Belki duymuşsundur, yeraltı dünyasında kaba bir tabir vardır; 'Onların davar güttüğü yerde biz çoban sikiyorduk' derler. Sen hiç merak etme, pabucunu ters giydireceğiz o puşta, elimizle koymuş gibi bulacağız eşinle kızını. Ben yaş tahtaya basmam, en küçük detayına kadar her şey hesaplandı."

Sonra susmuştu, ben de susmuştum. Keşke söyledikleri gerçek olsa diye geçirmiştim içimden, keşke söylediklerine tümüyle inanabilsem. Ama İlhami'nin bu kendinden emin tavrında, bu kibirli konuşmasında beni rahatsız eden bir yan vardı. Ne kadar maharetli, ne kadar tecrübeli olursak olalım, en küçük bir çatışmada bile büyük riskler bulunurdu. Hele Evgenia ile Azez gibi korunmasız rehineler söz konusuysa tehlike iyice artardı. İlhami'nin bunları bilmemesi mümkün müydü? Yine de itiraz etmemiştim, fakat düşünmeye başlayınca, Ali'yle Zeynep'e niye söylemedim diye bir pişmanlık duygusu kapladı içimi. Hem Ali'yi boş yere Çatalca'ya kadar yormamış olurdum. Sabri'nin suçlu olduğu kesinleştiğine göre artık şehit babasının onu fotoğraftan teşhis etmesine ihtiyacımız kalmamıştı. Zeynep de bu operasyonda lojistik

destek sağlardı bize. Hatta Janti'ye de haber verip işi iyice garantiye alabilirdik. Artık çok geçti. Ok yaydan çıkmıştı, yanımdaki koltuğa gömülmüş buğulu pencereden dışarısını izleyen eski polis müdürüne güvenmek zorundaydım.

İlerdeki kavşağı dönünce birden açıldı yol, adım adım ilerlememiz son buldu, vites değiştiren sürücümüz bastı gaza. Bir anda kendimizi Sarıyer'in tepelerinde bulduk. İlhami bir düğmeye dokundu, cam usulca aşağıya indi. İçeriye serin ama tertemiz bir hava doldu.

"Şu manzaraya bak" diyerek aşağıda ışıklar içindeki Boğaz'ı gösterdi. "Hiçbir yerde göremezsin bunu." Göz ucuyla şöyle bir baktı bana. "Sen bilirsin bu işleri Nevzat, var mı böyle bir güzellik dünyada?"

Gerçekten nefes kesiciydi ama şu anda İstanbul'un güzellikleriyle ilgilenecek halde değildim.

"Evet, böyle bir şehir yok" diye mırıldandım. "Üzerinde yaşayanların barbarlığına rağmen güzelliğini korumayı başaran böyle bir şehir yok yeryüzünde. Ama nereye kadar kendini koruyacak, ondan emin değilim. Böyle giderse, çocuklarımız göremeyecek bu manzarayı, çok sürmez iki kuşak sonra bu şehirde yaşayamayacaklar."

Sözlerim canını sıktı İlhami'nin, düğmeye basıp camı kapattı.

"Boş ver Nevzat ya, bak şimdi görüyoruz. Nasıl olsa bu insanlardan bir sikim olmaz. Tadını çıkartalım hayatın. Neydi şu film, 'Ye, İç, Sev..."

Saçma sapan bir muhabbetti ama karşılık vermesem ayıp olacaktı..

"'İç' yok ama 'Dua et' var. Yani keyfine bak, yanlışı görme, sesini çıkarma, kimseyi umursama, sana ne, bırak devran dönsün, sonra vicdan azabı duymamak için de işi tanrıya yükle. Çünkü iyi de kötü de ondan gelir. Kul zaten kusurludur. Bir yanlış yaptıysak da muhakkak bir sebebi vardır. Bu dünyada olmasa da öteki dünyada hak yerini bulur."

Küçük bir kahkaha koyuverdi.

"Amma uzattın be Nevzat. Altı üstü ne güzel manzara

dedik. Bu kadar derin düşünme oğlum, polisten entel çıkmaz. İşine bak..." Birden ciddileşti, vahşi bir ışık geçti gözlerinden. "Silah var mı üzerinde? İşten el çektirdiklerine göre tabancana da el koymuşlardır."

Konuşmamızın yeniden operasyona gelmesine memnun olmuştum.

"Var, silahım var."

Sanki şaşırmış gibi bakıyordu yüzüme, sonra dinginleşti, yine o hakir gören ifadeyle sordu:

"Colt mu, şu küçük tabanca, 6.35'lik olan?"

Sorudan rahatsız olmuştum, ukalalığa varan bu çok bilmiş hali artık canımı sıkmaya başlamıştı.

"Hayır, Glock" diye açıkladım. "Benim ruhsatlı tabancam."

Bakışlarını yeniden yola çevirirken, "İyi, Glock sağlam silahtır" diye mırıldandı düşünceli bir tavırla. "Zaten gerek kalacağını da zannetmiyorum. Bizim çocuklar her şeyi halleder. Muhtemelen senle ben çatışmaya bile katılmayız. Keşke hiç kan dökülmeden halledebilsek. Ne kadar güzel olur, tabii adamları itiraf ettirmemiz de gerek. En azından birkaçını sağ ele geçirmeliyiz."

İlhami konuşurken birden fark ettim, az önce beni rahatsız eden şey, tabancamı sorarken yanılmış olması değil, Evgenia'nın silahının markasını bilmiş olmasıydı. Evgenia'nın 6.35'lik Colt'unu nereden biliyordu İlhami? Ben mi söylemiştim? Hatırlamıyordum, böyle bir konu üzerine konuştuğumuzu hiç hatırlamıyordum. Bütün bedenimin ürperdiğini hissettim. Yoksa büyük bir yanlış mı yapmıştım? Sabri değil de şu yanımda oturan adam mıydı Amir Abi? Nasıl yani, karımla kızımın katili İlhami miydi? Elim, ayağım titremeye başlamıştı. Hayır, öfkeme esir düşmemeliydim, soğukkanlılığımı korumalı, telaşa kapılmamalıydım. Sakin olmaya çalışarak düşünmeye başladım. Elimde Sabri aleyhindeki bilgiler olmasa, ben de hiç tereddüt etmeden "Amir Abi" profilinin İlhami'ye benzediğini söylerdim. Ama bilgiler ortadaydı, üstelik Sabri'yle telefonda konuşmuştum. Adam kendi ağzıyla itiraf etmişti suçunu.

"Yoksa çatışmaya girmek mi isterdin?"

Hazırlıksız yakalamıştı İlhami beni.

"Ne? Ne dedin?"

Gözlerini yine yüzüme dikmişti.

"Sen de çatışmaya katılmak ister miydin diye soruyorum. İntikamını kendi ellerinle almak güzel olabilirdi." Yanıtımı beklemeden başını geriye attı. "Ama doğru olmaz, yapmaman lazım Nevzat."

Nereye varmak istiyor diye düşünürken, karşı yönden gelen bir aracın uzun farları İlhami'nin yüzünü aydınlattı. Vahşi bir kuşunki gibi ışıldadı sarı gözleri. Vahşi bir kuş, bir şahin. Yırtıcı Kuşlar Çetesi. Yırtıcı Kuşlar Çetesi'nin vahşi bakışlı Şahin'i, namıdiğer Amir Abi'si. Zihnim hükmünü vermiş gibiydi. Dur, dur diye frenledim kendimi. Çok hızlı gidiyordum, çok hızlı karar veriyordum. Böyle yapmak doğru değildi, akıllıca düşünmeliydim. Yavaşlamalıydım, bütün verileri, her şeyi yerli yerine oturttuktan sonra karar vermeliydim. Ama önce kuşkuyla yüzüme bakmaya başlayan İlhami'nin sorusunu yanıtlamalıydım.

"Haklısın müdürüm, biz girmesek daha iyi olur çatışmaya" dedim uysal bir sesle. "Öfkeyle hareket edecek çağları çoktan geride bıraktık. Ama mecbur kalırsak, elbette biz de katılırız ekibe. Fakat söylediğin doğru, bize mutlaka itirafçılar lazım, olayları anlatacak tanıklar. Ortalığı kan gölüne çevirmenin hiçbir yararı yok, mümkünse suçluları canlı ele geçirmeliyiz."

Gizemli bir şekilde başını salladı.

"Bravo Nevzat, duygularına kapılmıyorsun. Senden de bunu beklerdim." Yeniden suskunluğa büründü, böylece ben de durumu etraflıca değerlendirecek fırsatı buldum. Öncelikle şu silah meselesini hatırlamalıydım. İlhami nereden biliyordu Evgenia'nın tabancasını? Yoksa İlhami'yle silahlar üzerine konuşmuş muyduk? Hiçbir şey aklıma gelmiyordu. "Unutmak iyileştirir" diyen Doktor Nevres'in sesi çınladı kulaklarımda. Hayır, Nevres değil başka biri söylemişti. Kim söylemişse artık, "Unutmak iyileştirmez, unutmak öldürür" diye susturdum kafamın içindeki hayali sesi. Hayır, İlhami'yle silahlar üzerine konuştuğumuzu hiç

hatırlamıyordum. Silahlardan bahsetmiş olsaydık, beylik Smith Wesson'ımın yanı sıra bir de Glock tabancam olduğunu söylerdim. Oysa Glock tabancam olduğunu ilk kez duyuyordu İlhami. Üstelik böyle bir muhabbet yapsaydık, o da kendi silahlarından bahsederdi. Bu iş böyleydi, silah konusu asla tek taraflı kalmazdı, herkes elindekini sayar dökerdi. Ama ben İlhami'nin belindeki tabancanın ne olduğu bilmiyordum. Başka bir silahı var mı ondan da bihaberdim. Belki artık tabanca bile taşımıyordu. Bu işleri adamlarına bırakmıştı. Sahiden de "Şahin" ya da "Amir Abi" denen çete reisi İlhami olabilir miydi? Peki Sabri kimdi o zaman? Bu vakada Sabri'nin rolü neydi? Sanki yanıtlar İlhami'nin yüzünde saklıymış gibi sabık müdürümüze baktım; hep aynı sükûnet içinde, hep kendinden emin haliyle yolu izliyordu. Aracın sol tekeri bir çukura girdi çıktı, sarsılınca toparlandı İlhami, birden bana döndü. Gözlerimdeki endişeli bakışları görünce, sanki teselli etmek istercesine gülümsedi.

"Merak etme artık Nevzat, tereyağından kıl çeker gibi halledeceğiz bu işi. Biliyorum, Evgenia ile o küçük kız için endişeleniyorsun, sana söz onlara hiçbir zarar gelmeyecek."

Sesi teklifsizdi, samimi görünüyordu ama öyle görünüyor olması aklımdakileri onunla paylaşmam için yeterli değildi. Öte yandan kuşkularımı dile getirmiyor oluşum vaziyeti kurtarmaya yetmeyebilirdi. İlhami de kırdığı potu anlayabilir, Evgenia'nın tabancasıyla ilgili söylediklerinin beni işkillendirmiş olabileceğinin ayırdına varabilirdi. Öyle olmamasını umarak, "Sağ ol İlhami" dedim minnet dolu bir sesle. "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Kaşları çatıldı, adeta çıkıştı.

"Ne demek Nevzat, benim başım dara düşse sen de aynısını yapmaz mısın? Hepimizin birbirine ihtiyacı var. Bugün sana, yarın bana. Düşünme bunları, birkaç saate kadar her şey yoluna girecek."

Nasıl da inançla konuşuyordu. Ama hep böyle değil miydi zaten. Olayların başından beri hiç umutsuz olmamıştı. En küçük bir tereddüt bile göstermeden, hep "halledeceğiz,

çözeceğiz, kurtulacaklar" demişti. Yoksa yanılıyor muydum, İlhami sandığım gibi biri değil miydi? Sahi neden hiç kuşkulanmamıştım ondan? Niye hiç merak etmedim? Mesela teşkilattan ayrıldıktan sonra ne iş yapmaya başlamıştı, altımızdaki bilmem kaç milyonluk arabayı alabilecek bu serveti nasıl elde etmişti? Nereden geliyordu bu değirmenin suyu? Güvenlik uzmanıyım demişti galiba. Hem de uluslararası arenada çalışıyormuş. Azerbaycan, bazı Türki cumhuriyetler, Somali, Libya, hatta Balkanlar... Tabii ya Balkanlar, güvenlik uzmanlığı değil uyuşturucu baronluğu.

"Kararlaştırılan mevkiye gelmek üzereyiz" diyen sürücünün sesiyle dağıldı düşüncelerim. "Ön girişi mi kullanalım?"

Nasıl yani, Darko'nun villasına mı gelmiştik? Eğer öyleyse elimizi kolumuzu sallaya sallaya mı girecektik içeri?

"Arka kapıyı kullanalım Asım" diye yanıtladı İlhami sürücüyü. "Durduk yere dikkat çekmeyelim şimdi."

Sormaya hazırlanıyordum ki, gerek kalmadı.

"Darko'nun villası şu ormanlık arazinin az ilerisinde" dedi çenesiyle sol tarafta karanlık bir yerleri işaret ederek. "Aramızda sadece birkaç kilometre var. Biraz beklememiz gerek. Bilirsin, el ayak çekilsin, ortalık tenhalaşsın. O zamana kadar şuradaki restoranda otururuz. Yemek yer, sohbet ederiz. Çok güzel kuyu kebabı yapıyorlar. Biz yemeği bitirene kadar ekip de gelir zaten."

Sürücü arabayı yavaşlatırken, İlhami'nin işaret ettiği yönde, ağaçların üzerinde bir parlama oldu, ardından büyük bir gürültü duyuldu.

"Güzeeel" diye neşeyle mırıldandı İlhami. "Fırtına geri geliyor. Bu havada kimse bizimle alakadar olmaz. Operasyon için ideal hava."

Bir operasyon olacak mıydı, artık ondan bile emin değildim, çünkü en iyi yemeğini bilecek kadar iyi tanıyordu lokantayı. Yani hiç yabancısı değildi buraların. Belki de defalarca girip çıkmıştı Darko'nun evine. Belki de Sabri'yle birlikte ziyaret etmişlerdi Sırp uyuşturucu baronunu. Belki de İlhami'nin operasyon dediği benim Sabri'ye teslim edilmemdi.

İnfazı da Darko'ya yaptıracaklardı. Aklımdan bunlar geçerken sağ elimi belimdeki silahıma yaklaştırdım. Göz ucuyla da İlhami'yi kontrol altında tutuyordum. Ama en küçük bir telaş yoktu davranışlarında, gözlerini cama çevirmiş, uzaklardan üzerimize gelmekte olan fırtınayı izliyordu. Lacivert BMW et lokantasının arkasına geçinceye kadar da öyle kaldı. Araç tahta çitlerle çevrili otoparka girince de hiç acele etmedi, yavaşça koltuğunun kemerini çözdü, o anda öndeki koruma araçtan inip kapısını açmıştı bile. Ben de emniyet kemerini çıkardım. Kapının kulpuna uzanırken çalmaya başladı telefonum. Baktım, Ali'ydi. Gizleyemediğim bir sevinçle açtım.

"Alo, buyur Alicim?"

"Nihayet ulaşabildim size" diye bir çırpıda söylendi yardımcım. "Buralarda telefon çekmiyor."

Ben hariç herkes araçtan inmişti. Ben de inebilirdim ama bizi duymalarını istemiyordum, İlhami'den ne kadar uzak kalırsam o kadar iyiydi. Eski müdürüm sanki niyetimi sezinlemiş gibi gözlerini kısmış bana bakıyordu. Yüzüme mahcup bir gülümseme yerleştirdim, bir saniye dercesine sol elimin işaretparmağını kaldırarak yardımcımla konuşmayı sürdürdüm.

"Seni çok iyi duyuyorum Alicim."

"Yanılmışız Başkomserim, çok yanılmışız. Sabri değil İlhami'ymiş. Şehit polisin babasına düğünde çekilen fotoğrafı gösterdim, Sabri'yi tanımadı ama aynı fotoğraftaki İlhami'yi ben sormadan teşhis etti. 'Bize yardımcı olan müdür buydu' dedi. 'Amir Abi' ya da 'Şahin' lakaplı şahıs İlhami'ymiş."

Artık hiçbir kuşkuya yer yoktu, aradığımız adam arabanın dışında sabırsızlıkla beni bekleyen sabık müdürümüzden başkası değildi.

"Anlaşıldı Alicim" dedim sakin, heyecansız bir sesle. "Çok teşekkür ederim."

Anında fark etti yardımcım bir terslik olduğunu.

"Neler oluyor Başkomserim?" diye atıldı. "Heyecanlanmadınız bile. Biliyor muydunuz yoksa? Konuşamıyor musunuz? Neler oluyor? Yoksa, İlhami'nin yanında mısınız?"

Aynı ruhsuz ses tonuyla onayladım:

"Aynen öyle. Tamam, anlaşıldı o zaman. Siz gerekeni yaparsınız."

Elbette söylediklerim yetmezdi.

"Peki neredesiniz Başkomserim?" diye panik içinde sordu. "Mevkiniz neresi?"

Biz konuşurken, İlhami işaret etmiş olmalı ki, sürücü artık çıkın arabadan dercesine kapıyı açmış, inmemi bekliyordu.

"Telefondan halledersiniz Alicim" dedim inmek için sol ayağımı dışarı atarken. "En kolayı telefonla halletmek. Hadi, iyi akşamlar."

Telefonu kapattım, usulca döndüm, İlhami zebellah gibi iki korumanın ortasında durmuş kuşkuyla beni süzüyordu. Bir an silahımı çekip üçünü birden etkisiz hale getirmeyi düşündüm ama başarabilir miydim, emin değildim. Üstelik bu girişimim hiçbir işe yaramazdı. Evgenia ile Azez ellerinde olduğu sürece ne İlhami'ye ne de adamlarına dokunabilirdim. Yavaşça indim araçtan.

"Ali'nin haberi yok, değil mi?" diye sordu namıdiğer Amir Abi. "Ona söylemedin..."

Sesi ilk kez endişeli çıkıyordu. Karşısına geçtim, kararlılıkla başımı iki yana salladım.

"Olur mu öyle şey! Evgenia ile Azez'i tehlikeye atar mıyım?"

Sinsi bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Hadi, hızlanalım, ıslanacağız yoksa, hava patladı patlayacak."

Yana çekildi, birlikte yürümeye başladık, iki koruma birkaç adım geriden bizi takip ediyordu. Restoranın ahşap kapısına yaklaşırken rüzgâr kudurmaya başladı, karanlık bulutlar hareketlendi, gökyüzü öfkeyle gürüldedi. Yakınlara düşen bir yıldırımdan mı, tepemizde çakan bir şimşekten mi yansıdığını bilemediğim bir ışık, yürüdüğümüz yolun üzerindeki çakıltaşlarını parlak bir renge boyadı, suyla dolu küçük çukurlar gümüşten alevler gibi yandı söndü. Anlamak için başımı çevirmek istedim ama yapamadım, sanki sırtıma gümüş mızraklı bir yıldırım saplanmış gibi olduğum yere yığılıverdim.

43

Seni gözümde fazla mı büyüttüm Nevzat?

Önce yüzüme çarpan bir serinlik hissettim, ardından yeri göğü sarsan bir gürültü duydum, sonra da şimşeğin mavi parıltısı yaladı yüzümü. Restoranın arka bahçesinde miydik hâlâ? Hayır, mermerlerle kaplı bir yerdeydim. Tepemde belli belirsiz sallanan devasa bir kristal avize vardı fakat lambaları yanmıyordu. Kıpırdayınca sert bir ağrı saplandı ense köküme.

"Ayılıyor" dedi bir ses. "Kıpırdanmaya başladı."

Başımı çevirince, ihtişamlı eşyalarla dolu saraydan bozma bir salonda bulunduğumu anladım, içerisi yerlere konmuş mumlarla aydınlanıyordu. Tepemde biri dikiliyordu ama hiç hareket etmiyordu. Kafasında parlak metalden bir tolga vardı, giysileri belli belirsiz parıldıyordu alacakaranlıkta. Bu da neydi böyle? İrkilerek kafamı kaldırdım, demirden bir savaşçı ile karşılaştım. Sırtında zırhı, belinde kılıcı, sağ elinde tuttuğu mızrağıyla, insan boyutunda bir eski zaman askeri duruyordu tepemde. Anlaşılan Darko'nun villasına getirmişlerdi beni. Işıkları da o yüzden yakmamışlardı, dikkat çekmemek için. Yana dönünce uzatıldığım kanepenin karşısındaki berjer koltukta bacak bacak üstüne atarak oturan İlhami'yi gördüm. İki koruması da iki yanında arzıendam ediyordu. Sabık müdürüm, sağ elinin parmakları arasında kalınca bir puro tutuyordu, elindeki puroyu havaya kaldırarak homurdandı.

"Hiçbir boka benzemiyor. Nasıl içiyorlar bunu hiç anlamadım. Kaç kere denedim, zerre keyif almadım. Sigara neyse de bu nedir ya? Gerçekten zevksiz bir herif bu Darko. O kadar parası var, nasıl yaşayacağını bilmiyor." Berjer koltuğun kolçağındaki kül tablasına bastırdı puronun ucunu. "Şimdi kolay kolay sönmez de..." İri kellesini kaldırdı, BMW'yi kullanan sürücüye baktı. "Çıkar şunu dışarı Asım ya, pis pis kokuttu ortalığı."

O konuşurken yattığım kanepede toparlanmıştım, elimi belime attım, elbette silahım yoktu, cebime baktım, telefonumu da almışlardı.

"Burada Nevzat" diyerek önündeki beyaz renkli küçük sehpanın üzerinde duran tabancamla telefonumu gösterdi. "İkisi de burada."

Onlar şimdilik bir işime yaramazdı, önemli olan Evgenia ile Azez'di. Neredeydiler acaba? Hemen sormak istemedim, dizlerimi kanepeden kaydırdım, doğrulmaya çalıştım ama ayaklarımı yere basınca ense köküme yine o amansız ağrı saplandı, olduğum yere çöktüm.

"Ağrıyor değil mi?" diye mırıldandı samimi bir endişeyle. "Kusura bakma Nevzat, canını yakmak istemezdim ama bilirsin, başka türlü olmuyor bu işler." Yanıt vermedim. Öteki korumaya döndü. "Celayir, evladım, buz getir şu dolaptan. Hadi çabuk, ha bir de havlu al banyodan." Celayir yellim yepelek salonun kapısına koştururken İlhami gözlerini bana çevirdi. "İlaç da vardır bir yerlerde ama ister misin bilmem? Ben pek kullanmıyorum. İyi bir şey değil ilaç. Mecbur kalmadıkça almamalı insan."

Endişem ağır bastı, daha fazla sabredemedim.

"Evgenia ile Azez nerede?" diye gürledim. "Nerede tutuyorsun onları?"

Yüzünde en küçük bir değişiklik olmadı.

"Buradalar, merak etme, onlarla çok iyi ilgileniyoruz. Alt kattalar. Keyifleri de yerinde. Evgenia ile Azez'i de konuşuruz ama çok merak ediyorum Nevzat, anlamadın değil mi?"

Yüzündeki ifade değişmişti, kendini kanıtlamak için yanıp tutuşan bir yeniyetmenin rekabetçi hırsıyla bakıyordu şimdi bana.

"Anlamadın değil mi Nevzat?" diye tekrarladı övünç dolu bir sesle. "Şu son Colt tabanca gafıma kadar, benim Amir Abi olduğumu anlamadın."

Başımın ağrısı azalmıştı, gözlerimle aramızdaki mesafeyi ölçtüm. Hazır korumalar da yokken üzerine atılsam... Hayır, bunu yapamazdım, silahımı ele geçirsem bile hiçbir sonuç alamazdım. Evgenia ile Azez ellerindeyken ne yaparsam yapayım işe yaramazdı. En doğrusu kaygılarımı, korkularımı bastırıp oyuna katılmaktı. Ali'ye haber verdiğimi fark etmemiş görünüyordu. Belki böylece zaman kazanırdım. Sahi ne kadar baygın kalmıştım acaba? İlhami söylediği gibi et lokantasında karnını doyurmuş muydu? Bu kadar değerli zamanı bir yemek için harcamış olabilir miydi? Zaman mı? Yanlış, onun acelesi yoktu, bu can pazarında acelesi olan bendim. Evgenia ile Azez üzerindeki tehdit henüz geçmemişti, benim kalemim ise çoktan kırılmıştı. Ölüm böyle adım adım yaklaşırken sükûnetimi inatla korumalı, korkunun aklımı ele geçirmesine izin vermemeliydim.

"Hadi ama Nevzat, olan oldu" diye ısrar ediyordu İlhami. "Şu meselenin bir kritiğini yapalım artık. Sonuçta işimiz bu, ikimiz de zeki insanlarız. Sahiden çok merak ediyorum. Nasıl oldu da anlamadın? Sen herhangi bir polis değilsin. Bir noktada fark edeceğini düşünüyordum, düşünmekten ziyade buna kesinlikle inanıyordum. Hiçbir ayrıntıyı atlamazdın. Önünde sonunda unutulmuş bir kanıt, kuşkulu bir davranış, çelişkili bir ifade dikkatini çekecek, olayları birbirine bağlayacak, sebepleri bulacak ve büyük resmi ortaya çıkaracaktın. Ama yapmadın ya da yapamadın. Neden? Gerçekten merak ediyorum, nasıl oldu da anlamadın?"

Yanıtlamak için acele etmedim, onun kadar kayıtsız davranmaya çalışarak az önce başımın altında duran yastığı aldım, arkama koyup geriye yaslandım.

"Evgenia ile Azez nerede? Önce onların iyi olduğunu öğrenmeliyim."

Alınmış gibiydi.

"Onlara zarar vereceğimi düşünmüyorsun değil mi?" dedi sol bacağını sağ bacağının üzerinden indirerek. "Ben kan dökmekten zevk alan bir cani değilim? Mecbur kalmasam kimseyi öldürmezdim. Karıncayı incitmekten bile çekinirim."

Alay mı ediyordu, ciddi miydi, emin olamadım. İçimde gitgide büyüyen bir nefret vardı, bedenimin öfkeyle titrediğini fark ettim. Karımla kızımı öldüren alçak, karşımda oturmuş, işlediği cinayetlere hayranlık duymamı, kurduğu kanlı entrikalar için kendisini tebrik etmemi bekliyordu.

"Onları görebilir miyim?" dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. "Onları bir kere göster bana."

Üzgün bir ifadeyle başını salladı.

"Bunu istemezsin Nevzat, bak, şu ana kadar bir sıkıntı yaşamadık. Seni görürlerse kafaları karışır. Yanlış bir şeyler yaparlar. Beni onlara zarar vermek zorunda bırakırsın. Yapmayalım, buna hiç gerek yok."

Ne demek istediğini anlıyordum ama yetmiyordu.

"Yemin et o zaman" dedim sanki çare olurmuş gibi. "Sevdiklerinin başı üzerine yemin et, onlara zarar vermeyeceksin."

Dua ediyormuş gibi ellerini açtı.

"Üç oğlumun başı üzerine yemin ederim ki onlara dokunmayacağım. Ne Evgenia Hanım'a ne de Azez'e zarar vereceğim. Onları öldürmeme gerek de yok zaten. Ne beni gördüler ne de kendilerini kaçıranların yüzlerini. Maske vardı kaçıranların yüzünde. Niye öldürelim ki onları? Sana söz, her şey bitince, polisler sağ salim bulacak ikisini de. Doğru söylüyorum Nevzat..." İstekle ellerini ovuşturdu. "Evet, şimdi söyle bakalım, hiç aklına gelmedi mi benim Amir Abi olacağım?"

Tuhaftı, o vakur, ağırbaşlı müdür gitmiş, yeteneklerinin övülmesine ihtiyaç duyan, kendine güvensiz biri gelmişti.

Rol mü yapıyordu, dikkatle baktım, hayır son derece ciddiydi. O zaman önceki sahteydi, zannetmem, o zaman da samimiydi. Kafadan çatlak mıydı bu adam? "İnsan karmaşık bir mahluktur Nevzat Bey" diyerek muhabbete katılmak isteyen Doktor Nevres'i yine uzaklaştırdım zihnimden.

"Aslına bakarsan, düşündüm" diyerek onunla oynamaya başladım. "Evet, bir ara Amir Abi olabileceğini düşündüm."

Kehribar gözleri esrarengiz bir ışıkla parıldadı.

"Öyle mi? Ne zaman peki?"

Gerçeği söylememde bir sakınca yoktu.

"Ali'yle Zeynep'i devre dışı bırakmam için ısrar ettiğinde..."

Suçüstü yakalanmış gibiydi.

"Fazla ısrar ettim değil mi?" diye yüzünü buruşturdu. "Şüpheleneceğin aklıma gelmedi değil ama yapabileceğim bir şey yoktu. Yardımcıların işin içine girerse, bu operasyon gümlerdi. Kendimi garantiye almam gerekiyordu..."

Salona dönen Asım'ın ayak sesleriyle bölündü sözleri. Sen de nereden çıktın dercesine sertçe baktı adamına.

"Bize içecek bir şeyler getir" diye emretti. Şimdi hatırlamış gibi mahcup mahcup bana döndü. "Sahi ya Nevzat, sen bir şey yemedin. Bir sandviç filan ister misin?"

İlginç adamdı bu İlhami, az sonra öldüreceği adamın karnını doyurmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim, istemem" diye reddettim. Demek ki, ben baygınken et lokantasında karınlarını doyurmuşlardı. Benim bildiğim İlhami yemek keyfinden ödün vermezdi. Beni de ele geçirdiğine göre endişeleneceği bir şey kalmamıştı zaten. Şu halde Ali'yle konuşmamızın üzerinden en az iki saat geçmiş olmalıydı.

"Su ya da içecek başka bir şey?" diye üsteledi düşündüklerimden habersiz olan celladım. "Kahve filan da var istersen."

Zaman kazanmak için ilk aklıma geleni söyledim.

"Çay, şöyle demli bir çay iyi olurdu."

Uyumlu davranmaya başlamam hoşuna gitmişti.

"Çay çok iyi fikir. Lokantada içtiğimiz berbattı." Ada-

mına döndü yeniden. "Duydun mu Asım, git güzel bir çay demle bize. Şöyle buruk, tavşankanı, anladın mı? Hani Şırnak'ta içtiğimiz kaçak çaylar gibi."

Asım sallanarak çıktı salondan.

"Çay iyi fikir Nevzat" diye yineledi İlhami. Sanki evine misafir gelen birini ağırlar gibi mutluydu. Yok, bu adam gerçekten normal değildi. "Normal nedir Nevzat Bey?" Yine sızmıştı Nevres bir yerlerden düşünceme. Hiç yüz vermedim doktoruma.

"Çok içince iyi gelmiyor" diyerek müstakbel katilime döndüm. "Urfa'da kaçak çay demlerlerdi. İçince uyuyamazdım."

Yine o kibirli tavrı takındı.

"Bilmez miyim? Kaçak çay candır, kaç kere hayatımızı kurtardı. Dağdayken uyanık kalman lazım Nevzat. Şehirde ağır gelebilir ama saatlerce yürüdükten, dağ bayır tırmandıktan sonra seni diri tutacak bir şeylere ihtiyacın var. İşte o çay bizi uyanık tutardı. Dağ zordur, öyle şehrin göbeğinde polislik yapmaya benzemez. Keşke sen de orada vazife..."

Bu defa da Celayir adındaki korumanın gelişiyle kesildi sözleri. Bir elinde mavi bir buz poşeti, öteki elinde koyu renk bir havluyla karşıma dikildi adam.

"Getirdin mi evladım?" dedi aceleyle İlhami, bir an önce konuşmamıza dönmek istiyordu. "Ver buzu Nevzat'a, hah tamam, havluyu da ver."

Havluyu enseme koydum, üzerine buzu bastırdım. Az sonra hissettim serinliği, soğuk iyi geldi. Celayir hâlâ karşımda dikiliyordu.

"Şimdi sen de mutfağa geç" diye uyardı İlhami. "Asım çay demliyor, başında dur. Sen daha iyi anlarsın o işten. Demlenince tadına bak, olmuşsa getir, yoksa biraz daha bekleyin."

Celayir söylenenleri duymuştu ama nedense ağırdan alıyordu; anlaşılan İlhami'nin benimle yalnız kalmasını riskli buluyordu.

"Ne oldu Celayir?" diye çıkıştı patronu. "Niye dikiliyorsun hâlâ?" Adamın çenesiyle beni işaret ettiğini görünce

güldü. "Merak etme, kaçın kurasıdır Nevzat, şimdilik zarar vermeye kalkamaz bana. Hadi evladım, hadi mutfağa, bak boğazımız kurudu, yetiştirin şu çayı."

Celayir de salondan çıkınca, "Buz iyi geldi değil mi?" diye sordu. Nezaketen sormuyordu, sahiden ilgileniyordu benimle. "Bütün ilaçlardan daha iyidir. Zaten doğada bütün hastalıkların tedavisi var. Ama neyin neye iyi geldiğini bileceksin, biz dağdayken bir itirafçı oğlan vardı, babası Diyarbakır'da aktarmış..."

Artık şu dağ hikâyesinden gına gelmişti.

"Eğer Sabri'nin telefonu olmasaydı, emin olurdum" diye konuya döndüm. "Amir Abi olduğunu anlamamdan söz ediyorum. Ama Sabri'nin telefonu, bütün düşüncemi değiştirdi. Sahi o nerede? Sabri ne zaman katılacak bize?"

"Ne?" diye söylendi. Gerisini getiremedi, kahkahalarla gülmeye başladı. Dışardaki fırtına gibi gürültüyle, katıla katıla güldü. Şaşkınlıkla onu izliyordum. Sonunda kahkahaları durulduu. Eliyle gözyaşlarını sildi. "Hay Allah, ömürsün yahu Nevzat... Teknolojiyi takip etmezsen böyle olur işte. Hadi senin alakan yok, Zeynep de mi anlatmadı şu yapay zekâyı? Seninle telefonda konuşan bendim yahu, ben. Bizim siberci çocuklar, yapay zekâyla sesimi Sabri'ninkine benzettiler." Kendini tutamadı yine güldü ama bu defa uzun sürmedi. "Sabri bu işlere girebilir mi?" diye söylendi. "Nerede bizim sümsükte o yürek? Adamın hiçbir şeyden haberi yok. Olsa ne yapardı, onu da bilmiyorum."

İçimi derin bir utanç duygusu kaplamıştı, Sabri'ye haksızlık mı etmiştim? Neler düşünmüştüm çocukluk arkadaşım hakkında? Adamın ne hainliğini bırakmıştım, ne kirli polisliğini ne de katilliğini. Ama o da çok şüpheli davranıyordu. Şüpheli ve korkak. Öyle ki merminin benim tabancama ait olduğunu öğrenir öğrenmez görevden almıştı beni. Neyse, zaten Sabri'ye bir şey olduğu yoktu ama benim ve ailemin hayatı tehlikedeydi. Yine de çocukluk arkadaşımın durumunu tam olarak öğrenmek istedim.

"Sabri'nin bu işlerle hiçbir alakası yok mu diyorsun?"

"Elbette yok" diye çıkıştı. "Sabri'nin bütün talihsizliği, bir ara benim ekiple çalışmış olması. Güneydoğu'dayken omzumdan yaralanmıştım. Benim ekibi, yani Halit, Turgay ve Orkun'u senin sümsüğün emrine verdiler. Gizli vazifedeydiler, Suriyeli isyancılarla ortak operasyon yapacaklardı. Ama her şeyi berbat etti. Adam o kadar beceriksiz ki, bir tek vazifede bile başarılı olamadı. Onun dirayetsizliği yüzünden iki polis şehit düştü, dört ÖSO'cu da yaralandı. IŞİD'lilerle karşı karşıya gelmişler, herif ateş emri verememiş, daha ne olsun?"

Nasıl da kendinden emin konuşuyordu, sanki kendi matah biriymiş gibi utanıp sıkılmadan Sabri'ye sayıp döküyordu. Öfkemi saklamam için kendi kendime telkinler yapmama rağmen sonunda patladım:

"Oysa sen herkesi öldürebilirsin. Terörist ya da masum olması fark etmez, yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırabilirsin."

Sinirleneceğini düşündüm ama sinirlenmedi.

"Güzide ile Aysun için çok özür dilerim Nevzat" diyerek beni şaşırttı. "O meseleden dolayı sana karşı çok mahcubum. Kusura bakma, gerçekten üzgünüm. Turgay'ın beceriksizliği, Halit'in aceleciliği... Ne dersen de işte. Bombayı o sabah koyacaklardı senin emektara ama aracını emniyette bırakmışsın. Arıza yapmıştı herhalde."

Hayır, arıza yapmamıştı benim emektar, daha iyi bir araçla gelmem için Sabri ısrar etmişti. Takdirname alacak bir polisin bu eski araçla törene gelmesi yakışık almazmış. Hatırlayınca, acıyla kavruldu içim. Bir kez daha gerçek dank etti kafama: Yani emektarı bir gece önceden merkezde bırakmasam, Güzide ile Aysun ölmeyecekti. Derinden bir iç geçirdim. Ruh halimden habersiz olan İlhami anlatmayı sürdürüyordu.

"Patlamanın olduğu akşamın sabahından bahsediyorum Nevzat. Senin araç değişince bunların kafası karışmış. Operasyonu akşama ertelemişler. Hiçbirinin de akşamki törenden haberi yok. Yani akşam karınla kızını alıp o araca

bineceğini bilmiyorlar, patlamanın sabah sen işe giderken olacağını düşünüyorlar. Benim törenden haberim vardı, lakin bir aksaklık oldu, bombayı akşam koyacaklarını öğrenemedim. Öğrenseydim, buna asla izin vermezdim. Samimi söylüyorum Nevzat, Güzide ile Aysun için gerçekten çok üzgünüm."

Niye üzülüyordu ki, daha bu öğleden sonra Evgenia ile Azez'i de kaçırmamış mıydı? Birkaç saate beni de öldürmeyi düşünmüyor muydu? Yok, bu herif gerçekten de delinin tekiydi. Ama şu anda gırtlağına sarılamayacağıma göre bağırıp çağırmanın da bir anlamı yoktu. Nefretime gem vurarak neler olup bittiğini öğrenmeliydim.

"Niye İlhami?" diye sordum açıkça. "Beni niye öldürmek istiyordunuz?"

Sakince omuz silkti.

"O kadarını çözdün zannediyordum. Tepebaşı'nda restoranda anlatmıştın ya. Aynen öyle oldu işte. Orkun'un davası rastlantı sonucu sana verildi. Elimden gelse engellerdim ama yapamadım. Ne büyük şanssızlık. Yedi yıl öncesinden bahsediyorum. Vakayla senin ilgilendiğini öğrenir öğrenmez 'Nevzat bu intiharın cinayet olduğunu fark eder, Ceylin'i de Orkun'un vurmadığını anlar, en kısa zamanda yakamıza yapışır' dedim. Dediğim gibi de oldu. Cinayeti adım adım çözmeye başladın. Turgay ile Halit'ten şüpheleniyordun ki yerden göğe kadar haklıydın. Ceylin'i de Orkun'u da öldüren onlardı. Biraz daha geç kalsak, ikisini de tutuklayacaktın, sonra da benim kapıma dayanacaktın. O yüzden seni ortadan kaldırmaya mecburduk."

Yeterli değildi, daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

"Peki niye öldürdünüz Orkun'la sevgilisini? Gerçekten de paranızı mı çaldılar?"

Kaşları çatıldı, suratı asıldı.

"Öyle yaptılar, para neyse de bizi enayi yerine koydular. Zaten hiç güvenmezdim Orkun'a. Bana kalsa ekibe almazdım ama Turgay ısrar etti. İkinci çürük adam da Turgay'dı. Zayıflığından dolayı onu da ortadan kaldırmak zorunda kaldık."

En çok merak ettiğim konulardan biri de buydu.

"Yani Turgay'ı para meselesinden öldürmediniz?"

Hafifçe öksürdü, boğazını temizledikten sonra, "Yok, yok para değil" diye açıkladı. "Turgay öyle paraya tamah edecek biri değildi. Sadece zayıftı, dirayetini kaybetti, olayları kaldıramadı. Orkun'un öldürülmesine de karşı çıkmıştı zaten. 'Verelim parasını gitsin' demişti. Keşke, o kadar kolay olsaydı. Ama Orkun asla rahat durmayacaktı. Günün birinde bizi ifşa edecekti. Onun saatli bomba gibi ortalıkta dolaşmasına izin veremezdik. Neyse işte, sonunda Orkun'la sevgilisini öldürmek için ikna oldu. Olay sırasında da üstüne düşeni layıkıyla yaptı. Sarsılmıştı ama toparlar diye düşündüm. Fakat ardından senin için konulan bombanın karını ve kızını öldürmesiyle çok derinden etkilendi. Yakın zamanda karısı kanserden ölmüştü, Aysun yaşında da bir kızı vardı. Bunalıma girdi. 'Böyle yaşayamıyorum, itiraf edeceğim' demeye başladı. Ne kadar ikna etmeye çalışsak da bir işe yaramadı, onu da öldürmek zorunda kaldık."

Manidar bir ifadeyle başımı salladım.

"Cinayeti üzerime yıkmak için de benim silahımı kullandınız. Sahi, evime nasıl girdiniz?"

Hınzır bir çocuk gibi sırıttı.

"Çok basit, maymuncukla. Güneydoğu'da ev baskınlarında da yapardık. Halit bu işlerin ustası olmuştu. Benim diyen çilingir su dökemezdi eline. Kolayca girip çıkıyordu canının istediği evlere."

Sanki arkadaşlarıyla şakalaşıyormuş gibi neşelenmişti.

"Hiç komik değil İlhami. Ölmekten daha kötü bir şey bu, herkes beni katil zannedecek."

Alınmış gibi baktı.

"Haksızlık etme Nevzat, önce cinayeti örtbas etmeye çalıştık. Turgay'ı bir patlamada ölmüş gibi gösterdik. Şu bir türlü durmak bilmeyen yağmur olmasa, Ağva'daki o toprak kayması yaşanmasa, iskelet ortaya çıkmayacak, dolayısıyla kimse de seni suçlamayacaktı. Yani senin başını da belaya sokmak istemiyorduk. Bu konuda doğruyu söylüyorum. Ni-

tekim, şok tedavisinden sonra sen olayları unutunca, biz de seni rahat bıraktık."

Gizlemeye çalıştığı ince ayrıntıyı yüzüne vurdum.

"Ama her ihtimale karşı Turgay'ı benim silahımla öldürdünüz, parmağına zulalı bir yüzük taktınız. Zulanın içine Turgay ile Halit'in evimin etrafında keşif yaparken çektikleri videonun bulunduğu SD kartını yerleştirdiniz. Ceset ortaya çıkarsa siz değil, ben suçlanacaktım."

Anlayış bekler gibi gülümsedi.

"Başka çaremiz var mıydı Nevzat? Kendimizi garantiye almak zorundaydık."

Uzatmanın anlamı yoktu, hikâyenin geri kalanını öğrenmeliydim.

"Mantıklı, çok mantıklı" diye onayladım. "Gerçekten takdir ettim. Bir satranç oyuncusu gibi ince ince planlamışsın her şeyi. Olası bütün hamleleri göz önüne almışsın. Şu Orkun'a dönersek, 'bizi enayi yerine koydu' dedin. Tam olarak ne yaptı?"

Burun kanatları açıldı, ellerini sinirli sinirli oynattı.

"Güvenimizden faydalandı, bizi istismar etti. Biz ona dünyanın parasını teslim ettik, o bize ihanet etti. Ceylin denen kevaşe kandırdı onu. Bal tutan parmağını yalar hesabı, aklını çeldi Orkun'un. Kadın malın gözü zaten. Orkun denen dangalağın aklını başından aldı. Önce şüphelenmedik, çünkü kadın hakikaten çok akıllıydı, söyledikleri mantıklıydı. Elimizdeki dolarları piyasaya sürmemiz için güzellik merkezleri açmamızı söylüyordu. Kadın ürünlerinden markalar yaratalım diyordu. Doğru önerilerdi. Söylediklerini de yapmaya başladı. İyi de sonuçlar aldık. Bize kazık atmasalardı her şey daha da iyi olacaktı ama o kadar parayı görünce akılları başlarından gitti işte."

Aralarında cinayetlerin de olduğu bir suç silsilesinden bahsediyordu ama sanki Perşembe Pazarı'nda demir ticareti yapmışlar gibi doğal bir tavırla anlatıyordu.

"Nerden buldunuz o kadar parayı?" diye yine araya girdim. "Uyuşturucu işinden mi?"

Bir an tereddüt etti. Yoksa anlatmayacak mıydı? Hayır, anlatmadan duramazdı.

"Uyuşturucu değildi, muhtemelen petrol parasıydı... İki milyon dolarla başladık. Aslında ilk elimize geçen para beş milyon dolardı. Ama üç milyonunu şehit arkadaşlarımızın ailelerine dağıttık. Beş milyon doları on yıl önce, Suriye'de bir kamyonette ele geçirdik. IŞİD kamyonetinde. Evet, Irak Şam İslam Devleti'nin beyaz kamyonetlerinden birinde. Hani, böyle siyah bayraklarını dalgalandırıp çölde fiyakalı gösteri yaptıkları Toyota kamyonetler vardı ya, işte onlardan birinin yedek yakıt deposunda bulmuştuk. O zamanlar IŞİD bölgede güçlüydü. Bizim desteklediğimiz Özgür Suriye Ordusu'na da saldırıyorlardı. ÖSO'culara destek için bizi de vazifeye çağırdılar. Yedi kişilik bir timimiz vardı. Dağlık bir arazide IŞİD'çilerle sıcak temas sağlandı. Ama adamlar hazırlıklıydı, ilk ateşte, üç arkadaşımızı şehit verdik, Turgay da dizinden vuruldu ama sonra toparladık, o sakallı vahşilerin hepsini etkisiz hale getirdik. Daha doğrusu öyle yaptığımızı zannediyorduk ki, yanlarına gidince, Toyota aracın altından genç bir Arap çıktı. On beş on altı yaşlarında bir oğlan. Korkudan tir tir titriyordu.

'Beni öldürmeyin, enel müslim, beni bağışlayın' diyordu yarı Arapça, yarı Türkçeyle. Ama gözümüzün önünde üç arkadaşımızı katletmişlerdi, Turgay dizinden vurulmuştu, acı içinde kumların üzerinde kıvranıyordu, her yer kana bulanmıştı. Öfke içindeydik, bu katillerin hiçbiri yaşamayı hak etmiyordu. Fakat tepeden tırnağa siyahlar giymiş oğlan, 'Para' dedi. 'Çok para var. Beni öldürmezseniz, size gösteririm.'

O zaman ellerimizi tetiklerden çektik. Öldürülmeyeceğini düşünen IŞİD'li hiç tereddüt etmeden, Toyota kamyonetin altındaki yedek yakıt deposuna yaklaştı. Arkadaki mandalları açtı, kapağını çıkardı. Depo denilen metal bölme birden içi para dolu bir kasaya dönüştü. Deste deste yüz dolarlar. Tam beş milyon... Daha önce de operasyonlar sırasında para, mücevher, uyuşturucu ele geçirdiğimiz olmuştu

ama ilk kez bu kadar çok parayı bir arada görüyorduk. Parayı paylaşalım fikrini ilk ortaya atan Orkun oldu.

'Arkadaşlarımızın ailelerine şehit aylığı bağlayacaklar' diye başladı söze. 'Şehit ailelerinin hangi ihtiyacını karşılayacak o para? Bir ev bile alamayacaklar, bir iş bile kuramayacaklar. Bankaya yatırsalar, para birkaç yıl sonra pula dönecek. Bu kasada üç şehidimizin ailesinin geçimini sağlayacak kadar çok para var. Hem bu parayla Turgay Komiserimin tedavisini de en iyi şekilde yaptırabiliriz.'

Halit de destekledi onu.

'Orkun doğru söylüyor Müdürüm. Devlete versek, kim bilir hangi anlamsız işlerde çarçur edecekler bu parayı. Ahlaksız siyasetçilerin çerez parası olacak, çatır çatır yiyecekler bu dolarları. Niye onlara verelim? Bizden daha fazla bedel ödeyen var mı devlet memurları arasında? Ama aldığımız maaşa bak. Bence bu para anamızın ak sütü gibi helal bize. Belki bugün ölmedik ama yarın vurulmayacağımızın garantisi mi var? Biz ölünce şehadete ermiş bu arkadaşlarımızın yakınları gibi bizim ailelerimiz de perişan olmayacak mı?'

Halit'in kendisini desteklediğini gören Orkun da iyice cesaretlendi.

'Ben derim ki, üç milyon doları şehitlerin ailelerine ayıralım, kalanı iki milyon doları da dördümüz bölüşelim.'

Evet, o zamanlar daha fedakârdı Orkun, kendinden önce arkadaşlarını düşünürdü. Tabii Ceylin'le tanışmamıştı henüz."

Bütün bunları anlatan İlhami, kendisinin ne düşündüğünü, ne yaptığını bir türlü dile getirmiyordu.

"Ya sen" dedim soğuk, buz gibi bir sesle. "Sen ne dedin? Sonuçta amirleri sendin, onayın olmadan kimse o paraya elini süremezdi."

İlk kez durağanlaştı, "Ama onlar iki kişiydi, üstelik ellerinde silahları vardı, kabul etmeseydim beni de öldürebilirlerdi" demesini bekledim ama yapmadı, en küçük bir ikircime düşmeden yüzüme baktı.

"Ben de onay verdim. Aslında ne zamandır Orkun'un söylediklerini ben de düşünüyordum, Halit gibi ben de hepimize haksızlık yapıldığı görüşündeydim. Bu vatan için, bu millet için çok büyük fedakârlıklar yapıyorduk ama bunun karşılığını alamıyorduk. Önerilerini kabul ettim."

Ruhunu ilk kez sattığı o meşum olayı anlatıyordu, yasayı çiğnediği, mesleğine ihanet ettiği anı ama hiç utanç duymuyordu.

"Yani sınırı ilk defa o zaman aştınız."

Ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Ne ilk defası, defalarca girdik çıktık Suriye'ye, daha önce de Irak'a girmiştik. Bıçak sırtında yaşıyorduk Nevzat, ölümle burun buruna..."

Çünkü işiniz buydu, bilerek girmiştiniz bu mesleğe, alçaklığınıza kılıf arama diyemeyeceğim için acıyarak baktım yüzüne.

"Ülkeler arasındaki sınırdan bahsetmiyorum İlhami. Şerefle şerefsizlik arasındaki sınırdan bahsediyorum, vicdanla vicdansızlık, haysiyetle haysiyetsizlik, dürüstlükle alçaklık arasındaki sınırdan. Yunan bir filozof şöyle demişti: 'Bir kere sınırı aşan için artık sınır yoktur.' Yani her günah mübah, her ahlaksızlık makbul, her hırsızlık artık mümkündür."

Hiç etkilenmedi sözlerimden, o da acıyarak bakıyordu yüzüme, sanki halime üzülüyordu.

"Bu mu yani Nevzat?" dedi kınayan bir sesle. "Bununla mı suçluyorsun beni? Dünya öyle bir yer değil, hayat öyle yaşanmıyor, o eski insanlar yok artık. Şeref, vicdan, haysiyet, dürüstlük, hepsi palavra. Uyan artık Nevzat, güçlüler çağında yaşıyoruz. Söylediğin lafların hiçbir anlamı yok. Evet, on yıl önce o sınırı aştım ben, evet, uyuşturucu işi de yapıyorum, çünkü ben yapmasam İranlılar yapacak, Hollandalılar yapacak, İtalyanlar yapacak, Arnavutlar yapacak, Karadağlılar yapacak, şu Sırp Darko yapacak. Buna engel olmak mümkün değil. Çünkü ekonomimizin bu paraya ihtiyacı var. O yüzden ben yapıyorum bu işi. Kendimi şerefsiz, vicdansız, haysiyetsiz biri olarak da görmüyorum. Şu emniyet teşkila-

tında benim kadar sevilen kaç kişi var? Soruyorum sana, kaç kişi benim kadar iyilik etti meslektaşlarımıza? Sen yaptın mı mesela? Ben hâlâ yapıyorum, Allah ömür verdiği sürece de yapacağım. Senin devletin yapabilir mi benim yaptıklarımı? Senin teşkilatın yetişebilir mi dara düşmüş polislerin yardımına? Bak birer milyon dolar verdiğimiz o şehit yakınları hiç değilse şimdi daha iyi yaşıyor. Şehitlerimizin çocukları doğru dürüst okullara gidiyorlar, iyi eğitim alıyorlar. Hiç değilse onlar kurtulacak. Hayır Nevzat, benim palavraya karnım tok. Güçlü olmak için elimden geleni yaptım, yapmaya da devam edeceğim. Buna engel olmaya çalışanın da canını alırım."

Giderek sertleşiyordu ama bunu istemiyordum, Ali gelmeden evvel silahına sarılmamalıydı, söylediği gibi istediği an benim de canımı alabilirdi. Ortamı yumuşatsam iyi olacaktı.

"Peki şu Darko?" dedim sakin bir sesle. "O herif bu hikâyenin neresinde?"

Yanıtlamadan önce gözleriyle şöyle bir tarttı beni.

"Uyuşturucu satıcısı işte, son dönemde memleketimize dadanan çakallardan biri. Ama fazla şımardı, bu ülkede dilediği gibi at koşturmak istedi. Kazandıkları yetmedi, bütün piyasayı ele geçirmek için harekete geçti. Birkaç kirli polisi maaşa bağlayıp bazı hâkimlere, savcılara, siyasilere rüşvet dağıtınca her şeyi yapabileceğini zannetti. Halbuki bu puştu ben kurtarmıştım Karadağlıların elinden. Gırtlağını kesip atacaklardı yol kenarına..."

Konuştukça sesi yükseliyordu, belli ki hiç hoşlanmıyordu uyuşturucu tacirinden.

"Yani Darko yok mu bu işin içinde?"

Sakinleşmek için geriye yaslandı, sağ eliyle sağ kulağını kaşıdı.

"Artık yok, yakında tümüyle yok olacak. Oysa baştan birlikte çalışıyorduk, bir tür koruma hizmeti veriyorduk o pezevenge. Ama haddini aştı, yapmaması gereken işler yapmaya başladı. Senin anlayacağın son kullanma tarihini çoktan doldurdu."

Arabadayken Darko'nun da villada olduğunu söylememiş miydi?

"Öldürdün mü yoksa onu?" diye zarf attım.

Hiç istifini bozmadı, sadece saatine baktı.

"Henüz değil ama birazdan çok sevdiği İsa'sına kavuşturacağım onu."

Birden anladım, olacaklar bütün ayrıntısıyla canlanıverdi gözlerimin önünde. Darko'yu buraya getirtecek, sonra ikimizi de öldürecek ama birbirimizi vurmuşuz gibi gösterecekti. Emin olmak için sordum.

"Darko'nun geleceğini nereden biliyorsun? Yoksa yakaladın mı adamı?"

Başını usulca geriye attı, yine o küçümseyen gözlerle bakmaya başladı.

"İstesem çoktan yakalardım ama Darko tek başına işime yaramaz. O kefere seninle birlikteyken kıymetli. Mesela Sarıyer'deki inşaattan kaçarken kolayca ele geçirebilirdim onu. Yalnızken seni de rahatlıkla öldürebilirdim fakat bir anlamı olmazdı, dediğim gibi cesetleriniz tek tek işime yaramaz."

Tam düşündüğüm gibiydi ama anlamazlıktan geldim.

"Peki Darko'nun buraya geleceğini nereden biliyorsun?"

Yine gülmeye başladı.

"Çünkü en yakınındaki koruması benim adamım. Onu da anlamadın değil mi?" Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Seni gözümde fazla mı büyüttüm Nevzat? Yahu Korhan var ya, şu senin Janti'nin güvendiği Dişlek Korhan, hah işte o, benim adamım. Birazdan buraya gelecekler, benimle pazarlık yapmaya değil, Darko benim burada olduğumu bilmiyor, Korhan ve satın aldığı polislerin güvencesinde parasını almaya geliyor."

Paradan bahsedince Darko'nun inşaattaki sözlerini hatırladım. "Bütün servetime çökmek istediler. Bana bu tezgâhı kurdular işte. Beni tümüyle piyasadan silmek istiyorlar, beni ortadan kaldırıp neyim var neyim yok hepsini almak istiyorlar." Tam olarak böyle demişti uyuşturucu taciri. Demek ki serveti bu villada saklıydı. Belki de o parayı alıp Türkiye'den

kaçacaktı ama İlhami varken bu iş biraz zordu. Düşündükçe daha iyi anlıyordum: Sabık müdürümüz bu akşam bir taşla üç kuş vurmuş olacaktı; hem benden hem piyasadaki rakibinden kurtulacak, üstelik adamın servetine de el koyacaktı. Hayır, Evgenia ile Azez'i serbest bırakacağım derken yalan söylemiyordu. O konuda dürüsttü. Polisler villaya geldiğinde Darko'yla benim cesedimi bulacak, küçük bir aramanın sonunda Evgenia ile Azez'in kapatıldığı odayı tespit edecek, onları kurtaracaklardı. Evgenia ile Azez'i Darko'nun kaçırdığını zannedecekler, ben ise sevgilimle kızımı kurtarmak isterken ölmüş olacaktım. Mükemmel bir plandı.

"Daldın Nevzat" diye bozdu sessizliği. "Boş ver. Takılma o kadar, zaten daha vaktimiz de var." Sanki pişmanlık duyuyormuş gibi iri başını hafifçe öne eğdi. "Yapmayacağını bilsem, emin olsam, sana dokunmam. Hatta yanımda senin gibi birinin olması çok işime gelir. Ama kabul etmezsin, sen bu işlere bulaşmazsın, dahası şu saatten sonra beni asla rahat..."

Dışarda kopan bir gürültüyle yarıda kaldı sözleri. İkimiz de dikkatle dinledik, hayır, gök gürlemesi değildi bu, birileri binanın içinde ateş ediyordu.

44

Nasıl yani, bu alçak yine mi kazanacaktı?

"Sakın kıpırdama" diye ayağa fırladı İlhami. "Bir terslik var."

O kendinden emin, vakur, ölümü bile umursamayan eski polis müdürü gitmiş, canı için endişe eden orta yaşlı bir adam gelmişti yerine. Sağ elini aceleyle sol koltukaltına soktu, 9 mm'lik kapkara bir Sig Sauer çıkardı, bakışlarını dikkatle kapıya dikti. Unutacak diye umutlandım, elbette unutmadı, son anda eğilip önündeki sehpadan benim Glock'u aldı, ağzına mermi sürdü, sonra beline soktu. Kapıya doğru temkinli birkaç adım attı ama arkasını bana dönmek istemiyordu, durdu. Etrafa bakındı, muhtemelen beni bağlayacak bir şeyler arıyordu. Ama mum ışığıyla aydınlanan bu devasa salonda işe yarar bir ip ya da kablo bulması pek mümkün görünmüyordu. Zaten elimi kolumu bağlamak için vakti bile olmayabilirdi. Üstelik tek başına bunu yapması oldukça zordu. Silah sesleri giderek şiddetleniyordu. Bakışlarını yeniden kapıya çevirdi. Villanın içinde neler olup bittiği konusunda ne onun ne de benim fikrimiz vardı. Ben bizimkilerin, o ise Darko'nun geldiğini düşünüyordu. Eğer gelen Darko'ysa, beklenenden erken gelmişti. Bu, İlhami'nin kurduğu bütün tezgâhın bozulması anlamına geliyordu. Bir an önce salondan çıkarak neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu, peki ama beni ne yapacaktı? Silahının namlusunu üzerime çevirdi. Yoksa vuracak mıydı beni? Aslında en mantıklı seçenek buydu. Nasıl olsa öldürmeyecek miydi? Bakışlarım kanepenin baş tarafında dikilmeyi sürdüren zırhlı savaşçıya kaydı. Şöyle birden fırlasam, savaşçının elindeki

mızrağı kapıp İlhami'ye saplasam. Mümkün değildi, ben savaşçıya yaklaşamadan, tek bir hareketle işimi bitirirdi. Galiba buraya kadarmış diye düşündüm, hem de bizimkiler kapıya dayanmışken... İçimi derin bir burukluk kapladı. Ama en azından Evgenia ile Azez yaşayacaktı, en azından onlar kurtulmuş olacaktı. Bensiz de olsa hayatlarını sürdüreceklerdi. Azez küçüktü, kolay unuturdu. Ama Evgenia... Şu hayatta tek dayanağı ben olan Evgenia... Duyacağı ıstırabı düşündüm, çekeceği acıyı, nasıl kahrolacaktı kim bilir? Belki Azez teselli ederdi. Belki değil, muhakkak Azez'le teselli bulurdu. Kendini tümüyle kızına adardı. Onları bir daha göremeyecek olmanın üzüntüsü kapladı yüreğimi. Evet, tıpkı Güzide ile Aysun gibi bir daha onlara da sarılamayacaktım.

Ardından daha yıkıcı bir duygu çöktü içime: Yenilmiş olmanın verdiği o kahır. Nasıl yani, bu alçak yine mi kazanacaktı? Yaptıkları yanına kâr mı kalacaktı? Hayır, buna izin vermeyecektim, öleceksem de dövüşerek ölecektim. Bakışlarım yeniden sağ taraftaki metal savaşçıya kaydı. İlhami'nin dikkatinin dağıldığı bir anda hızla fırlayıp mızrağı alabilirdim. Elbette ne yaptığımı fark edecekti İlhami, ama ilk ateş ettiğinde beni vuramazsa bir şansım olabilir, elimdeki mızrağı bedenine saplayabilirdim. Zordu, çok zordu ama denemeye değerdi. Belli etmeden kanepenin üzerinde kayarak savaşçıya yaklaşmaya çalıştım. Ne kadar yavaş olursam o kadar iyiydi. Ama fark etti bizim kurnaz tilki.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Sakın kıpırdama. Anında bitiririm seni."

Ellerimi havaya kaldırdım.

"Tamam, tamam, sakin ol İlhami. Bir şey yaptığım yok. Gördüğün gibi olduğum yerde duruyorum."

Sig Sauer'in namlusunu yüzüme doğru salladı.

"Sakın kıpırdama! Bir milim daha kayarsan yapıştırırım kurşunu."

Hareketsiz kaldığıma emin olunca yeniden kapıya baktı, aklı dışarıdaydı. Çatışma giderek şiddetleniyordu. Sadece tabancalardan sıkılan kurşunların gürültüsü değil, otomatik tüfeklerden atılan mermi takırtıları da duyuluyordu.

Bu kadar geniş çaplı bir çatışma olduğuna göre, kesinlikle bizimkiler gelmiş olmalıydı, aslan Ali'm, hızır gibi yetişmişti yine. Helal olsun, bu kadar kısa sürede Sabri'yi nasıl ikna etmişti acaba? Belki o kadar da zorlanmamıştır, İlhami adını duyan Sabri hemen seferber olmuştur. O anda büyük bir patlama duyuldu. Gök gürlemesi mi, bahçeye düşen yıldırım mı, tepemizde çakan şimşek mi? Hiçbiri değildi, ne tabanca takırtısı ne de tüfek cayırtısı, çok daha güçlü bir sesti. Birileri el bombası atmıştı. Evgenia ile Azez ne kadar korkmuştur kim bilir? Umarım kapıdan, pencerelerden uzak duruyorlardır. Yoksa bir kaza kurşunu, bir şarapnel parçası... Ama Evgenia akıllı kadındır, kolay kolay paniklemez; Azez'i de alıp korunaklı bir yerin arkasına atmıştır kendini. Ama bu kadar mermi sıkılan bir yerde, masa ya da kanepe ya da kitaplık ne kadar siper olabilirdi ki onlara? Allah korusun diye geçirdim içimden, bu dileklerin hiçbir işe yaramayacağını bile bile. Onları benim korumam gerekirdi ama nasıl? Önce, korkuyla ayakta dikilen şu sırtlandan kurtulmalıydım. Sahi niye hiç helikopter sesi duymamıştım. Bu çaptaki bir çatışma için Özel Harekâtçıların gelmesi gerekmez miydi? Belki fırtınadan dolayı kalkamamıştı helikopterler. Ben böyle düşünürken, çatışma kesilir gibi oldu, silah sesleri iyice azaldı, dışarıdan bir bağrış çağrış sesi geldi, sonra salonun kapısından bir şey düştü içeri, mermer zeminin üzerinde tıkır tıkır dönerek az önce İlhami'nin oturduğu berjer koltuğun altına kadar yuvarlandı.

"Bomba" diye bağırarak ayağa fırladım. "El bombası." İlhami de anında yere atmıştı kendini. Şu anda onu dert edecek halim yoktu. Hızla kanepenin arkasına atladım. Yüzükoyun sert zemine düşmüştüm ki bomba patladı. Koca kanepe üzerime doğru kayarken saçlarımın arasından bir şeylerin uçuştuğunu hissettim. Kendime geldiğimde burnuma kesif bir barut kokusu çalındı, kafamın içinde büyük bir basınç duydum, kulaklarım çınlıyordu, ellerimin üzerinde doğrulmak istedim, yapamadım. Kanepeyle duvar arasında sıkışıp kalmıştım. Gücümü toplamalıydım, derin derin nefes aldım. Toz, çimento, yanmış barut, ne varsa hepsi ciğerlerime doldu. Öksürmeye başladım. Neyse ki çok sürmedi, yeniden ellerimin üzerin-

de doğruldum, hafifçe yan döndüm, sırtımı duvara vererek ellerim ve ayaklarımla kanepeyi itmeye çalıştım. Önce kıpırdatamadım, bir kez daha ittim, sanırım yerinden oynatmayı başardım. Bir kez daha yüklendim, ağır kanepe usulca kaymaya başladı. Bütün gücümle dayandım, sonunda duvarla kanepe arasında ayağa kalkmama yetecek kadar bir açıklık oluşturabilmiştim. Ama hemen kalkmadım, durdum, çılgın gibi atan kalbimin çarpıntısını bastırıp salonu dinlemeye çalıştım. Hiç ses duyulmuyordu, sadece bir uğultu. Belki öyle bir ses de yoktu, benim kulaklarım uğulduyordu. Birden fark ettim ilerideki parıltıyı, bu az önce tepemde dikilen savaşçının mızrağıydı. Elimi uzattım, mızrağı kendime doğru çektim. Bir ses geldi kulağıma, biri sanki ciğerleri sökülürmüş gibi gürültüyle öksürüyordu. Yeniden ellerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım, bu defa başardım. Başımı usulca kanepenin arkasından çıkardım, tozun dumanın ağır ağır dağılmaya başladığı alacakaranlık salona baktım. Biri dizlerinin üzerinde çömelmiş, boğulurcasına öksürüyordu. İri, kel kafasından tanıdım, İlhami'ydi. Demek hâlâ yaşıyordu. O anda duydum Darko'nun sesini:

"Sakın ölme!" diye bağırdı. "Sakın ölme Amir Abi, seninle işimiz daha bitmedi."

Salonun kapısında bacaklarını iki yana açmış, elindeki otomatik tabancayı İlhami'ye çevirmiş olarak duruyordu. Bakışlarıyla, duruşuyla, ses tonuyla, sanki ben bir intikam savaşçısıyım diyordu. Oysa aşağılık bir uyuşturucu satıcısından, eli kanlı bir katilden başka bir şey değildi, tıpkı birkaç metre önünde diz çökmüş olan Amir Abi'si gibi. Ama hakkını teslim etmeliyim ki, asla zafer sarhoşluğuna kapılmamıştı, asla dikkati dağılmıyordu. Nitekim düşmanının bir metre kadar uzağına düşmüş olan Sig Sauer'i de görmüştü. Temkinli adımlarla yaklaştı, sert bir ayak darbesiyle silahı salonun öteki ucuna gönderdi. İlhami'nin öksürükleri azalmaya başlamıştı, oturduğu yerden başını kaldırıp Darko'ya baktı.

"Erken geldin" dedi sakin bir tavırla. "Seni daha sonra bekliyordum."

Hasmının silahsız kaldığından emin olan Darko rahatlamıştı.

"Yanılıyorsun, tam zamanında geldim, sen geç geleceğimi zannediyordun. Hainlerin sözlerine güvenmemelisin Amir Abi."

Kaybetmiş bir adamın yorgunluğuyla başını öne doğru salladı İlhami.

"Korhan anlattı demek..."

Darko da sanki onu taklit eder gibi aynı yavaşlıkta salladı başını.

"Kerpetenin çözemeyeceği dil yoktur Amir Abi, yoksa Şahin mi demeliyim?"

İki uyuşturucu taciri atışmalarını kinayeli laflarla sürdürürken bir an ortaya çıksam mı diye düşündüm. Ama hemen vazgeçtim bu saçma fikirden. Darko anında öldürürdü beni. Başdüşmanından kurtulacağına göre artık bana da ihtiyacı kalmayacaktı. Üstelik beni öldürerek yeğeninin intikamını da almış olurdu. Karanlık salonda geniş kanepenin arkasına pusarak olacakları izlemeyi sürdürdüm.

"Paranı buldun mu bari?" diye sordu İlhami hırıltılı bir sesle. İşkence tehdidinden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Koyduğun yerde duruyor muydu?"

Darko böyle bir soru beklemiyor olacak ki, bakışlarını gayri ihtiyari olarak soldaki ahşap kütüphaneye çevirdi. İlhami'nin gözlerinden kaçmamıştı bu ani hareket.

"Demek orada" diye mırıldandı. "Demek kütüphaneye saklıyorsun parayı." Gülmeye başladı. "Yazıklar olsun Darko, ben de seni eğitimli biri sanmıştım, bütün o kitapları okuduğunu düşünmüştüm, meğer cahilin tekiymişsin..." Bir şeyler daha söyleyecekti ama sürdüremedi, yeniden öksürmeye başladı. Bu seferki kriz daha güçlüydü, öyle şiddetli öksürüyordu ki dizlerinin üzerinde durmakta zorluk çekiyordu. İlhami'nin yere yığılmak üzere olduğunu gören Darko, ne söyleyeceğini bilemeyerek silahının namlusunu indirmiş, şaşkınlıkla hasmına bakıyordu. Amir Abi'nin böyle kolay bir yolla hayata veda edip yaptıklarının cezasını çekmeden öleceğini sanarak hayıflanıyor olmalıydı. İlhami ise anbean artan öksürük krizinin etkisiyle iki büklüm olmuştu, nihayet sol tarafına doğru düştü ve hiç beklemediğim bir şey yaptı, sağ elini aceleyle beline götürdü. İşte o anda anladım deminden beri numara yaptığını ama

müdahale etmek için çok geçti. Hızla benim Glock'u çekti, şaşkınlık içinde Uzi'sinin namlusunu kaldırmaya bile fırsat bulamayan Darko'nun üzerine kurşun yağdırmaya başladı. Glock'un namlusundan fırlayan mermiler, rüzgâra tutulmuş bir yaprak gibi sarsıyordu uyuşturucu baronunun iri gövdesini. Darko yere yığılırken, sırtını tümüyle bana dönmüş olan İlhami usulca ayağa kalktı. Öfkesi geçmemiş olacak ki, "Geber orospu çocuğu!" diye haykırarak iki kurşun daha sıktı. "Geber, gördün mü şimdi ananın amını? Nasılmış benimle uğraşmak?"

Daha fazla beklemek aptallık olurdu, mızrağı kaptığım gibi fırladım kanepenin arkasından. Hızla yaklaştım İlhami'ye. Aramızda üç dört metre kadar bir mesafe kalmıştı.

"Kıpırdama!" diye bağırdım. "At o silahı. Hemen. Yoksa deşerim seni."

Öylece kaldı olduğu yerde.

"Doğru ya, seni unuttuk Nevzat. Bir de sen vardın değil mi?"

Beni göremediği için elimde silah var mı yok mu emin olamıyordu. Ne yapacağını bilemez bir haldeydi ama tabancayı elinde tutmayı sürdürüyordu.

"At silahı İlhami" diye uyardım bir kez daha. "Bir delilik yapma. Başını çevirdiğin an saplarım mızrağı."

İri kellesini belli belirsiz yana salladı.

"Blöf yapıyorsun Nevzat, elinde mızrak filan yok."

İçimden bir ses, "Ne bekliyorsun?" diyordu, "Gebert şu alçağı. Karını, kızını öldürmedi mi bu katil? Binlerce insanı uyuşturucuyla zehirlemiyor mu? Yaşamaya ne hakkı var bu namussuzun? Ne konuşturuyorsun daha, geçir ensesine mızrağı." Sonra adalet duygum ağır basıyor, "Hayır, yargılanmalı" diyordum, "İbretiâlem için yargılanmalı bu namussuz." Ama zaman akıyor, İlhami sırtı bana dönük, elinde benim tabancam öylece duruyordu. O anda yine sesler duyuldu dışarıdan, birileri koşturuyordu, tanıdık bir ses bağırdı.

"Teslim olun, at lan silahını, at çabuk."

Hayır İlhami'ye söylemiyorlardı ama sabık müdürümüz bu fırsatı kaçırmak istemedi. Haklıydı, bu onun son şansıydı. Dikkatimin dağılmış olmasını umarak yıldırım hızıyla döndü, fakat dengesi bozulmuştu, bedeni sarsıldı, silahı tutan eli titredi,

yine de toparlamayı başardı ama geç kalmıştı, ben mızrağı savurduktan sonra tetiğe basabildi ancak. Sıcak bir rüzgâr sertçe yalayıp geçti alnımın sağ tarafını, "Ah!" diye bir inilti çıktı ağzımdan, "Ah!" Elimi alnıma götürdüm, kanıyordu. Parmaklarımı yaranın üstüne bastırdım, bir çizik vardı, sadece küçük bir çizik. O zaman gördüm İlhami'yi. Kehribar gözleri iri iri açılmış, kitapların arasından bana bakıyordu, sonra fark ettim devasa bir çivi gibi ağzından girerek, iri kafasını kütüphanenin kitaplarla dolu rafına çakan mızrağı. Henüz ölmemişti, nefes almaya çalıştıkça ağzından akan kan mızrağı kızıla boyuyordu.

"Başkomserim, iyi misiniz Başkomserim?" diyen Zeynep'in sesiyle koptum o dehşet verici görüntüden. "Yaralanmışsınız...."

Nasıl iyi gelmişti bu kızın sesini duymak.

"Bir şeyim yok Zeynepçim, sadece bir sıyrık, kurşun sıyırdı geçti."

Aynı anda telaşla Ali belirdi salonun kapısında. Göz açıp kapayıncaya kadar yaklaştı yanıma, yüzümü görünce o da endişeyle söylendi:

"Başkomiserim, başınızda kan var."

Gülümsedim bizim haytaya.

"Bir şey yok Ali, bir şey yok, ben iyiyim."

Önce yerde cansız yatan Darko'yu gördüler, ardından ölmek isteyen ama bir türlü ölemeyen İlhami'nin kanlı suratını.

Zeynep yüzünü buruşturdu, Ali nefretle baktı.

"Layığını bulmuş sonunda puşt."

Salonun girişinde gürültüler artıyordu.

"Tamam mı?" diye sordum. "Bitti mi çatışma? Yakaladınız mı herifleri?"

Omuz silkti Ali.

"Valla Başkomserim, bizlik bir şey kalmamış ki. Ortalık mezbahaya dönmüş, herifler birbirlerini telef etmişler zaten. Biz yaralıları topluyoruz sadece."

Yaralılar der demez kendime geldim, aceleyle salonun kapısına yöneldim.

"Evgenia'yla Azez... Evgenia'yla Azez... Aşağıda olmalılar, onları bulmalıyım."

Salonun önü sivil ve üniformalı polislerle doluydu; Ali bütün emniyeti yığmıştı buraya anlaşılan, bir ara arkalarda Sabri'yi de görür gibi oldum ama umursamadım. Önce Evgenia ile Azez'i bulmalıydım. Hızla merdivenlere yöneldim. İki basamak inmiştim ki sırtı trabzanlara dayanmış birinin ardına kadar açık gözleriyle karşılaştım. Geniş göğsü delik deşikti, bedeninden yayılan kan, beyaz basamaklardan usulca aşağıya akıyordu. Sanırım öldüğünü bile fark etmeden teslim etmişti canını. Merdivenden inmeyi sürdürdüm, en alt basamakta ayağım başka bir cesede takıldı, az kalsın düşüyordum. Ensesinde iri bir kuş dövmesi olan kel bir adam yüzükoyun serilmişti mermerin üzerine. Başımı kaldırdım, uzaklaşmak istedim ama karşımda büyük bir mutfak belirdi. Asım'ı o zaman gördüm, tezgâhın üzerine düşüp kalmıştı, Celayir ise kahverengi mutfak kiliminin üzerinde cansız yatıyordu. Onlar için yapacak bir şey kalmamıştı. Bakışlarımı kaçırdım, önümde uzanan karanlık koridora yürüdüm. Birkaç adım attıktan sonra durdum, endişeyle etrafı dinledim, çıt çıkmıyordu. Panik içinde atıldım önüme çıkan ilk kapıya; hızla itekledim, açıldı, düğmeye bastım, beyaz ışığın altında bir yatak odası belirdi ama içeride kimse yoktu. Bir sonraki kapıya koşturdum, kapı açıktı, ışığı yaktım, küçük bir çalışma odası çıktı karşıma, burada da in cin top oynuyordu. Koridordaki son kapıya koşturdum, ittim açılmadı. Kulpunu çevirdim yine açılmadı. Burası olabilirdi, kapıya vurarak bağırmaya başladım.

"Evgenia, Evgenia orda mısınız? Nevzat ben, Nevzat, orda mısınız? Azez, Azez, kızım orda mısın?" Daha güçlü vurdum; tekrar, tekrar, tekrar. "Evgenia , Evgenia, Azez, Azez..."

Ama çıt çıkmıyordu, ne bir insan sesi, ne bir eşya gürültüsü. Yoksa, yoksa onları... Birkaç adım geriye çekildim, sonra bütün gücümle yüklendim. Bana mısın demedi. Ama durur muyum? Bir daha, bir daha... Üçüncü omuzlayışımda çatırdadı kilit, ayağımla sertçe vurunca açıldı kapı. İçeri girdim, ışığı yaktım, kiler gibi bir yerdi ama Evgenia ile Azez burada da yoktu. Koridoru tersine doğru koştum, bir yaralıyla ilgilenen sivil polislerin arasından basamakları indim. Alttaki koridor

aydınlıktı, bizimkiler ışıkları yakmış olmalılardı. Koridorun başındaki iri kıyım üç Özel Harekât polisinin arasından geçtim. Önüme çıkan ilk kapıya yaklaştım, "Evgenia, Evgenia orda mısınız? Evgenia, ben Nevzat!" diye seslendim. "Azez, Azez, kızım orda mısınız?" Daha güçlü vurdum; tekrar, tekrar, tekrar. "Evgenia , Evgenia, Azez, Azez..." O kadar çok bağırıyordum ki güçlükle duydum Evgenia'nın cılız sesini.

"Nevzat, buradayız Nevzat..."

Derin bir nefes aldım, sonra sevinçle haykırdım.

"Tamam, tamam şimdi kurtaracağım sizi. Kapının arkasından çekilin, uzak durun oradan."

Yine birkaç adım geriledim, sonra yine bütün gücümle yüklendim, artık nasıl hırs yaptıysam ilk omuz vuruşumda ardına kadar açıldı kapı. Ne kilit kalmıştı, ne kapı kulpu. Evgenia ile Azez tam karşımda öylece duruyorlardı. Evgenia'nın iri yeşil gözlerinde yaş, Azez'in masum yüzünde büyük bir korku, odada derin bir hüzün. Öylece kaldım bir süre, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı, aldırmadım, doya doya baktım ikisine de, sonra kollarımı açtım. "Geçti, hepsi geçti, bitti artık" diyerek sımsıkı kucakladım onları, tıpkı Güzide ile Aysun'u kucaklar gibi, sanki onları canımın içine sokar gibi, sanki onları yeniden kaybedecekmişim gibi. Alnımdan akan kanı fark etti Evgenia.

"Yüzün... Yüzünde kan var Nevzat!"

"Boş ver Evgenia" dedim sağ kolumu beline daha sıkı dolayarak. "Boş ver, önemli bir şey değil, sizi sağ salim buldum ya artık istediği kadar kanayabilir."

Dışarıda gürültüler uzaklaşıyor gibiydi, oysa gökyüzünde hâlâ şimşekler çakıyor, bir yerlere yıldırımlar düşüyor, şehrin üzerinde kıyametler kopuyordu ama biz öylece duruyorduk, fırtınaya aldırmadan, bu yabancı odanın ortasında hiç kımıldamadan, hiç konuşmadan, sanki kollarımızı gevşetirsek bu büyülü an bozulacakmış gibi birbirimizden hiç ayrılmadan.

23 Temmuz 2024
Büyükada

ROMAN

... alıştığımız ülke, alıştığımız İstanbul, alıştığımız hayat kayıp gidiyordu avuçlarımızın arasından...

Sokaklarda cirit atan uluslararası suç şebekeleri, onlarla kol kola fotoğraf çektiren siyasiler, faili meçhulden faili meşhura evrimleşen cinayetler, ekonomik bozulmanın ve kolay para kazanma arzusunun hızlandırdığı ahlaki çürüme, liyakatsizliğin getirdiği kamusal ve kurumsal çöküş...

Yüzünde kan var Nevzat!

Başkomser Nevzat bu kez geçmişin hayaletleriyle mücadele ediyor. Ailesini katledenlerin peşinde maceradan maceraya koşarken Nevzat ve ekibinin yaşadıkları olaylar bir 21. yüzyıl Türkiyesi portresi çiziyor. *Yırtıcı Kuşlar Zamanı*'nda Ahmet Ümit Türkiye'nin yıllardır mustarip olduğu toplumsal hastalıkların röntgenini çekiyor.

Olan bitenin farkındaydım, arkadaşlarım etrafımdaydı, insanlar bana yardım etmek için çırpınıyorlardı. Ama umurumda bile değildi. Yemek yiyemiyordum, iğne ipliğe dönmüştüm. Vazgeçmiştim, her şeyden, herkesten, hepsinden... Kılımı kıpırdatamıyordum. Kıpırdatmak istemiyorum diye değil, kıpırdatamıyordum, çünkü artık içimde yaşama isteği yoktu.

ISBN 978-975-08-6396-7